

ЛУСИ ДАЙМЪНД

ЕДНА НОЩ В ИТАЛИЯ

Превод от английски: Маргарита Спасова, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

LO RICORDO — АЗ ПОМНЯ

Години след това, когато си мислеше за онова лято в Италия, тя си спомняше първо уханията: ароматът на розовите храсти бугенвилия покрай бара до басейна, смесен с опияняващата миризма на кокосово масло от лосиона за слънчев загар и цигарен дим. По онова време тя беше млада и безгрижна, с червена рокля, палава дързост и имаше най-прекрасния тен през живота си.

Въздухът трептеше от жега и необятни възможности.

Всичко беше постижимо.

В деня, когато всичко се промени, тя постла хавлиената си кърпа върху един шезлонг, съблече роклята си и седна, като оправи кокетно презрамките на банския в две части. И тогава, точно когато се канеше да се изтегне и да се наслади на слънцето, по кожата ѝ преминаха тръпки: шесто чувство, може би.

Надзърна през слънчевите си очила и забеляза един мъж в дълбоката част на басейна, облегнат на ръба, малките водни капчици проблясваха по широките му загорели гърди. Сякаш гледаше право към нея.

Тя ли си въобразяваше, или той ѝ хвърляше настойчиви погледи? Вдигна слънчевите очила, за да провери, и светът заблестя в замайващо ярки багри. Той наистина я гледаше настойчиво. Освен това беше невероятно красив.

По тялото ѝ се разля топлина, докато очите им се срещнаха в продължителен, насилен с обещания поглед. Гълчката около басейна изчезна, сякаш светът беше онемял. Тя чуваше единствено ударите на сърцето си.

О, какво пък, нехайно си помисли тя; беше свободна, на почивка и заслужаваше да се позабавлява. Той явно също. Без да му мисли повече, тя му намигна. Сърцето ѝ препусна лудешки, когато той ѝ се усмихна лукаво, разкривайки два реда съвършени бели зъби. После мъжът се набра и излезе от басейна, струйки вода се устремиха по

мускулестите му ръце: той беше висок и атлетичен, на двайсет и няколко години, със златиста кожа и палава усмивка. Когато се изправи, тя забеляза как банските му разкриваха извивката на хълбоците му и потръпна от внезапно желание.

Той тръгна към нея, капчиците вода упорито отказваха да се търкулнат по тялото му, очите му не се отделиха нито за миг от нейните.

— *Ciao, bella*^[1] — каза той с нисък и дрезгав глас.

Кръвта забушува във вените ѝ. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Стори ѝ се, че цяло лято беше очаквала този миг. Тя вдигна вежди закачливо и му се усмихна.

— *Ciao* — отговори тя.

[1] Здравей, хубавице (ит.ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

МОИ PADRE — МОЯТ БАЩА

Като журналистка, Анна Морли беше свикнала да мисли в заглавия; този навик беше станал нейна втора природа. Тя го правеше несъзнателно, дори най-баналната случка в живота ѝ се трансформираше в звънко заглавие, изписано с големи черни букви в ума ѝ.

ИЗДЪНКА! Журналистка, 32 г., изпуска автобуса на път към дома.

ОПАСНОСТ ПО УЛИЦИТЕ! Откъртено паве „залага коварен капан“, казва местна жителка, 32 г.

ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА Градският съвет търпи критики заради недобро улично осветление. Кампанията на „Хералд“ започва днес!

ИГРИТЕ НА ГЛАДА Бедстваща писателка, 32 г., се проклина жестоко, защото не се е отбила в магазина на ъгъла, за да си купи консерва боб.

Откровено казано, нито едно от заглавията не беше нещо особено.

Вярно отражение на живота ѝ в същия откровен дух. Ако Анна умреше в този миг и опечалените решаха да поставят епитафия върху надгробния ѝ камък, думите „Нищо ново, все едно и също“ щяха да бъдат идеалното обобщение.

Но тогава се появи най-шокиращата новина точно когато тя най-малко я очакваше и след това повече нищо не беше „нищо ново, все едно и също“. Удивително е как един разговор може да промени всичко.

Клемънси Хаус беше домът за възрастни хора на дванайсет километра от Шефилд, където живееше Нора — бабата на Анна. Със своята силна миризма на урина, дезинфектант и преварено зеле, той беше пристан за няколко десетки пенсионери в различни стадии на сенилност и старческа немощ. Несъмнено това беше последното място на земята, където човек би очаквал да преживее богоявление.

Анна посещаваше баба си в последната неделя на месеца и познаваше почти всички обитатели на дома. Пристигането ѝ в лобито се посрещаше с развълнувана гълчка — „О, това е Анна“, „Събуди се, како, Анна е тук, виж, дошла е да навести Нора“, „Анна! Миличка!“ — което винаги я караше да се чувства като знаменитост от средна величина, докато си проправяше път през морето от бели коси и ортопедични чорапи.

- Здравейте, госпожо Рансъм, каква хубава рокля носите днес.
- Здравей, Вайълет, какво прави правнукът?
- Здравей, Елзи, донесох ли кръстословица, ако искаш?

Нора се надигаше от любимия си стол в карамелен цвят и поднасяше меката си, обилно напудрена буза за целувка, после двете пиеха прясно запарен чай и бъбреха около час, преди да излязат на бавна разходка в градината, така че Нора да може да ѝ се оплаче на четири очи от онези обитатели, които ѝ ходеха по нервите тази седмица. И обикновено се свършваше с това.

Този път обаче нещо се промени. Беше ветровит есенен ден с тъмни облаци, които се бутаха един в друг на небето, докато вътре парното беше надуто до сънотворни нива. Анна тъкмо се канеше да предложи да излязат навън на чист въздух, когато неочаквано се изви буря и заваля пороен дъжд, обсипвайки прозорците с едри тежки капки.

— Мили боже! — изписка Нора и премигна с уплаха, вдигнала ръка към набръканата си шия. Както обикновено, тоалетът ѝ представляваше странна комбинация от дрехи, днес изборът включваше кремава блуза и зелена мохерна жилетка с релефна плетка, любимата ѝ туидена пола и пълтен кафяв чорапогащник, свлечен на гънки около отеклите ѝ глезени.

— Може би ще трябва да останем вътре — каза Анна, като погледна дискретно часовника си. Три часът. Пит трябваше да дойде за вечеря по-късно — тя амбициозно му беше обещала „печена мръвка“ и

знаеше с непоколебима увереност, че в дома ѝ не можеше да се намери нито един зеленчук, да не говорим за нещо, което можеше да намаже обилно с мазнина и да го метне във фурната.

Нора се обърна и погледна Анна така, сякаш я виждаше за първи път. Нейната деменция беше непредсказуем звяр; някои дни умът ѝ изглеждаше съвършено бистър и тя успяваше да поддържа разговор, но друг път булото на объркването се спускаше пред лицето ѝ и тя говореше несвързано.

— Ти приличаш на него, така да знаеш — каза тя без никаква връзка. — Казваше се Джино, нали? — зъбната ѝ протеза се плъзгаше и завалваше думите.

— Джино? — повтори Анна. — За кого говориш, бабо?

— За италианеца. Ти знаеш — очите ѝ бяха замъглени и отнесени, погледът ѝ се залута нанякъде. — Баща ти.

Стомахът на Анна се преобърна. Сигурно не беше чула правилно.

— Баща ми?

Нора се намръщи.

— Нали казах същото? Горката ти майка — тя поклати глава, разкривените пръсти се вкопчиха в облегалката на стола. — Калпазанин!

За момент Анна остана без дъх. Тя отвори и затвори уста, мозъкът ѝ се нажежи до червено от шокиращи, спешни въпроси.

— Той така ли се казваше? — попита замаяно тя. Най-после, помисли си тя. Най-после! — Джино? Така ли се казваше той?

— *Много път има до Типерари* — госпожа Рансъм запя някъде до тях с висок и писклив глас. — *Много път има дотам* — няколко други старци се включиха и Анна трябваше да повиши глас.

— Бабо? — подсети тя Нора, когато не последва отговор. — Баща ми Джино ли се казваше?

Нора премигна.

— Виж какъв дъжд! — удиви се тя. — Трябва да прибера прането, нали?

— Бабо, ти нямаш пране тук. Сега сме в Клемънси Хаус, нали помниш?

— *Много път има до Типерари, до най-сладкото момиче, което познааавааам...*

— Изпрах бялото пране тази сутрин — каза унесено Нора. — Ризите на Албърт и чаршафите. Роклята на Меридит за неделното училище, онази с розовите панделки.

И се отнесе, погълната от объркващите мъгли на миналото, Албърт беше съпругът ѝ, погребан отдавна. Анна нямаше представа коя беше Меридит.

— Бабо, чуй ме. Ти помниш ли Джино? Как изглеждаше той?

Някой пляскаше извън такта, отбеляза замаяно Анна.

— Довиждане, Пикасири — пей с нас, Нора! — Сбогом, Лестър Скуеър...

Нора не слушаше, тя беше в своя собствена паралелна версия на света, наклонила глава, сякаш чуваше далечни гласове.

— И покривката! Сосът от печеното излезе трудно, нали, Сюзън?

Анна се разтревожи. Сюзън беше отдавна починалата сестра на баба ѝ, с която тя понякога бъркаше Анна.

Темата за Джино стана далечна като Типерари.

— А сега ще подгизне от дъжда. Хайде! Къде е кошът?

Тя се надигна от мястото си, но Анна хвана тънката ѝ ръка.

— Седни — каза тя тихо. — Госпожа Еклис, ще внесе прането.

Баба ѝ често споменаваше госпожа Еклис, когато умът ѝ се отклоняваше по тангентата; Анна все още не беше напълно сигурна коя беше тя, но вмъкването на нейното име сега можеше да бъде от полза.

— *Много път има до Типерари, но сърцето ми още е тааам!*

Нора я погледна.

— Айви Еклис? Сигурна ли си?

— О, да — каза уверено Анна. — Но за Джино...

— Я стига! Айви Еклис умря преди трийсет години. Какви ги говориш, миличка?

— Някой иска ли чай? — една социална работничка вкара количка за сервиране и се усмихна ведро. — Какао с бурбонска ванилия?

Песента секна рязко, заменена от доволен предвкусващ шепот.

— Чудесно — каза Нора. — Да, моля, насам, миличка! — тя се обърна отново към Анна, с блеснали очи. — Ти ще пиеш ли, Сюзън?

По-късно този следобед, докато Анна шофираше към дома си, в ума ѝ светеха нови заглавия.

КОЙ Е БАЩАТА? Най-сетне има следа.

ПОЗНАВАТЕ ЛИ ДЖИНО? Започва издирването на мистериозния италианец.

МОМИЧЕТО НА ТАТКО. Отдавна изгубена дъщеря се събира с баща си.

Джино. Баща ѝ се казваше Джино. Той беше италианец. Струваше ѝ се, че се беше отворила някаква врата и светлината се лееше в тъмна, затворена стая след години пълно униние.

Майка ѝ винаги упорито отказваше да разкрие нещо за бащата на Анна. Неговото име не присъстваше дори в свидетелството за раждането ѝ.

— Ти си нямаш татко — беше казала кратко тя, когато малкото момиченце осъзна, че повечето деца в класа имаха двама родители, а не само един. — Ти имаш мен и аз ти стигам.

По-късно, когато Анна порасна и откри, че всъщност технически трябваше да е участвал някакъв баща в даден етап от процеса, майка ѝ реагира остро.

— Не ми говори за тази грешка на природата — изсъска тя, когато Анна събра смелостта да попита отново. — Появрай ми, миличка, по-добре е да не знаеш.

Растейки в Честърфийлд, сама с майка си в неу碌едно общинско жилище, Анна нито за миг не беше видяла ползата от неведението си по този въпрос. Дали баща ѝ беше някакъв психопат? Опасен престъпник? Дали беше наранил майка ѝ по някакъв начин? Сигурно беше направил нещо ужасно, щом никой не искаше да изрече дори името му на глас. (Анна беше сигурна, че той не беше Волдемор, но този факт я навеждаше на други размишления.)

Майка ѝ беше акушерка и на Анна ѝ беше минавало през ума, че може би я беше прибрала от някое родилно отделение, което обясняваше непроницаемата тайнственост.

Може би зачеркването на баща ѝ като грешка на природата беше димна завеса, защото майка ѝ не ѝ беше истинска майка. Но не, явно

беше, защото двете си приличаха по заоблените дупета и големите гърди, с еднаквите комично малки крачета.

Боята обаче беше различна — майка ѝ имаше чуплива руса коса и сини очи, в комбинация с бяла порцеланова кожа, докато Анна беше брюнетка с кафяви очи и мургав тен.

— Джино — промълви тихо тя, като зави по кръговото движение, за да слезе от околовръстното шосе. В ума ѝ се появи образът на смуглъл мъж с блестящи като черни маслини очи.

Италианецът, беше казала баба ѝ, с което беше породила цял рояк нови въпроси. Може би майка ѝ се беше запознала с него на почивка в Италия? Дали е бил летен роман, който е завършил плачевно?

Къде беше баща ѝ сега?

Тя отвори огледалото на гърба на сенника и погледна отражението си, докато изчакваше зелена светлина наред с другите пъпещи коли към центъра на града. Тя самата беше средиземноморски тип, нали? Винаги първа почерняваше на момичешките летни ваканции, будейки завист у приятелките си, и неведнъж се бе питала дали в гените ѝ нямаше гръцка, персийска или дори индийска следа.

Сега Анна знаеше отговора, разполагаше с факти. Бащата италианец внасяше щипка екзотика в солидното йоркширско родословие на майка ѝ. Това я караше да се чувства различна: по-интересна, по-привлекателна.

— *Mamma mia!* — каза тя на глас, зави по своята улица и паркира не особено елегантно.

Обзета от вълнение и заинтригувана, тя изтича по стълбите към апартамента си. Анна беше дошла в Шефилд като студентка преди четиринайсет години и остана тук. След университетското общежитие тя дели няколко квартири с други момичета в Брумхил и Круксмур, за да дorasne накрая до първия си малък партерен апартамент близо до Еклисъл Роуд. Не възнамеряваше да остава дълго в този апартамент; само няколко месеца, докато спестеше достатъчно пари, за да предприеме нещо вълнуващо, като например да заживее в Лондон или да тръгне да пътешества по света. Но тогава Анна започна работа в местния вестник и по някакъв начин, шест години по-късно, тя беше пуснala котва както в службата, така и в жилището. Мечтите ѝ да

работи в нюзрума на някоя национална медия или да броди с раница на гърба по девствени плажове си останаха само мечти, които ставаха все по-нереални с всяка изминалата година.

Влизайки в апартамента сега, Анна го огледа с нови очи. Беше претъпкан с вещи и разхвърлян, с неизменно петно влага в единия ъгъл на тавана, където покривът течеше. Едно растение загиваше бавно върху телевизора, по первазите имаше фин слой сивкав прах. Определено приличаше на снимката „преди“ в онази рубрика „Разчистете боклуците“, която пускаха всяка пролет във вестника. Обаче някой ден Анна щеше да превърне това място в стилно и модерно жилище. Определено. Просто все още не се беше заела с това.

Тя набра импулсивно един телефонен номер и се тръшна върху овехтелия червен диван. Майка ѝ отговори след третото позвъняване.

— Ало?

— Мамо, аз съм. Слушай, днес видях баба и... — изведнъж думите се заплетеха в устата ѝ и тя се поколеба, без да знае как да продължи.

— Всичко наред ли е? Тя добре ли е?

— Тя е добре — Анна прегълътна. — Виж, само че тя каза...

Гласът ѝ отново пресекна в решителния момент. *Попитай я. Просто я попитай!*

— Връзката е ужасна. Постоянно прекърсява. Какво каза баба ти? Пак ли не е на себе си? Нищо не ми казвате.

— Не, баба е добре, просто... — тя прокара безпомощно ръка през дългата си коса, после погледът ѝ попадна върху снимката над прашната камина. Там тя и майка ѝ бяха на лятна ваканция в Рил, Анна беше деветгодишна, двете бяха загорели и носеха слънчеви очила, усмихваха се срещу обектива. Това беше една от любимите ѝ снимки, защото извикваше спомени за пясъчни замъци, сладолед и разходка с жълтеникаво космато магаре.

Двете с майка ѝ бяха преживели много. Нима можеше да направи това сега, по телефона?

— Няма нищо — смотолеви тя. — Просто исках да ти кажа, че баба е добре. Всичко е наред.

— А, добре — отговори Трейси, леко объркана. — Чудесно. А ти добре ли си? Още ли те мъчи онази кашлица?

— Добре съм, мамо, добре съм. Трябва да затварям. Много поздрави на Греъм. ЧАО.

Тя затвори, чувствайки се като страхливка. Вечно таеше нещата в себе си. Не успя да научи нищо повече и отново тънеше в неведение.

Анна захвърли телефона си и се зарови в книгите и папките, струпани без ред по рафтовете и етажерките, докато намери стария си атлас от училище, и започна да прелиства страниците. Италия, Италия, Италия... ето я.

Тя проследи очертанията на страната, сякаш те можеха да ѝ разкрият някакви тайни, прокара пръст по Алпите, очерта пътека по дивия източен бряг. Нещо я свиваше под лъжичката, докато шепнеше имената на градовете. Неапол. Флоренция. Сиена.

— Къде си, Джино? — попита тихо тя.

Не знаеше почти нищо за тази страна, осъзна засрамено Анна, освен най-баналното — пица, кианти и римляните.

Срамота. Като се има предвид, че това беше родината на баща ѝ! Добре. Значи беше време да започне да учи, нали? Във вихъра на тези драматични събития Анна беше забравила напълно за Пит и за печеното, което трябваше да приготвя, докато в шест часа не се позвъни на вратата и тя подскочи, стресната и изтрягната рязко от италианските блянове.

О, по дяволите. *Вечерята*.

Пит не беше точно обектът на страстна любов, който Анна си беше представяла — той спадаше по-скоро в категорията „става“, ако трябваше да бъдем брутално честни: корнуолски тутманик вместо чиста телешка пържола. Но все пак беше порядъчен мъж, който никога не я беше мамил, не беше отмъкнал всичките ѝ спестявания и не се беше оказал гей — все неща, които бяха преживели приятелките ѝ. Вярно, Пит не беше най-динамичният или страстен мъж в света — Анна неведнъж се беше питала дали някога беше чувал думата „романтика“, но не беше лош човек. Двамата си прекарваха забавно понякога. Макар че сега той не се смееше.

— Как така си забравила? — изхленчи жално той, когато влезе в коридора. — Ти нали каза, че си се заела с всички приготовления. От закуска не съм хапвал нищичко! — цялото му лице се сгърчи от недоволство, като копой след неуспешно преследване.

— Съжалявам, Пит, загубих представа за времето. Виж, случи се нещо наистина удивително — започна Анна, разказвайки му за пробляська истина в несвързаните думи на баба й. — Не съм в състояние да мисля за нещо друго цял следобед.

Пит обходи с поглед мърлявата, пуста кухня, без следа от препечено пиле, очакващо да бъде разкъсано, без гъст ароматен сос, който да къкри като вулкан на котлона, и без златисти хрупкави картофи, които да се пекат във фурната.

— Да отидем тогава в пъба, а? — въздъхна той с ръка върху корема. — Стомахът ми си мисли, че са ми прерязали гърлото.

Лесно му е на него, помисли си кисело Анна. Пит знаеше откъде беше, познаваше баща си и майка си с нейната колекция от порцеланови котета в тяхната трептяща от чистота къщичка (в квартал с неслучайното име Уитс Енд^[1]), и двете му сестри, омъжени с деца някъде в Шефилд, затънали в скучното си еснафско съществуване. Той имаше семейство, корени, увереност в своето място в света. И нямаше представа какъв късмет беше това.

— Пит, аз ти казвам, че съм на крачка от това да открия баща си, а ти ми говориш за стомаха си? Не можеш ли да проявиш малко повече интерес?

Гласът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото беше възnamерявала, и на лицето му се изписа объркване.

— Мила, с цялото ми уважение, но ти не си го „открила“, а само си научила името и националността му — изтъкна той със своята обичайна вбесяваща педантичност. — Не забравяй, че в Италия сигурно има най-малко неколкостотин человека на име Джино.

Анна стисна зъби.

— Да, вече си мъртъв, Пит — процеди саркастично тя. — Не си прави труда повече.

Той кимна, сякаш темата беше изчерпана.

— Излизаме ли?

О, какъв смисъл имаше да му обяснява? Той изобщо не я разбираше.

— Излизаме — подхвърли тя и завъртя очи.

Анна се питаше къде ли вечеря баща ѝ в неделя. Със сигурност не беше в някоя шумна глупава кръчма, където тоалетните никога не бяха почистени, казанчетата течаха, а собственикът неизменно

наднича в деколтето ти. В никакъв случай. Той, Джино, се разполагаше на голяма маса навън сред слънчевите хълмове на Тоскана, под шарената сянка на маслиновите дървета. На масата му имаше обли червени домати, нежна моцарела, поръсена със смарагдов зехтин, домашно червено вино в гарафа. Малки деца тичаха боси по нагорещената прашна земя, кучето вдигаше сънено глава и пролайваше от време на време...

Дали той знаеше, че има дъщеря тук, в дъждовния Шефилд?

Дали я беше виждал някога?

— Ти не ме слушаш, нали? — попита Пит, явно ядосан, докато Анна заключваше входната врата и двамата тръгнаха надолу по стълбите. — Изобщо не чуваш какво ти говоря.

Тя все още беше в Италия. Там беше много по-хубаво.

— Съжалявам, така е — призна тя. — Какво ми каза?

— Попитах те дали си видяла резултата на „Юнайтед“. Аз гледах мача при нашите, нали знаеш, че баща ми наскоро се включи към Скай Спортс? Страхотно е. Новият им играч няма грешка, казвам ти...

— Браво — каза Анна, но вече не го слушаше, умът ѝ отлетя отново при баща ѝ и неговия слънчев живот. Тя трябваше да го намери. Просто трябваше. Вината за несъстоялата се вечеря с печено и бутилка червено вино означаваше, че Анна не възрази срещу попълзванието на Пит по-късно вечерта в нейния апартамент, макар че изобщо не беше в настроение за тромавите му ласки. При него всичко се свеждаше до постъпателно — възвратни движения, някое и друго стисване на гърдите ѝ, изгрухтяване и потно стоварване върху нея, а Анна се чувстваше крайно разсеяна и непривлекателна през всичките три минути от процедурата.

— Ох — каза той после, като се катурна на страна. — Този път беше седем и половина.

Анна не повярва на ушите си първият път, когато Пит даде оценка на техните сексуални сеанси по десетобалната система, но той явно подхождаше съвсем сериозно към оценителската си дейност. За свой ужас тя откри, че Пит въвеждаше резултатите в таблица на лаптопа си. Сериозно. Не че Анна го дебнеше, но той беше оставил страницата отворена, под заглавие „Секс с Анна“, и тя неволно я беше видяла. Там, черно на бяло, бяха описани датите, оценките и кратко резюме на всеки акт. Случаят *тя отгоре, бебешко олио, лампата*

включена — беше оценен с десетка, но *тя ядосана, прекалено пияна, стана набързо* беше получил мизерните шест точки.

— О, боже мой — възкликна тя, слисана и ококорена. — Пит, какво е това, по дяволите?

— Нали не възразяваш? — отговори той с хитра усмивчица. — Стори ми сеекси, някак си.

Секси, някак си? По-скоро връх на тъпотията. Това не бяха любовни писма върху парфюмирана хартия или еротичен дневник.

Прииска й се никога да не го беше виждала, да можеше да го изтреи от ума си.

— Нали няма да го... покажеш на някого другого?

— Не, разбира се, мило. Това си е само за мен. Защитено с парола. Само за нашите очи — той превъртя страницата надолу. — Виж, тук имаш десетка. Помниш ли тази нощ? Ехо, медицинска сестричке.

И, ехо, извратено докторче, помисли си Анна с нескрито отвращение, но Пит приличаше на доволен хлапак, затова тя не събра смелост да се препира. Оттогава обаче тя неизменно се питаше, често по време на самия акт, какво описание щеше да бъде въведено в съответната графа. Което убиваше момента.

— Пит — каза му тя сега, — защо не запазиш оценките само за себе си? Не можеш ли да оценяваш секса наум? Така се притеснявам, имам чувството, че се явявам на прослушване или че покривам някакъв норматив.

Той се пресегна и ощипа зърното на едната ѝ гърда. Което беше направо вбесяващо.

— Аз не искам да правя секс по норматив, мило — каза той и се присламчи към нея. Анна почувства топлия му, полъхващ на алкохол дъх във врата си.

— Знам, но... — и не ме наричай мило, искаше ѝ се да добави.

Обаче това я накара да се почувства като прасе. Злонравно прасе, което не искаше да го оценяват от едно до десет всеки път, когато си отваряше крачката.

— Просто не ми харесва, чу ли? — каза тя след няколко минути.
— Пит?

Но ръката му лежеше отпусната върху гърдите ѝ, а в гърлото му вече клокочеше задавено хъркане. Кой сега беше прасето, помисли си

тя, обърна му гръб и сложи възглавницата върху главата си.

ЖЕНА ЗАДУШАВА ЗАДРЪСТЕНИЯ СИ ПРИЯТЕЛ беше новото заглавие в ума ѝ. Но точно тогава той се обърна и я прегърна.

— Лека нощ, хубавице — промълви насиън той и Анна омекна. Пит наистина я обичаше.

Тя знаеше това. Освен това беше много по-добре да бъде с него, отколкото без него, нали?

Тя затвори очи, надявайки се да сънува Италия. Издирването щеше да продължи на сутринта, обеща си тя. Каквото и да говореше Пит.

[1] Wits End (англ.ез.) — в свободен превод „кварталът на умници“.¹ — Б.пр.

ГЛАВА 2

ARRIVEDERCI — ДОВИЖДАНЕ

Катрин Евънс погледна през прозореца, дъждът обстреляше стъклото с малки капчици дъжд, и разбра, че това беше краят на една глава от живота ѝ.

Матю и Емили бяха навън до колата, Майк им помагаше да натоварят багажа си, да натъпчат жизнено необходимите младежки вещи като пресата за коса и колонките на айпода.

Тя се беше върнала тук уж да прегледа стаите още веднъж, но в действителност просто трябваше да преглътне сълзите си насаме и да отложи неизбежния момент на раздялата.

Какво щеше да прави без тях?

Снощи си бяха поръчали вечеря от „Хонконг Гардън“ и бяха отворили бутилка испанско пенливо вино. После всички протегнаха ръце, за да се чукнат над масата, като колело с нетърпеливи, обтегнати спици. Тоест, всички, освен нея.

Катрин едва преглътна едва две хапки от храната, оризовите нудъли се плъзнаха като студени червеи по гърлото ѝ, миризмата на алкохол и соев сос подразни стомаха ѝ. *Аз не искам те да си тръгват.*

Майк вдигна тост („За Матю и Емили: щастието е пред вас. Слава богу, че сте наследили ума на баща си, а?“) и тя едва се удържа да не залости всички врати в къщата и да откаже да ги пусне да заминат.

Сякаш изтръгваха сърцето ѝ. Струваше ѝ се, че не ѝ достига въздух. *Аз не искам те да си тръгват.*

— О, по дяволите, това е моето зарядно — възклика възмутено момичешки глас. Емили, с ръце на кръста, с вдигната качулка на пухения елек, за да предпази дългата си коса от съсиращото въздействие на дъжда. — *Знаех си*, че ще се опиташ да ми го отмъкнеш, защото твоето е скапано.

— Да бе, сигурно — избоботи Матю. Той от малък беше упорит и последователен, за разлика от живия, непостоянен характер на

Емили; двамата бяха като скала и фойерверк, като костенурката и заекът от онази басня. — *Твоето* зарядно е скапано. Ти го заля с кокакола, което означава, че...

— Хайде да не спорим сега — това беше Майк, разперил ръце в привичния си жест. — Всъщност какво става с майка ви? Да не се е загубила на горния етаж?

— Сигурно е отишла да помирише възглавницата на Матю за последен път — обади се Емили, докато се опитваше да измъкне зарядното от ръцете на брат си.

— Не бъди жестока, Ем. За нея това е труден момент.

— Не съм жестока! Нали ти самият каза, че...

— Ето я, вижте на прозореца. Мамо! Ние сме готови да тръгваме!

С влажни очи Катрин се помъчи да се усмихне на трите лица, които я гледаха въпросително.

— Идвам! — извика тя.

Да мирише възглавницата на Матю! Глупости! Тя никога не правеше такива неща.

Приглади завивките върху леглото, преди да излезе от стаята; никой нямаше да заподозре това.

Децата постъпваха в университет — „много се гордеем“, хвалеше се Катрин на всички, засилваше с фалшива усмивка при всяко споменаване на тази тема — Матю отиваше в Манчестър, Емили в Ливърпул. Добре че от географска гледна точка те не бяха далеч от Шефилд, но нито една карта на земята не можеше да измери майчината тъга. За нея щеше да бъде същото, ако децата отиваха на Венера.

Тя беше очаквала този ден с ужас. През последните осемнайсет години децата бяха епицентърът на нейния свят. Те бяха нейният свят. И двамата пепеляворуси като Майк, със засмени сини очи и вирнати носове, а не червенокоси и луничави като нея, сега те бяха по-високи от майка си, сияха от младост и красота, прекарваха часове в банята и още по-дълго време на телефона, изпълваха къщата с музика, стилизиращи продукти за коса и приятели с провиснали панталони. Но ето че я напускаха и това беше непоносимо.

— Катунът тръгва на път — извика тя, излизайки от къщата с най-хубавата и най-смелата си усмивка. — Готови ли сте? Някой има

ли нужда да се отбие в тоалетната преди тръгване?

— О, мамо — въздъхна Емили, с поглед в небето.

— Съжалявам — каза Катрин, чувствайки се като идиот. Всеки момент щеше да се опита да им издуха носовете.

— Чao, татко — подвикна Матю.

Майк го тупна приятелски по гърба.

— Чao, сине — каза той.

— Върви и им покажи на какво си способен — за съжаление Майк нямаше да пътува с тях. Като старши общопрактикуващ лекар, напоследък му се бяха струпали много участия в разни конференции, а оттам и спешна документация, която трябваше да прегледа.

— Ела тук, Ем — каза той, прегърна дъщеря си и я целуна по главата. — Учи здраво и се забавлявай здраво, чу ли?

— Да, добре — подхвърли Емили и се отдръпна. — Естествено, че ще бъде така.

Катрин избърса очите си. Емили беше любимката на баща си.

Тя нямаше да развали момента, като каже на Майк за противозачатъчните хапчета, които беше намерила в чекмеджето с бельото на дъщеря им, или за малкото пликче трева, което случайно беше напипала в джоба на дънките й, и щеше да премълчи за онези вечери, когато Емили отнасяше тайно бутилка червено вино в стаята си, за да прави бог знае какво. Всеки път Катрин се беше справяла със ситуацията кратко и дипломатично, защото ако Майк откриеше колко лесно игнорираха неговите безкрайни лекции за наркотиците, алкохола и сексуалното здраве, щеше да се вдигне голяма олелия.

— До скоро — каза той на Катрин, когато тя зае мястото зад волана. — Шофирай внимателно, чу ли? Не натискай спирачките на всеки десет секунди, защото така изнервяш останалите шофьори — той направи многострадална физиономия, която разсмя Матю и Емили.

Катрин замълча, включи двигателя и обърна внимателно на алеята. Мъжът й маха след колата чак докато излязоха на главния път. После завиха надясно, за да поемат към магистралата, и той изчезна.

Един час по-късно стигнаха до първата спирка, общежитието на Матю.

— Ето, пристигнахме — промълви едва чуто Катрин, изключи двигателя и обгърна с поглед мрачния блок.

— Супер — каза Матю и изскочи пръв от колата. Нейното малко момче беше високо метър и осемдесет, с несресана, дълга до раменете коса, за голямо недоволство на Майк. Облечен в анорак за сноуборд, изтъркани дънки и любимите му кецове, той стоеше и оглеждаше жадно новото си местообитание. После вдигна ръце във въздуха и извика мощно:

— Аз съм тук, Манчестър! — сякаш се намираше на сцената на своя собствен концерт на стадиона.

Няколко глави се обърнаха. Две момичета с дълги коси и тесни дънки, които стояха наблизо, му се усмихнаха и се изкикотиха съзаклятнически. Някакъв баща, който разтоварваше едно старо, очукано волво в съседния ред коли, погледна Катрин с крива усмивка.

Тийнейджъри, казваха очите му. Te са на друга планета, нали?

За краткия отрязък от време, което ѝ отне да разтовари кашоните с багажа на Матю от тойотата и да ги занесе до неговата семпла, доста утилитарна стая, той успя да поведе оживен разговор с един лондончанин с тениска с надпис „Магнит за мацки“ и един тип с раста плитки и пиърсинг на носа. Тримата вече се уговоряха да отскочат до близкия бар.

— Мисля, че ще ми върже с онези момичета долу — чу да казва синът ѝ Катрин с някакъв нахакан, непознат за нея маниер.

Катрин се покашля зад гърба му.

— Ами — каза тя, — аз тогава да те оставям.

Тя си беше представяла този момент безброй пъти през последните няколко седмици, дори го беше сънувала. Сълзи, прегръдки, миг на признание и благодарност за всичко, което беше направила за него.

Може би долната устна на Матю щеше да затрепери...

— Хайде, чао, мамо — каза спокойно той.

Чао само... това ли беше? Той я отпращаше с едно презряно „чао“? Сигурно вече се разкайваше. Катрин го прегърна и го притисна към себе си, но синът ѝ остана вдървен в прегръдката ѝ. Вече поглеждаше над рамо, готов да се отдръпне.

О! Това беше. Катрин тръгна към колата разтреперена, сякаш я бяха пронизали е нож. Сърцето я болеше и тя вдигна ръка към гърдите си, опитвайки се да диша дълбоко.

— Следващата спирка е Ливърпул! — извика Емили, намести се на предната седалка, а телефонът ѝ избръмча със стотния есемес от сутринта. Тя погледна дисплея и се засмя.

— От Матю ли е? — попита Катрин с надежда.

— Какво? Не. Фло се закача. Тръгваме ли?

— Тръгваме — отговори Катрин.

Дъщеря ѝ щеше да постъпи различно, успокои се тя, докато шофираше през следващите деветдесет километра на запад към Ливърпул.

Момичетата бяха по-чувствителни в такива ситуации, нали? Емили щеше да я помоли да остане, за да пият кафе и да си поговорят; може би щяха да намерят някое уютно местенце за прощален обяд, само двете. Може би щеше да се прояви отново онази свенливост на дъщеря ѝ от основното училище, когато Емили се вкопчваше в краката на Катрин, напъхала палец в устата си, без да смее да проговори с друг човек. Е, едва ли щеше да се стигне дотам, но нищо. Ем беше по-привързана към нея от Матю, от малка, завинаги.

Новият дом на Емили беше вонящ на белина апартамент с тежки метални врати, които се затръшваха зад гърба ти. Беше студен и гол, нищо общо с нейната удобна стая у дома с мек мокет и дебели завеси, и таван, по който нощем светеха стикерите със звезди и луна, спомен от детството ѝ.

Катрин потисна импулса си да я прегърне през раменете и да я натика обратно в колата, а Емили вече бъбреше с някакво момиче, облечено в син суитчър и червени дънки.

— Ботушите ти са страшни — каза тя с подкупваща усмивка, обръщайки гръб на майка си.

Катрин пренесе вещите на дъщеря си, изкачи запъхтяна стълбите, натоварена с кутии с обувки и чували с дрехи. Когато багажникът се изпразни най-сетне, ако не броим чифт низвергнати оранжеви чехли (изхвърлен в последната минута като недостатъчно готов), тя се повъртя в кухнята на апартамента, докато Емили и нейните нови съквартирантки обсъждаха фестивалите и кошмарните възможности за работа през лятото, очаквайки да ѝ предложат нещо за пие и да я запознаят с момичетата.

— Някой иска ли чай? — попита тя накрая, когато загуби надежда.

Емили се обърна и я изгледа убийствено. Ти още ли си тук, попита я тя с поглед и побърза да дойде при нея.

— Мамо, излагаш ме — изсъска тя и я изстреля навън. — Ще ти звънна след няколко дни, става ли?

— О — отговори Катрин. — Разбира се, миличка. Не искаш ли да ти помогна да разопаковаме багажа, да подредя стаята ти, да я направя по-уютна? Може да извадим част от не...

— Не, честно, мамо, няма нужда. Ще го направя по-късно.

— Не забравяй да обличаш термобельото, когато стане студено, чу ли? Нали знаеш как настиваш през зимата. И си пиши редовно домашните. Не пропускай да...

— Мааамооо! — Емили погледна през рамо, сякаш се страхуваше да не ги подслушват. — Вече мога да се грижа сама за себе си!

Катрин отвори уста, после я затвори отново. Сякаш беше вчера, когато Емили плачеше и я търсеше нощем, изплашена от чудовището, което се спотайваше в тъмните ъгли на стаята ѝ.

Мамо! Мамооо! Само че мама вече не беше необходима, това беше ясно.

— Добре тогава — каза накрая тя, отрезвяла. — Ами... тогава чао. Обичам те. Пази се.

— Чао, мамо.

Катрин се дотътри до колата и седна вътре, наранена и отхвърлена, с дълбока болка в гърдите ѝ. Децата ѝ нямаха търпение да се отърват от нея. Бяха я захвърлили като демодирана дреха от отминал сезон, нежелана като оранжевите чехли.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя поседя неподвижно няколко минути, заливана от вълни самосъжаление. Каква ирония, да се тревожи, че те щяха да се чувстват изоставени в новите си квартири, когато в действителност нея я изхвърлиха на студа и ѝ затръшнаха вратата в лицето. Междувременно малките ѝ пиленца бяха излетели от гнездото към нови хоризонти, без да се обръщат назад.

Ах, защо не ги беше придумала да си починат една година и да останат вкъщи още малко?

Две коли по-нататък седяха други родители като нея, печално вторачени в сенника на предното стъкло, несъмнено също толкова потресени от раздялата. Те също щяха да съберат отломките и да

започнат нов, несвойствен живот без техните експанзивни, окупиращи банята, опустошаващи хладилника деца. По-тих и по-празен живот.

Катрин издуха носа си и се опита да се стегне. Беше време да се прибира. Нямаше смисъл да виси тук цял следобед.

Докато излизаше бавно на заден ход от паркинга, като хвърли един последен поглед на блока, където сега живееше Емили (довиждане, любов моя), ѝ мина през ума, че трябваше да изпрати есемес на Майк, да му каже, че се прибира по-рано от очакваното. Беше му казала, че ще се приbere привечер, тъй като си представяше деня по съвсем друг начин.

Но зад нея вече имаше друга кола, с други съкрушени родители, които се разделяха с детето си с престорена смелост.

Нямаше да спира отново, реши Катрин; щеше да изненада приятно Майк, като се върне по-рано.

Ако знаеше каква изненада щеше да сервира на двама им с това ранно прибиране, тя сигурно щеше да седи на паркинга на ливърпулския университет още дълго. Въщност може би изобщо нямаше да се върне вкъщи.

Движението не беше натоварено и Катрин скоро зави по тихата вътрешна уличка, на която живееха през последните десет години. Уедърстоун беше красиво селце в Южен Йоркшир с каменни къщи, сякаш излезли от пощенска картичка, потънало в добре поддържана зеленина и дружелюбна сплотена общност. Беше близо до Шефилд, където близнаките ходеха на училище, и недалеч от здравната клиника, където работеше Майк.

Катрин слезе от колата и погледна към стаята на дъщеря си, копнеейки Емили да беше още там, изтегната върху розовата кувертюра, заета да чати с приятелите си и да слуша музика.

Тъгата я преряза като нож и тя се подпря на колата за миг.

Стига, Катрин. Бъди позитивна. Отваряш нова страница. Освен това, сега тя и Майк също можеха да отворят нова страница в отношенията си.

Сега можеха да организират почивките си, без да се съобразяват с училищните ваканции, да се опитат да възстановят връзката си (мъжът ѝ се беше дистанцирал напоследък). Можеха да разпалят

отново романтиката, без да чуват коментари като „Уф, ама че гадост, поне се скрийте в спалнята и заключете вратата“. Защо не? Все още не бяха преминали тази възраст, нали?

Озарена от искра оптимизъм, Катрин отключи входната врата и влезе вътре.

— Прибрах се! — извика тя, остави чантата си на пейката в коридора и събу обувките си.

Майк сигурно беше в градината, помисли си тя, когато не чу отговор. Качи се на горния етаж, за да се измие и освежи, преди да си приготви чаша чай и да помисли какво да направи за вечеря. Боже, сега щеше да готови само за тях двамата, което щеше да бъде нещо ново. Пазарският списък щеше да се свие значително, защото нямаше да има мародерстващи тийнейджъри, които да опустошават хладилника. Можеха да си угаждат с пържола, без Емили да им чете лекция за ползите от вегетарианството, и да пият вино, без да се стараят да дават добър пример.

От спалнята се чуваше музика. О, чудесно. Мъжът ѝ явно беше приключил с работата.

— Майк, ти... — започна тя и бутна вратата.

И се закова на място. И изпища.

В леглото ѝ имаше руса жена, която не носеше нищо друго, освен ярко червило и учудено изражение. Майк също беше чисто гол, наместен между бедрата на жената, седалищните му мускули стиснати, очите разширени от ужас. Не, помисли си Катрин, като отстъпи, залитайки назад, втрещена. Не.

Жената цъкна с език.

— Опа — подхвърли тя, дрезгаво и невъзмутимо. Изглеждаше преди всичко развеселена. Развеселена!

— По дяволите — извика Майк, като се откопчи от нея. Той взе захвърлените си боксерки и прикри интимните си части с престорена свенливост. — Кат, аз не те очаквах, аз...

Умът на Катрин все още не можеше да осмисли ставащото пред нея. Нямаше начин. Това просто не можеше да се случва.

— Катрин... — каза Майк, като тръгна към нея.

От гърлото ѝ се изтръгна ридание и тя тръгна назад. После адреналинът заля тялото ѝ и тя хукна надолу по стълбите, с разтуптяно сърце. Не. Нямаше начин. Не и Майк.

— Чакай! — извика Майк като луд. — Катрин!

За първи път от години тя не се подчини на мъжа си. Катрин излезе през входната врата и се качи в колата, ръцете ѝ трепереха толкова силно, че успя да закопчае предпазния колан едва след третия опит. После тя включи двигателя, излетя на заден ход от алеята и отпращи по пътя.

ГЛАВА 3

UNA TELEFONATA — ТЕЛЕФОННО ОБАЖДАНЕ

— *Buongiorno. Due cappuccini, una coca и...* Ти нали каза, че искаш сладолед, Лили?... Ъм... *Gelato? Per favore!*

Софи Фрост съжали жената с розовия нос и тясното поло, която се мъчеше да намери точните думи.

— Не се тревожете, аз също съм англичанка — каза тя. — Имаме шоколадов и ванилов сладолед.

Жената ѝ се усмихна признателно.

— О, чудесно! Благодаря. Моите познания по италиански са силно ограничени, така да се каже — тя се наведе към малкото момиче до нея, което ѝ прошепна нещо. — Тя иска шоколадов сладолед, ако обичате.

— Веднага — отговори Софи. — Вие седнете, аз ще ви донеса поръчките след няколко минути.

Тя се обърна към кафемашината, за да приготви капучиното, като си тананикаше заедно с радиото. Другите хора можеха да се оплакват от работата зад бара в кафене, но на Софи тя ѝ напомняше на сцена, от която даваше представление за тълпата, особено когато заведението беше пълно и оживено. Щеше да бъде хубаво, ако от време на време имаше аплодисменти и спускане на завесите вместо скъпернически бакшиши от едно евро, но...

Все пак работата тук си имаше своята компенсация, най-малкото благодарение на местоположението си, в слънчевото Соренто, нейното собствено ъгълче от рая. Над гълъката и музиката на кафенето човек можеше да различи пронизителните писъци на чайките в залива долу и Софи знаеше, без да гледа, че обичайната група сбръчкани *нони* седяха в отсрещния край на старинния площад и плетяха нескончаемите дантели, докато техните пуснали шкембета съпрузи обсъждаха кой е крив и кой прав в световната политика, отпивайки от малки чашки

еспресо или грата на масите навън. В траторията до тях скоро щяха да разпалят фурните и топлият въздух щеше да се изпълни с изкуителната миризма на пица и риган, а на площада щяха да се появят туристите от акостираните в залива яхти, крачейки гордо към Корсо Италия и дизайнерските бутици. Момичета с голи крака бръмчаха на веспите си, а колите надуваха клаксони. Слънцето очертаваше ленива арка в небето, хвърляйки златна светлина върху прекрасните старинни каменни сгради.

Всичко беше съвършено. И Софи живееше тук! Нямаше нито едно място на света, което би предпочела. Тя отвори бутилката коккола и се улови да се пита какво беше времето в Шефилд, потръпвайки при мисълта за мокри листа, мразовити утрини и измръзване. Беше средата на есента, но в Соренто термометърът показваше блажените двайсет и три градуса.

— Заповядайте — каза тя, когато отнесе таблата до масата на англичаните. — Два пъти капучино, една кола — сигурно е за теб? И един вкусен шоколадов сладолед.

— Благодаря — каза жената, като наля колата в чашата на сина си. — Какво ще кажете, деца?

— Благодаря — измънка момчето.

— *Grazie* — прошепна кокетно момиченцето.

— Умница — каза бащата, като разроши косата ѝ. — Благодаря — обърна се той към Софи, отваряйки пакетче захар, за да го изсипе в капучиното си.

Софии ги оставил, вдигнала празната табла пред гърдите си като щит, докато вървеше към бара. Винаги проявяваше прекомерна критичност към британските семейства, когато идваха тук, просто не можеше да се сдържи.

Тези тук изглеждаха нормални, но човек можеше да види истински ужасии в заможните туристически дестинации като Соренто: гръмогласни парвенюта, които караха засрамени, заекващи деца да поръчват на италиански против волята им; такива, които настояваха, препираха и мърмореха непрестанно, сякаш решени да не позволяват на децата си да се отпуснат и да се насладят на ваканцията си.

С други думи, родители като нейните, които явно си мислеха, че успехът се измерваше с размера на банковата ти сметка. Което те

обричаше на неотменното чувство, че си разочарование, независимо колко свят си обиколил.

— Работиш като келнерка в кафене? — представяше си как щеше да изпиши майка й, ако научеше къде и какво правеше Софи. — Значи цялото ти образование е било на вятъра! Толкова години в частно училище — за какво!

— Пилееш способностите си — щеше да избоботи баща й. — Когато можеше да се насочиш, към каквото си пожелаеш. *Наистина* ли искаш да пропилееш живота си по този начин?

Както и да е! Нищо чудно, че Софи беше избягала на свобода, нарочно беше политнала като подета от вечерния вятър искра, без да дава указания къде се намира.

Вярно, тя не беше добрата малка дъщеря, която родителите ѝ бяха очаквали, дори след дългите години уроци по езда, балетните екзерсиси и пиано рециталите, с които я бяха бомбардирали, да не споменаваме ужасното девическо училище, което беше изстрадала, затворена заедно с надути момичета тип принцеси, които я презираха заради нейните „нови пари“. Съдбата на единствено дете не е лека, често си мислеше тя и си мечтаеше за брат или сестра, за да си поделят товара на родителските очаквания. В случая Софи беше запратила техните очаквания право в лицата им. *Преживей го*.

Тя беше заминала преди осем години: осем години, изпълнени с невероятни приключения, кипящи от живот градове и бели пясъчни плажове, търсене и намиране на работа, дом и приятели в десетки различни държави. Преживя дори такава любовна история, която я изпрати в орбита и я накара да приключи с всички стари любовни истории, но за съжаление не продължи дълго.

Така се озова тук, под яркото средиземноморско слънце, което грееше през прозореца, близо до плажа, *bella Italia* и нейния любим паспорт. Без да бъде привързана към никой човек и никое място. Без да работи в ужасен сив офис и да пести за пенсия, както несъмнено искаха родителите ѝ. Аз печеля в тази игра, мислеше си тя.

— *Signorina. Signorina!*

О, боже, някой я викаше с щракане на пръсти. Мъж, естествено. Невъзпитан негодник. Тя вдигна вежди и закрачи преднамерено бавно към въпросния мъж, който явно си беше забравил добрите обноски вкъщи. Той изстреля поръчката си за обяд без нито едно „моля“ или

„благодаря“, изреждайки дузината ястия от поръчката, без да откъсва очи от гърдите ѝ. После, когато Софи се обърна в посока към кухнята, той я хвана за дупето и го стисна не на шега.

— *Mi scusi!* — извика тя и отскочи, съпроводена от мазния смях на нахалника и приятелите му. Едва се сдържа да не ги цапардоса по главите с най-близкото меню. Трепереща от ярост, тя влезе в кухнята и продиктува поръчката на Вито, главния готвач. — Чувствай се свободен да плюеш в чиниите — добави тя на италиански.

Е, добре, може би не съвсем всичко беше идеално, помисли си Софи, като се помъчи да успокои дишането си, преди да се върне в кафенето. И все пак, това беше нищожна цена за свободата.

А тя ценеше свободата повече от всичко друго.

От известно време Софи живееше в малък апартамент в блок, който гледаше към оживената пияна Торквато Тасо. Бюджетът не ѝ позволяваше да се стреми към изглед към морето, но от прозореца си тя виждаше *passeggiata* всяка вечер, бавната разходка на местните и туристите на фона на залязващото слънце.

Софии разполагаше със собствена мизерна баня с капещ душ, единично легло, няколко ката дрехи, лаптоп и един капризен вентилатор, с който да раздвижва топлия въздух. Друго не ѝ трябваше.

Когато пристигна в Соренто преди осем месеца, тя си беше представяла как ще се установи тук, ще направи града свой дом. Софи говореше доста добър италиански и си мислеше, че лесно щеше да се впише в местната общност, да завърже приятелства, да опознае съседите си. На кого му трябваше семейство?

За съжаление не стана точно така. Вярно, тя познаваше хората в кафенето, Вито и управителката Федерика, които бяха дружелюбни, но в отношенията им липсваше онази сърдечност, която беше намирала на другите места, където беше работила. Нямаше идея да пийнат след работа, нямаше общуване извън работно време. Единственият път, когато Федерика се беше съжалила над нея и я беше поканила на семейно празненство, Софи се почувства съвсем не на място, късата ѝ руса коса и зелени очи моментално я открояваха като външен елемент.

Е, какво пък. Да прекарваш сама всяка вечер не беше краят на света; харесваше ѝ да бъде в собствената си компания, открай време беше независим дух. Когато се чувствуваше самотна, тя влизаше във Фейсбук. Четеше книги. Имаше си своята блогърска общност, цял куп

виртуални приятели, които следяха нейните приключения в пътешественическия блог, който Софи пишеше от години. Това ѝ стигаше. Разбира се, че ѝ стигаше!

Както и да е, тя сигурно скоро щеше да се премести, тъй като сезонът свършваше. Софи беше работила в една скиорска хижа във Вал Торене преди две зими, беше страшно забавно, точно каквото ѝ трябваше, за да възстанови разбитото си сърце.

Служителите посрещаха Коледа и Нова година заедно, всичко преливаше в едно дълго и славно парти, много по-приятно от напрегнатото мълчание около печената пуйка в Шефилд.

През зимата на северозапад, близо до границата с Швейцария, винаги имаше много работа. Може би беше време да остави морето и да поеме към планината...

Разположена на обичайното си място на балкона с книга, чаша червено вино и зряла, сочна нектарина, Софи се стресна от почукване на вратата по-късно същата вечер.

Подобно нещо беше изключителна рядкост, дори прецедент.

Сигурно беше грешка, някой беше объркал номера на апартамента, търсеше поляците на горния етаж.

Тя отвори вратата.

— *Si? O. Buonasera, signor Russo* — това беше хазяинът. Ужас. Дали се канеше да ѝ връчи предизвестие, че я изхвърля? Може би някой се беше оплакал, че простираше гащите и бюстиетата си на перилата на малкия балкон. Заради онзи конфузен случай, когато вятърът беше подхванал розовия ѝ сutiен и го беше запратил на рамото на един старец, който минаваше по улицата. За щастие старецът беше погледнал случката от смешната ѝ страна — или поне тя си мислеше така.

— *Telefonata* — каза синьор Русо, размахвайки някаква хартийка.

— За теб.

— Някой ме търси? — възклика учудено тя, после видя написаното на листчето име — Саманта, една от нейните братовчедки.

— И английски телефонен номер. Стомахът ѝ се сви. — *Grazie* — каза тя и взе листчето. — *Grazie, signor.*

О, по дяволите. Софи затвори вратата замаяна, с разтурпяно сърце.

Това беше един милион пъти по-лошо от случката с полетелия сутиен.

Саманта беше омъжена за Джулиън, симпатичен викарий, отглеждаше малко дете и очакваше бебе, съдейки по снимките във Фейсбук. Тя не би си направила труда да издирва братовчедка си по цялото крайбрежие на Амалфи, за да си поговорят. Явно нещо се беше случило. Нещо сериозно.

— О, слава богу, Софи! Помислих си, че си заминала на друга планета. Изпратих ти имайл и съобщение, но вече не знаех как да... Джулиън, би ли взел Хенри, моля те? Говоря със Софи. Не, братовчедка ми Софи. Ето го татко, Наденичке малка...

— Ало? Сам? Чуваш ли ме? — Софи се намираше в отекващия коридор на жилищния блок и пускаше монети от едно евро в платения телефон. Нямаше време за губене.

— Съжалявам, да, тук съм. Слушай, съжалявам, но имам лоши новини. Баща ти. Получи масивен инфаркт. Той... ъ, тъкмо го изнесоха от интензивното отделение, но не е добре. Можеш ли да се прибереш, за да го видиш?

Всяко изречение беше като удар с чук. *Татко. Инфаркт. Интензивното отделение.*

— О, боже — промълви Софи. — Да. Да, ще дойда.

— Ако това се беше случило с мяя баща, бих искала да го видя, затова си помислих...

— Да. Разбира се. Благодаря ти, Сам. Кажи му... Кажи му, че тръгвам.

Когато остави слушалката, Софи се подпря на студената стена в лобито, с олекнала от шока глава, сякаш беше пияна или болна, без да осъзнава къде се намира. По дяволите. Масивен инфаркт. О, татко...

Джим, баща ѝ, беше истински бонвиван — той обичаше виното и добрата храна, умееше да съживи всеки разговор с анекdotите си. Висок, едър мъж, той обожаваше да обикаля Пийк Дистрикт с окаляни планинарски обувки и компас. Беше ужасно да си го представи как се гърчи от болка, пада на пода, вкопчил ръка в гърдите си.

Софии трябваше да се приbere, толкова. Контактът с родителите ѝ беше силно ограничен, откакто беше напуснала дома си по онзи драматичен начин — от време на време тя им праща по някоя сигнална пощенска картичка, неохотно им се обаждаше по телефона за

Коледа — но сега ставаше въпрос за баща ѝ, стожерът в нейния живот, който се бореше за своя живот в болницата. Тя никога не се беше замисляла за вероятността да загуби баща си или майка си. Сега тази вероятност я отрезви и разтърси.

Когато се качи в апартамента, Софи огледа мрачното малко помещение, сякаш го вижда за първи път: кафявите завеси, които не предпазваха от слънцето, марсните стъклена прозореца, прашасали от неспирния поток автомобили на улицата, малката очукана кухня, в която имаше само една мивка и хладилник... и изведнъж ѝ се прииска да заплаче. Тя си играеше на живот тук, осъзна Софи със свито сърце. Подвизаваше се в тази дупка като малко дете, което си играеше на къща, струпвайки кукленските сервизи и плюшени играчки под масата.

Никога не поглеждай назад, беше си повтаряла тя. Но този път беше неизбежно.

Два дни по-късно Софи се качи на самолета. Оказа се смущаващо лесно да напусне своята работа и квартира в Италия. Федерика я прегърна и каза, че разбира. *Твоят папа? Разбира се, че трябва да заминеш!*

Тя събра осъдните си вещи, после пъхна ключовете за апартамента в един пощенски плик и го остави на синьор Русо. Това беше. Сряза няколко мимолетни връзки и отново беше свободна.

Стъпването на борда на самолет обикновено изпълваше Софи с радост, но днес пътуването беше по-скоро ужасяваща крачка назад. Но Софи не беше страхливка — нищо подобно. И това нямаше да продължиечно. Тя щеше да посети баща си и да се увери, че той е добре, обеща си Софи. Щеше да запази самообладание, да се държи любезно, нямаше да се дразни от забележките на родителите си. А после щеше да замине отново, за да се наслади на снежната зима с много шнапс.

— Имаме готовност за излитане — съобщи пилотът и двигателите зареваха. — Моля кабинният екипаж да заеме позиция.

Довиждане, Италия, помисли си Софи, смучейки бонбона с амарето и гледайки през илюминатора, докато земята се наклони и люшна под нея. *Arrivederci*. Надявам се да се върна скоро...

— Той е тук — каза медицинската сестра, като дръпна завесата около леглото. — Повикайте ме, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря — каза със заекване Софи, смутена.

Тук беше баща ѝ, легнал на болничното легло, със затворени очи, с побеляла на слепоочията коса. Кога се бяха появили тези бръчки, запита се шокирано тя. Кога беше *остарял* толкова много?

Мониторите, които бяха прикачени към тялото му, записваха хода на времето с редовно писукане и премигване. През тесния прозорец Софи виждаше силния дъжд навън, който не беше спирал да се лее откакто самолетът кацна в Манчестър, Соренто вече ѝ се струваше безкрайно далеч, цветен сън, от който току-що се беше събудила. Не искам да съм тук, помисли си тъжно тя.

Софии се поколеба, раницата ѝ натежа, мокрите дънки лепнеха студено по краката ѝ. Беше толкова странно, че се намира тук.

Отвсякъде този йоркширски акцент. Убийствената сивота.

И мъчителните спомени, които я засипаха, докато совалката от летището се придвижваше по улиците на Шефилд: репетициите в прашната зала в училище, тайното пиеене на сайдер в Гладстоун, освобождаващото затръшване на входната врата в деня, когато беше напуснала дома...

— Здравей, татко — прошепна тя, без да се доближава. До леглото имаше празен стол, придърпан наблизо, сякаш в очакване на пристигането ѝ. В главата ѝ се въртеше късометражен филм, как сваля тежката раница от гърба си, пристъпва до стола, сяда и взема ръката на баща си. *Направи го*, подкани се тя. *Направи го!* Но не можеше.

Софии наблюдаваше лицето на баща си, докато той спеше, проследи всяка нова бръчка около очите му, сребърните нишки в косата му. Щръкналите вежди и гордо извитият нос все още му придаваха излъчване на държавник, но сега изглеждаше стар и изморен, различен от мъжа, който я беше научил да играе шах и нито веднъж не я беше оставил да го победи, който я беше научил да кара колело, голямата му ръка я държеше за гърба, докато тя въртеше педалите, който ѝ беше предал любовта си към Елвис и китарите.

— Татко? — промълви тя малко по-високо. — Това съм аз, Софи. Аз... — тя премигна, удържа се в последния момент да каже

Софипонс, галеният прякор, с който я наричаше татко й, когато беше малко момиче. Запита се дали някога щеше да го чуе да го изрича отново и гърлото й се стегна. Колко болен беше баща й? Дали щеше да се съвземе след две седмици пълна почивка, или вече береше душа? Саманта й беше казала само най-важното по телефона, а когато Софи събра смелост да позвъни на майка си, за да научи подробностите покъсно същата вечер, тя не й отговори. Софи си представяше как звънът отеква в празната къща, докато майка й бди край леглото на баща й, и се почувства безкрайно откъсната.

Пулсът й се ускори. Тя не беше сигурна, че все още искаше да научи подробностите. Ами ако истината беше прекалено болезнена? Може би тя трябваше да си тръгне; да се скрие в блажено неведение. Можеше да се обърне, да се върне на летището, да се качи на първия самолет за някое ново място, да удави мъката си в евтино чуждестранно уиски и...

— О! Софи. Боже.

Прекалено късно. Това беше майка й, която почти връхлетя върху нея. Три изречени думи и във въздуха увисна заплаха за скандал. Софи се стегна.

— Здравей, мамо — каза тя. Не беше произнасяла тези думи от първия ден на Коледа миналата година, когато й беше позвънила от кабинката на един уличен телефон в Рим, пияна. Двете не се бяха виждали от осем години, но виж ги сега: едната размъкната и мокра до кости, другата коафирана и соанирана, с безупречен грим, елегантна блуза, нито един кичур коса не смееше да помръдне от мястото си. Човек трябва да се държи на положение, сигурно си бе казала майка й, докато пудреше лицето си тази сутрин.

— Как е татко? — попита тя.

— Той се стабилизира — отговори троснато майка й. Доближи се до леглото и сложи длан върху ръката на съпруга си. — Джим, любов моя, тук съм.

Ето, започна се, старата борба за надмощие: майка й се присламчваше физически до баща й, заговорничеше с него и я оставяше сама в студа. Е, тук беше топло. Дори задушно. Софи съмъкна раницата от рамената си и я остави до стената.

— Какво стана? — попита тя. — Имам предвид инфаркта.

— Бяхме в Мидоухол — отговори майка й. — Разглеждахме куфарите в „Хенлис“. Щяхме да ходим на Канарските острови през февруари, мислехме да си купим няколко нови куфара. Баща ти хареса един елегантен кафяв куфар... Е, както и да е. Изведнъж той се задъха, не можеше да си поеме дъх, наклони се на една страна, падна на земята в агония, в магазина — тя произнесе мъчително последните думи, преживявайки отново момента. — Наложи се продавачката да повика линейка, защото аз бях забравила да си заредя телефона — тя си пое рязко дъх, кокалчетата на ръцете ѝ побеляха върху дръжката на дамската ѝ чанта. — Докараха ни тук, със сирени. Оттогава той е тук.

— О, мамо — Софи чувстваше болката ѝ, ужаса от преживянето, но все още не можеше да се реши да пристъпи по-близо. Майка ѝ сигурно щеше да избегне опита за прегръдка. — Саманта каза, че инфарктът е бил масивен — осмели се да добави тя след малко.

— Да. Сърцето беше спряло — последва пауза. — Саманта не ни оставя. Постоянно идва да ни вижда, въпреки че е толкова заета с децата. Успя да те издири вдън земя... или където си била.

Кожата на Софи пламна от скритата критика. Саманта беше златното момиче, Софи беше черната овца; беше чувала това милион пъти. Тя не отмести очи от неподвижната фигура на леглото.

— Той е идвал в съзнание, нали? — попита тя.

— Да. Беше в безсъзнание няколко часа и се наложи да му поставят клапа — някакво балонче, което помага на сърцето да работи — обясни майка ѝ. — Коронарната му артерия беше напълно запушена, затова му трябваха стентове в нея и в две други артерии. Той... — една сълза затрептя на миглите ѝ. — Но той се бори. Вече е по-добре.

— Сигурно е било много страшно — промълви Софи.

Кепенците върху лицето на майка ѝ се захлопнаха, сякаш малкият проблясък на емоция беше моментна грешка.

— Ще се справим — каза тя бодро. Ах, кралското ние, тази малка думичка, която казваше толкова много.

Софии усети промяна в атмосферата.

— Е... какво ще правим сега? Колко дълго трябва да...?

Тя замълча, тъй като баща ѝ помръдна под завивките, намръщен в съня си.

— Колко дълго трябва да остане тук? — попита тя шепнешком, за да не го събуди. Страхуваше се, че няма да знае как да реагира, когато очите му се отвореха.

— Надявам се немного — отговори майка й. — Лекарите казват, че се възстановява бързо, но все пак зависи.

Джим отново се размърда и този път отвори очи и премигна. После видя Софи и дискомфортът върху лицето му премина в изненада.

— Соф! Здравей, миличка. Тъкмо те сънувах.

Тя се доближи до него, от другата страна на леглото, срещу майка й, и колебливо взе ръката му.

Пръстите му бяха бледи и сбръчкани като на старец.

— Татко. Какси?

— Ами, нали знаеш — каза той. — Сега ме ремонтират. Скоро ще ме оправят и ще стана пак същият.

— Не съвсем, Джим — промълви жена му през стиснати устни.

— Толкова страшни ли бяха цените в „Хенлис“? — попита Софи, в опит да разведри ситуацията. Жалка стратегия за справяне. — Знам, че йоркширците са стиснати, но чак толкова, татко...

— Сигурно има по-добри начини да получиш отстъпка — призна Джим през смях, после стисна ръката й. — Радвам се да те видя, Софи. Много се радвам. Почти си струваше да получа инфаркт, за да те видя отново.

— О, татко. Не говори така.

— Сериозно. Ти изглеждаш добре. Как е животът?

Тя се поколеба. Непонятно как те бяха прескочили всички големи въпроси и се бяха озовали насред нормалния разговор.

— Ъм... супер — каза тя предпазливо. — Живея в Соренто — запознах се с чудесни хора, свикнах с италианския начин на живот...

— Браво на теб, миличка. Имаш страхотен тен.

— Да. Там винаги е слънчево — Софи кимна към мокрия прозорец и баща й се усмихна.

— Джим, преди малко разговарях с лекаря и научих последните новини около състоянието ти — съобщи майка й и Софи се опита да слуша внимателно описанието на медикаментите и резултатите от изследванията. Обаче й се зави свят, изведнъж й премала и притъмня пред очите.

— Добре ли си? — попита баща ѝ. — Виждаш ми се прежълтяла под този тен.

— Добре съм. Честно — в бързината да хване автобуса за летището Софи не беше закусила, а цените на борда бяха бомбастични (четири лири за един сандвич — как не!) и ѝ се досвидя да си хвърли парите на вятъра. После, когато кацна, умът ѝ беше зает с това да се качи на совалката, да види баща си и... — Ще отида да си взема едно кафе — реши тя. — Някой иска ли нещо?

Баща ѝ я погледна проницателно.

— Да се върнеш — отговори той. — Нали ще останеш тук известно време, след като си била толкова път?

— Ъм — каза Софи, хваната натясно. Тя осъзна, че нямаше къде да отседне, не беше помислила за това предварително.

— Можеш да се настаниш в твоята стара стая. Нали, Триш? Ще бъде като едно време.

Едно време? Едва ли. Тя не искаше да се връща в „едно време“, Пък и Триш вече беше свила уста като кокоше дупе, несъмнено канейки се да изговори думите „Само през трупа ми“. Тя също не искаше да се връща в едно време.

— Ще отседна при една приятелка — побърза да каже Софи, за да свали напрежението. — Връщам се след минута.

Софиизлезе от болничната стая с разтреперени крака, сърцето ѝ биеше ускорено и прескачаše удари, също като сърцето на баща ѝ преди няколко дни. Да отседне при родителите си? Никога повече. Погдобре да спи на улицата.

Тя тръгна по коридора, опитвайки се да измисли на кого да позвъни първо. Ъ... нямаше на кого. Отдавна беше изгубила връзка с приятелите си от училище. Майната му, щеше да отседне в хостел, щом се налагаше. Самолетният билет беше изял по-голямата част от спестяванията ѝ, но все щеше да събере пари колкото да преспи еднадве нощи в някой евтин хостел. *Не скъсявай дистанцията*, напомни си тя. Това беше единственият начин да не допусне да я наранят отново.

ГЛАВА 4

IL SEGRETO — ТАЙНАТА

Катрин нямаше представа къде щеше да отиде, когато настъпи педала на газта докрай и се отдалечи стремглаво от къщата, обляна в сълзи.

Тя просто трябваше да се махне оттук, далеч от мъжа си и от... нея.

Онази жена. Как бе могъл да направи такова нещо Майк? В тяхното общо легло. Тя не можеше да се съсредоточи върху пътя, почти не виждаше кръстовищата и завоите, докато летеше напред, движена от адреналина. Лицето на жената постоянно изникваше в ума ѝ, нехайството, с което беше подхвърлила „олеле“, сякаш намираше ситуацията за забавна.

Какво нахалство, да погледне Катрин в очите и да се засмее подигравателно, докато лежеше в нейните чаршафи, които Катрин беше купила лично от „Маркс енд Спенсър“, с предателския пенис на мъжа ѝ, затъкнат между краката ѝ.

Как се беше стигнало дотук? Катрин недоумяваше. Какво стана с документите, върху които Майк трябваше да работи? Всичко ли беше лъжа? Нима той си беше казал, *Супер, жена ми и децата ще отсъстват цял ден, защо да не изчукам нещо чуждо?*

Не. Не и Майк. Нямаше начин.

Тя вече започваше да се усъмнява в очите и в ума си. Сигурно се беше объркала в промеждутька на тези две нереални минути в спалнята. Майк все казваше, че тя е наблюдателна колкото Стиви Уондър. Той имаше право. Освен това, той не беше от мъжете, които правехаекс с непознати жени посред бял ден в неделя следобед.

Той просто не беше такъв. „Ах, ти, тиквичке, представяше си как щеше да каже мъжът ѝ, когато тя се върнеше. Ти сериозно ли си помисли, че ще мърсувам? Това е абсурдна мисъл, дори за теб.“

Може би беше някаква безумна халюцинация. Някакъв трик на трескавия мозък, породен от стреса от заминаването на децата. Но...

Тя прегълтна шумно. Събери си ума, Катрин. Дълбоко в себе си тя знаеше, че това не беше халюцинация, че нямаше грешка.

Тя ги беше видяла, колкото и да ѝ се искаше да се престори, че не беше. Майк и русата жена. Руса, знойна, с вирнати гърди, определено по-млада, определено по-сексапилна жена.

Гола. В тяхното брачно ложе, а завивката с гъщи пух лежеше изритана на килима. Тя ги беше видяла.

Обзета от сковаващ шок и печал, тя спря на едно уширение и оброни глава на волана, пусна аварийните светлини и заплака с глас.

Преди близо деветнайсет години Катрин беше влязла в болницата, готова да каже:

— Аз не го искам — тя планираше да се запише за аборт по най-бързия възможен начин, за да се отърве от натрапника в утробата си, от грешката, и толкова. Какво пък, тя беше само на двайсет, нали? Студентка втори курс, която случайно беше забременяла вследствие на леко увлечение през ваканцията, и не беше длъжна да се заробва с това нещо.

Тя легна върху застланата с хартия твърда койка, а ехографистът намаза някакъв студен син гел върху корема ѝ и започна да движи датчика. „Дори не поглеждай“, беше я посъветвала нейната приятелка Зоуи. „Това са само няколко клетки, не е бебе.“ Но тогава ехографистът съобщи някак развълнувано „Близнаци!“ и Катрин се загледа в монитора, където се виждаха две обли главички и телца. Близнаци! В нея растяха не някакви безформени клетки, а две истински бебета. Малки човечета. Еха.

Главите им бяха доближени, сякаш водеха задушевен разговор в споделената тъмна близост. Всъщност...

— Те се държат за ръцете — прошепна тя с разширени от шок и радост очи.

— Така изглежда — съгласи се ехографистът.

— Колко сладко.

Наистина беше сладко. Най-сладкото нещо, което Катрин беше виждала някога. В следващия момент я завладя силата, примитивна, непобедима и необятна, и тя разбра, че абортът беше немислим.

— Благодаря — промълви тихо тя, когато ехографистът избърса корема ѝ с професионална бързина.

След една безсънна нощ, на другия ден тя се качи на влака за Шефилд, обзета от едно ново чувство за чудо, все още шокирана от собственото си мигновено решение. Предната вечер тя беше седнала в научния раздел на университетската библиотека и беше прочела всичко каквото успя да намери по темата за бебетата и раждането. Тялото ѝ беше като тиктакащ часовник, скъпоценен съд, пълен с приказни тайнства.

Стискайки листчето с адреса на Майк, тя почука плахо на неговата врата и зачака, облечена в канадка и ръкавици без пръсти, и с размазаната снимка от скенера в джоба.

Отвори ѝ майката на Майк, Шърли, меднокоса жена в сива вълнена рокля с малко сребърно кръстче на шията.

— Да, мила? — попита тя.

— Майк тук ли е? Майк Евънс?

Жената я изгледа с любопитство.

— Не, мила, той е в университета в Нотингам. Ще се приbere чак след няколко седмици — тя се поколеба. Очевидно нещо в изражението на Катрин подсказваше, че това не беше обикновена визита.

— Може ли да му оставя съобщение?

Ръцете на Катрин се плъзнаха инстинктивно към корема ѝ. Наскоро тя беше почувствала мърдането на бебетата за първи път и сега странното пърхащо усещане се завърна.

— Аз...

Шърли забеляза положението на ръцете на момичето, смутеното изражение, усещането за неотложност в гласа, когато попита за Майк. Тя беше практична жена, която умееше да разпознава неприятностите, когато чукаха на вратата ѝ.

— Я по-добре влез — каза тя.

Вече наближаваше шест часа вечерта и Катрин не знаеше колко време беше прекарала на отбивката. Слънцето неусетно се беше спуснало зад хълмовете, другите коли бяха включили фарове в сгъстяващата се тъмнина. Тя не знаеше какво да прави. Умът ѝ

отказваше да функционира нормално. Ами ако се върнеше вкъщи и завареше жената още там? Ами ако влезеше отново в спалнята и завареше Майк и онази жена да продължават да правят секс? Ами ако те ѝ се присмееха?

Опа, можеше да каже лукаво жената. Тя се върна, Майк. Би ли се заел с това, мили?

Замръзнала от студ, тя обви ръце около тялото си, мушна длани под мишниците си, за да ги стопли. Катрин все още не можеше да повярва.

Цялата случка приличаше на кошмар, на шега. Ех, защо ѝ трябваше да бърза да се прибира! Ако близнаците не бяха бързали да я отпратят и ако движението по магистралата не беше толкова спокойно, тя нямаше да завари Майк и онази.

Всъщност коя беше тя? И откога правеше секс с мъжа на Катрин?

О, боже. Беше толкова ужасно, като епизод от сапунен сериал. Любовницата се разпорежда в спалнята, докато съпругата не беше вкъщи. Пълна безвкусница. И напълно нетипично за образа на мъжа ѝ.

Дали Майк не беше болен? Дали не преживяваше нервен срив? Може би беше в някакво импултивно състояние на амок, в което не знаеше какво прави. Катрин веднъж беше видяла такъв случай по телевизията. Сигурно имаше някакво обяснение, защото той я обичаше, нали? Тя беше негова съпруга!

Освен ако... Прониза я смразяващ страх. Ами ако той не беше болен? Ами ако той знаеше точно какво прави? Ами ако той изобщо не я обичаше?

Телефонът ѝ звънеше, осъзна Катрин след малко. Минаваше седем часа и се мръкваше бързо.

Още един час беше изминал безмълвно, без тя да забележи. Може би тя преживяваше срив?

Пръстите ѝ се бяха вкочани от студ, когато Катрин бръкна в чантата си, за да извади телефона.

— Ало? — каза тя с прегракнал глас. Гърлото я болеше от плач.

— Катрин — прозвуча гласът на Майк. — Къде си?

— Аз... — тя премигна и погледна през прозореца. Не се виждаше нищо. — Не знам — призна тя.

Това е идиотско. Сигурно така си мислеше Майк. Наистина беше идиотско. Как може човек да тръгне нанякъде и да не знае къде се

намира? Понякога той ѝ говореше с такъв присмех, че ѝ идваше да потъне в земята от срам.

— Не прави сцена, Катрин — каза накрая той. — Прибери се вкъщи и ще поговорим.

После сигурно нейният телефон остана без покритие, защото връзката се изгуби.

Тя отпусна глава на облегалката и въздъхна дълбоко и измъчено. Той искаше да поговорят. Той каза „Ела вкъщи“. Това бяха добри знаци, нали? На практика, това беше извинение. Той сигурно се чувстваше ужасно.

Да. Тя щеше да се прибере вкъщи и той щеше да обясни, че станалото е било глупава грешка, че повече никога няма да се повтори. Моментна лудост, така щеше да каже Майк. После тя щеше да му прости, сигурно щеше да се наплаче и да изпие едно хапче за сън, за да забрави случилото се. Утре те щяха да продължат постарому.

Нямаше нужда да споменават случилото се.

Другите съпружески двойки успяваха да преживеят изневярата, нали?

Тя и Майк можеха да преодолеят това. Дължни бяха. Защото без него тя беше нищо.

Когато влезе в къщата, първото нещо, което видя, беше куфарът му в коридора, черен и зловещ. Кальф за костюми висеше на закачалката и тя го погледна, после издущия куфар. Не, помисли си Катрин, обзета от паника. Не.

Тя влезе в хола като в сън.

Майк седеше на дивана, коляното му се тресеше нетърпеливо.

Когато я видя, той се изправи.

— Съжалявам, че трябваше да научиш по този начин — каза той. Фразата прозвучала като отрепетирана. — Канех се да ти кажа от известно време.

Чакай малко. Значи моментната лудост продължаваше от „известно време“?

— И двамата знаем, че изобщо не трябваше да се женим — продължи той. — Полагах усилия заради децата, но тъй като те вече не са тук, аз...

О, не. Изобщо не трябваше да се женим?

— Изнасям се. Срещунах друга.

— Русата жена — изтърси глупаво тя. Уф. Право в десетката, Катрин. Уцели от първия опит.

— Да. Ребека.

Настъпи оглушителна тишина. Кръвта зашумя в ушите ѝ.

За момент ѝ се стори, че ще припадне.

— Това наистина ли... — тя преглътна. — Ти сериозно ли говориш?

— Е, не бих се шегувал за това, нали? — остротата на тона му я отрезви.

— Аз. — Тя стоеше с отворена уста като малоумна. — Не разбирам.

Той се изправи.

— Аз не те обичам — каза той, бавно и отчетливо. — Това разбираш ли го? Ти ме хвана в капан, като забременя. Аз никога не съм искал такъв живот.

От очите ѝ потекоха сълзи. Тя се отпусна на фтьойла с от малели крака.

— Но...

— Виж — каза раздразнено Майк. — Стигнахме до края на пътя още преди години. И двамата го знаем. Това е най-доброто и за двама ни — няма смисъл да продължаваме да се борим, да бъдем нещастни заедно до края на живота ни.

Нещастни? Наистина ли мислеше така? Всеки брак си имаше своите върхове и спадове. Такъв беше животът. Нали?

— Ще се върна след няколко дни, за да си взема останалите неща — каза той. — ЧАО, Катрин.

ГЛАВА 5

ИНVESTIGATRICE — ДЕТЕКТИВЪТ

Анна не стигна далеч в стремежа си да открие своя мистериозен баща италианец. Още по-неприятно, оказа се, че Пит имаше право и Джино беше изключително популярно собствено име в Италия, където имаше десетки хиляди джиновци. Щеше да ѝ трябва много повече информация, ако искаше да стесни полето.

Баба ѝ не ѝ беше от голяма полза, ако се изключи неволно изпуснатото име, с което се започна. Анна ходи в старческия дом няколко пъти, с надеждата да освежи паметта ѝ с различни техники, но не постигна нищо друго, освен да се обърка още повече.

Въпреки старческата деменция, в главата на Нора явно имаше някакъв катинар, който гарантираше нейната лоялност към доверените тайни до края на дните ѝ.

Анна разговаря още два пъти с майка си по телефона, но все не събираще смелост да я попита открито. Но Анна беше журналистка, нали така? Тя можеше да разнищва истории по-добре от всеки друг. Това беше част от професията ѝ.

— Колин — обърна се тя към най-стария във вестника една ноемврийска сутрин. — Ако търсиш човек и знаеш само собственото му име, как ще подхodiш?

— Ще се откажа — отговори безизразно той. Колин, с неговата впечатляваща кариера като разследващ журналист за Би Би Си в Единбург и криминален кореспондент за „Телеграф“, не си губеше времето с недомълвки.

— О! Ясно. Но ако решиш да тръгнеш по следата, тогава какво ще направиш? Откъде ще започнеш?

— Ако разполагам само с едно собствено име? Изобщо няма да си правя труда. Защото е невъзможно — белите му рунтави вежди помръднаха с намек за смръщване. Понякога Колин беше голям темерут, особено ако го беспокояха преди обедната халба бира.

— Кого търсиш, Анна? — попита Джо, един от спортните журналисти, който в същия момент мина през офиса с чаша кафе в ръка. — Не ми казвай, че някой ти е скроил някакъв гаден номер.

Анна, която се беше захванала да пише унило материал за включването на коледната улична украса, който трябваше да предаде другата седмица, вдигна поглед и се усмихна вяло.

— Не точно — каза тя. — Издирвам баща си.

Подобна откровеност не беше захванала да пише унило материал за дружелюбно и топло, което винаги я обезоръжаваше. Той беше дългокрак, слаб и скулест, и половината от момичетата в редакцията си падаха по изсечените му черти и черната му коса с готина стърчаща подстрижка.

— О — каза той, сепнат и смутен. — Извинявай, не исках да си пъхам носа в чужди работи.

— Няма проблем — увери го Анна. Тя знаеше, че още няколко чифта уши се бяха наострили, защото изведнъж в офиса настъпи напрегната, нажежена тишина. Всички журналисти обичаха да си пъхат носа, това беше част от длъжностната характеристика. — Аз не го познавам, не знам нищо за него. Но вскоре открих, че се казва Джино и е италианец. Тоест, бил е италианец. Вече може да е умрял.

— Аха — каза Джо и приседна на ръба на бюрото ѝ. — Сигурно не е лесно.

— Да — отговори Анна. — Може да се каже и така.

— Значи ти си наполовина италианка? Готино.

— Знам. Това е приятната част. Неприятната е... хм, че не знам нищо повече.

Колин вдигна вежди. Дори най-сърдитият особняк не можеше да устои на такава любопитна история.

— Ако питаш мен, има само един начин.

— Какъв? И не казвай пак „откажи се“, защото не мога да се откажа.

— Трябва да се обърнеш към първоизточника — каза Колин. — С други думи, помоли майка ти да ти каже истината.

Анна направи печална физиономия.

— Не е толкова лесно, Кол. Повярвай ми, вече съм опитвала.

— Значи си струва да опиташ още веднъж — каза кротко Колин.

— Добрите истории си струват усилието да разкопаеш каменистата

земя. Задавай правилните въпроси и няма да повярваш какви неща ще откриеш.

— Сигурно си прав, но... — в ума на Анна изникна образът на майка ѝ, стисната устни и клатейки упорито глава. Разговорът нямаше да е лесен. Нищо чудно накрая да загуби единствения си родител, ако майка ѝ се разсърдеше.

— Желаја ти късмет — подхвърли Джо, като се изправи и тръгна към бюрото си. — Или по-скоро *buona fortuna*.

— Ние на това как му казваме?

— Пожелание за късмет на италиански, струва ми се — отговори Джо. Той цъкна с престорено неодобрение. — Мислех си, че го знаеш, с твоите италиански корени. Не спирай да търсиш, мис Марпъл.

Анна се върна към статията, но думите на Джо докоснаха някаква струна в нея. *Твоите италиански корени*. Звучеше страховто. Освен това той имаше право. Тя беше длъжна да научи повече за родината на баща си.

И като заряза отново материала за коледните лампички, тя отвори търсачката и написа „Научете италиански“. Дори да не беше постигнала напредък в издирването на баща си, поне можеше да се подготви да му заговори на италиански, когато го откриеше. Обаче се оказа, че беше изпусната срока за курсовете по италиански език — всички бяха започнали през септември и продължаваха до средата на лятото. А, не съвсем. Хърст Колидж, образователен център за възрастни, предлагаше тримесечен курс „Разговорен италиански за начинаещи“, който започваше през януари.

— Този става — прошепна тя, извади кредитната си карта, записа се и заплати таксата, без да отлага. След това се поколеба, тъй като все още не ѝ се искаше да прибере картата в портмонето си.

Януари беше толкова далеч. Дотогава тя имаше нужда от някакво занимание.

Анна прегледа отново резултатите от търсенето. Можеше да изучава прекрасната италианска архитектура в университета — хм, това беше модул от някаква магистратура, може би не беше подходящ. Имаше и курс по история на Италия, но не я влечеше. И тогава го видя.

„При Джовани“, очарователно ресторантче на Шароувейл Роуд, организираше курсове по италианска кулинария в кухнята над салона

за клиенти. Селски ястия от италианския юг. Прясно приготвена паста. Класически италиански десерти.

Стомахът ѝ изкъркори. Това беше по нейната част. Тя обожаваше италианска храна! С няколко бързи кликвания Анна се записа в курса „Въведение в италианската кухня“, който започващо по-следващата събота. После, чувайки приближаващото се енергично потропване на високи токчета, тя бързо затвори браузъра. Този звук означаваше само едно: Имоджен, нейната редакторка, беше излязла на лов, а проницателният ѝ поглед никога не пропускаше нехайството на служителите ѝ.

Анна се върна към отегчителния материал за тайнствения специален гост, който щеше да включи коледните светлини тази година, същинско олицетворение на журналистическото усърдие, докато пръстите ѝ препускаха по клавиатурата. В ума ѝ обаче се вихреще фиеста с домашно приготвено песто и шоколадови трюфели, а италиански майстор готвач целуваше върховете на пръстите си и превъзнасяше кулинарните ѝ умения. Може би тя щеше да блесне с вроден талант. Може би тя притежаваше скрита дарба, латентна до този момент. „Ами, баща ми е италианец“, представи си тя как казва на другите хора в курса. „Сигурно съм се метнала на него.“

Тогава тя си спомни, че никога нямаше да се запознае с този баща, ако не започнеше да действа. „Върни се към първоизточника“, беше я посъветвал Колин. Това явно беше единственият ѝ шанс, независимо дали ѝ харесваше. Анна трябваше да събере смелост и да попита майка си.

Трейси Морли сега беше Трейси Уолдън, след като се беше омъжила за Греъм Уолдън преди пет години. Двамата живееха в тихо предградие на Лийдс с техния намусен рижав котарак Ламбърт (Бътлър, братът на Ламбърт, се беше явил пред своя създател миналата година) и богатата колекция от кактуси на Греъм.

Въпреки че тяхното семейство се беше състояло само от майка и дъщеря, те двете не бяха близки. Тяхната връзка не се отличаваше със задушевни всекидневни разговори по телефона и продължителни многословни обеди или със споделени дни в spa центъра, загърнати в капитонирани бели халати, както някои от нейните приятелки и

техните майки. Това беше добре. Анна знаеше, че майка ѝ я обича и би скочила пред бясно летящ автобус, за да я спаси, ако се налагаше, но в същото време Трейси беше сурова, подозрителна към всяка проява на сантименталност. Тя беше сдържана и не сваляше лесно картите си на масата.

— Коледен шопинг? — повтори Трейси, когато Анна ѝ позвъни с предложение да се видят. — Двете с теб?

— Помислих, че ще бъде приятно да направим нещо заедно — каза Анна, малко засегната от липсата на ентузиазъм от страна на майка ѝ. — Не е нужно да купуваме коледни подаръци — продължи тя, когато майка ѝ замълча. — Може просто да обядваме заедно и да си поговорим.

Последва подозрително мълчание.

— О, боже — възклика майка ѝ. — Да не си бременна, Анна? Това ли е причината?

— Не!

— Защото последния път ми се видя малко подпухнала и дори казах на Греъм, виж ти, струва ми се, че нашата Анна ще ни съобщи новини в скоро време. И...

— Мамо! Мамо! Не съм бременна! — тя се прегърби над телефона, съжалявайки, че води този разговор в офиса. От сутринта заливаше колегите си с лична информация. — За бога! Не мога ли да те поканя на кафе или обяд, без да правиш абсурдни заключения? — тя завъртя очи към Марла, която седеше на бюрото отсреща, и Марла се засмя в отговор, несъмнено доволна от шоуто.

— Добре, успокой се, просто се питах — отговори Трейси. — И слава богу. Не се обиждай, но аз все още не съм готова да стана баба. Не, благодаря.

— Не се тревожи, няма вероятност да се случи скоро — сухо отбеляза Анна. Колкото и да беше грозно, тя всъщност почувства лека погнуса при мисълта да забременее от Пит да роди едно умалено копие на Пит, което несъмнено щеше да чертае таблици и да оценява тромавите й опити като майка. — Както и да е. Хайде да се видим. Искаш ли да отидем в „Дневната“ за обяд?

— Ух, там е малко снобарско, не мислиш ли? — каза майка ѝ. — Сигурна ли си, че всичко е наред? Да не се опитваш да ме размекнеш,

преди да ми признаеш, че си извършила някакво ужасно престъпление, а?

— Добре, ще отидем на закусвалня, щом искаш — сопна й се Анна. — Или може да си донесем сандвичи от къщи! Просто ти предложих — тя беше на ръба да се нацупи като тийнейджър — *повече никога няма да те каня!* — но успя да се сдържи. Обаждането беше замислено като очарователна офанзива, в края на краишата; тя не искаше да съсипе начинанието още преди да са им дали менютата.

— Спокойно! Ще преживея снобарията. Казах го просто така.

— Чудесно — процеди Анна през стиснати зъби. — Значи ще резервирам маса за един часа и ще ти пусна есемес с потвърждение, чу ли? Ще се радвам да те видя. До утре.

— Аз също. Струва ми се.

В събота Анна пристигна в Лийдс половин час по-рано, затова влезе в голямата книжарница на Албион стрийт, за да убие времето. Подмина стелажите с новите заглавия от художествена литература и се насочи към разделя за пътешествия. Може би трябваше не само да задава правилните въпроси, но и да прерови лавиците с книги. Добре беше да се подготви с няколко пищова.

Следващите двайсет минути отлетяха неусетно, докато тя прелистваше пътеводителите и картите. Съзерцаваше цветните снимки, погльщаща с очи гледките: великолепието на Рим, алените макове по прекрасните поля на Тоскана, уникалната красота на Венеция, дивото крайбрежие и божествените плажове... О, колко хубаво беше. А най-хубавото беше, че сега това беше нейната страна. Италия я теглеше неудържимо. Анна дори се учуди кога откъсна поглед от страниците и се озова в Йоркшир. Тя погледна часовника си и осъзна, че щеше да закъсне, ако не побърза, затова плати покупките си и излезе.

„Дневната“ беше елегантен, стилен ресторант. Анна беше идвала веднъж тук за моминския уикенд на нейна приятелка. Майка й не би посмяла да вдигне скандал тук и да си излезе по средата на обеда. Поне тя така се надяваше.

Когато Анна пристигна, Трейси вече беше там, пиеше капучино на една ъглова маса и играеше судоку на телефона си.

— Здравей, миличка — каза тя и стана, за да целуна Анна по бузата.

— Извинявай, че закъснях — каза Анна, като изтръска мокрото си палто и го преметна на облегалката на стола си. — Отпlesнах се в книжарницата. Планирам ваканция.

— Ти и Пит? Къде мислите да отидете?

— В Италия — отговори Анна. Ето. Вълшебната думичка беше изречена още преди да е седнала на стола. Сърцето ѝ се разтуптя, докато тя наблюдаваше лицето и жестовете на майка си, нащрек за някаква реакция. — Ти ходила ли си някога там?

— Аз ли? Да. Много отдавна, още преди ти да се родиш. Момичешка ваканция, бяхме двете с леля ти Мари. Две седмици в Римини, беше вълшебно — на лицето ѝ се появи замечтано изражение и Анна извади с разтреперени ръце току-що купените пътеводители от торбата.

— Римини. Къде е това? — уж небрежно попита тя, прегълъщащи другите по-очевидни въпроси, които напираха в нея. В този случай трябваше да се пипа с предпазливост. Лукавство. Без резки движения. Не биваше да изтърси „Ти къде срещна баща ми?“, колкото и да ѝ се искаше. За нейно учудване този подход явно сработи.

— Намира се на север, струва ми се. Дай това насам, ще го намеря на картата. Невероятни плажове — тя запрелиства страниците, после спря и погледна озадачено Анна. — Чакай малко, аз мислех, че Пит не иска да ходи в „чужбина“. Как успя да го придумаш?

— О... — проклятие. Анна не беше обмислила добре тези подробности. И определено не искаше да се пълзга по тангентата с приказки за Пит, тя искаше да се върнат към Римини и спомените на майка ѝ.

— Всъщност аз още не съм му казала. Сега подготвям нещата. Исках първо да проуча и после да го изненадам с ваканцията на мечтите му. Така че ако според теб Римини е добро място... — нима номерът мина?

— Там е прекрасно. Сигурно градчето се е променило откакто бях там — боже, преди повече от трийсет години, времето наистина лети.

Преди повече от трийсет години. Да, това пасваше.

— И повече не си се връщала?

Трейси присви очи.

— Ами не, защото тогава се появи ти. Повече не можех да си позволя да пътувам в чужбина.

— Съжалявам — каза машинално Анна, но кожата ѝ настръхна.

Не, защото тогава се появи ти. О. Йм. Уф. Майка ѝ на практика си призна: лятна любовна история в Италия, която беше завършила с неочеквана бременност. Нищо чудно, че не искаше да говори за бащата на Анна. Защото трябваше да признае, че не знае дори къде живее той!

— Няма защо да се извиняваш, глупаче — каза майка ѝ, прекъсвайки потока от мисли на Анна. — Ти нямаш вина.

— Не — Анна вдиша дълбоко. — Виж, мамо...

— Честно казано, една ваканция ще ми дойде добре. Да се откъсна от всичко. Малко слънце през зимата ще ми се отрази чудесно.

— Да — Анна заби пръсти в колената си под масата и се стегна.
Просто я попитай. — Мамо... аз се питах...

— Напоследък застудя, нали? Вече спим с две завивки, при това едната е много дебела, двойна — Трейси замълча и я фиксира с проницателен поглед. — Добре ли си? Изглеждаш някак странно. Изнервена си. Да не искаш да ми кажеш нещо?

— Добре съм, мамо. Виж, аз исках да те попитам...

— Може би двамата с Пит трябва да изтеглите тази ваканция, това е всичко. По-добре по-рано, отколкото по-късно. Въпреки че не знам какви са температурите по това време в Италия — тя погали корицата на пътеводителя с унесено изражение.

Анна загуби смелостта си. Може би не трябваше да задава такива въпроси на публично място. Тук трябваше нов подход.

— Не бях помислила за най-подходящия сезон за тази ваканция — каза тя, докато умът ѝ работеше трескаво. — Чувала съм, че през юли и август е много горещо. Може би трябва да отидем по-рано, например през юни? — тя заключи пръсти под масата, надявайки се майка ѝ да захапе стръвта. Дано! Джакпот.

— *Nie* кога бяхме там? Чакай да си помисля. Имам чувството, че беше през юни. Точно така, защото Мари тъкмо беше издържала изпитите си за матурата, и... — по лицето ѝ премина странна сянка. — Както и да е. Виж в тези книжки, там сигурно пише. Но не сега, нали? Хайде да решим какво ще ядем, аз умирам от глад.

Двете се заеха да изучават менюто, но буквите играеха пред очите на Анна. О, боже. Всичко съвпадаше. Ако Трейси и Мари са били в Италия през юни, излизаше, че майка ѝ беше забременяла там. Анна беше родена през март, точно девет месеца по-късно. И това обясняваше странното изражение върху лицето на майка ѝ. За част от секундата тя беше станала потайна, явно усетила накъде бие Анна, след като беше преброяла девет месеца назад от датата на раждането си. Пъзелът се нареждаше много по-лесно, отколкото Анна беше очаквала. Въпреки че... чакай малко. Тя все още не беше проверила годината, за да бъде сигурна.

— Все пак — подхвърли тя ведро, сякаш тъкмо и беше хрумнало.
— Ако това ще бъде последната приказна почивка, преди да родиш, Римини явно е идеалното място.

Трейси замълча и Анна се усмихна зад отвореното меню. Майка ѝ не отричаше факта, че това е била нейната последна ваканция преди майчинството.

Доказателство. Още едно доказателство!

Тя започна да чете списъка с антипasti, опитвайки се да се съсредоточи върху избора.

— Ти ще си поръчаш ли ордъовър? — попита тя.

Мълчание. Анна свали менюто и видя слизаното изражение на майка си.

— Какво?

— Значи ще имаш бебе — промълви Трейси. Трябва да се отбележи, че не изльчваше радостта на бъдеща баба. По-скоро съжаление.

— Ъ?

— Последната приказна ваканция, преди да родиш — ти току-що го каза. О, Анна. Добре ли обмисли това?

— Не, аз имах предвид...

— Не повтаряй моята грешка. Ох, това прозвучва ужасно. Ти не си грешка...

— Мамо, не, разбра ме погрешно.

— Е, добре, да, ти не беше планирана — изненада! — но аз винаги съм те искала. Родителството е тежка работа и ти и Пит... Наистина ли си готова да го направиш? Искам да кажа, вие дори не живеете заедно.

— Мамо! Аз...

— Той при теб ли ще се премести? При цялата добра воля на света, твоят апартамент е тесен, нали? Определено ще бъде тесен за вас тримата.

— МАМО! Спри. Не ме разбра правилно. Ние... — Анна въздъхна. — Знаеш ли какво? Отказвам се. Както и да е. Ще взема за начало пилешко шишче, а след това риба на скара. А ти?

ГЛАВА 6

А CASA — ВКЪЩИ

За всеобщо учудване, дори за самата нея, Софи беше във Великобритания от цели две седмици. Тя от години не беше прекарвала толкова дълго време в Шефилд. Планираше да остане тук един или два дни, колкото да види баща си, но почти веднага след нейното пристигане той заболя от гръден инфекция.

Дори най-коравосърдечният човек не би могъл да си тръгне.

В началото тя се настани в евтин хостел, за почти осезаемо облекчение на майка ѝ. Но там беше пълно с експанзивни австралийци и новозеландци, които за първи път напускаха домовете си и купонясваха диво всяка нощ. За да бъдем справедливи, тя беше правила същото, когато обикаляше Австралия и Нова Зеландия, превръщайки пребиваването си там в един безкраен празник.

Само че сега тя не изпитваше никакво желание да им прави компания, не и когато се страхуваше, че баща ѝ умира.

Осъзнавайки, че съсира настроението в общата спалня с намусения си вид и убийствени погледи, тя доплати и се премести в единична стая, но това не промени положението съществено. Сега тя обитаваше стая в предната част на сградата, с изглед към натовареното шосе. Така че ако не я събудеха гръмогласните купонджии в два часа сутринта, правеха го градските автобуси и камионите вън.

— Изглеждаш изтормозена, миличка — отбеляза баща ѝ, когато Софи отиде да го види след още една безсънна нощ. Тя се отбиваше всеки ден, и без това нямаше какво друго да прави. Отдавна беше загубила връзка със старите приятели от училище, а да се разхожда в града под неспирния дъжд, без пукната парасенка в джоба, не беше кой знае какво удоволствие.

— И това го казваш ти, с катетър и включен към сърцето монитор — отбеляза Софи. — Много си мил.

— Не, сериозно. Къде си отседнала? Всъщност отседнала ли си някъде? Нали не спиш на някоя пейка в парка?

— Татко! Имай малко доверие в мен. Не спя на пейка в парка. Не изглеждам чак толкова запусната, нали? — Боже! Все никак беше успяла да се опази здрава и невредима през последните осем години, докато беше обикаляла света.

Джим взе ръката ѝ нежно и пръстите му бяха топли и силни както винаги, въпреки разклатеното му здраве. Той беше по-мекият от двамата ѝ родители, Софи винаги се обръщаше за съвет към него — тоест, докато не откри, че и той като майка ѝ я беше предал. Ръката ѝ се скова в неговата, когато тя си спомни колко я беше заболяло, колко беше шокирана от предателството му.

— Хайде, Соф — каза баща ѝ. — Защо не отидеш при майка ти? Знам, че ние тримата...

— Няма начин.

— ... сме имали известни разногласия в миналото, но...

— Да, и всичко останало, татко — разногласия, наистина. Много дипломатичен израз.

— Но ти си наша *дъщеря*. Ние искаме да се погрижим за теб.

Софи извърна очи. Тя беше готова да му повярва, когато баща ѝ говореше по този начин, но майка ѝ продължаваше да се държи студено и дистанцирано в нейно присъствие. Каквото и да казваше баща ѝ, Триш не я искаше вкъщи, точка. Освен това Софи беше прекалено горда, за да се върне там, дори да постелеха червения килим. Дори ако майка ѝ паднеше на колене и я помолеше.

— Ами пари? Имаш ли достатъчно, за да живееш?

— Имам, разбира се! — тя заключи пръсти зад гърба си.

— Позволи ми да ти дам малко назаем — каза упоритият старец.

Дори на смъртното ложе той не се предаваше. Баща ѝ се пресегна към шкафа до болничното легло.

— Портфейлът ми е някъде тук.

— Татко, честно, не искам парите ти — нямаше как да ги приеме. Софи от години не беше вземала нито едно пени от родителите си и нямаше да размисли сега, въпреки че вече беше без пукнат грош. Беше крайно време да вземе някои важни решения. Ако останеше в Шефилд още дълго, всичките ѝ пари щяха да отидат за скапания хостел. Какво щеше да прави тогава?

— Значи имаш спестявания? Пари за черни дни?

— Да, имам някакви спестявания. Достатъчно. Не се тревожи, добре съм. Наистина.

— Извинявай. Нали не се сърдиш? Отдавна не съм имал възможност да се притеснявам за теб в твоето присъствие.

София замълча. *И защо стана така, татко?*

В този момент влезе майка й.

— О — каза тя, както всеки път, когато виждаше София. Със същия тон, както когато откриваше, че някое пиле се беше изцвъкало върху колата — издаващ недоволство и леко раздразнение.

— Добро утро. Как спа, Джим? Медицинската сестра каза, че май си спал по-добре тази нощ.

— Спах като бебе — отговори той бодро. — Тъкмо казвах на нашата София, че има измъчен вид.

Лицето на майка й остана непроницаемо. Сигурно мислеше, че тъмните кръгове под очите на София се дължат на купони и нередовен живот. *Можеш да се сърдиш само на себе си.*

— Ммм — каза тя, сякаш тази тема не я интересуваше особено.

— Казвах, че според мен трябва да отседне при теб за известно време — добави Джим, проклетият провокатор. София му хвърли свиреп поглед, но той сякаш не забеляза. — Вие двете ще направите умиращия старец много щастлив, ако изгладите различията си.

Никоя от тях нямаше да се примери с такива приказки.

— Джим! Ти не умираш!

— Не говори такива неща! — гласовете им се преплетоха, еднакво ужасени.

— Моля те — възклика Триш. — Дори не се шегувай с това.

— Можеш да отложиш калните бани за по-късно — подметна София.

Очите му проблеснаха.

— Все пак имате съгласие по някои въпроси — подхвърли лукаво той.

София и майка й се спогледаха, атмосферата между тях беше обтегната. После Триш сви устни.

— Виж, ако имаш нужда от покрив над главата — каза неочеквано тя, — ами, глупаво е да си даваш парите, когато можеш да се прибереш у дома, нали? Просто е глупаво.

Цялата стая затаи дъх в очакване на отговора на Софи. У дома, каза майка ѝ. Не, това вече не беше нейният дом.

— Много мило — заговори сковано Софи, — но...

— Хайде стига — възкликна Джим точно когато тя се канеше да си измисли някоя въображаема приятелка, при която можеше да отседне. — Трябва ли да умра, преди вие двете да започнете да разговаряте като нормални хора? Моля ви! Не можеше ли да направи това заради мен?

— Не бива да се вълнуваш, Джим — предупреди го Триш.

— Добре — промълви Софи.

— Аз просто казвах...

— Казах добре! — гласът на Софи прозвуча по-високо, отколкото възнамеряваше. — Добре — добави тя по-тихо. — Обаче ще платя разходите — завърши тя, в последен опит за независимост.

— Нищо подобно — увери я майка ѝ. Инатът беше отличителната черта на семейство Фрост.

— Добре — каза Джим, изтощен от усилието. Той затвори очи и Софи забеляза колко бледо беше лицето му върху възглавницата. — Аз ще си подремна — промълви той, сякаш беше свършил своята работа.
— До скоро.

Майка и дъщеря се спогледаха.

— Добре — каза неопределено Триш.

— Добре — повтори Софи.

— Ще го оставя да си почине — прошепна Триш. — И без това трябва да отскоча до града. Да взема някои неща — тя се поколеба. — Искаш ли пържола за обяд?

— Аз съм вегетарианка — каза Софи, после се почувства виновна заради огорченото изражение върху лицето на майка ѝ.
Страй се повече, Софи. — Но мога да пригответя нещо за хапване. Вместо теб.

Триш сякаш се канеше да възрази, но после погледна Джим, който се беше намръщил леко, затворил очи.

— Това ще бъде... мило — каза едва чуто тя. — Благодаря.

Софии отиде да прибере багажа си от хостела и по-късно същия следобед взе автобуса до Фулууд Роуд, където се намираше къщата на родителите ѝ. Озова се сред къщите и магазините, покрай които беше минавала милион пъти, толкова познати и в същото време различни. Тя

почти чуваше свистенето на колелата на ролерите, спомняйки си как тя и Кърсти, момичето от съседната къща, обикаляха тези улици, хванати за ръце, с радостни писъци.

Софи беше изпушила първата си цигара под заслона на тази спирка (прежълтяла, кашляйки и плюейки) и беше изпила първата си малка бира в „Гладстоун Армс“ нагоре по улицата. И сега отново беше тук, наблизаваше къщата на родителите си с всяка крачка.

О, боже. В болницата това ѝ се беше сторило логично решение — единственото възможно, когато баща ѝ я беше фиксиран с онзи питащ поглед — но сега Софи съжаляваше горчиво, че се поддаде на неговата прищявка. Тя се поколеба пред пъба, изведнъж закопня за една водка с тоник, за да смекчи ръбовете. После отвори портмонето си и погледна мизерното съдържание. Три десетачки, една смачкана банкнота от пет лири и цяла шепа дребосъци. Трийсет и девет лири. Това беше.

— Ето те най-после! — извика някакъв глас зад нея и един млад мъж от смесен произход и стърчаща прическа излезе от заведението.

В първия момент Софи помисли, че говори на нея, но после видя да се задава млада жена с черно яке, тесни дънки и високи чизми, а тъмната ѝ коса бе вдигната в небрежен кок.

— Фреди! — извика тя и се затича към него. Двамата се целунаха страстно пред вратата на пъба, прегръщайки се нежно.

Софи погледна встрани. Толкова отдавна никой не я беше прегръщал по този начин. Три години и два месеца, по-точно: Дан, в Сидни. Но тя вече не мислеше за него, напомни си тя.

Пъхна портмонето в чантата си и подмина неохотно пъба.

— Тук няма нищо интересно — прошепна тихичко тя и продължи нагоре по улицата.

Триша Фрост явно нямаше доверие на кулинарните умения на дъщеря си, защото хладилникът беше пълен с готови вегетариански ястия. Софи, която беше свикнала да преживява с много осъден бюджет, дори ако това означаваше да яде оризови нудъли седем дни в седмицата, не знаеше дали да се зарадва (на обилното угощение), или да се възмути (безумно пилеене на пари). Обаче гладът надделя. Всичко изглеждаше дяволски вкусно.

— Благодаря, мамо — каза тя, когато Триш ѝ показва къде стояха бисквитите (съкаш тя би забравила това!) и новата пристройка с

помещение за домакинските уреди, инструменти и тоалетна нания етаж.

— Каквото имаш за пране, го хвърли в този кош — каза Триш. — Гладя в неделя, така че ако имаш нещо за гладене...

— Не се тревожи, мамо, наистина.

— Вечерята се сервира в шест часа — продължи Триш — и ще ти бъда признателна, ако не пушиш в къщата. Това включва пушенето надвесена от прозореца в стаята ти. Завесите се вмирисват.

— Аз не пуша — каза Софи, засегната. — От години. — Боже, бяха се отчуждили толкова много. Тази жена тук имаше същите зелени очи и малък нос като Софи, но й се струваше напълно непозната. — И говорех сериозно за готвенето — добави тя. — Искаш ли да се редуваме? Давам ти дума, че съм се променила от дните, когато противопожарната аларма се включваше всеки път, когато си пържех яйца.

Триш подмина това без коментар.

— Качих портативния телевизор в твоята стая — продължи тя и имай предвид, че душът е малко своенравен. Топлата вода тече неравномерно, затова не се паникьосвай, ако от душа потече студена вода както се къпеш. После ще се оправи.

— Добре.

— Мисля да отида да видя баща ти след вечеря. Мога да те закарам, ако искаш да дойдеш.

— Чудесно. Благодаря.

— Тогава добре. Оставям те да разопаковаш багажа си.

София остана без дъх, когато влезе в старата си стая. Същата кувертюра в червено и черно върху леглото, същите завеси, същия нежно син мокет, но всичко друго беше различно.

Миризмата на парфюм и пачули беше заменена от аромата на прах за пране, по стените вече нямаше плакати, в чекмеджетата на раклата нямаше оплетени бижута, а плотът не беше затрупан с гримове. Освен това беше тихо, навремето постоянно кънтеше музика, която предизвикваше викове „НАМАЛИ тази дандания, Софи!“.

Тя се отърси, учудена от неочаквания прилив на емоции. Стегни се, Софи. Това е само стая.

Разопаковането на багажа не отне много време — никога не отнемаше — но малкото ѝ дрехи изглеждаха оръфани и износени тук, в относително луксозната обстановка в дома на родителите ѝ. Софи не знаеше дали да набута всичко в пералнята, или направо да го запали. Първото, реши тя, като си спомни, че нямаше пари за нови дрехи. Все пак, беше голям разкош да разполага отново с пералня машина, вместо да пере всичко на ръка и да суши прането на слънце. Да не споменаваме комбинираните наслади на горещата вана, хладилника, пълен с храна, британската телевизия...

Тя погледна портативния телевизор, който майка ѝ беше оставила върху раклата. Дали означаваше, че не ѝ беше позволено да гледа големия телевизор с плосък еcran нания етаж? Дали планът беше да прекарват вечерите затворени в различни стаи?

О, боже. Въпреки всички удобства щеше да е много не удобно да живее под един покрив с майка си. Колкото по-скоро се разделяха пътищата им, толкова по-добре. Но за тази цел на Софи ѝ трябваха пари...

Тя занесе лаптопа си нания етаж.

— Имате ли уайфай тук? — попита тя, отваряйки го на кухненската маса.

Триш се поколеба.

— Да — каза тя предпазливо.

— Би ли ми дала паролата? Искам да си потърся работа.

Триш зяпна от учудване.

— Ще си търсиш работа? Тук, в Шефилд?

Софии сви рамене.

— Не мога да замина в чужбина, докато татко е в това състояние, нали?

Триш промърмори нещо, което сигурно беше „Това никога не те е спирало“.

— Моля?

— Нищо.

Софии стисна зъби.

— Не се тревожи, ще се изнеса оттук веднага щом мога. На мен също не ми харесва.

— Аз не съм казала...

— Ами, не е необходимо. Виж, трябва да спечеля малко пари, за да мога да замина отново. Надявам се, че по Коледа ще търсят работна ръка в магазините и кафенетата в града.

— О. Толкова дълго ли смяташ да се задържиш?

София настръхна.

— Защо? Това проблем ли е? — просто ми дай глупавата парола, мислеше си нетърпеливо тя. Всичко ли щеше да бъде толкова мъчително?

— Не, разбира се, че не е проблем — каза Триш, въпреки че скритото послание в гласа ѝ беше точно обратното. — Заповядай. — Тя свали едно малко картонче от дъската за бележки с потребителското име и паролата за безжичната връзка и го остави до Софи.

— Благодаря — съвсем както едно време, изглеждаше невъзможно да проведе нормален разговор с майка си, без да се стигне до размяна на остроти. Пребиваването тук щеше да бъде поизтощително, отколкото в хостела.

— Софи си търси работа — съобщи Триш на Джим същата вечер, когато отидоха да го видят.

— О, така ли? Къде заминаваш този път? Може ли да дойда с теб? Малко слънце ще ми се отрази добре на кашлицата.

София погледна навъсено майка си. Търсенето на работа не беше никаква тайна, но не ѝ хареса начинът, по който го обяви Триш, с присмехулен намек, сякаш беше нещо смешно. — Засега няма да заминавам. Затова ми трябва работа.

— Аха — баща ѝ се замисли за момент. — Къде мислиш да отидеш след това? Някакви идеи?

— Може би в някой ски курорт през зимата, — отговори тя. — Или може да спестя малко пари и да обиколя Югоизточна Азия за няколко месеца. Където ме отвее вятърът.

Той кимна, без да сваля очи от нея.

— А после какво? Нима смяташ да пътуваш от място на място, година след година, докато останеш? Не мислиш ли да пуснеш корени, да се заловиш с нещо сериозно?

Тези въпроси прозвучаха като нападки. Да се заловиш с нещо сериозно? Това беше грубо.

— Татко, ти нямаш представа какво съм правила през последните няколко години — каза тя, вече ядосана.

— Всъщност имам. Знам доста неща. Как се казваше онзи твой блог? „Независим пътешественик“, нали?

— Ти... ти четеш моя блог?

— Да, четем го, разбира се. Нали е за четене? Колко се радваш, че си се отървала от досадните си родители, колко се кефиш, че си се откъснала от оковите на семейния живот... — той присви очи. — Колко самотна си на моменти. Как мразиш да се преструваш, че си прекарваш страхотно и преживяваш невероятни приключения, когато всъщност се чувстваш безкрайно нещастна.

— Как...? Но... — за момент Софи изгуби дар слово, само отваряше и затваряше уста. По дяволите. Те го бяха чели?

— От какво бягаш, Соф? — попита баща ѝ, вече по-меко. — Вече не бягаш от нас. От себе си ли?

— Не бягам от нищо! — извика тя, чувствайки се отново като тийнейджърка. Защо не я оставеха на мира? — Вас какво ви интересува? — тя се обърна и избяга от стаята.

Софии хукна напосоки по коридора, сърцето ѝ биеше лудо, не ѝ стигаше въздух, белите дробове я боляха. Мисълта, че родителите ѝ я следяха по този начин, четяха откровенията за най-интимните ѝ преживявания — а някои постове наистина бяха интимни — беше ужасяваща.

Как можеха? Как смееха?

Тя се облегна на стената и затвори очи, докато в ума ѝ изникваше детайл след детайл. Значи бяха прочели как я бяха откарали в болница в Уелингтън, когато падна от колелото и загуби съзнание. Бяха прочели поста за нейната бурна история с Дан, която я беше оставила разбита. И бяха прочели всички гадости по техен адрес; тя ги беше разчепкала с дива ярост, обвинявайки ги за нейните провали, подигравайки се на техния скучен еснафски живот.

По дяволите. Стори ѝ се, че може да повърне. Нищо чудно, че майка ѝ беше толкова хладна. Нищо чудно, че настръхна, когато Софи ѝ поискава паролата за безжичната връзка — Триш сигурно си мислеше, че тя подгответя нов постинг за блога, в който разказва какъв кошмар е да се завърнеш при мама и татко!

Софи едва сдържаше порива си да побегне. От самото начало знаеше, че не беше добре дошла в Ранмур. Щеше да събере нещата си и да се качи на влака за някъде, където да започне на чисто. Баща ѝ вече се възстановяваше, нали? Където и да е, само не тук.

После тя се поколеба. Минаваше осем часа вечерта и навън беше тъмно. Когато слязоха от колата на паркинга пред болницата, валеше ситен студен дъжд, палтото ѝ още беше мокро. Освен това имаше само трийсетина лири. Беше хваната в капан.

Софи прокара пръсти през късата си руса коса, опитвайки се да вземе решение, а думите на баща ѝ още кънтяха в главата ѝ. *От какво бягаш, Соф? Вече не е от нас. От себе си ли?*

ГЛАВА 7

UNA AMICA — ПРИЯТЕЛКА

След като Майк си тръгна, Катрин не правеше нищо друго, освен да лежи като труп в леглото и да напоява възглавницата със сълзи. Светът наоколо сякаш се беше свил до бледолилавите стени на спалнята, която я обгръщаше като черупка, докато тя лежеше и се молеше Майк да се върне. Но той не се връщаше.

Всеки момент, мислеше си Катрин, ще се събудя от този ужасен сън и отново ще бъде неделя сутрин, близнаките ще са тук, готови да тръгнат за университета. Защото това не можеше да се случи в истинския живот. Просто не можеше.

Но стенният часовник продължаваше да тиктака, тихо и настойчиво. Стаята притъмняваше с падането на нощта, после се озаряваше от розовозлатиста светлина с изгрева на слънцето. Навън започваха да ръмжат коли и хората отиваха на работа. По улицата отекваха стъпки.

Всеки момент, мислеше си Катрин, ще чуя превъртането на ключа в ключалката.

Той ще ми поднесе цветя, извинения, обяснения. Ще ми каже колко съжалява, колко е сгрешил.

Но него го нямаше.

В понеделник тя се отлепи от леглото и проведе няколко телефонни обаждания. В старческия дом, за да каже, че няма да поеме смяната си като доброволка. В основното училище, за да каже, че няма да може да занимава третокласниците този следобед. В благотворителния магазин, за да каже, че се е разболяла и няма да идва няколко дни. Грип. Много тежък грип.

Изтощена от всичките тези лъжи и без да знае какво да направи, тя включи компютъра и отвори браузъра с търсачката.

Чувствам се — написа тя и на екрана се появи цял списък с варианти.

Чувствам се болна
Чувствам се на ръба на самоубийството
Чувствам се толкова самотна
Чувствам се тъжна

Боже, колко болка имаше в интернет. Толкова много нещастни души, които молеха за утеша.

Чувствам се изплашена, написа тя и отново се появиха десетки възможности.

Чувствам се изплашена до смърт
Чувствам се наранена
Чувствам се безпричинно изплашена
Чувствам се изплашена и самотна

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Чувствам се всички тези неща, помисли си Катрин, докато на екрана се зареждаше списък с уебсайтове за психологическа помощ, заедно с горещата телефонна линия на самаряните и няколко форуми, посветени на темата за тревожността. Буквите играеха и се размазваха пред очите ѝ, умът ѝ беше прекалено замъглен, за да може да ги осмисли.

Тя изтри част от написаното и вдиша дълбоко.

Съпругът ми ме напусна, написа тя с разтреперени пръсти и на екрана моментално се появи нов списък с резултати.

Съпругът ми ме напусна заради друга жена
Съпругът ми ме напусна заради мъж
Съпругът ми ме напусна, след като му изневерих

Толкова много тръгнали си съпрузи, толкова много затръшнати входни врати, толкова много изоставени съпруги, разплакани и самотни. Достатъчно, за да ти разбият сърцето, но нейното вече беше изпепелено.

Катрин изключи компютъра, неспособна да понесе чуждото нещастие, върна се в леглото и се зави през глава.

Майк обитаваше разхвърляна студентска квартира в Нотингам, когато Катрин накрая успя да го открие и да му съобщи новината, че е бременна. Очите му щяха да изскочат от ужас.

— Сигурно се шегуваш — каза той.

— Не се шегувам — отговори Катрин.

Катрин подозираше, че ако зависеше от него, Майк щеше да си измие ръцете от нея и бебетата, но Шърли нямаше намерение да пусне сина си — или Катрин — от въдицата. Те се ожениха само два месеца по-късно.

— Такава е божията воля — каза тя, състави списък с гости и извади отнякъде най-хубавата си шапка. — Каквото посееш, това ще пожънеш.

Всички приятелки на Катрин бяха на мнение, че се е побъркала.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — питаха стреснато те, като поглеждаха крадешком издутия й корем. — Наистина ли искаш да се откажеш от следването и да бъдеш съпруга?

Майка ѝ също я смяташе за луда. Тя се беше разделила с бащата на Катрин преди много години и беше заявила категорично, че предпочита котките пред мъжете.

— Ти си само на двайсет години, миличка. Не се заробвай с мъж и деца толкова рано.

Понесена от влакчето на ужасите, в което се беше озовала — изтощителната бременност, сватбата, плановете да живее с родителите на Майк, докато той продължаваше да следва в Нотингам („Мисля, че така ще бъде най-добре“, каза Шърли с нетърпящия възражения глас, който вече изпълваше младата жена с ужас) — Катрин се чувстваше безсилна да взема каквito и да е решения, сякаш тя вече беше получила шанс в живота си и го беше пропиляла.

— Ще се дипломирам догодина — обещаваше тя на приятелките си, но знаеше, че няма да го направи.

Не ѝ беше лесно. Шърли вярваше твърдо в доктрината „Каквото си постелеш, на това ще легнеш“ и когато бебетата се появила на бял свят, тя остави Катрин да се оправя с тях, по цял ден, всеки ден, докато

тя организираше молитвени сесии за гладуващите деца в Уганда в преддверието на близката църква. Пъrvите няколко месеца бяха някакъв полусън от откраднати дремки, кърмене, пелени и дълги, изнурителни разходки в местния парк, докато се опитваше да приспи бебетата. Есетата, лекциите и купоните от студентския живот сега ѝ се струваха безкрайно далеч, в друга галактика, напълно недостижими.

Катрин се надяваше, че когато Майк се дипломира и се върне при нея в Шефилд, отношенията им щяха да се уравновесят, особено когато се преместиха в тяхната малка къща — но не. Той работеше като луд, опитвайки се да се докаже на първата си работа в болницата. Тя, от друга страна, се чувстваше като млекодайна крава на пасбището. Въпреки че известно време Катрин хранеше слаба надежда да се върне в университета, тя никога не го направи. След няколко години тя дори спря да споменава за това.

— За какво изобщо ти трябва диплома? — попита веднъж Майк.
— Ти никога няма да направиш академична кариера. Освен това кой ще гледа децата?

Истинският свят нахлу едва във вторник, когато някой започна да звъни настойчиво и да тропа енергично по вратата.

— Кат? Вътре ли си? Катрин!

Катрин подскочи, стресната от шума. Гласът беше пронизителен и висок. Това беше Пени, която живееше по-нагоре по улицата и с която тя играеше тенис всеки вторник. Вече вторник ли беше? Явно, да.

Катрин изпълзя от леглото и отвори прозореца в спалнята. Косата ѝ беше заплетена и спъстена, тялото ѝ — немито, сълзите сигурно бяха изкопали бразди по лицето ѝ.

— О, Пени — започна тя. — Аз... — искаше да каже, че не се чувства добре — че е болна от грип, много лош грип — но езикът ѝ отказа да се обърне и да изрече тази лъжа.

Пени вдигна глава и изгледа Катрин стреснато. Беше свикнала да я вижда чиста и спретната, с червило и дрехи, а не като току-що ексхумирана. — По дяволите, изглеждаш ужасно, моето момиче — каза тя, тактична и чувствителна както винаги. — Какво става с теб?

— Аз... — за ужас на Катрин, сълзите закапаха от очите ѝ, падайки на покрива на колата долу. Кап, кап, кап, кап, вече се оформяше една малка локвичка върху тойотата. — Аз...

— Пусни ме да вляза — нареди Пени. — Веднага ме пусни да вляза. Някой трябва да се заеме с теб.

Катрин не я биваше в потайните работи. Съпротивата също не ѝ беше привична. Затова след броени секунди Пени вече беше в кухнята, приготвяше силно кафе и издирваше последните няколко шоколадови бисквити с вид на жена, веща в управлението на кризи.

— Хайде, разказвай — каза Пени, тръсна на очуканата чамова маса чашите с вдигащо пара кафе и седна срещу Катрин. Висока и кокалеста, тя носеше косата си на лъскаво черно каре с електриковосин кичур в бретона, а проницателните ѝ кафяви очи не пропускаха нищо. — Какво се е случило?

Катрин послушно разказа всичко. Трябваше да се подкрепи с цели две бисквити, докато излее историята, с кратка пауза за издухване на носа, изтриване на очите и прегръдка от Пени, толкова силна и здрава, че можеше да удуши Кинг Конг.

— Дяволите да го вземат — каза Пени. — А аз си мислех, че имаш разстройство или че тъгуваш по децата. Изобщо не очакваш това.

— Нито пък аз — призна Катрин с треперещ глас.

— О, миличка — каза Пени и докосна ръката ѝ. — Той сигурно преживява криза на средната възраст. Обзалагам се, че ще се върне в края на седмицата, с опашка между краката и ще те моли да му простиш.

— Той каза, че никога не ме е обичал, Пени, че съм го хванала в капан, като съм забременяла. Каза, че изобщо не е трябвало да се женим.

Пени ахна.

— Това е гадно. Ах, тези проклетници, мъжете, нямат представа какво е, нали?

— Сигурно аз съм виновна — обади се плахо Катрин.

— Глупости — сряза я Пени. — За какво си виновна, за това, че той е негодник ли? Не ми говори глупости.

До този момент никой не беше наричал Майк негодник в нейно присъствие. Той беше лекар, стожер на обществото, неин съпруг.

— Той не е... — започна Катрин, автоматично превключвайки на защищен режим.

Пени вдигна вежди.

— Той чука друга жена и ти казва, че никога не те е обичал? Той е пълен негодник, съкровище. Съжалявам, не искам да те огорчавам, но той е на върха на хранителната верига на негодниците.

Ушите на Катрин писнаха от цялото това негодничество. Тя понечи да заговори, но нищо не излезе от устата ѝ.

Пени стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи, ще го прежалиш — увери я тя. — Радвай се, че си се отървала от него. И че се уреди аз да се погрижа за теб междувременно.

— Аз не мисля, че имам нужда от...

— Имаш. Повярвай ми, имаш. Виж, аз съм твоя приятелка, Кат, затова имам право да те попитам: кога за последно си яла нормална храна?

Катрин се затрудни да си спомни кога за последно беше правила нещо нормално.

— В събота? — предположи тя.

— И без да те обиждам, съкровище, но малко понамирисваш. Откога не си се къпала? Кажи ми честно.

— Не знам.

— Да, така си и мислех. Хайде, върви да си вземеш един душ, докато аз пригответя нещо за хапване. Тръгвай!

— Пени, няма, нужда. Аз...

— И си измий косата. Толкова е мазна, че можеш да я изстискаш. Сериозно, Кат. Хайде. Тръгвай към банята.

Катрин отвори уста да възрази, но Пени сложи ръце на кръста си и я погледна с онзи поглед. Пени беше отгледала три деца и шест инатливи кучета и определено не беше човек, с когото да искаш да спориш, освен ако не притежаваш олимпийска издръжливост. Тя вече ровеше в килера за продукти. Катрин тръгна нагоре по стълбите и чу как приятелката ѝ пусна радиото, сменяйки станция от „Часът на жените“ на канал с попмузика.

След няколко секунди в къщата се разнесе песен в съпровод от потракващи съдове.

Катрин влезе под душа и остави водата да се лее върху нея, обзета от ужас и страх от бъдещето. Сигурно дори Пени не можеше да я спаси от този кошмар, нали?

— Знаеш ли, можеш да погледнеш на това като на нова възможност — каза Пени двайсет минути по-късно, докато пълнеше една купа с гореща вода и препарат, за да измие съдовете.

Сега Катрин беше облечена, с чиста, подсушена коса и лапаше лакомо омлета със сирене и шунка, който й беше приготвила нейната приятелка. Боже, колко беше гладна.

— Възможност? — повтори тя с пълна с разтопен чедар уста.

— Да, възможност. Ново начало. Шанс да направиш всички онези неща, които винаги си искала, но никога не си смеела — Пени разпени водата. — Може да живееш в чужбина известно време. Може...

— Аз не искам да живея в чужбина.

— Тогава отиди на почивка. Избягай от Великобритания и хвани малко тен. Ако си изиграеш картите умно, може да хванеш и нещо друго, ако разбираш какво имам предвид.

Катрин затъкна една червена къдрица зад ухoto си и погледна с потрес приятелката си.

— Гонорея?

— Не! Умница. Имах предвид летен флирт, някой красив Педро или Жан-Пол. Точно това ти трябва, за да забравиш разпасания си калпав съпруг.

— Пени!

— Аз така си говоря!

— Ами, недей. Както и да е, това вече съм го правила — имам предвид летния флирт — и виж докъде стигнах.

— Да, осемнайсет щастливи години и две прекрасни деца. Точно това имам предвид.

Катрин налага голяма хапка омлет и предпочете да не спори. Пени се беше развеждала два пъти и сега имаше неангажираща връзка

с трийсетгодишен плейбой. Тя нямаше представа какво преживяваше Катрин.

— Или — продължи Пени, усещайки, че се е натъкнала на тухлена стена — можеш да се върнеш в колежа. Да завършиш образованието си!

— Да завърша моето двайсет и една годишно следване? Това със сигурност ще бъде рекорд.

— Тогава си намери работа. Истинска работа. Никога не е късно да смениш кариерата, а ти си още млада. Все пак си по-млада от мен, пате глупаво.

— Как да сменя нещо, което никога не съм имала? — изтъкна Катрин. — Освен това съм прекалено заета с другите ми ангажименти.

— Кои, да приготвяш чай за стариците и да продаваш вехти дрехи в благотворителния магазин?

— Не забравяй и кучешкия приют. И нали обещах да поема гладенето на госпожа Арчболд.

— Според мен ти имаш нужда от почивка, Кат. Хей, сега ми хрумна. Какво ще кажеш за една ваканция по женски, само ние двете? Да отидем на слънце... какво ще кажеш?

Катрин въздъхна. Тя не можеше да реши нищо. Достатъчно трудно беше да реши дали иска салата към омлета.

— Не знам — каза тя тихо. — Първо трябва да говоря с Майк.

— Майната му на Майк. Не си длъжна да разговаряш с него, ако не искаш. И несъмнено нямаш нужда от позволение за...

— Не, имам предвид за парите. Ако се разделим... — тя замълча, изведнъж загубила апетит. — Ако се разделим, аз ще остана без пари, нали? Не мога да тръгна да се развявам в чужбина с неговите спестявания.

— Можеш, по дяволите. Това е най-малкото, което той може да направи за теб, след психологическите рани, които ти нанесе, похотливият негодник.

Но борбеният дух беше напуснал Катрин заедно с апетита. Тя избута чинията, изморена от този разговор.

— Не мога да разсъждавам трезво — промълви тя.

— Не се тревожи. Извинявай, че ти надух главата. Само това ти трябваше, нали?

Долната устна на Катрин отново затрепери. Тя побърза да си издуха носа, без да поглежда Пени в очите.

Пени довърши миенето на съдовете и избърса ръцете си в кърпата, после седна на масата.

— Искаш ли да дойдеш да живееш у нас известно време? Само докато ти се проясни главата? Обещавам, че няма да ти опявам постоянно.

Катрин се усмихна слабо. Къщата на Пени беше шумна и хаотична, отвсякъде изскачаха тийнейджъри и кучета. Последният път, когато тя се беше отбила, чаровният любовник Дарън също беше там, гол до кръста и с увита около бедрата хавлия. Катрин не знаеше дали има енергията да издържи това сега.

— Много мило, но предпочитам да изкарам един зимен сън тук, ако ме разбираш. Да се завия през глава и да забравя за външния свят.

Пени не знаеше какво означава това, нейната стратегия за преодоляване на раздялата с мъж беше да се наконти с къса рокля и обувки на високи токчета, да се напие с текила и да тръгне да обикаля клубовете с всеки, който можеше да издържи на нейното темпо. Но тя кимна и стисна ръката на Катрин.

— Както искаш, Кат. Направи каквото е необходимо. Но помни, че съм тук, нали? Аз ще ти помогна да преживееш този период, заклевам се.

ГЛАВА 8

LA CUCINA — КУХНЯТА

Беше студена, скрежно — мразовита декемврийска съботна сутрин и Анна наблюдаваше ресторантчето на Джовани за еднодневния курс по италианска кулинария. Тя се надяваше, че няма да изложи бащиния си род. Като се познаваше, нищо чудно да си отреже палеца на сред някое амбициозно кълцане на чесън, или нещо по-лошо. Може би затова я беше изоставил баща ѝ, помисли си тя, стисната перилото на стълбището, изкачвайки се към помещението на втория етаж. Може би беше видял в очите ѝ, още като мяукащо бебе, че от нея нямаше да излезе истинска дъщеря италианка. Може би той...

— *Buongiorno* — каза Джовани със сърдечна усмивка.

Анна се изчерви до корените на косата си.

— *Buongiorno* — отговори тя.

— Ти си Анна, нали? Добре дошла. Сега всички са тук и можем да започнем.

Групата се състоеше от дванайсет човека: най-различни хора, стари и млади, за облекчение на Анна никой не беше професионален готвач. След чаша кафе и представяне на участниците те измиха ръцете си, сложиха си престилики и се заловиха за работа. Първо разточиха тънки листове тесто за домашна паста с яйца (неочаквано лесно) и приготвиха с нея равиоли със спанак и рикота (фантastични). После се научиха да приготвят *фокача* (вкуснотия) и автентична италианска супа *минестроне* (тайната беше в силния пилешки бульон), преди да завършват с кадифена *панакота*, поднесена с горски плодове. Но най-хубавото беше, че когато привършиха с готовното, всички седнаха заедно и изядоха лакомо ястията. Всяка хапка беше божествена.

— Харесва ли ти? — попита Джовани, виждайки блаженото изражение по лицето на Анна, която остьргваше последните следи от

панакота в купичката си. Той беше висок и прехвърлил средна възраст, с прошарена коса и тъмни, блестящи очи.

— Харесва ми — отговори тя с усмивка. — Всъщност баща ми е италианец, така че...

Тя замълча, смутена от глупавия си изблик, но Джовани явно беше очарован.

— Твоят *papa!* Аха! Сега можеш да му приготвяш няколко италиански лакомства, а?

Неговият ентузиазъм беше заразителен.

— С удоволствие — призна искрено Анна.

Курсът беше толкова интересен и забавен, че в неделя следобед тя изпече още една *фокача* вкъщи, този път с розмарин и чесън. Вярно, не беше толкова прекрасна като онази, която тя омеси и изпече под вешкото око на Джовани, но целият апартамент се изпълни с прекрасно ухание и Анна се почувства толкова доволна от себе си, че занесе половината в службата, за да почерпи колегите си.

— Това е просто епично — възклика Джо и налага две парчета едновременно. После облиза пръсти и се засмя. — Да знаеш, че сега повече приличаш на италианка.

— О, какъв късмет имаш *ти* — въздъхна Марла, която пише анатации за ресторани и тематични материали. Тя беше сексбомбата в офиса, с нейните изкуствени кичури и лакирани нокти, днес беше облечена с къса розова рокля, тънък чорапогащник и обувки на убийствено високи токчета, въпреки че навън беше минус два градуса и валеше сняг. — Задето можеш да ядеш въглехидрати, имам предвид. Не ти личи, защото и без това имаш пищни иззвивки, но хората с по-тънка фигура като мен... — тя нацупи устни и кимна към несъществуващия си корем. — Аз по-добре да откажа.

Анна трепна от недотам деликатната обида, но Джо вече беше взел думата.

— Дебел ли ме наричаш? Нахална крава — каза той с престорено възмущение и напъха още един залък хляб в устата си.

— Не, аз... — започна Марла, смутена. Оставаше само да каже, „Не, аз не говорех за теб, заяждах се с Анна“.

— Аз си харесвам иззвивките, много благодаря — продължи той, като сложи ръка на кръста си и запърха с мигли.

Анна се изкикоти дискретно. Джо нямаше нито грам тълстина по тялото си; той беше строен и стегнат и отлично знаеше накъде бие Марла. Целият офис знаеше накъде бие Марла.

Тя стисна устни и се зае да пише усърдно, а Джо се усмихна на Анна.

— Както казах, адски вкусно е — каза високо той.

Дори начumerеният Колин призна нейния триумф.

— Отлична работа — каза той. — Можем ли да се надяваме на още от същото?

— Да, кога е следващият курс по кулинария? — попита Джо. — Още ли не си се записала? Следващият път можеш да ни приготвиш вечеря. Марла ще се задоволи с чиния сурови зеленчуци...

— Чувам те, Джо — обади се Марла.

— ... но ние предпочитаме паста. Или ризото. Ти обичаш ли ризото, Кол? Нали не си вегетарианец и не се лишаваш от основни групи храни?

— Обичам ризото — отговори Колин. — Макар че предпочитам пържола, честно казано.

— Значи имаме едно ризото, една пържола, един морков за Марла и каквото искаш за теб.

— Не се стеснявай, поръчвай — засмя се Анна, но засия от задоволство. Тя не им каза, че вече беше потърсила ново предизвикателство в мрежата и откри фантастична кулинарна школа в Тоскана, която предлагаше едноседмични курсове. Може би когато започнеше да говори езика, обеща си тя.

— Какво е това? Някой е донесъл домашно пригответи печива?

Лицето на Анна замръзна, когато Имоджен се понесе с потропващи токчета към тях. Днес беше облечена с вталено лилаво сако и обувки в същия цвят, вследствие на което приличаше на пакетче виолетки.

— Само малко хляб — изтърси глупаво Анна, а Джо се отдалечи.
— Заповядай.

— О, боже, фокача, моят *bête noire*^[1] — възклика Имоджен, посягайки към най-малкото парче. Тя беше висока и елегантна с фризирана сребристобяла коса и имаше шесто чувство по отношение на: а) журналистически издънки и б) безплатна храна в офиса.

— По дяволите, не се брои, когато ядеш прав, нали? — каза тя.

— Каза актрисата на епископа — прошепна Колин.

— Един миг в устата, цял живот на... Ммм — очите на Имоджен се разшириха, когато тя вкуси хляба. — Ооо, да. Това е превъзходно, Анна. Супер. Не те мислех за добра домакиня, ако не възразяваш.

Анна сви рамене.

— Аз също не мислех, че нося талант за домакиня, честно казано — призна тя. — Тази история с печивата е един вид пътешествие към самата себе си.

— Ммм — каза Имоджен отново, оглеждайки леко намръщено Анна. После тя кимна и се отдалечи. — Интересно — подхвърли тя, сякаш на себе си.

Анна се изчерви, без да знае как да го приеме. Марла вдигна поглед от екрана и завъртя очи.

— Интересно — повтори тя саркастично зад лилавия гръб на шефката им.

* * *

Анна скоро откри причината за необяснимата замисленост на Имоджен.

Още на другия ден я повикаха в кабинета на шефката за „кратък разговор“ — две думи, които будеха страх в душата на всеки служител.

Кабинетът на Имоджен приличаше на вехтошарски магазин. Две картонени фигури в цял ръст на Джес Енис и Шон Бийн бяха подпрени рамо до рамо върху канцеларските шкафове, а рафтовете бяха отрупани със снимки с автографи на такива местни знаменитости като Дейвид Бълнкет и Джарвис Кокър.

— Искала си да ме видиш? — попита учтиво Анна, като заобиколи един куп реклами календари на вестника за следващата година, струпани на пода.

— Да, искам да поемеш кулинарната рубрика във вестника — заяви Имоджен без предисловие и погледна Анна над очилата си от „Армани“.

— Искаш аз да... какво? — малко беше да се каже, че Анна се учуди. През последните дванайсет години кулинарната рубрика се списваше от Жан Партингтън, бивш главен готвач, която навремето

беше имала свой собствен ресторант в Шефилд. Всеки знаеше, че Жан, която беше прехвърлила шейсетте, искаше да свали престилката и да се отаде на заслужена почивка, но подобно на всички останали Анна смяташе, че Имоджен щеше да свали рубриката или да я възложи на външен човек, както правеха повечето други местни вестници.

— Искам ти да я списваш — повтори Имоджен, а усмивката ѝ застиня.

— Но... ами, аз не разбирам почти нищо от кулинария — каза Анна с цялата си любезнот. — Искам да кажа, *фокачата* беше експеримент. Аз обикновено не...

Гласът ѝ изтъня, когато върху лицето на шефката ѝ се изписа неодобрение. Днес Имоджен беше облечена в бежов костюм и приличаше на ядосан карамелен бонбон.

— Няма да ти отнеме повече от десет минути — отсече тя. — Просто се разрови в Гугъл за дузина рецепти. Всеки идиот може да го направи. Ти нали каза, че печенето на хляб е било пътуване към самата теб? Това ми хареса. Сподели го с читателите. Поведи ги заедно с теб, през всички грешки и попадения. Ти си очевидният избор.

Точно така. Очевидният неудачник, по-точно.

— Това беше курс по италианска кулинария — измънка Анна. — При Джовани.

— Още по-добре! Можеш да напишеш материал за твоите преживявания там, да поискаш позволение да използваш някои от рецептите. Нищо чудно Джовани да ти напълни една торба с вкуснотии от заведението за безплатната реклама. Хайде, Анна! Не ме карай да ти обяснявам като на слабоумна какво да правиш.

— Добре — каза Анна и тръгна към вратата. Явно нямаше смисъл да спори повече. — Не се тревожи.

Тя се върна на бюрото си замаяна. Какво всъщност се беше случило?

— Всичко наред ли е? — любопитно попита Марла, когато Анна седна.

— Ами, да — отговори Анна. — Тя иска да поема кулинарната рубрика на Жан.

Идеално оформлените вежди на Марла се изстреляха високо на челото ѝ.

— Какво! Твоя собствена рубрика? Как така? — тя разтегна тънките си червени устни в някакво подобие на усмивка. — Тоест... страхотно.

Анна игнорира неискреността в гласа ѝ. С всяка изминалата секунда я обземаше все по-ведро чувство. *Нейната собствена рубрика*.

Да! За първи път името ѝ щеше да се появи под заглавието на материала. Вярно, това все още не беше истинска кулинарна рубрика, а само малко прозорче в средата на вестника, но все пак... Нейна собствена рубрика! За храна! Чакай да каже на Джовани. Чакай да каже на баща си!

— Това означава ли, че ще носиш още хляб и други вкусни неща, за да ги опитваме? — попита Шарлот, една от секретарките. — В случай че имаш нужда от дегустатори...

Анна се засмя.

— Ти ще си първата в списъка — обеща тя.

После, леко замаяна, тя потърси телефона на Джовани и му се обади.

Първата статия в рубриката излезе следващата седмица. Анна и Джеф, един от щатните фотографи, отидоха в италианския ресторант и заснеха няколко кадъра в кухнята на Джовани: Анна с престилка и шапка на готовач, засмяна до ушите, пред отрупан плот с храна. Джовани я увери, че ще бъде много щастлив, ако тя използваше рецептата за неговата фокача, при условие че споменеше първоизточника, и предложи да даде на вестника изключително намаление от пет лири за всяка покупка на стойност от 25 лири. И така, с рецептата, ваучера, снимката и кратък материал за еднодневния курс по италианска кулинария, рубриката на Анна зае една трета от страницата, много повече, отколкото някога беше покривала Жан.

Ще бъда честна с вас, започна тя, аз не мога да се меря с уменията на Жан. Но имам твърдото намерение да уча ново нещо всяка седмица и се надявам вие да тръгнете

с мен на това пътешествие, като опитвате рецептите заедно с мен.

Щом мога аз, всеки може да го направи!

Имоджен заяви, че е „развълнувана“ от резултатите.

— Великолепно — каза тя. — Много хубаво. Точно каквото търсех, Анна.

Насърчена от този отклик, Анна се зае да изследва още рецепти за следващата рубрика. Да пишеш за храна, скоро установи тя, беше много по-интересно, отколкото да пишеш за плановете на градския съвет да рециклира отпадъците.

Аз неотдавна научих, че имам италиански корени, написа тя, спокойна в увереността, че майка ѝ никога нямаше да прочете материала, така че какъв по-добър повод да изprobвам точността на ръката си с този класически италиански десерт, тирамису.

В моя стремеж да открия перфектната рецепта изprobвах два варианта, но този тук определено е по-вкусният, по мое мнение. Надявам се, че ще ви хареса — споделете с мен какво мислите!

— Това е добро — каза Имоджен, когато прочете материала, и закима толкова енергично, че косата ѝ се разлюля. — Мило и дружелюбно. Харесва ми, че ни разказваш история с тази рубрика. Продължавай в този дух!

Когато вестникът се гмурна в коледната тема, Анна чинно предложи рецепт за плодов пай^[2], с няколко нетрадиционни идеи. *Аз опитах да добавя червени боровинки в моите малки пайове, сподели тя с читателите. Това им добави леко кисел вкус. Плюс това плодовете ме насърчиха да използвам пълномаслено мяко и много захар. Убедена съм, че един такъв пай е чудесно допълнение към следобедната чаша чай... всъщност те са толкова вкусни, че човек може да изяде пет парчета наведнъж!*

Не след дълго тя започна да получава писма и имейли от читателите — отначало слаба струйка, която постепенно се превърна в поток. Обикновено хората просто я информираха какво са постигнали с нейните рецепти, но понякога читателите споделяха своите предложения.

Аз правя капачетата на моите плодови пайове от хилядолистно тесто, писа една дама. Това по някакъв начин им придава по-празничен вид.

Опитайте да добавите малко настъргана лимонова или портокалова кора в пълнката, предложи друга читателка. Наистина ще усетите разликата.

Майка ми винаги слага малко баварски крем под пълнката, съветваше трета читателка в своя имайл. Фантастично е — истински пудинг.

— Това е невероятно — шепнеше Анна, очарована от желанието на хората да споделят своя сладкарски опит. По-рано единствените читателски отзиви, които получаваше, се свеждаха до някой заядлив коментар на уеб сайта на вестника, в който се казваше, че лицето ѝ не изглежда добре на снимките, или оплакване, че не беше изписала правилно нещие име. Анна си отбеляза да изброи най-добрите съвети за плодовия пай в материала за следващата седмица и да благодари на всички, които ѝ изпращаха писма. *Моля ви, пишете ми дали ви харесва рецептата идната седмица, завърши тя, защото аз наистина се радвам да получавам писма от вас. Посетете нашия уеб сайт, където можете да намерите подбрани коментари и съвети. Всички отзиви бяха много полезни!*

Окрилена от първоначалния си успех, Анна се зае да планира вкусни италиански гозби и сладки изкушения за зимните месеци и може би дори нещо специално за Деня на свети Валентин — храната на любовта и така нататък. За първи път от месеци — от години! — тя изпитваше искрен ентузиазъм към работата си. Вече не бързаше да си тръгне с облекчение в пет и половина. Сега тя се носеше замечтано към дома, без да забелязва заледения паваж, защото умът ѝ беше пълен с ефирни тарталети и ароматни супи.

— Пощата от твоите фенове пристигна — каза Джо на Бъдни вечер, влечейки огромен чувал с поща през офиса.

— Не може да бъде — ахна Анна, удивена. — Ти сериозно ли говориш?

Той се засмя.

— Не, разбира се — отговори и тъмните му очи проблеснаха шеговито. — Закачам те. Това са желаещите да участват в надпреварата за билети за футболната купа.

Тя сбърчи нос.

— Много смешно.

— Тези са за теб — добави той и остави един колет и няколко писма на бюрото ѝ.

— Ти да не работиш допълнително като куриер или пощальон? — подкачи го тя. — Не ми казвай, че ти е омръзно да играеш футбол в дъждовните съботни следобеди?

— Никога — каза Джо. — Просто реших да помогна. Видях, че има няколко неща за теб, и ми хрумна да ти ги донеса — той се засмя.

— Умирам да видя какво има тук — призна той и вдигна пакет със странна форма. — Подранил коледен подарък?

Анна взе пакета и го отвори. Върху бюрото ѝ се изсипа набор от кухненски принадлежности: яркозелена шпатула, тюркоазена тел за разбиване на яйца, красиво ренде и...

— Какво е това, по дяволите? Някакваекс играчка? — възклика Джо и взе последната джаджа.

Анна го изгледа присмехулно.

— Мисля, че е свредел за изстискване на лимони.

— Ти така ли му казваш? — той завъртя продълговатия инструмент между пръстите си с многозначително изражение.

Анна се засмя и взе придружителната бележка.

— Подарък от Китчън Шоп в Мидоухол — прочете тя. — Харесват рубриката и се питат дали бих искала да използвам новите им уреди. О, боже. Безплатни мостри, Джо. Аз получавам безплатни мостри!

— Браво — поздрави я той. — На мен никога не са ми изпращали безплатна шпатула.

— Трябва да си професионален анотатор като мен — обади се Марла от бюрото си. — Постоянно ме обстреляват с безплатни мостри.

Честно казано, тръпката преминава след известно време. Искам да кажа, безплатни билети за театър и ваучер за храна всяка вечер... каква скуча.

Джо и Анна се спогледаха, после Джо преметна чуvala с пощата на рамо като някакъв млад, привлекателен Дядо Коледа.

— Майка ми направи твоето *панетоне* — добави той, преди да се отдалечи. — Не дава никой да го опита преди Коледа, но изглежда страхотно. Браво.

— О, това е странно — невинно подметна Марла и Анна се подготви за удар. Марла беше антипод на невинността. — Нямаше да го спомена, но майка ми каза, че и тя е изprobала тази рецептa. Питаше се дали не си объркала мерките? Нейното се е получило много странно, някаква пълна гадост. Накрая го дала на кучето и дори то не искало да го яде.

— На кучетата не бива да им се дават сладки неща — каза Анна, отказвайки да лапне въдицата. — Както и да е, добър апетит, Джо. Радвам се, че във вестника на твоята майка мерките са били верни — не се сдържа да добави тя. — И весела Коледа, ако не се видим скоро.

— На теб също, Анна. Надявам се да е вкусна.

Тя му се усмихна и подреди новите домакински прибори в единия край на бюрото си. Безплатни мостри от Китчън Шоп! Това беше голяма похвала. Може би трябваше да предложи на Имоджен колонка с обзор на кухненски уреди, където да изprobва различни неща...

Анна започна да пише с нов прилив на енергия. Тя благодари наум на Жан Партингтън за навременното решение да се пенсионира. Това беше най-хубавото нещо, което се беше случвало в кариерата ѝ. После благодари и на майката на Джо, задето беше изprobала нейната рецептa.

Колко други хора, питаше се Анна, бяха прочели материала ѝ и сами си бяха приготвили *панетоне* за празниците? Харесваше ѝ да си представя металните кутии с пухкави сладкиши в графството, прибрани в шкафовете, в очакване на големия ден. Баща ѝ сигурно щеше да се гордее, ако знаеше, че тя внася в Йоркшир едно малко парче от Италия.

[1] Обект на омраза (фр.ез.). — Б.пр. ↑

[2] Типичният британски коледен пай се нарича mince pie, буквально пай с кайма. Върху основа от маслено тесто се изсипва пълнка от „кайма“ — гъста смес от сушени и захаросани плодове, настъргана ябълка, масло или овча лой и ароматни подправки, накиснати в ром или коняк. Рецептата е част от британската кулинарна традиция от векове и първоначално действително е включвала месо, макар че днес единственият животински продукт в нея е лойта, нерядко заменяна от масло или растителна мазнина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

IL DIARIO — ДНЕВНИКЪТ

19 април 1993 г.

Е, знам, че постъпих лошо, обаче не можах да се стърпя — взех халбата с тъмна бира и я излях върху главата на Джейми. Той направо се сбърка... — но момичетата ме посрещнаха с ръкопляскане и възгласи. Беше ТОЛКОВА ЗАБАВНО!

2 юни 1993 г.

Алекс Зетланд може да ме ЦЕЛУНЕ ОТЗАД, ако си мисли, че има някакъв шанс с мен. Бясна съм! Глупав лъжец и негодник. Ударих го с лакът в топките, когато се опита да ме награби. Само като си помисля, че по-рано си падах по него!

11 юли 1993 г.

Двете със Зоуи ЗАМИНАВАМЕ утре! Тоооооолкова се вълнувам, че може да се подмокря. Гари ме пита още ли сме заедно, обаче аз му казах, съжалявам, пич, аз слизам от влака, дай да не се връзваме, а?

Той се оживи, като чу за „връзване“, но после загря какво имам предвид. Много съм гадна, нали? Въщност изобщо не ми пуча. Аз отивам в Европа за як купон, приключения и обилни количества би-би-биричка!

В хода на масивното катарзисно разчистване на дома Катрин попадна на някои от старите си дневници. Боже, каква купонджийка беше в студентските си години. Дръзка и уверена, тя не търпеше никакви номера. Сега Катрин не се гордееше с поведението си: да заливаш мъжете с бира, да ги риташ в интимните части, да ги зарязваш

безсърдечно, понеже отиваш на почивка в чужбина... Тя се надяваше, че Емили не се държи по същия начин в университета — или Матю. И все пак изпитваше тайно възхищение към тази непукистка нагласа.

По онова време тя беше толкова сигурна в себе си, толкова уверена. Но после срещуна Майк и всичко се промени. Тя се промени. Едва сега, когато той си тръгна, тя започна да си задава въпроси, да преоценява връзката им. Наистина ли беше толкова солидна, колкото ѝ се струваше? Дали тя и Майк бяха двете половинки на едно цяло?

Преди няколко седмици Катрин беше на смяна в старческия дом и дочу разговор между Нора и Вайълет, две от нейните любими старици, да си припомнят страстните си увлечения от миналото и да се кикотят палаво. Историйките им я накараха да се почувства празна, а след това я изпълниха със завист. Как само бяха обожавали своите любовници и флиртове! Можеше ли да каже честно, че беше чувствала нещо такова към Майк?

После, миналата седмица, когато беше на смяна в благотворителния магазин, влезе млада руса жена със страхотен тен, която си търсеше евтин черен панталон и няколко бели ризи, за работа като сервитьорка, „заштото през последните осем години пътувах и всичките ми дрехи са за хвърляне“. Катрин трепна, чувствайки болезнен копнеж по онази Катрин от миналото, която беше обиколила Европа с приятелката си Зоуи, двете се хващаха на работа тук и там, после се качваха на някой влак и продължаваха, накъдето ги отвееше вятърът. Кога за последен път беше правила нещо необмислено?

Чашата преля преди няколко дни, когато една от тръбите вкъщи се спука и наводни кухнята. Паникъсана, Катрин се опита да намери Майк в кабинета, но ѝ казаха, че той е на почивка на Сейшелските острови.

— О — каза объркано рецепционистката Линдзи, — това е странно. Аз мислех, че вие сте с него, госпожо?

— Не — отговори Катрин. Тя не беше с него. Тя си беше тук, в Уедърстоун, затънала до глезните в мръсна вода, с остра нужда от водопроводчик. Как, по дяволите, Майк можеше да си позволи ваканция на Сейшелите?

Хрумна ѝ, че може би, само може би, тя не беше подредила правилно приоритетите си. И може би, само може би, трябваше да направи нещо по този въпрос.

Пени, разбира се, категорично одобри тази нова позитивна нагласа, когато Катрин ѝ я сподели една сутрин, на връщане от тенис.

— Да. Абсолютно. Улови мига! — каза тя и чукна волана за убедителност. Придвижваха се в старинното беемве на Пени, което миришеше на кучета, а по пода се валяха празни опаковки от чипс и цигарени кутии. — Е, какво ще правиш? Какъв е планът за действие?

— Ами... — Катрин се смути от командирския тон на приятелката си. — Мисля, че искам да се позабавлявам. Не искам да завърша живота си като бабичка в старчески дом, която няма с какво да се похвали пред другите стари дами.

— Забавления — повтори замислено Пени, с опасен блясък в очите. — Дарън има един готин приятел, с когото мога...

— Нямам предвид такъв вид забавления — отсече Катрин. Само при мисълта да потопи крак в басейна на флиртовете и любовните увлечения започна да ѝ се повръща. Или може би беше заради шофирането на Пени, помисли си тя, когато приятелката ѝ даде газ, за да изпревари пълзящия бял форд фиеста пред тях. — Трябва да си намеря някаква работа — каза тя.

Пени изсумтя презрително.

— Стори ми се, че ти спомена забавления. Виж, защо не дойдеш на моя курс по кънтри танци в четвъртък? Голям смях пада. Освен това там има много готини типове.

Кънтри танците и идеята за „готини типове“ с каубойски ботуши не бяха по вкуса на Катрин.

— Ъм... — каза учтиво тя, — аз всъщност си мисля за някакъв друг курс. Може би.

— Блестяща идея, Кат. Отчаяните съпруги винаги правят така, нали? Запиши се на вечерен курс, забий секапилния учител по дърводелство, дрън-дрън.

— Аз не искам да изучавам дърводелство — изтъкна Катрин.

— Уф — продължи Пени. — Дърводелство, ремонт на автомобили и... не знам, довършителни строителни работи — в тези курсове ще е пълно с мъже. ПЪЛНО.

— Дърводелството и довършителните строителни работи не ми се виждат забавни — обади се Катрин. — Аз се бях ориентирала към

грънчарство или...

— Не.

— Изработка на бижута.

— Там ще има само жени.

— Тогава езиков курс. Може би италиански.

— А, това вече става. Езикът на любовта и всичко останало. Това ми харесва, Кат. Давай! — Пени наби спирачките на кръговото движение и Катрин политна напред. Да се возиш в колата на Пени беше като да играеш на руска рулетка. — Между другото, исках да те попитам какво ще правиш на Коледа? Искаш ли да дойдеш у нас заедно с децата? Тази година ще ми гостуват родителите ми, но можем да вместим още няколко човека. Трябва да поръчам пуйката в близките дни, така че ми кажи по-рано, чу ли?

— Благодаря, но... — добре че Пени следеше кръговото движение и не можеше да види изражението на Катрин. — Всъщност ние ще посрещнем Коледа вкъщи — каза смутено тя. — Ние четиримата и родителите на Майк.

— Какво? — хълъцна Пени. — Какво каза? Одобрихте ли се? Аз мислех, че той си развява задника на Сейшелите?

— Не, просто...

— Но ще дойде при теб за Коледа? Как ще стане това? Обърках се. Близнаците знаят ли? Имам чувството, че съм пропуснала нещо съществено.

— Не, те не знаят. И ти не трябва да споменаваш нищо. Майк го измисли. Ние ще... — тя се закашля, ужасена как щеше да реагира нейната приятелка. — Ние един вид ще се престорим, че всичко е наред.

Пени едва не се блъсна в микробуса пред тях.

— Един вид какво? — тя свърна рязко и изпревари неправилно, предизвиквайки гневен клаксон и неприличен жест от страна на шофьора на буса. — Ще се престорите, че всичко е наред?

Тонът ѝ говореше недвусмислено, че тя намира тази идея за пълна лудост. И сигурно имаше право.

— Аз просто не мога да събера смелост да им кажа — призна Катрин. — Майк също не иска да ги тревожи.

— Боже, Кат. Това е лудост! Извинявай, но това е напълно откаченено. И какво, ти ще легнеш в семейната спалня заедно с него, за

да се престорите на щастливите мама и татко? И мислиш, че децата изобщо няма да забележат?

Катрин скръсти ръце отбранително. Не ѝ се беше сторило толкова откачено, когато Майк го предложи миналата седмица. Всъщност дори ѝ се стори разумно, най-лесното решение. Тя даже се запита, в момент на слабост, дали Майк не се надяваше да се върне за постоянно, дали щеше да има разкаяние, целувки под елхата, коледно сдобряване. Това беше, преди да научи, че мъжът ѝ беше заминал за Сейшелите с другата жена.

Пени обаче се настройваше войнствено с всяка секунда. И нямаше намерение да се откаже.

— Ами когато хората започнат да шушукат? — попита тя. — Знаеш, че аз ще отнеса тайната в гроба, но не мислиш ли, че клюкарките като госпожа Арчболд ще разровят нещата? *Напоследък не виждам баща ви в квартала. Той върна ли се при майка ви?* Повече не им трябва — един намек и цялата история ще лъсне като кърпени гащи.

Пени паркира на тяхната улица, вдигна ръчната спирачка с излишна сила и Катрин погледна към спретнатата къща на госпожа Арчболд през две сгради. Напоследък дантелените перденца водеха толкова активен живот, че тя се учудваше, че корнизът още не беше паднал.

— Ами... ние все пак ще опитаме — каза тя. — Ако децата научат, ще научат. Но според мен си струва да опитаме. Бих направила всичко за една последна Коледа заедно, дори ако е фалшива като изкуствен сняг.

Пени я потупа по ръката.

— Съжалявам. Не исках да те разстроя. Разбирам желанието ти за семейна Коледа, но... — тя откопча предпазния си колан. — Е, желая ти късмет. Само помни, че в моя дом те очаква кутия шоколадови бонбони и картонена шапка с твоето име, ако нещата не потръгнат у вас.

* * *

Катрин се опита да игнорира злокобните думи на Пени, когато остави сака с екипа за тенис в коридора, вдигна пощата от изтрявалката и влезе в кухнята.

Тя прегледа писмата — както обикновено, всичките бяха за Майк — но последният плик привлече вниманието й, тъй като носеше логото на Барклис Банк. Тя се намръщи. Това беше странно.

Цял живот бяха ползвали услугите на друга банка. Защо ще им пишат от банка „Барклис“?

Сигурно се опитваха да ги привлекат за клиента, помисли си тя и остави плика при другите писма за мъжа ѝ. Майк я беше помолил да му оставя пощата в клиниката всяка седмица, но Катрин му изпращаше пратка по пощата, вместо да ходи лично и да преживява унижението на съчувствените погледи на рецепционистките и принуденото мълчание. Побиваха я тръпки само като си представеше как щеше да се почувства. *Ето я. Ти нали знаеш, че той я напусна? Горката крава, виж я в какво състояние е. Не разбирам какво изобщо е видял в нея, честно казано. А знаеш ли, че наскоро той беше на почивка? С друга жена. Знам!*

Катрин въздъхна и си представи Майк и Ребека да се разхождат хванати за ръце по белия пясък на плажа, да си играят в кристалночистите сини води. Коктейли. Лосион за слънце. Смях. Това беше непоносимо.

О, по дяволите. И него дяволите да го вземат. Той не си беше губил времето да плаче за съсипания им брак, нали? Крайно време беше тя да продължи живота си без него. Беше време да даде път на онази Катрин от едно време, която беше дръзка и смела и която сграбчваше живота за гърлото.

Без повече колебания Катрин включи компютъра и се записа във вечерния курс по италиански, който започваше през януари. Така. Това беше начало. Началото на новата уверена Катрин. Тя почти чу радостния възглас на своето някогашно аз.

ГЛАВА 10

BUON NATALE — ВЕСЕЛА КОЛЕДА

Ето че вече беше декември и Софи все още живееше в къщата на родителите си в Шефилд. Това беше толкова изненадващо, колкото и фактът, че тя и майка й все още не се бяха изтрепали.

Баща й вече си беше вкъщи, пиеше предписаните от личния лекар хапчета и се възстановяваше, тоест седеше и пухтеше срещу телевизора и редеше неохотно пъзели, докато майка й се бъхтеше да приготвя питателни супи. Джим беше ужасен болник, отегчен и изнервен от стоещото вкъщи, умиращ от желание да се върне на работа и настояваше да се обажда в офиса всяка сутрин, за да се информира за новостите. През целия си живот той беше отсъствал по болест само веднъж за два дни.

Но според Триш всякакво усилие беше строго забранено.

— Все още не си прескочил трапа, Джим — напомняше му тя. — Трябва да си почиваш, а не да се товариш както по-рано. Стой вкъщи и си реди мозайката, за бога.

Коледа беше еволюирала в отсъствието на Софи. Навремето, когато тя беше тийнейджърка, те я посрещаха по семейно, само тримата до обяд, а следобед отиваха да посетят баба й, за да хапнат торта и да си разменят още подаръци, а през следващата седмица се ходеше на кино или на театър. Сега обаче родителите й бяха поели инициативата, леля й, чично й и баба й щяха да дойдат на вечеря, а братовчедите Сам и Ричард щяха да се присъединят по-късно, заедно с техните семейства.

— Еха — каза Софи на майка си, когато научи за плана. — Откога празнувате Коледа толкова шеметно?

Майка й изрязваше кръгчета от маслено тесто за основи на плодови тарталети и не я погледна в очите.

— Когато ти замина, двамата с баща ти не искахме да оставаме сами — призна тя. — Затова започнахме да каним всички при нас — и те идват всяка година.

Софи не знаеше как да реагира. Докато се беше наслаждавала на нейните екзотични Коледи, тя нито веднъж не беше помислила как се чувстваха родителите ѝ тук, когато се будеха в тихата къща и копнееха за компания.

— Сигурно е заради твоите вкусни специалитети, мамо — каза тя накрая.

Триш вдигна вежди.

— Или защото им беше жал за нас.

Ох. Настъпи неловко мълчание.

— Искаш ли да ти помогна с тарталетите? — събра смелост да попита Софи след малко.

— Благодаря — отговори майка ѝ. — Въпреки че не могат да се сравняват с италианските сладкиши, с които си свикнала.

— О, мамо, не говори така! Аз обичам плодов пай, чу ли? От години не съм яла истински — думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото възнамеряваше и Триш трепна.

— Няма нужда да викаш — каза тя, засегната.

— Аз не викам, просто... — Софи стисна зъби. — Имам чувството, че постоянно си ми ядосана.

Майка ѝ остави ножа за тесто на масата.

— Не съм ядосана — каза след малко тя. Прокара длан по лицето си и остави диря от брашно. — Аз... ох, няма значение.

— Очевидно има значение. Какво има? Хайде да поговорим открито. Искаш ли да си тръгна?

— Не. Не, разбира се. Ти си нашата дъщеря — Триш въздъхна.

— Просто ти ме караш да се чувстваш неудобно, това е. Сякаш критикуваш всичко тук. Сякаш трупаш материал, за да го опишеш в твоя блог: колко сме скучни, какви еснафи сме, как нямаше търпение да заминеш отново.

Софи сигурно заслужаваше тези думи.

— Не е така... аз не мисля това — възрази тя. — Кълна се!

Триш замълча.

— Мамо, честна дума — каза тя тихо. — Не бих ви причинила това.

Погледът в очите на Триш казваше, *Ти вече го направи*.

— Това ни наранява — каза тя, като загреба гъстата пънка и започна да я разпределя върху основите от маслено тесто. — И

въпреки че баща ти не го признава, той е много крехък сега. Няма да понесе да го преживее отново. Това може да го довърши.

София преглътна.

— Съжалявам. Не знам какво друго искаш да ти кажа — промълви тя. — Повече никога няма да пиша за теб и татко, чу ли? Виж — тя вдиша дълбоко. — И двете сме се огорчавали през годините, и двете сме правили неща, които не трябваше.

— Ето, започва се. Очаквах това. Знаех си, че рано или късно ще се стигне дотук.

— Ами, това е вярно! Аз не съм единствената, която постъпилошо, нали?

— Има ли някакъв шанс да получа чаша чай? — това беше Джим, който отчаяно се опитваше да предотврати избухването на Третата световна война.

Стаята клокочеше с неизречени упреци.

— Сега ще ти пригответ чай — каза тихичко Софи.

Поне сега имаше извинение да излиза от къщата по-често. След двудневно търсене Софи се хвани на работа в кафенето по-надолу по главната улица шест дни в седмицата, за да сервира кафе и сладкиши на майки, които казваха „ох, не трябва“, след което се нахвърляха с апетит на грамадните пухкави кроасани.

Заплащането не беше кой знае какво, но Софи пресметна, че до началото на февруари щеше да е събрала достатъчно пари за самолетен билет до някое ново място. Ако съумееше да оцелее дотогава вкъщи без ядрен взрив.

Тази работа явно не беше достатъчно добра за родителите й, защото Триш се прибра един ден от работа и съобщи триумфално, че е „намерила работа на Софи“.

— Ъ, моля? Аз вече си имам работа — напомни й Софи. — В кафенето на Нико. Цял ден бях там днес. Да не си забравила? — гневът се разпали в нея. Манипулативните родители не променяха похватите си, нали? Само те подъгваха с лъжливо усещане за сигурност, след което отново започваха да ти дърпат конците.

Не постъпваш правилно. Трябва да направиш иначе. Според нас трябва да учиш бизнес мениджмънт. Колежът за театрално

изкуство няма да ти осигури стабилна професия. Допускаш голяма грешка, момиче...

— Знам, миличка. Но това е вечерна работа, ще преподаваш разговорен италиански в колежа „Хърст“. Мисля, че ще бъдеш много доволна.

На Софи ѝ идваше да крещи. О, сега ѝ ставаше ясно — тя виждаше как майка ѝ преглежда вестника за безобидни работни места, обажда се в агенции за подбор на персонал, опитва се да управлява тайно живота на дъщеря си както преди.

— Мамо, аз мога да се грижа за себе си. Няма нужда да ми търсиш друга работа.

— Знам това. Просто съпругът на Тина се обади.

— Какво? — сега Софи се ядоса наистина. Нима майка ѝ беше помолила приятелките и колегите си да потърсят работа на малкото ѝ момиче? О, това беше брилянтно. Тя стисна юмруци и едва се удържа да остане в стаята, вместо да се качи горе и да си събере багажа. Софи вече беше гледала тази пиеца, където родителите ѝ се опитваха да диктуват живота ѝ. Тя нямаше да позволи това да се случи отново.

— Успокой се, за бога. Аз само споменах на Тина, че си се върнала за известно време, само толкова. Мъжът ѝ е програмен директор в колежа и по някакво съвпадение жената, която преподава в курсовете по италиански, излиза в отпуск по майчинство. И Тина се е сетила, което е много мило от нейна страна, казала му е, че ти си тук, говориш свободно италиански, търсиш си работа и... — Триш разпери ръце. — Боб е твой чичо. И те кани да си поговорите.

— Но аз... — гневът ѝ се изпари.

— Аз не се меся — продължи Триш. — Все едно ми е дали ще се възползваш от предложението. Ти каза съвсем ясно, че не искаш да се застояваш тук — няма проблем.

— Тя ти прави огромна услуга, макар че е прекалено любезна, за да ти го каже — изръмжа Джим, вдигайки поглед от вестника. — А преподаването на италиански е сто пъти по-интересно от келнерството. Дори ти, какъвто си инат, трябва да го признаеш.

— Съжалявам — каза намусено Софи. — Имаш право. Наистина звучи интересно. Обаче аз не го искам.

— Защо, по дяволите? Умно момиче като теб може всичко.

Това отново беше гласът на Джим.

— Не може цял живот да вършиш черната работа — избухна неочеквано Триш. — Животът не е репетиция, Софи.

София изгледа унищожително.

— Това беше лошо подран израз — процеди тя, преди да се овладее.

— А ти възкресяваш старата история — сопна се Триш, като се изчерви.

Майка ѝ сигурно имаше право.

— Съжалявам — прошепна Софи.

— Браво — обади се Джим. — Да разбирам ли, че ще опиташи все пак?

— Но аз никога не съм преподавала, татко — отговори тя, после замълча, замислена. — Е, веднъж опитах, преподавах английски на няколко бизнесмени във Венесуела, но то беше пълна импровизация, плащаха ми на ръка, без договор или нещо сериозно. Единствените ми препоръки са от чужди работодатели.

— Още по-добре. С малко късмет мъжът на Тина няма да разбере нито дума — Джим се засмя на собственото си остроумие. — Обзалагам се, че си страхотна учителка, Соф, независимо дали импровизираш, или преподаваш по учебник. Ти умееш да общуваш с хората — освен когато спориш с родителите си, защото си търпелива, прецизна...

София заби пръсти в килима, тъй като не знаеше какво да каже. Баща ѝ не беше щедър на похвали, той повече критикуваше, отколкото хвалеше. От неговите думи ѝ стана необичайно топло и плачливо.

— Благодаря — каза тя.

— Ти можеш да се справиш — съгласи се майка ѝ. — Поне го обмисли. Тина каза, че мъжът ѝ ще се радва да поговори с теб, ако проявяваш интерес. Курсът започва през януари. Какво имаш за губене?

Ђ, свободата ми? Веднага си помисли Софи. Работата като учителка, дори по заместване, изискваше много по-сериозен ангажимент от търкането на масите в кафене или наливането на бира в бар. Досега Софи беше напускала, когато ѝ хрумнеше, понякога дори без предизвестие, просто се качваше на автобуса за някое ново място, ако ѝ се приискаше. Дори в Каракас тя беше преподавала английски за... колко дълго? Три седмици или малко повече, колкото да събере

пари за следващата отсечка от пътуването си. Тя така и не се беше засегала сериозно с работата.

Думите на баща ѝ отекваха в главата ѝ, сякаш за да я дразнят.
Изглежда сто пъти по-интересно от келнерството...

Честно казано, той имаше право. Софи можеше да сервира и да почиства маси със затворени очи; това беше най-лесният начин да спечелиш малко пари. Но колкото и да харесваше кафетерииното дружелюбие и възможността всеки ден да разговаря с нови хора, на моменти беше досадно. Плюс това заплащането не беше добро и човек постоянно стоеше на крак. Софи беше изтрила толкова много чифтове обувки като сервитьорка, че беше престъпление срещу обувната промишленост.

— Ти да не се страхуваш? — подразни я баща ѝ, като я видя изгубена в мисли.

— Не, разбира се! — сопна се Софи и взе листчето с телефона.

— Ще му се обадя утре.

Хърст Колидж беше в града, близо до гарата — непривлекателно място, което не би спечелило архитектурни награди с утилитарния си дизайн от 60-те години и баналния интериор. Затова пък предлагаше всякакви интересни курсове, съдейки по брошураната на колежа: керамика, кулинария, модерни езици, инженерство, театрално изкуство... Софи се зачете в описанието на последната дисциплина, погълна жадно подробностите: актьорско майсторство и технически театрални умения... вокална техника... влизане в образ и анализ на сценария...

— Софи Фрост?

Нечий глас я изтръгна от мислите ѝ и тя видя дама в морскосин костюм. Софи се изправи и приглади гънките по полата, която беше взела назаем от майка си.

— Да, здравейте. Аз съм.

— Насам, моля.

— Да, благодаря — с разтурпяно от нерви сърце, Софи последва жената по коридора.

Ти можеш да се справиш, чуваше тя гласа на баща си. Е, сега щяхме да видим това, нали?

Альн Макинтайър, съпругът на Тина, беше висок, леко прегърен и говореше с мек шотландски акцент. Освен това той имаше смазващо ръкостискане, с което едва не ѝ счупи пръстите. Спомняйки си съвета на баща си — *Силно ръкостискане, силен характер* — Софи прие това като някакво изпитание в инициация и стисна ръката му с всичка сила. Альн ахна шокиран и пусна ръката ѝ, като я погледна слисано. Е, започваха добре.

— Заповядай, седни — каза той, оглеждайки пръстите си намръщено. — Така. Италианска афера^[1].

— О, обожавам този филм — каза Софи с усмивка, усещайки, че ще успее да изтрие впечатлението от стоманеното ръкостискане. — „Чакайте малко, момчета...“

— ... „имам страхотна идея!“ — довърши той. Двамата се засмяха.

— Брилянтен филм. Обожавам Майкъл Кейн.

— Аз също. Ненадминат е.

— Така — той запрелиства някакви книжа на бюрото си, което беше отрупано с кутиища папки и листове. — Разкажи ми за теб. Как си с италианския?

— Много добре. Последните две години живях и работих в Италия — каза тя. — Изкарах един интензивен курс в Рим, когато отидох, но нищо не може да се сравнява с това да живееш на място, където си принуден да научиш езика в движение.

— Абсолютно — каза Альн Макинтайър и въздъхна със завист. — Късметлийка. Знаеш ли, едно от нещата, за които съжалявам в живота си, е, че не събрах смелост да напусна Кралството. Вече съм прекалено стар и имам прекалено много деца и ипотеки, за да мога дори да мисля за това. Остава ми само да си мечтая за пенсионирането, когато да прекарвам ужасните британски зими на някое топло място... Както и да е. Да. Извинявай. Къде си била в Италия?

— Живях една година в Рим, а допреди месец живеех в Соренто, на западното крайбрежие.

— О, знам къде е Соренто. Красиво място. Фантастични плажове. А храната... Боже мой. Най-вкусната храна, която съм вкусвал някога.

Софии се засмя отново. Това събеседване се превръщаше в приятелски разговор с дружелюбен вуйчо.

— Храната наистина е добра — съгласи се тя.

— Трябва да се върна там някой ден, да избягаме с жена ми за няколко дни от децата. Определено. Както и да е. Да се върнем към събеседването. Да. Искам да поемеш един курс... чакай да видим кой. Всеки вторник, от шест и половина до осем и половина вечерта, за начинаещи. Вече сме записали осем человека и не искам да отменя занятията. Курсът продължава десет седмици, с изпит в средата. Как ти се струва?

— Яко! Искам да кажа, да, много добре — отговори Софи, опитвайки се да говори професионално. Тя се покашля и се стегна. — Аз вече помислих за план на уроците... — тя извади лист хартия от сервитьорския си бележник, на който си беше записала някои идеи, когато нямаше работа в кафенето. — На първия урок ще вземем фразите за поздрав и запознанство, основните разговорни въпроси и отговори като „На колко години си?“ и „Какво работиш?“.

— Превъзходно, отлично. Чувам, че имаш известен опит?

— Да, във Венесуела. Преподавах английски. Въпреки че това беше преди няколко години — Софи се сви, очаквайки да види рязък спад в ентузиазма му.

Той се облегна на стола си и присви леко очи, замислен.

— Софи, ще бъда откровен с теб. Ти нямаш много опит. Аз поемам известен риск. Обаче ти ми харесваш. И ми трябва учител по италиански. Така че мястото е твое, ако го искаш.

Тя се помъчи да скрие изумлението си, но не ѝ се отдаде лесно. О, боже. Това наистина ли се случваше?

— Искам го — увери го тя, сияща. — Няма да ви разочаровам.

Двамата си стиснаха ръцете — този път много внимателно — и тя излезе с чисто нова работа. Италианската афера. Софи имаше добро предчувствие този път.

ФЕЙСБУК СТАТУС: Софи Фрост — 25 декември

Весела Коледа на всички! За първи път от години съм у дома в Шефилд — малко е странно! Съжалявам, че не съм поставала нищо в последно време — беше лудница. С пожелания за страхотен ден xxx

Тя натисна бутона и видя как съобщението се появи на стената ѝ. След това прегледа дневника си, за да види какво правят приятелите ѝ, разхвърляни по света.

Лидия, нейната съквартирантка в Нова Зеландия, беше на почивка на Фиджи с приятеля си. *Натискаме се в хамака. Весела Коледа на всички!*, беше написала тя. Екзотичният, красив Харви все още работеше в Берлин и прекарваше деня с Кърт, новия си приятел, в техния модернистичен бял апартамент на Лайпциг Щрасе. А Марта и Тони, двамата ѝ приятели холандци, бяха на Манли Бийч, заедно с половината авантюристи, които вятърът беше довял в Сидни.

Софии почувства пробождане в сърцето, като си спомни своята Коледа в Сидни с Дан. Бяха отишли на Бонди с мини — барбекю, картонена опаковка с вино и всичките им приятели. Свиреше музика. Всички танцуваха на пясъка. Слънцето грееше през целия ден. После, през нощта, тя и Дан седнаха в малката градинка към апартамента, който Софи беше наела, и се чукнаха с австралийско пенливо вино.

— Честита Коледа — прошепна Дан и се наведе да я целуне. Не. Софи нямаше да мисли за това сега. Особено след като го беше преодоляла. Тя вече почти не следеше профила му във Фейсбук. Той сигурно беше женен, имаше бебета и дебел лабrador, макар че това изобщо не я вълнуваше.

— Софи! Закуската! — извика майка ѝ в този момент.

Софии бързо избърса очите си — тя не плачеши, сигурно беше алергична към нещо — и се завтече на долния етаж.

След два сандвича с бекон и едно шоколадово десертче от коледния чорап тя се почувства много по-добре. Тримата седяха около кухненската маса и белеха зеленчуци за обяд, докато любимият диск на баща ѝ, *Ето на това му казвам Коледа*, звучеше от уредбата.

— Време е за подаръците! — съобщаваше от време на време Джим и изпращаше Софи до елхата, за да донесе подаръците. — Време е за джин — добавяше той през равни интервали, отвиващ капачката на бутилката джин и наливаше щедри дажби в чашите.

— Полека с пиенето — напомни му Триш. — Нали помниш, че трябва да си следиш холестерола?

— А, дяволите да го вземат холестерола — отговори Джим. — Днес е Коледа, жено! Никой не трябва да се ограничава на Коледа.

Леля Джейн, чичо Клайв и бабата на Софи пристигнаха на обяд точно когато картофите цвърчаха във фурната. Къщата се напълни с гълъчка, възклициания и потракване на кубчета лед, предшестващо наливането на чашите. Баба й се беше прегърбила и сбръчкала, глуха като пън, освен ако не ѝ викаш в ухото, но усмивката и доброто настроение не я напускаха нито за миг и тя говореше и нагъваше шоколадови бонбони с неподозирана жар. Леля Джейн се напи и започна да се кикоти след две чашки шери, оставяйки чичо Клайв да разтяга локуми за политиката пред всеки, който искаше да го слуша (тоест, никой), докато Джим не го предизвика да му помогне да довършат пъзела с Давдейл, който той беше изоставил в хола.

— С удоволствие — веднага избоботи Клайв. — Нали знаеш, че нямам равен в пъзелите, Джим.

— Разбира се, Клайв — каза Джим и намигна на Софи, След обилния и шумен обяд пристигнаха още гости: братовчедите на Софи Саманта и Ричард със своите семейства — четири деца, едно бебе и един пощръклял йоркширски териер. Къщата вече се пръскаше по шевовете и намирането на място на дивана беше по-трудно от подсигуряването на билет за мъжкия финал на „Уимбълдън“. Холът представляваше меле от хиперактивни вследствие на погълнатия шоколад деца, летяща опаковъчна хартия и оглушителен шум... и Софи прекарваше най-прекрасния ден от много време насам. Забравила за Бонди Бийч и Берлин, тя се отдава на забавленията: играеше шаради с баба си и братовчедите, пускаше шеги, ядеше шоколадови бонбони с шепи и се смееше като луда, когато чичо Клайв заспа точно преди речта на кралицата и захърка по-гръмко от див глиган.

Тя погледна майка си, на която беше ред да представи нещо в оспорваната игра на шаради.

Дори Триш изглеждаше развлечена и щастлива, облечена в най-хубавата си рокля и с малко грим, докато рисуваше с ръце нещо във въздуха.

— Това е телевизионно предаване. Една дума.

Кимбане. Триш преброя и вдигна четири пръста.

— Четири срички.

Кимбане.

— Първата сричка.

Тя се оципа по ухoto, после посочи бабата на Софи.

— Звучи като... баба. Баба? Баба.

— Нана.

— Бана.

— Банана.

Отрицателно клатене на глава.

— Пияна?

— Къпана.

— Механа.

Отново клатене на глава.

— Дай ни още една сричка, Триш.

— Третата сричка. Рама? Катарама!

— Баба нещо рама нещо.

— Пъrvите две срички. Звучат като... картина... тапет.

— Килим.

— Черга.

— Кече.

Енергично кимане.

— Кече! Баба — нещо — тарама — нещо. Какво е това, по дяволите?

Джим скочи на крака с блеснал поглед.

— Панорама! — извика той.

— Това е!

— Правилно! — засия Триш и запляска с ръце. — Браво, Джим!

— после лицето ѝ замръзна. — Джим? Добре ли си, Джим?

Сякаш в забавен кадър от някакъв кошмар, Софи се обърна от лицето на майка си към баща си. Той се държеше за гърдите и се мъчеше да си поеме въздух, устата му се движеше, но не издаваше звук.

— О, боже — извика изплашено тя. — Повикайте линейка. Някой да повика линейка!

[1] Тук става въпрос за оригиналния филм от 1969 г., хроника на един стилен обир, с участието на Майкъл Кейн. През 2003 г. излезе римейкът на режисьора Ф. Гари Грей, копродукция на САЩ, Великобритания и Франция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

RIUNIONE — СЪБИРАНЕТО

Катрин винаги беше обичала Коледа: елхата, подаръците, вълнението. Но тази година празникът беше помрачен от лъжите, предателството и проклетия бивш съпруг. Преструвката на щастливо семейство с Майк приличаше на много лош фарс. Неговото връщане в къщата се оказа неподозирano тежко изпитание.

Как например беше търпяла това гърлено дъскорезно хъркане нощ след нощ през целия им брак? Той обсебваше завивката, придръпваше я към себе си и се обръщаше на другата страна, така че Катрин се будеше по няколко пъти на нощ замръзнала и трябваше да я издърпва към себе си. Тя беше забравила и другите му малки недостатъци: как прегърваше шумно, когато се хранеше. Как не измиваше ваната, след като я беше ползвал. Как подминаваше купа пране или купчината мръсни дрехи, сякаш те не го засягаха лично. Колкото за дистанционното управление на телевизора, човек би помислил, че то беше пришито хирургически към ръката му. Той командваше гледането на телевизия вечер като някакъв тиранин, като постоянно сменяше каналите и препускаше напред-назад.

Той явно не забелязваше нейния дискомфорт. Всъщност изглежда изобщо не му пукаше. Сигурно възприемаше гостуването като ваканция, след задължението да се грижи сам за себе и за своя апартамент под наем през последните два месеца. Сега седеше тук, пълновластен господар на дома, подсвиркваше си, водеше Матю на футболни мачове и възобновяваше ролята си на личен шофьор на Емили, като при това проявяваше дразнещо чувство за хумор.

На всеки няколко дни той зачезваше вечер, несъмнено, за да награби проклетата Ребека на своя диван под наем. Когато се прибираще вкъщи и се мушваше в леглото, Катрин усещаше парфюма на другата жена по кожата му. Повдигаше ѝ се от това. Защо се беше съгласила на тази глупава шарада? Младата Катрин от дневника за нищо на света не би се примерила с подобни изпълнения. Тя щеше да

излее халбата с бира върху главата му и щеше да му каже къде да отиде.

Сегашната Катрин се изкушаваше да направи същото. На косъм беше. Но Матю и Емили заслужаваха да им подари една последна перфектна Коледа, нали?

Това беше единствената награда за нея: децата си бяха вкъщи. Макар че вече не бяха същите онези тийнейджъри, които бяха напуснали родното гнездо преди десет седмици. Сега Матю имаше татуировка на бицепса, много грозна, някакъв череп с пламъци, които излизаха от орбитите на очите му. А Емили беше изрусила красивата си коса и я беше подстригала съвсем късо, а в ноздрата ѝ проблясваше лилава рапидка.

Катрин се опита да скрие потресеното си смайване, но не беше лесно.

— Те растат, търсят собствената си индивидуалност — каза нетърпеливо Майк, когато тя повдигна въпроса.

— Аз обаче харесвах тяхната стара индивидуалност — отговори безпомощно тя. — Сега имам чувството, че изобщо не ги познавам.

Всъщност, помисли си Катрин, докато зареждаше поредната пералня, тя почти не ги беше виждала, откакто се бяха прибрали, да не говорим за възможността да проведе онези прекрасни, задушевни разговори между майка и деца, на които се беше надявала.

Те се отнасяха към нея също като Майк: слугиня, която трябваше да чисти и да подрежда след тях, да поддържа хладилника пълен с любимите им лакомства и да сервира вечерята в шест часа всяка вечер. Това ли беше за тях тя?

И все пак, напомни си тя, те щяха да преживеят прекрасна Коледа заедно. Това беше главното.

На Коледа, към единайсет часа сутринта, в Катрин се надигна истеричен писък. Тя беше станала в ранни зори, за да се бори с пуйката, после беше обелила и нарязала планина от картофи, моркови и брюкселско зеле. След това беше приготвила пълнежа от кестени със собствените си голи ръце, подреди масата с най-красивата си покривка и най-хубавите прибори и полира всички чаши за вино. Междувременно Матю и Емили играеха видеогри, а Майк беше

потънал в поредната политическа биография, обграден от метална кутия с шоколадови десертчета и вярното дистанционно за телевизора. Никой не поместваше пръст да й помогне.

Никой не предложи да й приготви дори чаша чай. Но това не беше нещо необичайно, осъзна тя. През всичките тези години тя беше позволявала това да се случи: прислужващо им и изпълняващо всичките им прищевки, сякаш не беше достойна за нещо друго. За тях това си беше една съвършено обикновена Коледа.

Съвършено скапана Коледа, поправи се мрачно Катрин и си наля една голяма чаша вино.

Когато се стигна до отварянето на подаръците, Матю се извини с глупава физиономия, че не й беше купил нищо.

— Нямах време — каза той, въпреки че откакто се беше приbral, не беше правил друго, освен да се размотава. Емили й подари бабешки комплект тоалетни принадлежности, които Катрин беше видяла да се продават в промоция в аптеката в селото. Майк естествено не беше планирал фарса за щастливото семейство дотам, че да й купи нещо. Не, за бога. Как така ще се мине Майк да похарчи няколко лири от скъпоценните си, спечелени с труд пари? В никакъв случай.

Шърли и Браян, родителите на Майк, пристигнаха направо от църквата.

— Катрин, мила, изглеждаш много зачервена — възклика Шърли, после прехапа устни и попита: — Ти сигурно вече си в онази възраст? Мъчат ли те горещи вълни?

Емили се изкиска, Матю се сконфузи, а Майк налага още едно шоколадово десертче „Марс“. Ей сега ще ти покажа какви вълни ме зализват, помисли си Катрин, вбесена.

— Просто се бъхтя в кухнята — каза тя. — Майк, нали ще бъдеш така добър да налееш питие на родителите ти?

— О, не, Майк, не ставай, знам колко се изморяваш в работата — възклика Шърли, преди синът й да е помръднал дори един мускул. Не че той даваше признания, че възнамерява да помръдне нещо, освен може би ръката си към следващото десертче.

— Ами, аз ще пия бренди — каза бодро Браян. — Все пак е Коледа.

— А аз ще пия едно шери — изчурулика Шърли. — Едно мъничко. Все пак е Коледа.

А аз ще получа нервен срив, помисли си Катрин и се върна в кухнята, преди някой друг да си поръча още нещо. Тъй като все пак беше проклетата Коледа.

Половин час и още една чаша вино по-късно храната беше готова. Катрин сервира платото със задушените в масло зеленчуци, хрупкавите печени картофи, сосиерата с гъстия сос гриви, белия сос и виното. Междувременно Майк, Емили, Матю, Шърли и Браян седяха около масата, докато тя носеше и сервираше, без някой да предложи да й помогне. Всеки момент щеше да прозвучи хорът „Какво още чакаме?“, помисли си ядно Катрин.

— Ето я! — извика Емили с блеснали очи, когато Катрин внесе пуйката, със златиста коричка и апетитно разположена на платото, заобиколена от сочни, увити с бекон наденички.

— Ела при татко — възклика Матю, потривайки ръце.

— Най-вкусното ядене в годината — обади се Майк и облиза устни.

— О — възклика Шърли, някак озадачена. — Аз да не забравих да спомена, че вече сме вегетарианци?

Нещо прещрака в Катрин. Щастливото семейство, целуни ме отзад, помисли си тя. С тази капка чашата преля.

— Знаете ли какво? — чу се да пита тя, почти в кресчендо. — Това е най-ужасната Коледа. Вие сте мързелива пасмина и не заслужавате нищо от това — и преди да се овладее, тя вдигна платото с пуйката над главата си и я запрати срещу стената.

Емили изпища. Майк извика. Шърли изписка. Матю се засмя нервно.

— Какво, по дяволите... — гракна Браян, когато грамадната пуйка се стовари в семейната снимка и я оплеска с мазнина.

Пуйката отскочи в радиатора и се пълосна тромаво на килима с вирнати нагоре крака. Наденичките се посипаха като месни куршуми по тапетите, оставяйки мазни дири след себе си.

Снимката се откачи от пирона и падна зад радиатора с приглушен звън.

— Катрин! — възклика Майк. — Какво правиш, за бога?

— Тя е пияна — прошепна Шърли на Браян, възмутена.

— Тя е луда — отговори й той шепнешком, с трепереща челюст.

Всички я гледаха с изумление. Катрин най-после беше привлякла вниманието им. Сега те я виждаха в нова светлина. Палачинката се обърна, помисли си тя, стисната юмруци.

— Не съм пияна, не съм луда и не съм в менопауза, ще имате да вземате — сопна се тя. — Но ми дойде до гуша, чухте ли? Писна ми. Пригответе си коледната вечеря сами, аз отивам у Пени. Там поне може да заслужа малко уважение.

— Но, мамо! — възрази Емил и в очите ѝ се напълниха със сълзи. — Днес е Коледа! Ти не можеш да ни оставиш!

— Мамо, съжаляваме — каза Матю. — Ти седни, аз ще оправя пуйката.

Прекалено късно. Прекалено късно, по дяволите. Вече никакви сълзи и протести не можеха да трогнат Катрин.

— Не се тревожи, *татко* ще я оправи — подхвърли подигравателно тя. — Той разбира от пилета, нали, Майк?

Майк беше пребледнял като платно.

— Катрин... — измънка той.

— Това е абсурдно — изтърси Шърли.

— О, я върви на майната си, Майк — отговори Катрин и съмъкна престилката си. — А пък ти — обърна се тя към свекърва си. После хвърли престилката на масата, където тя се приземи върху печените картофи. — Честита шибана Коледа — завърши тя, обърна се и излезе.

Пени отвори вратата, нагласена с пурпурна картонена шапка и рокля от златно ламе.

— О, миличка — каза тя притеснено. — Какво *стана*?

— Просто запратих пуйката в стената — разплака се Катрин. — И казах на Шърли да върви на майната си. Най-ужасната Коледа НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!

Пени я притегли за една силна парфюмирана прегръдка.

— Хм, това е трудна Коледа за теб — каза тя и потупа Катрин по гърба успокоително. — Ела и се присъедини към нашата. Тъкмо седнахме на масата и има достатъчно храна, за да потопим *Титаник*.

— Сигурна ли си, че е удобно? — едва сега Катрин осъзна какво беше направила. О, боже. Мислеше си за малките крачета на пуйката,

които стърчаха във въздуха, за мазния разлив по тапетите, за шокираните лица около масата. *Щастлива шибана Коледа. ТРЯС.*

— Разбира се, че е удобно, Кат, с повече хора е по-весело. Кажи ми какво ще пиеш, мила?

— От всичко по много.

— Така те искам.

Половин час по-късно на вратата отново се позвъни и се появи Емили, пребледняла и разплакана.

— Идваш точно навреме за коледния пудинг, съкровище — каза невъзмутимо Пени. — Налей си чаша вино и върви да прегърнеш майка ти.

— Добре ли си, Ем? — попита Катрин, като я прегърна разнежено. Боже, брендито на екс и бялото вино я бяха ударили в главата. — Съжалявам за пуйката и... ъ, за всичко.

— Май остана една кълка, ако си гладна, Емили — каза Пени с килната на една страна картонена шапка, която й придаваше пакостлив вид. — Или можеш да се ориентираш направо към пудинга. Дарън тъкмо подгрява баварския крем.

— Какво стана вкъщи? — попита Катрин. — Всичко наред ли е? Шърли и Браян още ли са там?

Емили изглеждаше замаяна.

— Татко ни каза всичко — заговори тя, със сподавено ридание. — За онази жена, Ребека. Той каза, че е влюбен в нея и че вие двамата се разделяте — гласът ѝ се повиши до вой. — Защо трябваше да ни го кажете точно на Коледа? Съсипахте всичко!

— Съжалявам — каза Катрин, готова и тя да заплаче. — Ние не искахме да научите по този начин.

— Какво каза тя? — попита Джанис, майката на Пени, с ръка до ухото. — Че онзи хубостник Майк те напуска? Навръх Коледа? Какъв чекиджия.

— Мамо! Не бъди груба. Пий си шампанското и си трай — изъсьска Пени.

— Аз това не го разбирам — обади се Дарън, приятелят на Пени, влизайки в стаята с купа с баварски крем и спрей със сметана. После разклати аерозолната опаковка и изцърка два големи облака сметана

право в устата си. — Готина мацка като теб, Катрин. Какво си въобразява този тип?

— Кой иска коледен пудинг? — попита Пени, за да смени темата.

— Имаме баварски крем и маслен крем с бренди и — Дарън! Престани! Още вино, Кат?

— Да, моля — каза Катрин. — Искам от всичко, моля. Ще умра от инфаркт преди края на деня.

— И защо не? — възкликна Джанис. — Къркай смело, моето момиче. Не всеки ден откриваш, че мъжът ти е негодник, нали? Мъже!

— Ой! — обади се добросърдечно Дарън. — Не всички сме негодници, Джанис. Всъщност аз искам да кажа нещо. Тъкмо ще се разведдим — той бръкна в джоба си, извади нещо оттам и падна на едно коляно пред Пени. — Пени, ще се съгласиш ли да...

— ДА! — изрева Пени, преди той да довърши изречението.

Тя захвърли лъжицата за сервиране и грабна малката кутийка от ръката му.

— Да, Дарън, ще стана, по дяволите!

— Ето, пак се започна — измърмори Таня, най-голямата дъщеря на Пени.

— Ауу — въздъхна Джанис. — Не е ли романтично?

— Ами, ще видим — каза Емили, оживена.

— Това е прекрасно, честито — каза Катрин, опитвайки се да се зарадва за приятелката си. Тя се радваше за приятелката си. Наистина. През прозореца тя видя как входната врата на тяхната къща се отвори и Шърли и Браян излязоха намусени, последвани от Майк, препасан с престилка, с разкаян и обруган вид.

Никой нямаше да забрави тази Коледа.

ГЛАВА 12

EMERGENZA — СПЕШЕН СЛУЧАЙ

— Повикайте линейка! — извика Софи отново, когато Джим падна на килима, вкопчил ръка в гърдите си. Лицето му беше замръзнато в болезнена гримаса и от гърлото му се разнесе ужасно стенание. За един миг Коледа свърши.

Настъпи вцепенено мълчание, после в хола избухна пълен хаос, високи гласове преминаваха в неовладяна истерия, децата плачеха изплашени. Триш и Софи се втурнаха към Джим.

— Той не дишаш — извика стреснато Софи, когато сложи ръка на гърдите му и не усети движение. Лицето на баща ѝ изглеждаше безжизнено и сиво.

Дали го бяха изпуснали, просто ей така? Дали вече беше късно?
Триш изглеждаше ужасена.

— Какво да направим? — изхлипа тя. — Джим! Чуваш ли ме, мили? **ДЖИМ!**

Софии мислеше трескаво. Навремето, когато работеше във Вал Торене, целият персонал преминаваше през задължително обучение в оказване на първа помощ. Тя и приятелките ѝ се мусеха, не искаха да правят дишане уста в уста на пластмасовия манекен с гротескно лице; предпочитаха да планират купона и надпиването по-късно вечерта. Но слава богу — по чудо — тя беше запомнила някои неща, умът ѝ ги беше складирал в отделението с табелка „Умения, които могат да ни бъдат полезни някой ден“.

Тя сложи ръка върху гръдената кост на баща си и започна да помпа енергично, натисна два пъти, спомняйки си, че понякога това беше достатъчно, за да възобнови ударите на сърцето. Стенният часовник над камината тиктакаше в жестоко подобие на нейния ритъм — едно, две, три... Не последва нищо. По дяволите.

— Кажете на парамедиците, че той не дишаш — извика над рамо тя. — Хайде, татко — промълви. — Хайде.

Нямаше никакви признания на живот. С разтуптяно сърце Софи коленичи до него, постави лявата си ръка върху дясната и преплете пръсти върху гърдите му. Трийсет компресии, твърдо и бързо, спомни си тя инструкциите. — Едно, две, три... — броеше тя тихичко.

— Какво става? — извика Триш. — Къде е линейката?

— На две минути път оттук са, така казаха — отговори Ричард някъде зад нея. — Кажи, ако искаш аз да поема, Соф.

София нямаше намерение да позволи на друг да поеме. Тя щеше да спаси живота на баща си или да умре, опитвайки се.

— Дванайсет, тринайсет, четирийсет... — отброяваше настойчиво тя, като помпаše силно и се проклинаше, задето не беше внимавала повече през онзи ден във френските Алпи.

Сега какво? Когато обдишваш уста в уста, трябва да наклониш главата назад, спомни си тя. Стисни носа, долепи уста до устата на другия човек и вдишай в нея, два пъти.

Трийсет компресии, после две вдишвания. Повтаряй, докато човекът започне да диша самостоятелно. Ако започне да диша самостоятелно.

— Хайде, Джим — хлипаше Триш, стисната ръката му, с капещи върху ризата му сълзи. — Моля те, Джим, върни се. Все пак е Коледа — добави умолително тя.

— Двайсет и осем, двайсет и девет, трийсет — Софи вдиша дълбоко. Готов ли си, татко? Тя наклони главата му назад, стисна носа му, долепи уста до неговата и издиша бавно, усещайки как гърдите му се напълниха с въздух. Брадата му боцкаше лицето й, тази близост беше ужасно нереална. Всеки момент ще се събудя и ще разбера, че съм сънуvalа ужасен кошмар, мислеше си тя.

Две обдишвания, но нищо. *Искам да се събудя сега, искам да се събудя.* Тя възобнови компресиите на гръдената кост, тласкана от адреналин, болка и отчаяние. *ХАЙДЕ, татко. Стига глупости. МОЛЯ ТЕ.*

— Линейката дойде! — извика от прозореца Джулиън, съпругът на Саманта. Той изтича до входната врата и след няколко секунди парамедиците влязоха в хола, мъж и жена с чанти, които моментално прецениха ситуацията и поеха контрол.

— Браво, моето момиче — каза мъжът на Софи, коленичил от другата страна на Джим. — Аз съм Уил, остави да го поема оттук.

— Колко дълго е в безсъзнание? — попита жената, търсейки пулса на Джим, докато Уил започна да прави сърдечен масаж.

Софи се отпусна на колена, наблюдавайки безпомощно действията на парамедиците. Самата тя едва дишаше след преживяната агония.

— Той... — изхриптя тя. — Той ще...

Софи не можа да довърши изречението. Триш плачеше, захлупила лицето си в ръце, и Софи се доближи, за да я прегърне.

— Хайде, татко — каза отново тя, разплакана. — Ти дори не успя да опиташ... — тя говореше с мъка, гърлото и се беше свило. — ... от нашия коледен сладкиш.

Каква глупава, тривиална причина. Толкова беше жалка. Но единственото, за което се сети, беше великолепният сладкиш, който приготвиха двете с майка й и който стоеше в кухнята, неразрязан. Джим цяла седмица се шегуваше, че ще го нахапе, че повече не издържа да го гледа, докато накрая Триш го скри. Софи продължаваше да плаче. Баща й правеше атмосферата толкова по-лека с неговите шаги и закачки. А сега... а сега той...

— Добре, имам пулс — каза тогава жената. — Той дишаша.

Триш зарида още по-силно и се вкопчи в Софи.

— Той е жив — прошепна Софи задавено.

— Ти го спаси — извика Триш, като се давеше с думите. — Ти го спаси, Софи.

Джим дишаше, но не беше в съзнание и парамедиците казаха, че ще го откарят в болницата. Триш незабавно се втурна да пригответя чай и закуски, но Саманта я спря нежно и заговори като майка с майка, организирала предостатъчно чайове и закуски.

— Ти не се тревожи за нищо друго, освен за Джим — нареди тя.

— Ние ще се оправим тук. Триш, ти се качваш в линейката с Джим, нали? Софи, ще те закарам до болницата, аз не съм пила нищо, така че няма страшно. Върви да пригответиш най-необходимото за баща ти и тръгваме.

— Благодаря — каза вцепенено Софи, докато изнасяха Джим към линейката. Тя се облегна на перилото в коридора, сякаш самата тя

щеше да се свлече на земята, после се качи на горния етаж, за да му приготви тоалетни принадлежности и пижама.

Когато се озова в спалнята на родителите си, тя видя остатъците от коледния чорап на баща си в края на леглото, където той го беше разопаковал тази сутрин — шоколадов портокал, пакетче с лъскави топки за голф, нов дневник, някакви смешни чорапи с еленчета, миниатюрно шишенце с ирландско уиски... сълзите запариха в очите ѝ. Харесваше ѝ, че родителите ѝ продължаваха да си поднасят коледни чорапи след толкова много години. Това беше толкова мило.

Подсмърчайки, тя приготви багажа на Джим и добави чорапите с еленчета с надеждата, че щяха да го накарат да се усмихне. Ако той дойдеше в съзнание, разбира се. Ако тя го видеше да се усмихва отново.

Джим беше в операционната, когато Софи пристигна в спешното отделение. Мониторите на компютрите бяха украсени с гирлянди и рецепцията беше окичена с шарени картички, но сега тя се чувствуше напълно откъсната от коледните тържества, сякаш щастието принадлежеше на другите хора.

Триш стоеше в чакалнята с позеленяло лице. Сякаш се беше смалила през последния един час: дребна, изплашена жена в тъмносин анерак, която подскачаше всеки път, когато покрай нея минаваше лекар.

— Той още не е дошъл в съзнание — каза тя на Софи. Гласът ѝ трепереше. — Казаха, че ще го поставят в медикаментозна кома, докато го стабилизират — тя се вкопчи в ръката на дъщеря си. — В кома, Софи. Това е лошо, нали? Ами ако той не се събуди?

— Татко ще се събуди, мамо. Той ще се събуди — ако продължаваше да повтаря това, тя може би щеше да убеди и себе си. — Трябва само да чакаме. Ти познаваш татко. Силен е като вол.

— Ами ако умре? Какво ще правя тогава? Сама не ме бива за нищо — от очите ѝ потекоха нови сълзи. — Какво ще правя без него?

Софии настани Триш на един стол и хвана ръцете ѝ.

— Не мисли за това сега — каза тя. — Трябва да изчакаме и да видим какво ще кажат лекарите. Хайде, мамо, да мислим позитивно. Татко не би искал да седим тук и да плачем.

— Трябаше да го държа по-строго — продължаваше Триш, явно, без да я чува. — Днес изпи толкова нещо! Аз му казах да не пие. Казах му! Какво трябаше да направя, да му взема бутилката ли?

— Ти не си виновна, мамо, никой не е виновен — Софи също се почувства виновна, като си спомни как се беше чукнала с баща си на обед. *Наздраве!* Защо не се беше сетила да го ограничи? — Ти го предупреди, аз те чух. Просто той се развлнува, нали? Не можа да се овладее. Той е просто едно голямо дете.

Двете седяха смълчани, без да събличат палтата си.

Клиф Ричард пееше по радиото и Софи, която изобщо не беше религиозна, започна да се моли за коледно чудо. Моля те, нека баща ми да оживее, мислеше отчаяно тя. *Ще направя каквото поискаш. Просто искам още малко време с баща ми. Искам той да види как постигам поне едно нещо, да се гордее с мен. Толкова много ли искам?*

Няколко часа по-късно те продължаваха да седят на същото място, заобиколени с няколко недопити чаши с кафе и чай от машината наблизо. Саманта, да бъде благословена, се появи отново с пластмасова кутия със сандвичи с пуешко, солети, няколко парчета руло „Стевани“ и два резена от коледния сладкиш.

— Поздрави от всички — каза им тя, като извади един термос от чантата си, а след като огледа внимателно коридора, и бутилка бренди. — Има ли новини?

Триш поклати глава.

— Няма. Той е в операционната. Никой нищо не ни казва.

— Тук ли ще останете цяла нощ? Мога да ви донеса четки за зъби и други неща, ако искате — предложи Саманта.

— Благодаря ти, мила — каза Триш. — Ще останем тук, но няма нужда ти да се връщаш. Имаш малки деца, освен това е Коледа.

— Те са добре. Аз ще се върна, когато ги приспя. Изпратете ми есемес, ако се сетите за нещо друго.

Софии се почувства засрамена, задето беше гледала отвисоко Сам, наричайки я еснафка. Повече никога нямаше да я критикува, не и след толкова много доброта.

— Благодаря ти, Сам — каза тя, като я прегърна. — Много си съобразителна. Ти си страхотна.

После останаха само тя и Триш и неизвестността на очакването. Двете задъвкаха сандвичите с пуешко, изведнъж огладнели, но не

погледнаха коледния сладкиш.

— Не мога да го вкуся без него — каза Софи.

Триш наля тайно по една гълтка бренди в пластмасовите им чаши от автомата за кафе.

— Софи — каза без връзка тя. — Искам да знаеш, че съжалявам.

— За какво?

— За... ти знаеш. За онова, което направих. За училището по театрално изкуство. Не трябваше да го правя. Наистина съжалявам — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не бях най-добрата майка, знам.

— О, мамо — брендито се вля в кръвта на Софи като електрически поток и тя затвори очи за момент, без да знае дали беше готова за този разговор в тъжната чакалня на болницата. — Не е нужно да казваш това. Наистина. Беше много отдавна.

— Но аз имам нужда да го кажа. Трябваше да го кажа още тогава. Знам, че ти така и не ми прости.

Софии осъзна, че стискаше пластмасовата чаша толкова силно, че тънките ѝ стени пукаха. Изглежда, че най-накрая бяха стигнали до Големия разговор. Толкова пъти беше разигравала наум този разговор, толкова пъти се беше разпалвала от ярост и възмущение.

Кой не би го направил?

Токсичният сблъсък се беше разгорял във втората година на колежа, когато Софи и родителите ѝ бяха навлезли в епичната сага на разногласията за „Бъдещето на Софи“. Против тяхната воля тя кандидатства да учи театрално изкуство в Манчестър. Против *нейната* воля (и без нейното знание) те бяха кандидатствали от нейно име за бизнес мениджмънт в Шефилд, за да я държат под око. Възможностите за професионално развитие били по-големи, казваха те. Повече възможности. Глупости.

Събеседването и прослушването в Манчестър мина по-добре, отколкото Софи се беше надявала, и тя се върна вкъщи триумфално и развълнувана за посоката, в която щеше да поеме животът ѝ (или тя така се надяваше). За съжаление, за нейно голямо разочарование, не ѝ предложиха място. Дори не ѝ изпратиха писмо с отказ. Толкова лошо ли се беше представила?

Разбира се, родителите ѝ бяха проявили предвидливост. *Добре че разработихме резервен план, нали, казаха те и възродиха идеята за перспективния бизнес мениджмънт.*

Софи каза „не“. Те ѝ казаха, че това е най-добрата възможност. Софи отново каза „не“. Те казаха, че ще платят за следването. Не. Но... *Не.*

Последва затишие, докато накрая Софи събра смелост да се обади в колежа в Манчестър и да попита защо не беше успяла да се класира (смятайки, че все пак щеше да ѝ бъде от полза да знае, ако беше бездарна). Оказа се, че те ѝ бяха писали, за да я информират, че се е класирала успешно.

— Да, вие имахте много висока оценка в процеса на прослушването — каза рецепционистката. — Въпреки че според нашия регистър вие сте отказали предложеното ви място още през февруари.

— Не съм — заекна недоумяващо Софи. — Аз изобщо не получих писмото! Но искам да уча при вас!

Разбира се, вече беше късно. Мястото — *нейното място* — беше заето от друг студент. Разтреперена от гняв, Софи се опълчи на родителите си и истината излезе наяве. Майка ѝ си беше позволила да откаже мястото в Манчестър от името на Софи — „направих го за твоето добро!“ извика тя. В този момент Софи излетя от къщата, затръшвайки вратата.

За нейно добро, наистина. Защото не вярваше, че дъщеря ѝ искаше сама да избира бъдещето си, по-точно. С тази капка чашата преля. Тогава Софи напусна колежа, макар че ѝ оставаха само два месеца до завършването, взе си най-необходимото и си тръгна, като първо спеше при разни приятели и работеше като чистачка и сервитьорка почти денонощно, докато спести достатъчно пари, за да замине в чужбина. Тя нямаше да позволи на Джим и Триш да диктуват живота ѝ, и толкова.

— Виж — каза тя, връщайки се в настоящето. — Цялата история с училището по театрално изкуство... вече няма значение. Аз сигурно никога нямаше да пробия като актриса. Може би си ми спестила много страдания — тя изобщо не мислеше така, но нямаше енергията да спори.

— Все още не е късно — каза плахо Триш. — Искам да кажа... ти можеш да кандидатстваш отново.

Софи поклати глава. Тази мисъл я беше спохождала в миналото, но убийствената комбинация от гордост и безпариchie винаги я беше

спирала.

— Аз не мога да си го позволя, мамо — каза тя. — Да не говорим повече за това. Няма значение.

— Направих го, защото аз самата израснах в оскъдица — продължи Триш, като избърса очите си с една омачкана салфетка. — Исках ти да имаш всички възможности, които аз не бях имала. Сега знам, че трябваше да ти гласуваме доверие и да те подкрепим, да застанем зад теб и твоя избор, независимо дали бяхме съгласни — тя наля по още малко бренди. — Съжалявам, миличка. Аз те разочаровах.

Софии вдиша дълбоко и се загледа с пуст поглед в автомата за кафе.

— Аз също винаги съм смятала, че те разочаровах — призна тя след малко. — Знам, че съм разочарование за теб и татко.

Триш поклати глава.

— Разочарование? Ти? О, не. Ние толкова много се гордеем с теб — с всички удивителни неща, които правиш — ръцете ѝ върху пластмасовата чаша трепереха. — Нашата Софи обикаля света, преживява невероятни приключения. Обожавахме да четем твоя блог — е, не всичко, не и нещата за нас. Но, боже мой! Местата, на които беше ти! Аз ти се възхищавам, наистина. Баща ти също. Аз не бих могла да направя дори половината от нещата, които си направила ти.

Софии се почувства замаяна от този необичаен емоционален изблик.

— О, мамо — каза тя, трогната. — Благодаря.

Те се спогледаха и се усмихнаха. Това беше най-хубавият момент от целия ден. За част от секундата Софи дори забрави защо седяха в болницата, потъвайки в любовта, която сияеше върху лицето на майка ѝ.

— Сега би ли ми подала солетите, че умирам от глад — каза Триш, вече с нормален тон.

— Заповядай — каза Софи, като ѝ подаде кутията. Може би на Коледа наистина ставаха чудеса, помисли си тя с удивление и захапа едно парче руло „Стевани“. Ако можеше да стане още едно чудо в операционната...

ГЛАВА 13

LO VIGILIA DI CAPODANNO — НОВА ГОДИНА

— Десет... девет... осем... — боботеше мъжът с микрофона, бузестото му лице запълваше екрана на телевизора.

Анна погледна Пит, който беше отметнал глава на дивана с отворена уста и затворени очи. Изглеждаше така, сякаш само торба с динамит беше в състояние да го събуди.

— Седем... шест... пет... — отброяваше многочислената тълпа около Окото на Лондон и по брега на Темза.

Телефоните и фотоапаратите образуваха море от светлинки, вдигнати високо във въздуха като допълнителни свидетели на събитието.

— Пит — изсъска Анна и го смушка с лакът. — Пит! — главата му подскочи от сръгването, но очите му останаха затворени.

Тънка струйка слюнка се процеди от единия край на устата му и потече по брадичката му.

— Четири... Три... Две... — последва задължителният удар на Биг Бен, на калкана му светеше огромен проектиран часовник за обратно броене, осветената сграда на Парламента приличаше на замък от приказките.

— Пит! — изсъска Анна и отново го смушка. — Събуди се!

— Едно... Честита Нова година! — извика водещият с разкривена физиономия.

Хората ликуваха и се прегръщаха. Хиляди нови снимки се раждаха в този момент. Над Темза изригваха фойерверки, ярките зари в небето се отразяваха в черните води на реката. От телевизора звучеше „Доброто старо време“^[1], а на монитора се изписваха поздрави и пожелания за новата година.

Анна въздъхна и погледна намръщено Пит. Няма що, страхотно посрещане. На телевизора всички танцуваха и се целуваха. Тук, в

апартамента, Пит подхвани ниско хъркане с подсвиркане. Тя го сбута по-силно.

— ПИТ!

Очите му се отвориха, на лицето му се изписа слисано изражение.

— Какво? Какво става? Защо ме буташ?

— Защото е Нова година! — каза Анна с раздразнение. — Ти я проспа!

— О! Стана ли? Май съм задряпал.

— Да — процеди саркастично тя. — Май, да.

— Тогава ме целуни. Ммм. Честита Нова година, миличка. Сигурно ще бъде добра.

— Да — тази година аз ще намеря баща си, помисли си Анна. Ще го открия. Ще го направя. — Според мен си прав — добави тя с малко повече ентузиазъм.

Тя изпи последната глътка просеко в чашата си, което вече се беше стоплило.

— Искаш ли нещо за пиене? Имам онзи странен ликъор, който ми подариха мама и Греъм.

— Хайде, давай го. Бъди лошо момиче.

Анна отиде да изрови бутилката от купа с подаръците, които още лежаха на сред смачкани опаковки. Това е знак за решение за новата година, каза си тя. Да се организирам. Да разчистя и да подредя тази дупка. Тази година това най-сетне трябва да се случи.

— Как мислиш, дали трябва да се пие с лед? — попита тя, разглеждайки бутилката със смесени чувства. Майка ѝ беше донесла ликъора миналото лято след двуседмична екскурзия с каравана в Испания, а на етикета се виждаха недодялани рисунки на палми и изригващ вулкан. Приличаше на онези неща, които се пият само във фазата на пълно отрязване.

— Да, ако имаш.

Анна отвори малката камера на хладилника и намери там един пакет рулца от раци, един древен сладолед във фуния и една торбичка със замразен граф. Формичката за лед също беше там, но за съжаление празна.

— Всъщност дай да го пием така — реши тя, отвори бутилката и помириса съдържанието, потресена от острата, сладникава миризма,

която я удари в носа. Дяволите да го вземат. Решение номер две: да инвестира в барче с изискани напитки. Тя не можеше да си представи как нейният баща италианец би допуснал подобно падение. В главата ѝ изникна образът на фойерверки, които озаряваха Колизеума. *Честита Нова година, татко.*

Тя погледна сладоледа, обзета от лакомия, после затвори вратичката, преди да го е обелила. Решение номер три: здравословно хранене. Полезни супи и витаминозни прясно пригответи сокове и нектари. Тя определено беше качила няколко килограма по Коледа с цялото това готовене. Решение номер четири: да започне да тича отново. Тя, Хлоуи и Рейчъл цяло лято бяха тичали ревностно, но се измързеливиха, когато застудя.

— Ти имаш ли решения за новата година? — попита тя Пит, като донесе две чаши и бутилката на дивана. Наля по два пръста и седна, свивайки крака под себе си.

Отоплението се беше изключило отдавна, а навън температурата беше паднала рязко. (Решение номер пет: да се науча да боравя с таймера на бойлера или най-малкото да открия инструкцията за употреба.)

— Ами... — той облегна ръка на облегалката на дивана зад главата на Анна и я погледна тържествено. После допусна грешката да отпие от чашата си, след което се закашля силно, съсипвайки онова, което беше започнало като подобие на романтичен момент. — Мили боже! Какво е това? Майка ти да не се опитва да ни отрови?

Притеснена от повода за мелодраматичния поглед отпреди малко (какво се канеше да ѝ сервира?), Анна се опита да надвика кашлицата му.

— Аз имам няколко. Решения, имам предвид. Да намеря баща си — естествено. Да подредя този апартамент... — тя се огледа критично. — Всъщност може би ще се преместя на ново място — каза тя с внезапен изблик на оптимизъм. — Това място е дупка. Не мислех да оставам тук повече от шест месеца.

— Тъкмо за това се канех да ти говоря — каза Пит. Сериозният поглед се върна, но той предвидливо оставил чашата си на масата. После взе ръката ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — Може би трябва да заживеем заедно, Анна.

— Да заживеем заедно? — олеле. Анна не беше предвидила това.

— Да. Аз и ти. Може би първо ще се пренеса тук, а след това ще си потърсим друго жилище. Ти какво мислиш?

Какво мислеше тя? Инстинктът я подтикваше да скочи на крака и да се прекръсти, сякаш за да се предпази от кръвожаден вампир. Нямаше начин. Той щеше да я побърка. Първо, щеше да иска да правятекс всяка вечер, краката му воняха ужасно, когато си събуеше чорапите, стереоуребата му щеше да заеме две трети от хола, трябваше да се намери място за неговата скъпоценна колекция от дивидита с мачовете на „Шефилд Юнайтед“...

— Ъм... — започна тя, тъй като не искаше да го обиди. — Не бях се замисляла...

— Ние сме заедно от години, Анна. Всичките ни приятели се задомиха. Плюс това ще спестим страшно много пари. Според мен това е добре, не мислиш ли?

Не, помисли си яростно тя. Не, изобщо не беше добре. Неговите вбесяващи навици щяха да запълзят по стените за броени дни.

Тогава защо още си с него, щом се чувстваш по този начин, попита едно тънко гласче в главата ѝ.

— Ъ... — каза тя и отпи една голяма гълтка от чашата, забравила, че пенливото вино беше свършило и бяха преминали на някакъв страховит ликъор. Гърлото ѝ пламна от алкохола и тя едва не изплю обратно течността. — Мисля, че не трябва да бързаме — успя да каже тя, когато се съвзе.

— Ние не бързаме — възрази Пит. — Според мен сега е моментът, аз. Не казвам да се женим или нещо такова.

— Добре — изтърси Анна, преди да се овладее. О, не. Това беше гласът на вулкана от етикета. — Искам да кажа...

— Но може би е време да се обвържем по-сериозно — добави той и стисна ръката ѝ.

Тя го изгледа. Откъде беше взел тази фраза? Прозвуча като цитат от лошо написана статия от женско списание.

— Освен това — продължи той, като изведнъж отдръпна ръката си и се размърда нетърпеливо. — Аз трябва да напусна квартираната следващия месец.

— Трябва да... аха.

Значи ето каква беше истинската причина. Типично, помисли си Анна, стисната зъби. Типично за Пит. Той не можеше да направи дори

един романтичен жест, без да го оплеска накрая.

— Ясно — каза тя, за да замаже неговото мълчание. — Разбирам. Виж, сега и двамата сме подпийнали. Хайде да обсъдим идеята друг път, когато можем да мислим трезво, нали? Аз си лягам.

Той сложи ръка на бедрото ѝ и се ухили мазно.

— Четеш ми мислите, коте. Дай да посрещнем Нова година като хората, а?

* * *

В първия ден на Нова година Анна се измъкна с облекчение от Пит, взе баба си от старческия дом („Здравей, Вайълет“, „Честита Нова година, Елзи“, „Здравейте, госпожо Рансъм!“), пътьом взе майка си и Греъм и закара всички до Скиптън, на гости при леля Мари и нейния партньор Лойс. Напоследък Анна беше толкова заета с работа, че не беше отбелязала никакъв напредък в издирването на Джино, но това посещение, осъзна тя, можеше да се окаже възможност за понататъшно разследване. Навремето Мари беше споделила онази съдбовна ваканция в Римини с майка ѝ, нали? Може би тя щеше да ѝ даде следващата брънка от веригата.

Мари беше висока, прегърбена жена, с постоянно увиснали ъгълчета на устата, сякаш животът ѝ беше едно нескончаемо разочарование (горкият Лойс, винаги си мислеше Анна), но очите ѝ светнаха, когато Анна я спипа в кухнята под претекст, че иска да ѝ помогне да разчистят, и я попита за италианската ваканция.

— Римини ли? — попита Мари, като зави с фолио теринът от рикота и леща. (Анна вече знаеше, че баба ѝ щеше да пърди през целия път до дома само след едно парче от терина.)

— Божичко! От години не съм се сещала за онова лято. Беше такъв купон. Аз и майка ти, наистина му отпуснахме края.

Не е било само краят, помисли си Анна и напълни мивката с гореща вода и препарат за миене на съдове.

— Звучи страховто — подхвърли равнодушно тя. — Мислех си да отида там на почивка. Сигурно имаш някакви стари снимки, които да mi покажеш?

— Ооо, да, сигурно — Мари напъха едно изостанало руло с наденичка в устата си, замислена. — Но къде съм ги сложила? Римини сигурно се е променил много от онова време, но аз наистина имах снимки...

— Не ми трябват точно днес — каза Анна. Последното нещо, което искаше, беше майка й да надуши нейната мисия. — Но можеш да ми ги изпратиш по пощата, ако ги намериш.

— Да, разбира се — съгласи се Мари. — И без това се канех да подредя албумите със снимки. Поне ще имам някакво занимание, нали?

— Благодаря ти — каза Анна, опитвайки се да скрие задоволството си. Кой казваше, че работата на частния детектив е трудна? Дотук всичко се нареджаше само.

* * *

Няколко дни по-късно Анна вървеше към Хърст Колидж след работа, с глава, пълна с вкусни рецепти, които беше проучвала този следобед: сготвен на слаб огън агнешки тажин, пикантна яхния с боб и ризони, маслен пудинг с баварски крем с канела... Боже, колко беше гладна. Добре че беше проявила предвидливост сутринта и си беше направила сандвич със сирене.

Малко се беше смачкал на дъното на чантата й, но тя беше толкова изгладняла, че дори не забеляза.

Вътре в сградата на колежа беше пълно с ученици, стари и млади, които проверяваха списъците с курсовете на таблото за обявления. Анна се въодушеви. Изпитваше искрена радост, че беше тук. Вижте всичките тези хора в студената, тъмна зимна вечер, дошли тук, за да учат, жадни за знания! Това беше вдъхновяващо. Обаче тя първо трябваше да седне някъде и да си изяде сандвича.

Две секунди след като Анна приседна на стълбите и понечи да отвие фолиото, до нея се доближи жена със ситно къдрава коса, голяма бенка на брадичката и клипборд в ръка.

— Съжалявам, според наредбата за безопасност и хигиенни изисквания, не можете да седите тук — каза тя. — За курс ли сте тук?

— Да — каза Анна и се изправи. — Италиански за начинаещи.

— Вашата зала е В301 — информира я жената, след като прегледа клипборда. — Вземете асансьора до третия етаж, следвайте стрелките за блок В, първата врата вляво.

— Благодаря — каза Анна, прекалено разсейвана от глада, за да се съсредоточи. Какво каза жената? Третият етаж, после... нещо. Тя отиде до асансьора и натисна бутона с цифрата 3, после отви сандвича и отхапа тайно. Вкусно. Дяволите да ги вземат, тя щеше да го изяде в асансьора, ако се налагаше.

В този момент до нея застана червенокоса жена.

— Дали случайно не сте за курса по италиански? — попита тя. Имаше бледа, луничава кожа и раздалечени сини очи, които й придаваха стреснато изражение. Вероятно наблизаваше четирийсетте.

Анна задъвка бързо, наясно, че от устата ѝ се сипеха троихки настъргано сирене и падаха по ботушите ѝ. Много елегантно.

— Да — отговори тя.

— О, добре. Имате ли представа къде трябва да отидем? — жената замълча, осъзнала нетактичността си. — Всъщност здравейте. Аз съм Катрин — после целото ѝ се намръщи. — Чакайте — аз май ви познавам?

— Не мисля така — каза Анна, след това добави: — Аз съм журналистка, така че може да сме се срещали, когато съм отразяvalа някой репортаж във вашия район.

Братите на асансьора се отвориха и те влязоха вътре. Коремът на Анна изкъркори.

— Съжалявам — каза тя и размаха сандвича. — Това съм аз. Умирам от глад. Извинявайте — и тя отхапа още един залък, а лицето на Катрин се разведри.

— Аха! Сетих се. Вие сте главен готвач, нали? Кулинарната. Аз помня лица.

Главният готвач! Кулинарната! Еха. Вече я разпознаваха на обществени места — страхотно, нали? Макар че не беше чак толкова страхотно да те разпознават, докато набиваш сандвич от бял хляб с настъргано сирене. Това сигурно никога не се беше случвало на Найджела? Анна преглътна полусдъвканата хапка и засия.

— Да — каза тя. — Това съм аз. Въпреки че аз не съм главен готвач, а съм пълна новачка. Но... вие четете рубриката?

— Дали я чета? Обожавам я. Напоследък си изрязвам вашите рецепти и си ги пазя, защото винаги са много добри. Пригответих вашия пълнеж с кестени за коледната вечеря. Но не можах да опитам пуйката.

— О?

— А плодовите тарталети бяха фантастични. Оказаха се по-добри от пая на Делия, а аз използвах нейната рецепт от години.

— Благодаря! — Анна усети главозамайващ прилив на удоволствие. Да получава имейли и писма от читателите беше едно, но да срецне някой — истински човек! — който беше използвал нейните рецепти, беше удивително. — По-добри от тези на Делия, а? Еха. Това трябва да го гравират на надгробния ми камък.

Катрин се усмихна свенливо.

— Коя беше Делия? Така казвам аз.

Анна се засмя.

— Точно! Май ще си направя такава татуировка. Прозвуча много добре!

Дзън!

— ТРЕТИ ЕТАЖ — съобщи гласът в асансьора и вратите се отвориха.

Анна изхвърли остатъка от сандвича в кошчето за боклук и двете тръгнаха по коридора, оглеждайки се.

— Аха. Италиански за начинаещи е насам — каза тя, сочейки една бележка на стената.

Катрин сякаш изгуби увереност, когато излязоха от уединението на асансьора.

— Боже. Малко се притеснявам — призна тя. — Аз ще съм глупавата глава в курса.

— Няма начин! — каза Анна. — Или по-скоро аз ще ви правя компания. Аз съм пълен мазол. Знам само пица и спагети. Дотам съм.

— Просеко — осмели се да добави Катрин.

— Да, и него — Анна се засмя. — Чуйте ни, ние на практика говорим езика свободно.

Класната стая вече беше пълна с хора. Фина руса жена беше приседнала на бюрото отпред — вероятно учителката, предположи Анна. Срещу нея седяха две млади жени с азиатски произход, които

сигурно бяха сестри, едната с розови кичури в косата, другата с нацупени устни. На съседния чин седеше по-възрастна дама с изключително екстравагантни червени очила тип котешко око, която плетеше нещо от блестяща розова прежда, до нея седеше мъж на нейната възраст (съпруг и съпруга?), а по-назад седяха двама мъже — единият млад, от смесен произход, който играеше никаква игра на телефона си и не вдигаше очи от него, другият беше малко по-възрастен (на трийсет и няколко) с късо подстригана тъмноруса коса и открито, приветливо лице.

— Това ли е курсът по италиански? — попита Анна.

— *Si* — каза русата дама. Тя се изправи и от нея почти изскочиха искри нервна енергия. Имаше елфическо излъчване с тази остра брадичка, зелени очи и къса руса коса.

— *Buonasera, mi chiamo* Софи — аз се казвам Софи.

О! Тя беше англичанка. Анна си мислеше, че учителката щеше да е италианка, но тя говореше като коренячка от Шефилд, а не като чужденка от някое по-екзотично място.

— Аз съм Анна, а това е Катрин — побърза да каже Анна, надявайки се, че лицето ѝ не издава разочарованието ѝ.

— Чудесно — каза Софи. — Заповядайте, седнете. Мисля, че вече всички са тук. Да започваме!

Урокът започна с представяне, първо на Софи.

— Може би не приличам на италианка — каза тя и погледна извинително Анна — по дяволите, значи недоволството се беше изписало на лицето ѝ, — но трябва да ви уверя, че последните няколко години пътувах и работих в Италия и обичам езика и културата като истинска италианка. Предлагам всеки да се представи и да каже с няколко думи защо е тук тази вечер.

Първи заговориха възрастните съпрузи.

— Аз съм Джералдин и това е Рой, моят съпруг — започна дамата, като остави плетката и се усмихна на всички. — Ще отпразнуваме нашата рубинена сватба през лятото и се записахме на екскурзия с обиколка на цяла Италия.

— Винаги сме искали да видим фреските във Флоренция — включи се Рой.

— Пиза, Рим, Помпей, Неапол... ще обиколим всичко — допълни Джералдин. — Това ще бъде пътуването на живота ни, нали,

Рой?

Очите му засияха с обожание към жена му през дебелите стъкла на очилата.

— Несъмнено, любима.

— Чудесно — каза Софи. — Е, добре дошли в курса! Ще се постараю да натрупate запас от всички необходими думи и фрази, преди да заминете.

— Важното е да мога да си поръчам чаша порто и всичко ще бъде наред — каза Джералдин, сияеща като палава ученичка.

Софии се засмя.

— Мисля, че трябва да ви науча да поръчвате пенливо вино, щом ще празнувате рубинена сватба — отбелаяз тя.

— Кой е следващият?

— Аз съм Джордж — каза русолявият мъж. — Тук съм, защото на Нова година си обещах да използвам мозъка си малко повече. Все още не планирам да ходя в Италия, но ми стига да мога да си поръчам вечеря в италиански ресторант и да разбирам какво всъщност казвам.

— Звучи добре — увери го Софи. — Радвам се, че си тук, Джордж. А вие?

Тя се обърна към Катрин, която се изчерви силно. Имаше бяла кожа, която лесно поаленява.

— Аз... аз имам повече свободно време... ъ... в момента — каза със заекване тя. — И също като Джордж напоследък рядко използвам мозъка си.

Всички се засмяха, приемайки думите ѝ като шега, но Катрин вдигна ръка до устата си със засрамено изражение.

— О, не, аз не исках да кажа... — извика тя, а Джордж се престори на възмутен. — Аз исках да кажа като... о, съжалявам — тя се засмя притеснено. — Убедена съм, че ти си много умен, Джордж. Аз съм глупакът в групата. Не мога да говоря дори английски, какво остава за италианския?

— Хей, казвали са ми и по-лоши неща — отговори непринудено Джордж. — Ще трябва да се постараеш повече, ако искаш да ме обидиш.

Катрин сложи ръце на изчервеното си лице.

— Личи си, че не излизам често сред хора, нали? Безнадеждна съм!

— Нищо подобно — намеси се Софи мило. — Добре е да търсиш предизвикателства — *brava!* Кой е следващият... аха. Анна, нали? Познавам те отнякъде.

Анна се усмихна.

— Аз съм журналистка — отговори тя. — В моите мечти съм политически разследващ журналист за национална медия, но в истинския живот водя кулинарната рубрика в местния Хералд.

— Разбира се! Знаех си, че ми изглеждаш позната. Майка ми обожава твоята рубрика — каза Софи. — И ти си тук, защото?

— Защото насокоро открих, че имам италиански корени — каза Анна. — И искам да ги опозная отблизо, да се запозная с културата, да науча езика. Вече експериментирям с италианската кухня — продължи тя, обзета от нетипично смущение заради прикованите погледи на всички. — После ще се ориентирам към „Прада“ и „Версаче“ — пошегува се тя. — Може би ще мина и през „Ферари“... трябва да разгърна италианката вътре в мен, нали?

Всички се засмяха.

— Непременно — подхвърли с усмивка момичето с розовия кичур.

— Благодаря, Анна — каза Софи. — Имаш ли планове да се запознаеш с твоите роднини в Италия?

Анна не искаше да навлиза в подробности, признавайки, че не познава баща си, да не говорим за роднините си от бащина страна.

— Засега не — каза тя предпазливо.

— Е, дръж ни в течение — усмихна се Софи, забелязвайки колебанието й. — Кой е следващият? Фреди, нали?

Фреди беше младият мъж, хубавецът, който седеше сам на последния чин. Беше много красив в черната си риза, с безупречно изгладена якичка, забеляза Анна. Той или живееше с майка си, или беше един от онези рядко срещани мъже, които имаха високи стандарти по отношение на външния вид. Пит имаше какво да научи в това отношение, помисли си тя.

— Аз съм Фреди — започна той с нисък кадифен глас. — И съм тук, защото... — той замълча, някак потайно. — Ъ... Трябва ли да казвам това? Тъпо е някак си.

Анна наостри уши. Ох. Мистериозният мъж, а?

— Не, разбира се — увери го Софи. — Ако предпочиташ да не ни казваш, добре.

Джералдин се извърна любопитно.

— Заради момиче? — попита тя.

Увереността на Фреди се стопи за миг и той поклати глава, забил поглед в чина. Анна размени съучастническа усмивка с Катрин и Джералдин. Несъмнено беше заради момиче, съдейки по упоритото мълчание на Фреди.

Софии се намръщи.

— Фреди... — прошепна замислено тя. — Познавам ли те отнякъде? И ти ли си прочут журналист?

Той поклати глава.

— Не. Още уча — каза той.

— Да не живееш близо до Ранмур? — продължи Софи. — Определено съм те виждала някъде... — лицето ѝ се проясни. — А... дали не е от „Гладстоун Армс“?

Той се усмихна смутено.

— Сигурно — каза той. — Родителите ми живеят в този район и аз понякога се отбивам там.

— Сигурно е така — съгласи се Софи. — Представяш ли си — моите също живеят там. Колко е малък светът — тя се обърна към сестрите. — И накрая, вие, дами?

— Аз съм Нита — каза момичето с начупените устни, — а това е сестра ми Фийби. Тук сме, защото... — те се спогледаха. — Намираме италиански език за много красив — каза неубедително Нита.

Фийби изсумтя.

— Ти говори за себе си — каза тя. — Аз съм тук само защото тя ме придума. А тя е тук само защото иска да се запознае с готини италианци!

Всички се разсмяха, дори Фреди, и последните остатъци от лед се стопиха. Устните на Софи потрепнаха закачливо.

— Няма да кажа на никого — обеща тя на Нита, която хвърляше убийствени погледи на сестра си. — Не се тревожи — каквото става в курса по италиански, си остава в курса по италиански — тя плесна лекичко.

— Така, значи трябва да ви науча да се запознавате с готините италианци, нали? Да не губим повече време. Добър вечер и добре

дошли!

Анна се прибра тази вечер изморена, но въодушевена. Беше много доволна от курса. Софи ѝ се видя нервна в началото, но се окопити веднага щом започна да им предава основните фрази. Не след дълго всички упражняваха кратки, накъсани разговори в малки групи. Научиха основните поздрави и фрази при запознанство, числата от едно до десет, дните на седмицата и месеците, преди да завършат с различните членове на семейството.

Анна гордо съобщи на класа:

— *Mio padre si chiama Gino*. Беше освобождаващо да изрече тези думи на глас, след мълчанието и спотайването пред майка си и леля си.

— *Mia madre si chiama Трейси*.

— *Brava* — усмихна се Софи. — Баща ти се казва Джино, майка ти се казва Трейси. Джералдин? Ами ти?

По пътя към къщи Анна пусна новите, непознати думи да се реят в главата ѝ. *Buongiorno. Come stai? Sto bene. Mi chiamo, Анна. Come ti chiami?*

Когато влезе във входа на сградата, тя видя малък, адресиран до нея пакет върху пристигналата поща. Сърцето ѝ подскочи, защото тя позна почерка на леля ѝ Мари. Дали това не бяха снимките от Римини? Тя се изкачи по стълбите, влезе в апартамента и разопакова внимателно пакета.

Вътре наистина бяха снимките. О, боже. Действително свидетелство от онова италианско лято. Тя седна на подлакътника на дивана и ги прехвърли с разтреперени ръце. При вида на една снимка тя ахна.

На нея се виждаше майка ѝ в ярка червена рокля, позирайки, прегърнала един мъж в ресторант на плажа. Беше вечер, майка ѝ носеше червило и обувки на токчета и изглеждаше млада, красива и изключително щастлива, сгушена до мъжа. А той беше тъмнокос, мургав и шеметно красив и прегръщащ Трейси през кръста.

На Анна буквално ѝ секна дъхът, докато ги гледаше. Той приличаше толкова много на нея, че тя не можеше да откъсне очи от

него. Това беше баща й. Не можеше да е иначе.

— *Buonasera*, Джино — прошепна тя, попивайки с очи чертите му. Не смееше да мигне, от страх, че снимката може да изчезне. — *Buonasera, cara*.

[1] Във Великобритания и на други места по света е прието старата година да се изпраща с традиционната песен *Auld Lang Syne*. Песента е написана в началото на 18 век и нейното название може да се преведе от староанглийски като „Добрите стари времена“. В песента се предлага да се вдигне чаша за старите приятели и добрите стари времена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

CHE LDVORO FAI — КАКВО РАБОТИШ

Катрин остана много доволна от първия урок по италиански. Е, ако не броим това, че обиди горкия Джордж с думите, че използва рядко ума си. Добре поне, че не засегна никой друг до края на часа, а останалите курсисти продължиха да ѝ говорят. През следващите няколко дни тя упражнява новите думи и изрази вкъщи, в колата и докато работеше в градината. Тя дори изненада пощальона с бодро бонджорно, когато той донесе някаква пратка.

Когато стана време за втория урок, тя нямаше търпение да научи нови неща.

— *Buonasera!* — поздрави я Софи, когато Катрин влезе в класната стая. — *Come stai*, Катрин?

— *Sto bene, grazie* — отговори свенливо Катрин. — Добре съм, благодаря. А ти какси? *Come stai*?

— *Sto bene* — отговори Софи. — Заповядай, седни да изчакаме другите.

Софии изглеждаше много крехка, помисли си Катрин с тревога. Това ѝ беше направило впечатление още миналата седмица. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и китките ѝ бяха много тънки, подаваха се от ръкавите на сунитчера като вейки. Тя тъкмо се канеше да я попита дали наистина всичко беше *bene*, когато другите курсисти започнаха да пристигнат.

— Добър вечер, дами — каза Джералдин, влизайки обгърната в облак от „Шанел“. Джералдин беше стилна жена, с прекрасно кобалтовосиньо палто и боти на високи токчета и голяма лъскава черна чанта, от онези, с които човек можеше да цапардоса здраво всеки кандидат — джебчия. — Ау, толкова е студено навън, нали. По радиото казаха, че довечера ще завали сняг. Май ще трябва да извадим пухените завивки, Рой.

— Мисля, че си права, мила — каза той, следвайки я по петите. После намигна на Катрин и Софи. — Аз се съгласявам с всяка нейна

дума — прошепна високо той. — Това е рецептата, благодарение на която празнуваме нашата четирийсета годишнина от сватбата това лято.

— Това ли е тайната? — засмя се Софи. — Ще го имам предвид, ако някога си намеря съпруг. Щом разбере, че трябва да се съгласява с всяка моя дума, ще падне голям смях. Здравей, Анна! Здравей, Джордж, влизай.

Когато всички дойдоха, коментирали студа и сваляли палтата и шаловете си, вторият урок започна.

— Тази вечер ще научим още италиански думи и изрази, за да можете да водите по-дълги разговори — каза Софи. — И междувременно ще се опознаем по-добре — тя се обърна към дъската и написа няколко фрази. — *Che lavoro fai?* — произнесе тя. — Това означава „Какво работиш?“.

Стомахът на Катрин се сви. Каква работа? Тя си нямаше работа! Какво щеше да каже сега?

— Добре, да започнем с теб, Фийби. *Che lavoro fai?* Какво работиш?

Фийби уви един дълъг кичур коса около пръста си. Розовите кичури ги нямаше, забеляза Катрин, заменени от наситен черен цвят с червени краища.

— Аз съм фризьорка — отговори тя.

— А, *una parrucchiera* — каза Софи, като написа думите. — Трябваше да се досетя. Значи ти трябва да отговориш „*Sono parrucchiera*“, тоест „Аз съм фризьорка“. Кой е следващият?

Хората един по един казаха на Софи професиите си. Разбира се, другите ученици имаха много по-интересен живот от Катрин. Анна, както вече знаеха, беше *giornalista*. Симпатичният Джордж, когото тя беше обидила, беше градинар — *giardiniere*. Нита и Фреди бяха студенти, Рой беше пенсиониран учител, а Джералдин беше медицинска сестра.

— Но сега се занимавам с любителски театър, за да не скучая — съобщи тя с блеснали очи. — Софи, как да кажа „Аз съм актриса“?

Докато другите хора говореха, Катрин се обливаше от горещи вълни на смущение и не можеше да се съредоточи върху думите им. Помощ! Какво щеше да каже тя, за бога? О, аз ли? Аз съм разведена

домакиня. Прекалено глупава, за да си намери работа. Кой ще ме вземе на работа?

— И накрая, Катрин — каза Софи с усмивка. — Кажи ни ти какво работиш. *Che lavoro fai?*

Катрин отвори устата си, копнеейки да може да каже нещо впечатляващо.

— Аз съм... — в главата ѝ изникнаха няколко съблазнителни лъжи. *Az съм акробатка, която играе на трапец. Az съм хирург. Az съм астронавт.* Но не. Тя нямаше лицето на комарджия. Всички щяха да я помислят за луда, ако започнеше да лъже толкова откровено. — Аз съм само майка — каза накрая тя със смутен смях. — Аз... всъщност аз никога...

Джералдин се приведе напред, опитвайки се да привлече погледа ѝ.

— Най-трудната работа на света — изрече уверено тя, като я спаси от срама. — Няма такова нещо като „само“ майка.

— Съвсем правилно — съгласи се Софи. — Майка ми казва същото. Особено с дъщеря като мен... както и да е — тя си наложи да спре. — Значи ти можеш да кажеш „*Sono madre*“ — аз съм майка. Колко деца имаш, Катрин?

— Две — промълви Катрин, чувствайки се като пълен неудачник. Сега Софи щеше да я попита на колко години са и тя трябваше да каже на осемнайсет, почти деветнайсет, всъщност вече не живеят вкъщи и всички щяха да разберат, че тя е някаква кротка домакиня, която запълва безцелния си живот в печене на курабийки и подреждане на чекмеджета.

— *Sono madre* — написа на дъската Софи. — *Io ho due bambini.* Нали? Аз съм майка. Имам две деца.

Лицето на Катрин пламна, докато тя повтаряше италианските думи. Тя съжали, че не спомена работата си като доброволка, вместо да се извинява за живота си. Всичко беше в подхода, напомни си тя. Пени също не работеше нищо — грижеше се за къщата, децата и кучетата, когато не играеше тенис, не обикаляше магазините и не обядваше с приятелки. Дали Пени щеше да говори по същия начин, да се срамува от себе си и да се черви? Никога. Пени щеше да ги разсмее с отговора си. Пени сигурно щеше да помоли Софи да ѝ преведе професията

„купонджийка“ или да се определи като „домашен роб“ с комична многострадална физиономия. Тя не би се извинявала за живота си.

След като обсъдиха професиите си в малки групи, Софи се насочи към още по-мъчителни теми.

— Така, вече знаем, че Катрин има две деца — каза тя с усмивка.
— Какви други въпроси можем да зададем на хората?

— Омъжена ли си? — предложи Рой, като вдигна ръка.

— Откъде си? — каза Анна.

— Свободен ли си? — добави Нита.

— В хода на разговора могат да изскочат всякаакви добри въпроси
— отбеляза Софи. — Да започнем със семейното положение. *Sei sposata?* — тя написа думите на дъската. — Това означава „Омъжена ли си?“. За да кажеш „Да, омъжена съм“, трябва...

О, помощ! Това беше кошмар! Наистина ли трябваше да отговори на този въпрос? *Не, аз не съм омъжена. Съпругът ми ме оставил. Явно никога не ме е обичал. Да, нося халка на ръката, но сега се оказва, че целият ми брак е бил някакъв фарс!* Катрин се изправи рязко. Тя не искаше да го прави, но краката ѝ изведнъж избутаха стола назад и тя стана права.

— Аз отивам до тоалетната — изльга тя и се устреми към вратата.

— О — възклика учудено Софи. — Почивката е след десет минути...

Катрин не спря.

— Веднага се връщам — извика през рамо тя и излезе.

В коридора се облегна на студената стена и обхвана главата си с ръце. Какво би направила Пени, запита се отчаяно тя. Нейната приятелка сигурно щеше да обърне на шега въпроса „Омъжена ли си?“ в своя типичен стил. „Как се казва на италиански пълен негодник?“, би попитала тя, разсмивайки всички с онзи драматичен поглед към небето. Дори можеше да им покаже лъскавия нов годежен пръстен. „Как се казва на италиански за трети път ми излезе късметът?“, би попитала тя, вдигайки безименния си пръст.

Катрин обаче не можеше да направи това. Пени беше Пени, а Катрин беше Катрин, двете бяха направени от различно тесто. Тя трябваше да се върне в стаята и да приеме съдбата си. Дори не беше длъжна да казва истината на глупавия въпрос „Омъжена ли си?“. Какво

ги интересуваше Софи и другите? Тя можеше да каже весело, „Да, омъжена съм“, без да навлиза в неудобни подробности.

Действай, каза си тя яростно и отвори вратата на класната стая.

— Съжалявам — промълви тя, като седна на мястото си. — Трябваше да си издухам носа.

— Няма проблем. И така, Катрин, *sei sposata?*

Катрин стисна ръцете си под чина и се помъчи да запази самообладание.

— *Si* — изрече тя през стиснати зъби, четейки думите на дъската.

— *Si, sono sposata.* Да, омъжена съм.

Само ако знаеха.

— *Brava!* — каза Софи. — А сега да направим кратка почивка.

Моля ви да сте тук след десет минути.

ГЛАВА 15

IL BAR — БАРЪТ

— Благодаря ви, справихте се блестящо — Софи събра листовете с упражненията и се усмихна на учениците си. Бяха изминали само две седмици и тя беше много доволна от своя курс по италиански за начинаещи, въпреки моментното непокорство на Катрин тази вечер. Дали Софи не я беше засегнала неволно по някакъв начин? — Не забравяйте да си подгответе домашните за другия вторник — добави тя. — До скоро. *Ciao*.

След първите няколко трудни седмици животът на Софи постепенно се връщаше в някакво по-normalно русло. Баща ѝ прекара една седмица в болницата, където му сложиха байпас, но вече си беше вкъщи и постепенно се възстановяваше. Наложи се родителите ѝ да отложат планираната ваканция на Канарските острови, но това беше незначителна жертва.

Студената война между Софи и майка ѝ се беше стопила, първото колебливо затопляне започна на Коледа, за да прерасне в пълноводен поток от топящи се ледове през следващите няколко дни. Изнервени и изтощени от тревога за крехкото здраве на Джим, те двете разчитаха една на друга повече от всякога, намирайки утеша в близостта и компанията си. Травмата от инфаркта и последвалият обрат в състоянието на Джим укрепи връзката им, като я занули. Майка и дъщеря поставиха ново начало.

Странен подвиг беше това, да спасиш живота на баща си. Триш не пропускаше да представи на всички приятели и съседи историята в най-малките цветни детайли, като акцентираше върху първата половина.

— Беше удивително — разказваше развлнувано тя на своя слушател. — Като кадри от „Спешно отделение“. Сега Джим щеше да лежи на два метра под земята, ако не беше нашата Софи, помнете ми думата.

Ако майка ѝ се отнасяше към Софи като към кръстоска между Флорънс Найтингейл и ангел пазител, баща ѝ беше още по-зле.

— Аз ти дължа живота си, моето момиче — казваше той през ден, улавяше ръката ѝ в своята и я гледаше с насылезни очи. А когато не беше в сантиментално настроение, той дрънкаше с месинговото звънче до леглото си и викаше: — Медицинска сестра Frost! Медицинска сестра Frost! — за да я натовари с поредната си поръчка.

— Следващият път няма да си правя труда да те спасявам — роптаеше тя, отивайки да провери какво искаше този път Джим.

Усмихвайки се при мисълта за неговата усмивка — боже, толкова беше хубаво да види отново тази усмивка! — Софи прибра записките си в голямата си черна торба, чувайки гласа на Джералдин в далечината.

— Кой иска да пийнем набързо по една чашка? Ние с Рой сме включили сериала на запис, за да се отбием в „Горчивия край“, ако някой иска да ни прави компания.

„Горчивия край“ беше пъб на стотина метра от колежа, спомни си разсеяно Софи, като облече палтото си и преметна чантата си през рамо. Тя не беше ходила там — напоследък не излизаше никъде, честно казано — но мястото беше класическа стара кръчма, недокосната от модерните гастрономически превземки.

— Софи? Ти идваш ли? — Джералдин се озова пред нея, с обнадеждена усмивка. Беше учудващо пъргава за пенсионерка.

— О... аз ли? — попита стреснато Софи.

— Да, ти — обади се Джералдин. — Бих те поканила на италиански, обаче още не знам как. Какво ще кажеш? По едно малко на крак, преди всеки да поеме по пътя си?

— Не е задължително — добави Рой в следващия миг, сякаш беше свикнал да тушира настойчивостта на съпругата си. — Макар че много искам да те разпитам за Италия. Къде си ходила, какво ще посъветваш начинаещите...

— Съветвам те да я почерпиш, любов моя, щом смяташ да я тормозиш цяла вечер — предупреди го Джералдин с умиление. — Какво мислиш? Другите ще дойдат — е, с изключение на Фреди. Явно е зает. Каза, че следващият път може би ще дойде.

Аха, помисли си Софи, спомняйки си романтичната сцена от „Гладстоун“ — прегръдката на Фреди и хубавото момиче. Може би

това момиче беше причината Фреди да учи италиански, за да я впечатли с изисканите си маниери.

Джералдин все още очакваше отговор.

— Е? — подкани я тя.

— Хайде, тогава — съгласи се Софи. Вече не помнеше откога не беше излизала да пийне в компания. — Ще бъде чудесно.

* * *

— Така, имаме червено вино за Анна, портокалов сок за Катрин, бира „Гинес“ за Джордж, порто с лимон за Джералдин, ъ... това какво беше? — Рой присви очи срещу искрящата червена течност в малката чашка.

— Това е шот „Сауърз“, Рой — отговори Фийби с усмивка. — Благодаря, това е за мен. Нита ще пие сайдер.

— Благодаря — каза срамежливо Катрин.

Те се разположиха на две големи маси в уютния ъгъл на „Горчивия край“, старомоден пъб с тъмна дървена ламперия, конски подкови, окачени на окадените греди, и камина с истински огън.

— Диетична кола за Софи и битер за теб. Заповядайте!

Рой сервира напитките с ловкостта на професионалист и оставил таблата отвесно до масата.

— Е, наздраве на всички. Чудесно е, че излязохме заедно, за да си поговорим като хората. Не се налага да говорим на италиански, нали, Софи?

Софии се засмя лукаво.

— Не, разбира се. Сега можете да разпуснете и да се държите естествено до другия вторник — тя вдигна чашата си. — Може би все пак трябва да ви науча да казвате „наздраве“ на италиански, след което ще изляза от ролята на учителката. Думата е *salute*!

— *Salute!* — казаха всички, чуквайки се с чаши.

— Боже, вече се чувствам космополитно — подхвърли Фийби и отпи от шота. — Казвам ви, моят приятел е луд по тези думички, които учим. Онази вечер постоянно ме караше да му шепна на ушенце *tutti frutti*, докато се... — тя се изчерви силно, спомняйки си, че беше сред относително непознати хора, после се закашля. — Ъм...

Нита я смушка с лакът.

— Фийбс! Ние неискаме да знаем твоите мръсни малки тайни!

— извика тя, ужасена, но всички други се засмяха.

— Е, това е идея — засия Джералдин, като смушка Рой.

Той сякаш се сепна за момент, после вдигна вежди толкова слисано, че всички отново се засмяха, дори Фийби.

— Прекрасен език, нали? — въздъхна Анна. — *Mamma mia!* Нямам търпение да отида в Италия.

— Ти резервира ли вече пътуването? — попита я Софи, спомняйки си бегло, че Анна беше споменала нещо за роднини в Италия.

— Още не — Анна доби тайнствен вид. — Все още се опитвам да решава къде да отида. Мислех си да започна с Римини. Някой ходил ли е там?

Софии поклати глава.

— Римини е на север, нали? На източното крайбрежие. Не съм била там.

Никой не беше посещавал мястото.

— Аз съм бил в Сицилия — включи се Джордж. — Прекарах страхотно. Все още си пазя пътеводителя, ако искаш, ще ти го дам.

— Аз работех в Соренто, преди да дойда тук — добави Софи. — Фантастично място за базов лагер през ваканцията. Първо, мястото е невероятно красива и второ, оттам лесно можеш да отидеш до Помпей и Неапол на еднодневна екскурзия.

Анна обаче не прояви ентузиазъм към Сицилия или Соренто.

— Аз трябва да отида в Римини — каза тайнствено тя. — Имам мисия.

— Колко интригучащо! — каза Джералдин, като се наведе напред и блестящите ѝ обици се залюляха. — Каква мисия? Разкажи ни повече!

Анна отпи гълтка вино.

— Това е дълга история — каза тя. — Не искам да ви отегчавам с нея.

— О, няма да ни отегчиш — увери я Джералдин, но Рой улови ръката ѝ.

— Недей да досаждаш — каза той. — Ако иска, тя ще ни каже.

Сега Анна наистина се смути, забеляза Софи.

— Ами... просто... аз търся баща ми — призна тя.

— Той загубил ли се е? — попита объркано Фийби.

— Млъкни, тикво — изсъска Нита. — Шотът те удари в главата.

— Ааа — каза Джералдин, нетипично смутена. — Извинявай, мила — проявила нетактичност. Това не е моя работа.

Анна сви рамене.

— Не, няма проблем — тя сви устни, сякаш водеше вътрешен спор дали да продължи по-нататък, но думите сами се изтъркоха от устата ѝ. — Всъщност аз не го познавам. Мама отказва да ми каже дори името му. Един ден баба ми се изпусна и го спомена. Той се казва Джино и е италианец. Доколкото знам, двамата с мама са се запознали, когато тя е била на почивка в Римини.

Последва гръцки хор от възклициания.

— Еха — прошепна Софи. — Това е разбиващо.

— С какви други факти разполагаш? — попита Джордж. — Искам да кажа, успя ли да стесниш кръга?

— Имам снимка — призна Анна. — Но само толкова. Знам, че стрелям в тъмното, но мисля да отида там и да покажа снимката на разни хора — на колкото може повече. Аз съм журналистка, свикнала съм да разследвам и да разплитам истории, така че... — тя разпери ръце. — Какво друго мога да направя? Аз наистина искам да го намеря. Трябва да опитам.

— Затова учиш италиански — осъзна Софи.

— Да — лицето ѝ се сгърчи смутено. — Затова те моля да ме научиш да казвам, „Познавате ли този мъж?“, Софи. Имам нужда от стабилен речников запас за издирване на бащи, за да съм въоръжена и готова за действие.

— Браво на теб — каза Катрин.

— Да, стискам палци — обади се Джордж.

Джералдин се наведе напред и погали ръката на Анна.

— Убедена съм, че ще го откриеш — каза тя. — И когато това стане, той ще се гордее, че има такава прекрасна дъщеря.

В очите на Анна се появили сълзи и тя премигна с усмивка.

— О, Джералдин... благодаря ти — каза тя.

— Виж какво направи! — възклика Рой. — Сега я разстрои!

Честно, не смея да я заведа никъде. Извинете съпругата ми. Можете ли

да повярвате, че аз търпя такива изпълнения почти четирийсет години? Нищо чудно, че ми побеля косата.

Софи се изкиска. Рой й напомняше на баща ѝ, преструващ се на страдалец, но за всички беше ясно, че обожаваше своята огнена съпруга.

Джералдин го сбута палаво, после вдигна чашата си за тост.

— За мисията на Анна — произнесе тя.

— За мисията на Анна — повториха всички в хор.

— И за да заживеете щастливо след това — добави Нита. — Толкова е готино да имаш баща италианец. Хей, ще ни кажеш, ако баща ти има хубави синове, нали?

— Аз мислех, че ти харесваш Фреди! — изтърси Фийби, с което си спечели плясване от сестра си.

Катрин се покашля и се изчерви като божур.

— Някой иска ли да му взема нещо за пиече? — попита тя.

Когато първите напитки бяха повторени, а след това и потретени, групата се раздели на няколко по-малки групички, в които се поведоха по-задушевни разговори. Софи седеше до Джералдин и Рой, заслушана как Джералдин поиска съвет от Фийби за косата си.

— Става въпрос за продукцията — каза важно Джералдин. — Нали си спомняш, че споменах нещо за любителски театър? Ако можеш да ме насочиш каква прическа да избера, ще бъде великолепно, мила.

— Каква пиеца поставяте? — попита Софи с любопитство. От години не беше ходила на театър. — И каква е твоята роля?

— Тя е звездата, естествено — отбеляза лоялно Рой.

— Я стига, Рой Бренан, изобщо не съм — скара му се Джералдин. — Имам само две реплики, миличка. Пиесата се казва „Парите говорят“ и аз съм агент на недвижима собственост. Две реплики, само толкова, понеже се опитвам да продам една къща на една цървулана, която печели от лотарията — тя нацупи устни и заговори с превзет глас. — „С какво мога да помогна на мадам?“. Това е първата ми реплика. Втората още не съм я разучила. Не се пришпорвям.

Софии се засмя.

— Не бива да се бърза с тези неща — съгласи се тя със сериозен тон. — „Парите говорят“ ли каза? Май не я знам.

— Нея знаеш, разбира се. Режисьорът я написа и всъщност е пълен — сещаш се с какво, честно казано — тя завъртя очи и Софи съжали за загубата на този талант в роля с две реплики. Защото Джералдин беше родена за главната роля. — И така, Фийби, както казах, трябва ми прическа на агентка на недвижима собственост... Ти какво ще ме посъветваш?

Фийби изглеждаше леко подпийнала и се олюля на високото столче, когато заговори:

— Боже, не знам, нещо пригладено и прибрано, нищо диво и дръзко...

Джералдин се смая от този съвет.

— О — каза тя, като сви устни.

— Освен ако не е някоя агентка бунтарка — побърза да добави Фийби. — Нали знаеш, ако е някоя дива мадама.

— Да, дива е — Джералдин кимна. — Така ми харесва.

— В такъв случай бих казала да добавиш няколко цветни кичура. Синъ не, нищо крещящо, само някой стилен лилав кичур или нещо такова.

— Хммм.

— Или — продължи Фийби, забелязвайки провала на горното предложение — можеш да заложиш на елегантно шикозно каре. Може би леко филирано. С по-дълги краища отпред, изглежда фамозно. Да. Какво мислиш?

— Великолепно! — произнесе се Джералдин. — Това е истината. Благодаря ти, Фийби. Ще си запиша час в най-скоро време и ти можеш да ме оправиш.

Фийби се задави с питието си (третото беше отровно зелено и изглеждаше несъмнено радиоактивно).

— Искаш да кажеш да те направя — каза тя.

— Да ме направиш! О, мила, аз се напих — изкиска се Джералдин. — Рой, дръж ме под око, чу ли? Ще се забъркам в някоя беля, както я карам.

Фийби отвори чантичката си и извади една визитка.

— Заповядай — каза тя, подавайки я на Джералдин. — Софи, ти искаш ли една? Някой друг? Кат, може ли само да спомена, че ще изглеждаш страхотно с бретон. Забелязах го веднага щом те видях.

— О! — възклика Катрин, приятно изненадана. — Така ли мислиш?

— Знам го. Звънни ми, ако ти се прииска да те преобразя, чу ли?

— Добре.

— Всички ще дойдем — обеща Софи и прибра визитката на Фийби в портмонето си, планирайки да направи изненада на майка си. След цялото тичане и тревогите около Джим, Триш имаше нужда да се поглези. — Добре, Джералдин — продължи тя, — кога да очакваме да те видим на сцената? Надявам се, че си даваш сметка, че ще ни трябват места на първия ред.

Джералдин плесна с ръце и изписка от вълнение.

— Непременно! Рой, кога беше? Никаква ме няма с датите. Някъде през февруари. Непременно да дойдете. Голям смях ще падне!

Наблизаваше десет часът, когато учениците на Софи напуснаха пъба и се отправиха с олюляване всеки в своята посока, сбогувайки се в мразовитата нощ. Лют вятър захапа лицето ѝ, когато тя тръгна към близката автобусна спирка, но не можа да изтрие усмивката ѝ.

Те всички бяха толкова симпатични, толкова интересни! Дори Нита, с накъдрената като пудел коса, се оказа очарователна след една чашка, а също и много интелигентна, съдейки по дисциплината, по която правеше аспирантура. Софи и Джералдин се впуснаха в безкраен разговор на тема театър, после Анна се зае да я разпитва за пътуванията ѝ в Италия. Джордж ги разсмя, като им разказа за ужасната банда, в която беше свирил навремето, а Катрин беше толкова сладка и мила, въпреки че ѝ липсваше самоувереност.

Софии беше свикнала да повежда разговор с непознати хора, умение, което беше развита след дългите години на пътешестване.

Разговорите с другите пътешественици следваше определен модел — откъде си, от колко време пътуваши, къде си бил, най-страхотните моменти в пътуването (тук почти винаги се стигаше до разкази за магически гъби на плажа), най-гадните моменти в пътуването (тук почти винаги се стигаше до разкази за дизентерия и ограбване), коя е следващата ти дестинация. Това, което я порази в разговорите тази вечер, беше колко дълбоко вкоренени бяха хората в Шефилд.

Никой не говореше за местене и никой не се хвалеше с най-отдалеченото място, което е посещавал. Напротив, те изглеждаха

щастливи там, където се намираха. Интересно.

Тя се качи в автобуса и седна на горния етаж, потънала в мисли. На минаване покрай катедралата, осветена на фона на тъмното небе, Софи си спомни за коледните концерти, които беше посещавала там, докато ходеше на училище, как отекваха стъпките вътре, миризмата на прах и стара сграда.

Имаше толкова много спомени в този град, които я връхлитаха на всеки ъгъл, напомняха ѝ за отминали времена.

От какво бягаш, Софи, беше я попитал баща ѝ в болницата. Вече самата тя не можеше да си спомни отговора.

ГЛАВА 16

UNA SCOPERTA — ОТКРИТИЕ

— Виж, престани да се притесняваш, това е, като да паднеш от коня — изсъска Пени, като отвори бутилка червено вино. — Трябва да се качиш на седлото веднага. Появрай ми.

Катрин хвърли ядосан поглед на приятелката си, но тя за съжаление се беше обърнала с гръб към нея — несъмнено нарочно — и пълнеше четири чаши с мерло. Като да паднеш от коня, наистина.

В момента ѝ идваше да бълсне Пени под копитата на галопиращ кон. *Заповядай у нас на вечеря в събота*, беше казала тя. *С Дарън ще бъдем сами*, беше добавила. *Ще командирам децата, за да разпуснем и да се посмеем заедно*.

Колко мило, беше си помислила Катрин с благодарност, чукайки на вратата в седем часа вечерта с мерлото и кутия шоколадови бонбони. Колко съобразително.

Трябваше да се досети от лукавото изражение на Пени, че имаше уловка.

— Катрин, това е Кълъм, приятел на Дарън — каза тя, когато влязоха в хола. Както обикновено, кучетата се бяха натръшкали пред камината с изкуствен огън и се преструваха на космат пачърк килим, а Таня, най-голямата дъщеря на Пени, се беше изтегнала на фотьойла и водеше някаква телефонна препирня на висок глас. Кълъм се надигна от бежовия кожен диван с изкуствена усмивка на руменото си, бузесто лице, някакво видение в граховозелена риза и бежов кадифен панталон.

Ах, ти, интригантке, помисли си Катрин, вцепенена в неловко мълчание. В къта за хранене в дългия хол тя видя, че масата беше подредена за четирима, със свещи и чаши за вино. *Ще те убия заради това, Пени*.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Кълъм с неочеквано писклив глас. Сигурно често го бъркаха с жена по телефона, отбеляза разсеяно Катрин.

— Здравей — каза тя с ясното съзнание, че е обута в старите си дънки, червеното поло, което беше облякла от сутринга, и че не беше гримирана, защото това трябваше да бъде най-обикновена вечеря с *Пени и Дарън*. Тя се обърна към Пени и попита с леден глас: — Имаш ли нужда от помощ в кухнята?

Кълъм беше пет години по-млад от нея и поне два сантиметра по-нисък. Караше електрокар в някакъв склад, съобщи той на Катрин, когато тя го попита с какво се занимава.

— Ах — възклика учтиво тя. — Ъм... какви неща транспортираш?

— Главно щайги — отговори той и транспортира една голяма лъжица картофено пюре в устата си, сякаш за да демонстрира уменията си.

Главно щайги. Всемогъщи боже. Този къде го бяха намерили?

Катрин се свъси на Пени, която, в интерес на истината, беше добила много виновен вид.

— Мислех си, че ще бъде свестен — гузно прошепна тя в кухнята, когато двете станаха да раздигнат платата и чиниите от основното ястие (грамаден бут с картофено пюре и грах; Пени никога нямаше да се класира в предаването „Мастър Шеф“) — Дарън постоянно разправя, че е голям майтапчия в пъба.

— Е, на мен не ми е смешно — отговори Катрин. Седенето сама на дивана в събота вечер като сива неудачница започваше да ѝ се струва много по-примамливо от измъченото общуване с Прасчо.

— Съжалявам, миличка — каза Пени, вадейки десертни чинийки от шкафа. — Просто си помислих, че ще ти се отрази добре да се позабавляваш. Не те сватосвам или нещо такова.

— Не, разбира се, Пен.

Пени беше надминала себе си, размразявайки пандишпанова торта за десерт, макар че, когато я сервира, се оказа, че във вътрешността ѝ все още се криеха парченца лед, които хрускаха неприятно.

— Е — подхвърли игриво Катрин, трепвайки, когато зъбите ѝ изтръпнаха при съприкосновението с едно ледено парче, — как вървят приготовленията за сватбата?

— Мисля да отидем в Амстердам за ергенския уикенд — каза Дарън и намигна на Кълъм.

— Чудно — отговори с въодушевление Кълъм. — Бях там на ергенското парти на брат ми, гледах страхотен стриптийз. Тези холандки са способни на всичко.

— Резервирахме хубав пъб за приема — побърза да каже Пени, когато видя изражението на Катрин. — Ще изпратим поканите другата седмица — тя скочи от мястото си, за да вземе едно списание от плота и запрелиства отбелязаните с цветни листчета страници, после го тикна пред Катрин — между другото, ти какво мислиш за шаферките? Розови или бледолилави цветни венчета?

— О! Таня се е съгласила да стане шаферка? — попита учудено Катрин. Дъщерята на Пени беше отказала категорично по-рано този месец, под предлог, че вече два пъти беше изпълнявала ролята на шаферка на майка си и отказваше да облече някоя глупава рокля отново, много благодаря. След молби и увещания тя беше направила „компромис“, съгласявайки се да бъде шаферка, ако ѝ позволяха да носи черно, с пълното съзнание, че Пени никога нямаше да се съгласи на този вариант. (Таня преминаваше през черна фаза, която включваше пътна очна линия, дед метъл и бездарна поезия. И вече не носеше нищо цветно.)

— Не. Изгубих надежда за Таня, тя каза, че предпочита по-скоро да умре, отколкото да носи волани и къдрички. Кучетата ще ми бъдат шаферки.

— Кучетата?

— Да, поръчах им цветни венчета, които ще им окача на вратовете. Ще изглеждат очарователно.

— Чудесно — каза Катрин, питайки се дали приятелката ѝ се шегува.

Тя не се шегуваше.

— Знам! Стига да не препикаят ъглите на ритуалната зала. Представяш ли си? Някой иска ли още от десерта?

* * *

В края на вечерта Кълъм настоя да изпрати Катрин, въпреки че нейната входна врата се виждаше от вратата на Пени.

— Няма нужда — каза тя, обличайки палтото си (старото оръфено палто с един разпран джоб, с което работеше в градината, защото тя не допускаше, че трябва да се конти за спокойната вечер у Пени). Отсега нататък тя никога повече нямаше да отиде в къщата на приятелката си без: а) цялостен грим, б) чисти дрехи и в) да надзърне през дантелените завеси, за да провери дали не беше поканен и някой набеден потенциален ерген.

— Настоявам, аз съм джентълмен — заяви с леко заваляне той.

Джентълмен? След като цяла вечер ги занимава с прелестите на разкрепостените „холандски мадами“ и клубовете за стриптийз?

— Като човек, който е напълно способен да пресече улицата без придружител, аз настоявам — отговори натъртено тя.

Трябваха му няколко секунди, докато обработи дългите думи в изречението. После се ухили щастливо.

— Харесвам умни мадами — каза ѝ той. — Хайде, хубавице. Дай да те заведем у вас. Хей, може дори да пийнем по едно преди лягане, какво ще кажеш?

Този тук луд ли беше? Катрин хвърли умолителен поглед към Пени.

— Кълъм, съкровище, тя е добре — увери го Пени. Тя беше наблюдала на вермута и вече събираще очи на носа си. — Ще ви видя скоро, нали?

— Благодаря, Пени — каза Катрин, прегръщащи я. Въпреки сватосването беше приятно да прекара една вечер далеч от телевизора. Иначе пак щеше да гледа някоя простотия до късно през нощта.

— Благодаря, кукло — каза Кълъм, прегърна Пени през кръста и я притисна към себе си. Той беше по-нисък от нея и главата му полегна уютно на рамото ѝ. Погледът му не изпускаше нито за миг деколтето на домакинята, забеляза с отвращение Катрин.

— Бягай — прошепна беззвучно Пени над главата му и Катрин се измъкна навън, махна на Кълъм и заситни бързо през улицата.

Обаче не достатъчно бързо.

— Чакай! — изрева той няколко секунди по-късно. — Аз си мислех, че ще...

Катрин хукна да бяга. Тя отвори вратата като светкавица и на практика връхлетя в антрето, заключи я два пъти и сложи веригата за

по-сигурно. После надникна през шпионката и видя Кълъм да тръгва зигзагообразно надолу по пътя.

— *Покажи ми пътя към домаа* — чу го да пее минута покъсно, без да знае дали да се смее, или да плаче.

Тя приседна на килима, опряла гръб в радиатора, положи глава на колената си и уви краката си с ръце.

Ако искаше, можеше да го покани за „едно преди лягане“ — и всичко останало. В този момент тя и Кълъм можеха да правятекс върху мокета в коридора, ако го беше насырчила поне мъничко.

Само при мисълта за това ѝ се прииска да повърне варения бут и шоколадовата торта. Толкова отдавна дори не беше *поглеждала* друг мъж; нейната лоялност към Майк беше константа. Идеята да позволи на някой друг мъж да я съблича, да я докосва, да я целува... Дали някога щеше да бъде готова за това? Дали беше обречена до края на дните си да бъде сама?

— Вземи си котка — беше я посъветвала съчувствено майка ѝ последния път, когато се чуха по телефона. — Котките са много поверни и чисти.

Ако алтернативата беше мъже като Кълъм, Катрин започваше да се убеждава в здравия разум на майка си.

В неделя Катрин отиде до старческия дом, за да поеме обедната смяна, като помогна в кухнята и в пералнята. Това беше една от многобройните доброволчески инициативи, в които тя се беше заробила: добрите каузи бяха нейният таен грях. Майк не беше настроен добре към идеята Катрин да започне работа („Твоята работа е да бъдеш моя съпруга“, обичаше да повтаря той), затова тя постепенно намери начини да запълва празните дни: слушаше първолаците да четат в занималнята, пазаруваше на възрастните съседи, работеше две сутрини седмично в благотворителния магазин, разхождаше кучета в близкия приют за животни, събираще боклук с Дружеството за опазване на горите... „О, Катрин ще го направи“, казваха хората и тя не можеше да откаже.

Тя обичаше дамите в Клемънси Хаус, както и неколцината старци, разбира се. Какви истории можеха да се чуят там! Как бяха живели тези хора! Вайълет Уикс, например, беше танцьорка — не

примабалерина, а истинска шоу гърла, която беше обиколила света. И все още можеше да ти покаже няколко стъпки в дните, когато беше във форма. Да не забравяме Алис, която сега изглеждаше мила и изкуфяла, но се беше изявявала като яростна политическа активистка в младостта си — месеци наред беше живяла в женския лагер на мира^[1] пред Грийнъм Комън и беше предвождала демонстрации по Даунинг стрийт.

— Толкова пъти ме бяха арестували за нарушаване на обществения ред, че полицайт се шегуваха, че ще ми построят моя лична килия — сподели весело тя с Катрин. И, разбира се, Нора, която разказваше неприлични истории за своите походжения, когато била красиво младо момиче. Тя беше истински пожар.

Какви удивителни жени. Катрин се надяваше, че и тя щеше да има какво да разкаже, ако доживее да попадне в старчески дом.

Тя продължаваше да мисли за това този следобед, докато шофираше към приюта за животни и когато изведе две кучета на разходка в гората. Вайълет, Алис и Нора може и да бяха стари и склеротични сега, с грозни ортопедични обувки и понякога забравяха в коя година се развиващо действието сега, но когато говореха за миналото, очите им гриваха и човек зърваше отражения на жените, които са били в дните на своята младост: красиви, пълни с живот и решени да оставят следа в света.

Каква следа щеше да остави тя, запита се Катрин, без да забелязва силното опъване на кайшките, когато една категичка пробяга пред кучетата. Какво щеше да си спомня тя в старостта си и какво щеше да си припомня с гордост?

Все трябваше да има нещо, каза си тя. Все трябваше да има нещо благородно и смело, и вълнуващо, което да направи. Нали?

Междувременно заваля силен дъжд и Катрин прибра тичешком кучетата в приюта, и тримата мокри и окаляни. Кучетата нямаха нищо против — енергично изтръскване, отъркалване в одеялото и си бяха екстра.

Катрин обаче се върна в колата подгизнала и измръзнала. Когато се прибереше вкъщи, веднага щеше да влезе под душа, реши тя, представяйки си чашата горещ шоколад и препечената филийка, които щеше да си приготви след това.

Тези планове обаче излетяха от главата ѝ, когато тя зави по тяхната улица и видя пежото на Майк на алеята. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха върху волана, докато паркираше. Какво правеше той тук? Не се бяха виждали от Коледа и ужасния инцидент с пуйката; той определено не се беше отбил за приятен разговор и парче кейк. Явно нещо се беше случило.

Нещо сериозно. О, боже, само да не е с децата.

Тя вдигна ръчната спирачка и излетя от колата като ракета, но се забави, докато отключваше входната врата.

— Майк? Ти ли си? Всичко наред ли е? — извика тя.

Той се появи на горната площадка на стълбите, видимо подразнен.

— Къде беше досега? — кресна той. Спря по средата на стълбите и я огледа. — Боже, Кат, знаеш ли на какво приличаш?

— Ка-какво? — тя прегълтна, забравила за момент окаяния си вид. — Бях навън. Какво става?

— Боже, погледни се в какъв вид си. От теб капе вода по килима, за бога.

Как успяваше да направи това — за секунди да я накара да се почувства нищожна? Катрин съблече послушно палтото си и го окачи, чувствайки се като последна отрепка. Ребека сигурно винаги изглеждаше перфектно.

— Какво правиш тук? — попита тя, опитвайки се да си върне контрола над разговора. — Ти не ми отговори. Нещо не е наред ли? Какво е станало?

— Звъня ти от сутринта — каза нетърпеливо Майк. — И като видях, че ти не си правиш труда да ми отговаряш, си отключих вратата. Трябваше да взема документите за ипотеката, за да задействаме процедурата.

Да задействаме процедурата? Тя го погледна слисано.

— Какво искаш да ка-ка-кажеш?

Той не смееше да я погледне в очите, забеляза тя.

— Според теб какво искам да кажа? Виж, Кат, ти трябва да приемеш реалността. Ние се разделяме. И — без да се засягаш — това е моята къща.

— Но...

— Аз я купих, аз плащам всички вноски по ипотеката. И сега аз искам да си купя жилище с Ребека, така че... — той вдигна рамене. — Ще обявя тази къща за продан.

— Ами аз? — попита тя с прегракнал глас. Сърцето ѝ биеше до пръсване. — Това е моят дом.

Той погледна встрани.

— Страхувам се, че това е твой проблем — каза той. — Съжалявам, но аз не мога да си позволя да поддържам две къщи. През седмицата ще изпратя няколко агенти за оглед, чу ли?

— Чакай, Майк! Трябва да поговорим за това — каза тя, но той я избута и тръгна към колата си. Без да я погледне, той стаптира двигателя, излезе на заден ход и отпраши по пътя.

По дяволите. Това беше най-найт най-голям страх: да трябва да напусне дома си, да трябва да започне от нулата някъде другаде. Тя все още нямаше работа или някакви доходи, нямаше спестявания или план Б.

Диви, отчаяни мисли нахлуха в главата ѝ. Трябваше ли да се върне, пълзейки при майка си в Рединг? Да помоли Пени да я приюти на първо време? Да се просне по очи в кметството, да моли за някакво временно жилище? Дали щеше да свърши, спейки по улиците?

Не. Не, разбира се. Майк беше добър човек, той нямаше да я изхвърли на улицата. Нали?

Входната врата зееше широко отворена и тя я затвори с разтреперена ръка, представяйки си как скоро тук щеше да стои друга жена, да затваря същата тази врата. Тук щеше да се нанесе друго семейство, привлечено от просторните стаи, прекрасната градина, близостта на чудесно основно училище и комунални услуги.

Междувременно, какво щеше да стане с *нея*?

Чак след това тя забеляза куфарчето за документи в коридора; Майк го беше забравил. Тя го вдигна, питайки се какво беше приbral вътре. Всички извлечения за плащанията по ипотеката несъмнено, и други документи, свързани с къщата, за да може да „задейства процедурата“. Процедура, която щеше да разбие живота ѝ.

Пръстите ѝ се поколебаха върху металните закопчалки. Дали щеше да се счита за шпиониране, ако ги прегледаше?

Не, реши тя. Те двамата бяха живели тук десет години.

Майк може и да беше платил за всичко, но това все пак беше нейният дом.

Закопчалките се отвориха с щракане и Катрин вдигна капака. Вътре беше пълно с найлонови джобове, с приленено надписани етикети ИПОТЕКА, КЪЩА и ШФ. Тя се намръщи. ШФ? Какво беше ШФ?

Тя вдигна джоба с непонятния етикет, но в бързината го изпусна и документите се разпияха по пода. Катрин коленичи да ги вдигне, но замръзна, виждайки десетина банкови извлечения от банка „Баркли“.

Странно. Докато гледаше документите, в нея се надигна смущаващо чувство за дежа вю. Откога Майк имаше отделна банкова сметка? Тя мислеше, че всички финансови операции минаваха през тяхната обща сметка в Кооперативната банка. Какво ставаше тук?

После разгледа внимателно едно от извлеченията и зяпна от изумление. Дишайки дълбоко, тя прегледа цифрите още веднъж, питайки се дали умът ѝ не си правеше шега с нея.

Но, не. Всичко беше там черно на бяло. Почти сто хиляди лири в отделна банкова сметка на Майк, като под всеки превод пишеше СЕНТОР.

Устата на Катрин пресъхна. Тя не разбираше. Нямаше логика. Кой или какво беше Сентор и защо плащаше на мъжа ѝ толкова много пари?

[1] Женски лагер на мира в знак на протест срещу ядрените оръжия и базирането на крилати ракети в Грийнъм, започва през септември 1981 г. Първата блокада започва през май 1982-а с 250 протестиращи жени и завършва с 34 ареста. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

IL FOGLIO DI CALCOLO — ТАБЛИЦАТА

— Ти нямаш нищо против, нали? Само за няколко седмици.

Анна имаше нещо против. Тя имаше много против това, че Пит си беше наумил да използва апартамента ѝ като складова площ за десетките кашони с глупави вещи, докато си намери изгодна квартира.

— Не — каза тя през стиснати зъби, когато той тръсна един кашон с фентъзи романи с яркоцветни корици на леглото.

— Супер. Коте, я сложи чайника на котлона. Умирам от жажда.

Зашо не опиташ да умреш по-бързо, прииска ѝ се да отвърне, но се спря в последния миг. С препъване в нестабилна кула от кашони и щайги — защо от едната стърчеше бумеранг? Кога изобщо Пит беше доближавал южното полукълбо? — тя изруга тихичко и влезе в кухнята. Тази вечер Анна изprobваше различни видове джинджифилов кейк за следващата статия и беше оставила две тъмни, благоуханни лепкави красавици да се охлаждат на решетката, само че Пит беше тръснал на плата кашон с надпис „Кухненски неща“, посипвайки сладкишите с прахоляк и бог знае още какво.

Това беше ужасна грешка. Откакто му позволи да домъкне проклетите си дискове с мачове по футбол и научна фантастика в апартамента ѝ, тя се пълзгаше по наклонена плоскост. Беше успяла да отложи съжителството за момента, но за колко дълго? Тя трябваше да тропне с крак, да скъса категорично, да се отърве от Пит и от всичките му неща. Иначе годините щяха да се изнижат неусетно и тя щеше да се събуди като стара жена, все още тук с него.

Тя щеше да се мрази за това.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя.

— Трябва какво, съкровище? Да ми покажеш малко цици? — Ето го, надзърташе в кухнята с противната си мазна усмивка. — Маце, страшна си. И си ми опекла сладкиш. Два сладкиша! Кога ще стане готов чаят?

Анна вдиша дълбоко. Сега или никога.

Колкото и да се страхуваше да остане самотна, пресъхнала стара мома, алтернативата — това тук — ѝ се виждаше по-лоша с всяка минута.

— Пит — каза тя, мъчейки се да говори с неутрален и спокоен глас. Тя остави бутилката с мляко и скръсти ръце. — Слушай... напоследък мислих много.

— Леле! — той се престори, че пада по гръб. Много смешно. — Браво, коте, но аз дойдох да кажа, че отивам да преместя колата. Паркирах така, че запущих съседа ти, а той иска да излезе — посочи към нея с палец и показалец като мазен водещ на телевизионна игра. — Така че задръж тази мисъл, миличко. Не я изпускат. Веднага се връщам.

Каза мъжът с такъв брой мозъчни клетки, че човек можеше да ги запомни по име, помисли си Анна, когато вратата се затръшна. Тя уж без да иска доля прекалено много мляко в чая му, за да го подразни, после погледна снимката от Римини, която беше залепила на хладилника, и въздъхна, мечтаейки си да беше сега там. Далеч на юг, топлото слънце щеше да гали голата ѝ кожа, щеше да носи слънчеви очила и чехли и да разговаря с баща си. Вместо това тя се бореше с пристъпите на клаустрофобия, докато вещите на Пит превземаха жилището ѝ.

Срещата с баща ѝ в Италия щеше да се състои, реши тя.

Другите хора в курса по италиански я бяха изгледали така, сякаш беше някаква откачалка онази вечер, когато им призна своя план в пъба. Те сигурно си мислеха, че тя говореше празни приказки, планираше да тръгне да го търси само с една снимка в джоба. Тя обаче нямаше да се откаже. Нямаше начин. Щеше да съжалява до края на живота си, ако оставеше тази следа неразследвана.

Телефонът ѝ избръмча.

Като съм в колата, ще отида да взема още неща, гласеше есемесът от Пит. Връщам се след един час.

Още неща? Всъщност колко неща имаше Пит? Не ѝ бяха изглеждали толкова многобройни, когато лежаха разхвърляни в жилището му, но през последните две седмици той се беше превърнал в мъжкия еквивалент на Имелда Маркос с огромната си колекция вещи.

Скоро нямаше да остане място за нея.

И като се намръщи на напрашените джинджифилови кейкове, тя си отразя парче от коледния сладкиш (навлизаха в средата на януари, а вкусът все още беше приказен), наля си чай и отиде в хола, за да навакса с имайлите в отсъствието на Пит.

Още с първата крачка стана ясно, че Пит беше успял да обсади компютъра ѝ на малката ъглова маса с блокада от кашони и един куфар. Обзе я раздразнение. Прекрасно. Как щеше да работи сега?

С яростни ругатни Анна се намести на малкото останало свободно място на дивана и включи телевизора, докато изяде сладкиша. Нищо интересно. После погледът ѝ попадна върху чантата с лаптопа на Пит, оставена върху един кашон. Добре, тя щеше да използва него. Той ѝ дължеше поне тази услуга.

Тя го включи и отгатна паролата (Остриетата: бинго. Футболът иексът оглавяваха приоритетите на Пит; паролата винаги се въртеше около тези две теми), влезе в интернет и започна да отговаря на последните коментари и имайли от нейните читатели. Последната ѝ рецепта беше апетитна вегетарианска яхния за сгръдане в студените зимни вечери. Продуктите бяха тиква, нахут, домашно пригответена печена паста от смлени домати и различни други зеленчуци и зелени подправки и беше просто великолепна, нищо че го казваше тя. Съдейки по десетките получени имайли, читателите също я бяха харесали, освен няколко жилави месолюбци, които ѝ бяха изпратили коментари, че манджата щеше да стане още по-вкусна с малко панчета^[1] или пилешко месо. Винаги имаше хора, които смятаха, че могат да се справят по-добре, но Анна не се поддаваше на подобни атаки. Тя никога не се беше представяла за нещо повече от аматьор.

Много благодаря на всички, написа тя. Вашите коментари винаги са добре дошли, а предложените ви са безценни. Междувременно, в моята кухня се охлаждат две разновидности на джинджифилов кейк... ще ви дам рецептата на по-вкусния по-късно тази седмица. Не спирайте да готовите.

Времето минаваше толкова приятно, че Анна съвсем забрави за него. Когато погледна отново часовника над камината, тя осъзна, че: а) беше ѝ схванал вратът от взиране с наведена глава в екрана на лаптопа и б) минаваше десет часът и Пит още не се беше върнал.

Сякаш четейки мислите ѝ, телефонът ѝ изписука с поредния есемес. Реших да остана при мама. Ще се видим утре, нали? П. х

Добре, до скоро. Лека х, отговори тя. Лошо ли беше, че първата ѝ реакция беше на облекчение, че ще спи сама в леглото си тази вечер? Да, виновно реши тя. Добрата приятелка не се радва на отсъствието на нейния приятел.

Анна се канеше да затвори лаптопа на Пит, когато си спомни с потресение онази зловеща таблица, на която се беше натъкнала — „Секс с Анна“ — и оценките от 2 до 10, които ѝ беше дал. *Дали той я актуализираше*, запита се тя. Нямаше да е трудно да провери...

Таблици. Актуални. „Секс с Анна“. Да, ето я, между графика на излизанията през месеца и картотеката на колекцията от научнофантастични и фентъзи книги.

Уютно местенце, наистина. Гузно, тя отвори таблицата, за да прегледа последните забележки.

Тя пак каза, че я боли главата — 5

А беше обута в страстоубийки, за малко да ми увисне оная работа. Определено е качила няколко кила по Коледа — 6

Скука. Трябваше да затворя очи и да мисля за оная стегнатата в центъра — 5

Какво беше това, по дяволите...? Анна проследи списъка от оплаквания с разширени очи: епопея на лошияекс и загиващата романтика. Най-добрата оценка през последните три месеца беше една самотна седмица през декември. Седмица!

Междувременно Пит критикуваше гърдите ѝ, обиколката на бедрата ѝ, целувките ѝ... това не беше нормално. Всички качват по няколко кила по Коледа, това беше закон! И какво от това? Няколко килца тук или там не бяха от съществено значение. Той самият не беше атлет, с тресящото се меко шкембе. Вместо шест плочки на корема той можеше да се похвали единствено със способността да изпие шест бири. Кой беше той, за да я съди?

Анна затвори лаптопа с разтурпяно сърце, тъй като не искаше да чете повече. Защо не я беше зарязал, щом я намираше за толкова непривлекателна? Защо си губеха времето?

Тя облегна глава в ръцете си, осъзнавайки собственото си лицемерие, тъй като трябваше да зададе същия този въпрос на самата себе си.

Връзката им креташе на доизживяване през последните шест месеца; те бяха заедно по навик, по взаимно удобство. Е, вече не. Анна щеше да скъса с него при първа възможност.

Убийство от милост.

Телефонът ѝ избръмча отново и я стресна. Тя отвори есемеса и видя ново съобщение от Пит. Това обаче беше по-необичайно.

Дългият пита за теб. Искаш ли го? ;-0

Отдолу имаше снимка на еректиралия му розов пенис.

Анна го зяпна слисана с ококорени очи. О, боже. Какво беше това? Така ли възнамеряваше да възроди страстта Пит? Като ѝ изпраща порно есемеси от свободната стая у майка му?

Тя облиза устни, питайки се как да му отговори. Дали изобщо трябваше да му отговори? Може би тя трябваше да се престори, че вече е била заспала, когато е дошъл есемесът, да измисли някакво извинение на сутринта.

Но какво щеше да впише той в таблицата? *Фриgidна крава, не поиск да ме поглези дори с една чекия по телефона.*

Тя изплези език срещу лаптопа. И какво толкова? Да пише каквото иска, тя и без това щеше да го зареже до края на седмицата, а после той можеше да я критикува на воля.

Въпреки това Анна се измъчваше от някакво необяснимо любопитство. Тя и Пит никога не бяха правили телефоненекс.

Като се замислеши, тя с никого не беше правила телефоненекс.

Какво точно се очакваше? Дали трябваше да опише някоя мръсна фантазия в есемес? Или да напъха телефона в гащите си и да му изпрати ответна снимка? (По-добре не, отдолу положението беше рунтаво. Той можеше да си помисли, че му изпраща снимка от джунглата в Борнео.)

Може би тя трябваше да опита като един вид социален експеримент. Можеше да публикува материал за случката в някое лъскаво списание — те винаги публикуваха подобни глупости.

Изминаха три минути, а тя все още не беше отговорила.

На Пит или му беше „увиснала оная работа“ или вече мастурбираще с мисълта за „оная стегнатата в центъра“. Дали Анна беше изпусната момента?

Подмокрих се при мисълта за теб, написа тя, донякъде развълнувана, донякъде втрещена от собствената си дързост. *Дай ми Дългия, накажи ме.*

Пръстът ѝ се поколеба върху бутона „изпрати“.

О, боже, помисли си тя, гледайки текста, сбърчила нос. Беше такова клише, нали? Като реплика от нискобюджетен порнофилм. *Дай ми Дългия, накажи ме*, наистина. Толкова плоско.

По-лоша от липсата на оригиналност беше увереността, че Пит пазеше всички компрометиращи есемеси в СИМ картата на телефона си и ги показваше на приятелите си. Анна веднъж беше чула приятеля на Пит Анди Гордън (Флаш, както му казваха) да се хвали в кръчмата как неговата приятелка Кърсти „го поела в задния двор“, със съответните гадни подробности.

Анна в никакъв случай не искаше да даде повод за подобен вид разговор. Тя си представи как се засича с Пит някоя вечер и вижда многозначителните погледи и подигравателните усмивки на неговите приятелчета. Ъ, не, благодаря.

Трий, трий, трий. Тя написа „ЯКО!“ вместо това, с емотикона с намигване. Кое беше за предпочитане, клишето или смотаняшкият хумор? В момента тя беше прекалено объркана, за да може да прецени. Анна изпрати есемеса и почака със затаен дъх някакъв отговор.

Когато не получи такъв, тя реши, че явно беше изпусната момента. Като познаваше Пит, той сигурно беше заспал и вече хъркаше със задоволена усмивка под овехтелите синтетични завивки в свободната стая при майка си, напълнил кошчето за отпадъци с подгизнали салфетки. Обзета от странна смесица от разочарование и облекчение, Анна си облече пижамата и си легна.

— Е, какво опекохме тази седмица? — попита Марла в четвъртьк. — Моля те, не прави повече онези вегетариански манджи — добави ведро тя с толкова озъбена и ослепителна усмивка, че почти

успя да заблуди Анна. — Аз не мога да вирея на заешка храна, нали разбиращ? Как преживяват хората на такъв треволяк?

— Кейк — отговори лаконично Анна, вдигайки глава от компютъра.

Тя пишеше рецептата на по-хубавия джинджифилов кейк, уверена, че читателите щяха да го харесат. След като изряза напрашените корички, кейкът се беше оказал ароматен, мек и с всеки изминал ден ставаше все по-вкусен.

— Аха — каза Марла с известно съмнение. — Хммм.

— Какво искаш да кажеш с това аха, хммм?

Марла наклони глава на една страна с ококорени очи.

— Ами, аз не искам да критикувам, естествено, но дали е разумно? Защото вече е средата на януари? И всички се грижат за фигурата си, дали са обещания за Новата година и така нататък? — Някой наивен човек би помислил, че Марла беше дълбоко загрижена за доброто на Анна.

За щастие Анна не беше наивна.

— Не всички са на диета — отбелая тя и започна да пише още по-бързо, въпреки че допускаше правописни грешки.

— О, знам! Искам да кажа — аз никога не пазя диета, слава богу! Бих умряла, ако съм дебела, честно, направо ще се застрелям. Но знам, че не всички са благословени с моя атлетичен метаболизъм — тя се засмя звънко. — Не казвам, че *ти* трябва да пазиш диета, Анна.

Тоест, тя *казваше*, че Анна имаше нужда от диета.

— Боже опази някой да си помисли това, Марла — каза Анна с достойна за уважение сдържаност и продължи да пише с нечовешка бързина. *Семсете баршонто с кабулвера*, гласеше вторият ред от рецептата.

— Хората винаги казват, когато се запознават с мен, „Няма начин ти да си оценител на ресторани! Толкова си слаба! Ти *ядеш* ли изобщо храната, или само я преценяваш на външен вид и на миризма?“. Толкова е забавно! # Хаштаг смешно!

Хаштаг лъжа, помисли си Анна и продължи да препуска по клавиатурата.

Разбийте йятаца и ги разбъркайте в семтса. Тя тъкмо се чудеше как щеше да отвори стиснатата си челюст и да отговори, когато чу познатото почукване на могъщи токчета зад гърба си.

— Добро утро, дами — каза Имоджен, обвита в облак от парфюм на Диор. Костюмът днес беше в погребално черно, защото се очакваше посещение от собственика на вестника Дик Бригс (или Големия Дик, както го наричаха всички). — Марла, Анна, имате ли една минута? Хрумна ми една от моите блестящи идеи, така да се каже.

— Супер! — възхити се Марла и запърха с дългите си мигли ласкателно.

— Ти излизаш в отпуск другата седмица, нали? — попита я Имоджен.

— Да, не искам да ви дразня, но заминавам за Малайзия за малко слънце през зимата — съобщи Марла на всеослушание в офиса, сякаш някой го интересуваше. — Обещавам, че няма да говоря много за това, но все пак ще спомена петзвезден хотел, много благодаря, и един от онези безкрайни басейни и...

Имоджен прекъсна хвалбите.

— Смятам, че докато теб те няма, Анна може да поеме твоята рубрика — каза тя. — Анна, ти нали нямаш нищо против? Мисля, че ще бъде идеалната следваща крачка за теб, след като вече си кулинарен експерт.

Настъпилата тишина беше толкова абсолютна, че човек би чул падането на водна капка в някой от онези безкрайни басейни.

— О — възклика учудено Анна. — Наистина ли? Това е страхотно.

— Не! — възмути се Марла, без да прикрива яда си. Тя се помъчи да се съвземе, но усмивката ѝ беше опъната като баретата на Биг Деди. — Тоест... За съжаление аз не смяtam, че Анна е съвсем подходяща — каза тя. — Защото човек трябва да има опит, за да пише анотации за ресторани. Без да се обиждаш, Анна, но за тази работа се иска талант и...

Имоджен присви очите си.

— Мисля, че тя ще се справи много добре — каза тя с най-нетърпящия възражения глас в репертоара си. — Марла, ще бъде добре, ако дадеш някои указания на Анна и готови шаблони за отзивите, преди да заминеш...

— Но...

— Благодаря, Марла. Благодаря, Анна. Очаквам с нетърпение да видя как ще се справиш.

— Чудесно!

Марла я проследи с нескрито презрение.

— На читателите това няма да им хареса — каза кисело тя, после се обърна към Анна, стискайки устни. — Не ме разбирай погрешно, Анна, ти си добра в дребната журналистика...

Добра в дребната журналистика! Превзета крава. Анна работеше във вестника много по-дълго от Марла.

— И пишеш добре за старомодното *готвене*...

Прозвуча така, сякаш Анна пишеше на тема кучешки изпражнения.

— Но, виж, моите читатели обожават стила ми на писане. Той е остроумен и забавен...

За първи път чувам това, помисли си мрачно Анна.

— Е, без да се обиждаш, но...

Анна чу достатъчно.

— Говорим за анотация за ресторант от петстотин думи, Марла, а не за политически обзор за страниците на „Гардиън“. Смятам, че ще се справя.

Марла ахна вбесена.

— Е, щом гледаш на задачата толкова несериозно, може би трябва да ме замести някой друг — тросна се тя. — Неприятно ми е да чуя, че омаловажаваш основнияят акцент в рубриката за развлечения.

— Хайде стига! — изрева Колин като мечок, пробуден от зимен сън. Той удари с юмрук по бюрото си. — Може ли да мълъкнеш най-после? Някои от нас се опитват да работят.

Марла седна зад бюрото си и атакува клавиатурата със злост, стиснала устни като котешко дупе. Анна не можа да се сдържи и се усмихна тайничко. Талантлив ресторантърски критик, а? Имоджен я беше нарекла „нашият кулинарен експерт“. Ето това се казваше резултат.

[1] Панчета е разновидност на бекона, типичен месен продукт от традиционна италианска кухня. Панчета представлява части от свински гърди, оваляни в сол и подправки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

LDGENZIA DI LAVORO — АГЕНЦИЯТА ПО ТРУДА

Катрин почти не можа да мигне през нощта в неделя срещу понеделник. Когато задрямваше, я спохождаха тревожни сънища: някой друг живееше в къщата, тя надзърташе през прозорците, зъзнайки вън, без да може да отключи собствената си входна врата... После се събуди обляна в студена пот и осъзна, че този сценарий действително можеше да се случи.

Когато не се терзаеше от изгледа да остане без дом, умът ѝ се опитваше да разплете странната мистерия за огромната сума пари в банковата сметка на Майк. Тук определено имаше нещо нередно. Вярно, той получаваше добра заплата като старши общопрактикуващ лекар с множество отговорности в хирургията, но не чак толкова добра. Заплатата не беше достатъчно висока, за да му позволи да спастри хиляди лири в тайна банкова сметка.

Тогава откъде идвала тези пари?

Сюжети от всички криминални романи, които Катрин бе чела някога, изплуваха в ума ѝ. Дали Майк изнудваше някого?

Дали беше замесен в някаква измама? Дали... очите ѝ се разшириха. Дали не убиваше възрастни пациенти и не подправяше завещанията им?

Когато започна да се разсъмва, Катрин разбра, че повече няма да заспи, затова стана и си приготви силно кафе. После извади документите и ги разстла върху масата в кухнята. Не, тя определено не си въобразяваше.

Според банковите извлечения, през последната година и половина Майк получаваше редовно големи суми пари (между пет и десет хиляди лири при всеки превод), винаги от една и съща компания — Сентор. Тоест, Майк едва ли изпращаше на оня свят невинни старици, освен ако Сентор не беше злият мозък на дъното на сюжета.

Катрин избръса праха от стария лаптоп (Майк беше отнесъл новия) и включи безжичния интернет. Ако той правеше нещо нередно, тя щеше да открие какво точно, реши тя с внезапен прилив на енергия. По дяволите, тя все още беше негова съпруга, нали? Скоро щеше да бъде мизерстваща съпруга. Така че имаше право да знае.

— Какво криеш от мен, Майк? — прошепна тя тихично и отвори браузъра.

Въпреки старанията обаче, Катрин не стигна далеч с проучването в мрежата. Според Гугъл по света имаше стотици компании на име Сентор, но нито една не изглеждаше свързана с Майк. Тя се намръщи безнадеждно на банковите извлечения, докато втората ѹ чаша кафе изстиваше, усещайки, че пропуска нещо важно, без да знае какво точно.

Тъкмо се канеше да отиде да си вземе душ, когато я споходи друга мисъл. Независимо дали успееше да разплете мистерията, изправена пред заплахата да остане без дом, тя трябваше да си намери работа в най-скоро време. Например днес.

По-късно същата сутрин Катрин влезе в агенцията за подбор на кадри „Джени Хейс“ в града, безупречно облечена в единствения си черен костюм. Тя беше готова за битка. Толкова ли беше трудно?

— Имам нужда от работа — каза директно тя на жената на рецепцията. — Каквато и да е. Не съм приидрчива.

За момент receptionистката не реагира. Тя беше горе-долу на възрастта на Катрин, с големи очила с черна рамка, които оптически издължаваха главата ѹ. (Дали пък главата ѹ не беше деформирана при раждане с форцепс, запита се Катрин.) На бюрото имаше чаша с надпис „Не се тревожи, бъди щастлив“, което беше голяма ирония, тъй като receptionистката имаше вид на човек, който никога не се усмихваше.

Катрин се канеше да поднови опита за комуникация, когато receptionистката заговори:

— Трябва да ни изпратите сиви — каза тя с отегчен монотонен глас, без да отлепва очи от екрана пред нея. Тя написа нещо, лакираниите ѹ нокти пробягаха по клавиатурата. — После ще ви

вкараме в нашата база данни и ще ви потърсим, ако се появи нещо подходящо.

— Да, аз вече направих това — отбеляза учтиво Катрин. Тя беше изпратила сивито си до двайсет агенции през първата седмица на януари в прилив на новогодишен оптимизъм. — Но досега не сте ми се обадили. И аз се чудех...

— Име?

— Катрин Евънс.

Рецепционистката въздъхна, сякаш всичко това беше напълно безсмислено, и набра името на Катрин.

— Мил Котидж, Фордж Лейн?

— Да, това съм аз.

— Не. Нямаме нищо. Съжалявам.

Катрин стисна зъби.

— Все трябва да има нещо, което мога да върша. Честно, нямам изисквания, готова съм за всякаква работа — през прозореца на агенцията тя видя как един млад мъж прегръща много по-възрастна жена. Жената беше много елегантна, в класически светлобежов тренчкот и току-що фризирана руса коса. Когато се разделиха усмихнати, Катрин осъзна шокирана, че младият мъж беше Фреди от курса по италиански. Олеле! Никога не би допуснала, че той ходи с такава жена.

Грубата крава зад бюрото се покашля многозначително.

— Попитах дали сте работили в офис?

— Какво? О, съжалявам. Опит в офис. Ами, по едно време водех документацията на съпруга ми — тя заключи крадешком пръсти.

— Опит във въвеждането на данни?

— Ъм... — какво означаваше това, по дяволите? — Аз съм много схватлива — каза тя.

— Умеете ли да набирате текст?

— В известен смисъл. Не така... — раздвижи пръсти като пианистка. — По-скоро така... — тя показа как кълвеше с показалци по клавиатурата. — Но все пак върши работа. И съм добре с правописа. И пунктуацията. На матурата изкарах отличен по английски език.

Ноздрите на рецепционистката потрепнаха така, сякаш беше помириласьа нещо отвратително.

— Така че отговорът е, да — изтърси Катрин. — Да. Умея да пиша на машина.

— Но не така... — сега рецепционистката повтори жеста с летящите пръсти, с презрително изражение.

— Не. Не... — Катрин реши да не показва жеста отново. — Не така.

Рецепционистката поклати глава.

— Съжалявам. В момента нямаме нищо за вас — отново каза тя.

— Ще се науча да пиша по-бързо! — възклика Катрин. — Обещавам. По цял ден ще се упражнявам, докато стана... — тя сви ръцете си в юмруци, за да не се излага с други глупави жестове. — Докато стана изумителна. Докато не запаля клавиатурата.

Настъпи ужасно, конфузно мълчание, което продължи няколко минути, после рецепционистката продължи да пише с подновено ожесточение. Бързо, професионално писане, без да гледа в клавиатурата, забеляза мрачно Катрин.

— Е, тогава ще има ли работа? — настоя тя. — Ако умеех да пиша бързо, щяхте ли да ме насочите към работа? Готова съм да върша всичко. Защо не опитате да mi дадете шанс?

Рецепционистката я фиксира с леден поглед.

— Съжалявам — процеди тя за трети път, но в гласа ѝ нямаше и следа от съжаление. — Нямаме. Нищо. Подходящо. Сега.

Отрезвена, Катрин наведе глава.

— Благодаря ви все пак — каза тихо тя, преди да се изниже през вратата.

Навън Катрин се облегна на стената, прегълъщайки унижението. Е, тя беше ударила дъното на падението.

— Една отпадна, девет остават — прошепна тихично тя.

Катрин извади списъка на агенциите, до които беше писала, и зачеркна агенция „Джени Хейс“ с такова ожесточение, че върхът на химикалката проби листа. „Джени Хейс“ и високомерната желязна лейди, която работеше за нея, можеха да си заврат въвеждането на данни там, където щеше да ги заболи най-много. Най-лошото беше минало, нали?

Не. Най-лошото тепърва предстоеше. Бюрото за селективни кадри се оказа... ами, прекалено селективно, за да прояви интерес към нея. Кралските агенти не ѝ оказаха кралско посрещане. Дори в

„Домашна богиня“, агенция, специализирана в почистването на домове, нямаха нищо подходящо. Катрин започваше да се отчайва. Никой ли не я искаше? Тя нищо ли не умееше?

— Хей! Катрин! — тя тъкмо вървеше по улица „Пинстоун“ към последната агенция в списъка, когато чу името си.

Тя се обрна и видя Фийби, момичето от курса по италиански, да й маха от вратата на един фризьорски салон.

— Здравей — каза тя, зарадвана да види приятелско лице, най-сетне. — „Хеър Райзърс“ * — значи това си ти?

— Определено. Ти какво правиш? Излязла си на пазар?

Катрин направи физиономия.

— Опитвам се да си намеря работа — призна тя. — И се провалах грозно. Никъде няма нищо за мен.

— Знам — Фийби кимна съчувствено. — Моят човек Лайъм също се опитва да си намери работа. Гадост, нали?

— Пълна гадост. Грозна, мазна, смрадлива гадост.

Фийби се изкикоти.

— Хей, защо не влезеш да пием чай? През следващия един час нямам клиенти, а на теб ще ти се отрази добре, ако си починеш.

Катрин си помисли колко я боляха краката. Мисълта да седне и да изпие чаша чай беше прекалено съблазнителна, за да й устои.

— Ще бъде чудесно — каза тя. — Благодаря.

Фийби задържа поглед върху лицето й.

— Слушай какво — каза тя. — И без това съм свободна, искаш ли да те подстрижа и да ти направя сешоар? Салонът черпи.

— О, недей така.

— Не виждам защо не. Влез, дай да ти взема палтото. Казвам ти, бретонът много ще ти отива...

Преди Катрин да се усети, косата й беше измита с мек, ухаещ на ябълка шампоан, а до нея стоеше чаша горещо кафе.

— Така — каза Фийби, заведе Катрин до един голям, удобен стол пред огледалото и започна да разресва влажната й коса. — Виждам те с кичури около лицето, етажи за обем на тила и бретон, Кат. Довери ми се, тази прическа ще революционизира лицето ти.

— Ъ... — Катрин не беше съвсем сигурна дали искаше лицето й да се революционизира, но Фийби беше толкова чаровна и убедителна (и кафето беше толкова хубаво), че тя не намери сили за съпротива. От

години не се беше занимавала с косата си, ако не се брои конската опашка. Промяната сигурно щеше да ѝ се отрази добре.

Точно когато Фийби започна да работи с ножицата, една платиненоруса жена с бяло палто влезе в салона. Катрин подскочи на стола. О, не. Не беше тя, нали? Не можеше да е тя. Не, само това не!

— Ау, боже, за малко да ти отрежа ухoto, Кат — възклика Фийби. — Добре ли си?

Катрин почти не я чу. Тя не отместваше очи от новопристигналата. Безупречно бял тренчкот. Черни обувки на високи токчета. Скъпа бежова кожена чанта. Вярно, тя не носеше нищо от това последния път, когато я видя Катрин. Само червеното червило беше същото.

— Кат? — каза озадачено Фийби. — Какво става? Ти пребледня. Да не си размислила за бретон?

— Имам записан час при Мелиса за два часа — съобщи жената на рецепционистката. — Ребека Хейл.

Ребека. Тя беше. Последният път я беше видяла чисто гола, увила крака около Майк. С онази подигравателна усмивка. Олеле.

— По дяволите — промълви Катрин, извръщайки глава, за да скрие лицето си, докато помагаха на Ребека да облече черната защитна престилка. — О, боже. Трябва да тръгвам.

— Защо? — Фийби седна на стола до нея. — Какво стана? Лошо ли ти е?

— Тази жена, която току-що влезе — не се обръщай, — казва се Ребека. Съпругът ми ме напусна заради нея.

— О, по дяволите — процеди Фийби. — О, не. Това е ужасно — тя понижи глас. — Тя е истинска кучка. Идва на всеки две седмици да си боядисва корените и никога не оставя бакшиш.

Ръцете на Катрин трепереха в скута ѝ. Вече ѝ се повдигаше.

— Искам само да изляза оттук. Не искам тя да ме познае.

— Не се тревожи — каза Фийби и я докосна по ръката. — Когато съм готова, дори ти самата няма да се познаеш. Стой мирно и ми имай доверие.

Катрин затаи дъх, когато отведоха Ребека на съседния стол и фризьорката започна да изброява процедурите, които трябваше да извърши. После Ребека извади айпада си и започна да пише нещо, опита от собствената си важност. За облекчение на Катрин тя

изглеждаше погълната от това, което правеше, и дори не отмести поглед, когато фризьорката започна да разделя косата ѝ за боядисване.

Междувременно Фийби работеше умело с ножицата, спираше от време на време, за да провери дали дълчините са равни. Тя се наведе, за да отреже бретона, и Катрин затвори очи, а меката коса падна в скута ѝ. Тогава някъде започна да звъни телефон и тя изтръпна, чувайки гласа на Ребека.

— Да — каза тя. — Хм, той може ли да дойде отново в четири часа? Казах, че имам среща този следобед, Пол.

— Среща, друг път — процеди Фийби, навеждайки се още поблизо, за да изравни новия бретон на Катрин. — Тя винаги изчезва от работа, за да идва на фризьор. Никога не си прави косата през уикенда, като повечето работещи хора. Ох, извинявай, не исках да те обидя, Кат.

— Не си ме обидила — увери я Катрин.

— Готово — каза след малко Фийби, несъмнено доволна.

— Сега можеш да отвориш очи. Кажи ми какво мислиш за дългината. Харесва ли ти?

Катрин отвори плахо очи и погледна жената в огледалото. Челото ѝ беше изчезнало. Както и провисналите дълги кичури и заплетените краища. Вместо това лицето ѝ беше обрамчено от каре до раменете, с плътен бретон, който стигаше точно над веждите ѝ.

— Аз ти казах, че ще ти отива, нали? Ти имаш толкова красиви скули, Кат, лицето ти е създадено за тази прическа. И ще изглежда още по-добре, когато те изслуша. Какво мислиш?

— Еха — каза Катрин, все още запленена от отражението си. Тя изглеждаше с пет години по-млада. — Толкова е различно. Вече не приличам на себе си.

— Дай сега да те изслуша. Ще бъде страхотно. Отивам да взема спрея за гланц, ти не мърдай.

Фийби се зарови сред десетките флакони, а Катрин се усмихна плахо на жената в огледалото. Тя изглеждаше съвсем различна личност. Може би дори по-уверена личност.

— Не ме интересува! — Ребека повиши глас ядосано. — Просто действай. И направи всичко възможно плащането на Сентор да мине, чу ли? Не искам повече оплаквания.

Катрин пое рязко дъх, а думите закънтяха в главата ѝ. Плащането на Сентор? Ребека беше свързана със Сентор?

— Така — каза Фийби, напръска косата на Катрин и включи сешоара. И Катрин вече не чуваше нищо друго, освен ударите на сърцето си.

Когато се прибра вкъщи, Катрин се качи директно в кабинета на Майк. След като вече знаеше, че има връзка между Майк, Ребека и огромните суми пари, тя трябваше да прегледа отново цялата документация. Все някъде имаше улики.

Тя разстла банковите извлечения. Първото плащане датираше от юни 2011, тоест по-миналата година. Какво друго се беше случило оттогава? Може би ако успееше да намери тефтера с ангажиментите на Майк, тя щеше да проследи движението му през седмиците преди първия тълст депозит от десет хиляди лири. Следвам те по петите, Майк, помисли си тя. Претърси чекмеджетата на бюрото му, търсейки някаква следа. Отначало пипаше предпазливо, сякаш той можеше да изникне зад гърба ѝ и да ѝ се развика, но скоро набра смелост, тласкана от любопитство. Папката с пенсионни осигуровки, протоколи от разни работни срещи, застраховката за колата — всичко беше тук. Както и цял куп реклами химикалки и бележници с логата на разни фармацевтични компании, документите за постъпването на близнаците в университета, брошури от конференции и...

В този момент от папката с материали за някаква конференция изпадна визитка. Отгоре пишеше „Шенкман Фарма“, после *Ребека Хейл, Обслужване на клиенти*. Отдолу имаше служебен телефон и вътрешен номер. Някой беше добавил номера на мобилен телефон с тънък черен писец. „Шенкман Фарма“. ШФ.

Устата на Катрин пресъхна.

Малко късче история. Явно се бяха запознали на една от ужасните конференции, осъзна тя. О, сега парченцата на пъзела се подреждаха. Вземете едно отегчено джипи, една разпасана Ребека, добавете късна вечеря в хотела, където се провеждаше конференцията, плюс изобилие от алкохол. Сега разбъркайте.

Химикалките, бележниците и грозните керамични чаши не бяха единствените дребни екстри, с които се прибираше Майк. Ето, тя му подава визитката си, червените, идеално оформени нокти погалват

ръката му уж случайно. Това е номерът на мобилния ми телефон.
Обади ми се. Най-старото клише в книгата.

Тя изви устни, представяйки си пиянското боричкане в асансьора, неговите потни лапи върху копринената ѝ блуза. *Каквото става на път, си остава на път. Ти в коя стая си? Искаш ли да пийнем нещо преди лягане?*

После тя се намръщи. Чакай малко. Във фризьорския салон Ребека беше споменала за плащания от Сентор — но според визитката тя работеше в „Шенкман Фарма“. Две Ребеки ли имаше? По една Ребека на всяко пристанище? Какво ставаше?

Предпазливо, сякаш беше радиоактивна, Катрин взе брошурана, от която изпадна визитката на Ребека. Април 2011 година, конференция на „Шенкман Фарма“ в хотел „Бартлет“ в Блекпул, прочете тя. О, луксозна история. Тя я отвори и прегледа първата страница.

Добре дошли в „Шенкман Фарма“ — изгряваща звезда във фармацевтичния бранш, и така нататък, и така нататък. Боже, дори встъплението можеше да те приспи: приказки за ползите от техните нови чудотворни лекарства, преглед на последните медико-технологични иновации, изследователските им техники и клинични изпитвания. Катрин почти изпита съчувствие към Майк, който трябваше да прекарва уикенда на беседи за продажбите, водени от скучни търговски представители. После си спомни за петзвездния ресторант и луксозните хотелски услуги, които сигурно облекчаваха скуката. Наред с безплатното ползване на бара и Ребека Хейл, несъмнено.

Тя погледна намръщено визитката и брошураната, опитвайки се да ги свърже с чутото по-рано днес. После погледът ѝ отскочи към стенния часовник: шест часа и трийсет минути. Вече беше късно да се обади в офиса.

Тя прибра всички документи и папки там, където ги беше намерила. За нищо на света не искаше Майк да усети, че го следи. Но остави визитката на бюрото.

— С теб още не съм приключила — процеди тихо тя.

[0] Hair Raises (англ.ез) — в свободен превод името на салона означава култиватори на коса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

LA FOTOGRAFIA — СНИМКАТА

Имаше нещо различно в редакцията на „Хералд“ в понеделник сутринта, когато Анна отиде на работа. Всички изглеждаха необичайно спокойни и непринудени. Две от секретарките си разказваха оживено за подвизите от уикенда, а от кухнята се носеше божествено ухание на кафе. Колин дори си подсвиркаше.

Анна се огледа, опитвайки се да установи какво беше по-различно. После видя празния стол на Марла и си спомни. О, да! Марла беше в отпуск. За цяла седмица. Пет пълни дни без хапливи забележки и подмятания, без зле прикрити обиди под формата на невинни коментари. Рай. Кой можеше да предположи, че понеделнишките сутрини можеха да са толкова блажени?

Тя седна на бюрото си и включи компютъра си, после забеляза един куп книжа с една отровножълта бележка отгоре. *Ресторанти, които очакват анотация*, беше надраскано с нечетлив почерк. *Избери си. 500 думи при Имоджен до четв. 16 часа.*

Обзе я дълбоко смущение. Това ли са указанията, които Имоджен беше поръчала да ѝ даде Марла? Надве-натри надрасканна бележка — това ли беше всичко? О, супер. Много благодаря. Всеки друг уважаващ себе си журналист би оставил чернова на материала, вместо да стовари цялата работа върху заместващия го колега. Не и Марла. Тя сигурно се изтягаше на шезлонга, обилно намазана с лосион за слънце, със самодоволна усмивка, надявайки се Анна да се провали тази седмица. Тогава Имоджен щеше да се ядоса, а Марла щеше да каже, *Ами, аз не исках да го казвам, но...*

Анна усети, че ръмжи тихичко, и побърза да спре, преди да е съсиала спокойната атмосфера в редакцията. Мръсни номера ли ще си погаждаме, Марла Тъкър? Не си избрала правилния човек. Само заради предизвикателството Анна щеше да напише най-хубавата анотация за ресторант, създавана в историята на журналистиката. Щеше да ѝ даде да разбере на тази Марла.

И като смачка безполезната жълта бележка и я запрати в кошчето, Анна прелисти тестето: цял куп покани от хубави ресторани в центъра на града и хотели извън него с нови менюта, които искаха да бъдат отразени от вестника. Цял куп покани! Нищо чудно, че Марла постоянно тънеше в самодоволство — тези покани ѝ позволяваха да вечеря навън всяка вечер, плюс няколко покани за безплатен обяд. Въпросът беше кой ресторант да опита първо? Анна имаше желание да ги обиколи всичките.

Кое беше най-елегантното заведение, мястото, което не можеше да си позволи?

Анна изключи евтините грил барове и пицариите, с което възможностите намаляха значително. Някакъв авантюрист им беше изпратил дори флаер за новата лафка за кебап на сред Лондон Роуд. Ще имаш да вземаш, миличък!

Слава богу, имаше по-класни предложения. Анна се задържа над менюто на елегантен нов френски ресторант точно до площад „Лиopolд“ — той определено си струваше. Изискан ресторант край Пийс Гардънс? Хмм, изглеждаше смущаващо снобски. Човек не можеше да се отпусне на такива места, поне според Анна — и порциите бяха миниатюрни. Какво друго имаше? Аха.

Да. Италиански ресторант „При Енрико“ — ето това звучеше добре.

Тя прегледа прикаченото към поканата примерно меню и устата ѝ се напълни със слонка: ризото, паста, ястия *al forno*^[1]... Тя се облиза и взе телефона.

— Здрави — каза тя, когато Пит се обади. — Какво ще правиш в сряда вечер?

— О, здрави, котенце — каза той, някак учудено. Едва по-късно Анна си спомни, че трябваше да му се сърди. Той ѝ беше вързал тенекия в последната минута в събота вечер, когато трябваше да отидат заедно на рождения ден на нейната приятелка Хлоуи. Изникна ергенско парти на някакъв приятел, каза Пит в осем и петнайсет, две минути преди Анна да излезе от апартамента. Още по-лошо, той дори не ѝ се обади да се извини на другия ден. Каква грубост! Нищо чудно, че се сконфузи, като я чу да го пита мило какви са плановете му за средата на седмицата. — Ъм... ще ритам футбол с момчетата — каза той след момент. — Защо?

— Мислех, че футболът е в четвъртък?

— Планът се промени. Защо? Какво искаш? Всъщност ти какси?

— Този въпрос трябва аз да ти го задам. Какво стана в събота?

Да не си се запил? Опитах се да ти се обадя, както знаеш.

— Съжалявам, мило. Не съм си чул телефона в клуба, затова не ти се обадих.

Тя въртеше химикалката между пръстите си, като се чудеше дали да му вярва. Освен това все още не бяха споменали нищо за сексуалните есемеси от миналата седмица.

— А, добре — каза тя. — Тогава във вторник?

Последва пауза.

— Ъ... Имам ангажимент в службата.

— Така ли? — Пит никога не работеше допълнително. Той изчезваше от бюрото си точно в пет и половина всяка вечер.

— Да. Ъ... някой напуска. Прави прощален купон.

— Във вторник?

— Да! Не е забранено, нали? — Пит мина в отбрана.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Кога ще те видя, все пак?

— Сега ми се цупиш, нали?

— Не, аз...

— Знаех си. Защото не ти звъннах, защото знаех, че ще започнеш да ме ругаеш.

— Пит, аз просто...

— Виж, мило, сега съм на работа. Дай да поговорим за това, когато се видим, а? Трябва да затварям. ЧАО.

Тя чу как връзката прекъсна и ахна от възмущение.

Какво, по дяволите, беше станало току-що? Тя му се обаждаше, за да го покани в най-хубавия нов италиански ресторант в Шефилд, а той успя да я изкара хленчеща досадница, която му разваляше настроението.

— Невероятно — прошепна тя. — Абсолютно невероятно.

— Какво става? — попита Джо, който влезе в този момент. — Автобус номер деветнайсет? Разважи ми. Пак е закъснял с двайсет минути. Човек ще стигне по-бързо с двуколка, отколкото с тази таратайка.

Анна все още беше бясна след разговора с Пит.

— Ти не би отказал страхотна вечеря в първокласен италиански ресторант, нали, Джо? — попита троснато тя.

— Да не съм луд — каза той. — Защо, каниш ли ме?

Тя се засмя.

— Не, но... — това беше моментът, когато той също трябваше да се засмее и да каже „шегувам се“. Вместо това той я погледна с очакване, сякаш действително се надяваше да го поканят. — Ами... — поколеба се Анна. — Имам нужда някой да дойде с мен. Ще пиша отзив за един ресторант — нали помниш, че замествам Марла? Току-що поканих Пит, но той е зает.

— Аз не съм — изстреля той. — Освен ако не е довечера или в четвъртък.

— Мислех да е в сряда.

— Става.

— Какво — наистина ли?

Той вдигна рамене.

— Защо не? Ще бъде забавно.

Анна се замисли. Защо не, наистина? Това не беше среща. Той беше колега журналист, двамата можеха да се вдъхновят с нови идеи. И Джо имаше право — можеше да се окаже забавно. Още по-добре, че Анна щеше да има възможност да упражни новите си познания по италиански.

— Добре тогава — каза тя. — Аз ще направя резервацията. Наздраве, Джо — после, за да не го остави с погрешни впечатления за неочекваната покана, тя добави: — Ти си истински приятел.

Във вторник вечер беше време за курса по италиански и Анна се зарадва на срещата с другите ученици. След онази вечер в пъба миналата седмица, сега тя ги чувствуше като нови приятели.

— Здравей, Джералдин, как вървят репетициите? — попита тя, когато влезе в стаята. (Чудесно, тя беше научила репликите си и сега беше заета с концепцията за тоалета за представлението.)

— Какво стана с твоята среща на сляпо? — прошепна на Нита, отваряйки учебника си. (Той беше закъснял и имаше мустаци, гласеше отговорът, допълнен с кисела физиономия. Телефонът му вече беше изтрит от указателя на Нита.)

— Прекрасна прическа — ау! — тя огледа Катрин с възхищение.
— Фийбс, ти ли направи това?

— Естествено — заяви Фийби с доволен вид. Днес косата ѝ беше сплетена на две плитки — в стил скромна ученичка. — Изглежда страхотно, нали?

— Благодаря — каза Катрин и се изчерви. — Много се радвам. Хора, отидете при Фийби да ви направи прическа тази седмица. Тя прави чудеса!

Фийби се приведе напред с блеснал поглед.

— Между другото, Кат — каза тя. — Печални новини. След като ти си тръгна, се случи ужасен инцидент с бялото палто на Ребека. Някой го заля с кафе, цялото. Нямам представа как стана.

— Не! — ахна Катрин с потресена радост, после се изкиска тайничко. — Сериозно ли?

— Да. Тя каза, че повече няма да стъпи при нас. Ние сме толкова разстроени. Много ще ни липсват нейните несъществуващи бакшиши — тя смигна палаво.

Джордж вдигна вежди.

— Хей, твоят салон може да лансира собствено телевизионно шоу — каза той. — Между другото, косата ти изглежда страхотно, Катрин.

— Благодаря! — каза тя и се изчерви силно.

— Ако ти се прииска да се подстрижеш, Джордж, заповядай.

— Побърза да каже Фийби, като му подаде визитка. — Мога да ти направя палава момчешка подстрижка, с голям бретон на една страна и...

Той поклати глава, засмян.

— Запуснатата рошава визия ме устройва идеално, благодаря.

— Отговори той, прокарвайки пръсти през тъмнорусата си коса и пърхайки с мигли. — Но ако mi омръзне, ще дойда при теб, Фийбс.

Миналата седмица Софи им беше дала за домашно да подгответят по няколко изречения за себе си, използвайки вече научените италиански изрази.

Урокът започна с четене на домашните на глас, като от време на време някой се запъваше с произношението, въпреки че две ученички — тоест, Джералдин — се вживяха театрално в акцента, със звучното „р“ и оживената жестикулация.

След като Софи ги похвали за положените усилия — дори Фийби, която се кискаше всеки път, когато казваше „Но“ — тя им предаде новите думи за ориентация в града (пазар, катедрала, туристическо бюро и т.н.) и националностите.

Анна усети приятна тръпка, когато си представи как пристига в Римини и пита за посоката на безупречен италиански. Тя щеше да организира пътуването си. В най-скоро време.

Както обикновено, двата часа отлетяха неусетно.

— Поздравявам ви всички, справяте се много добре — каза Софи накрая. — До следващия път. *Ciao!*

— *Ciao!* — отговориха дружно учениците.

Софии повика Анна, преди тя да си тръгне.

— Имаш ли две минути? — попита тя.

— Разбира се — каза Анна.

— Ти нали каза, че майка ти се е запознала с баща ти в Римини?

— започна Софи без предисловие.

— Да, така мисля. Защо?

— Хрумна ми нещо. Според Фейсбук един мой приятел в момента работи там. Помислих си, че... ако ми дадеш снимката на баща ти, мога да я сканирам и да я изпратя на моя приятел, да видим дали ще знае къде да започнеш търсенето, нали, ако той може да определи точното място? Възможно е дори да намери човека!

Сърцето на Анна се разтуптя.

— Това ще бъде страхотно — каза тя. — Благодаря! — съжали, че не можеше да протегне ръка и да вземе снимката, която беше подпряна на ношното й шкафче. — Как мога да ти я донеса? Ти през цялата седмица ли си в града? Аз работя в редакцията на „Херълд“, така че мога да изляза по всяко време.

— Аз слизам в центъра само в четвъртък — каза Софи. — Искаш ли да пием кафе?

— Идеално — съгласи се Анна. — Знаеш ли къде е „Мармедюкс“? Ще те чакам там към единайсет часа. Благодаря ти!

Катрин я чакаше пред класната стая.

— Ъм... Анна, може ли да те питам нещо?

— Да, разбира се — каза Анна. — Искаш ли да вървим, докато разговаряме? Билетът ми за паркинга изтича след петнайсет минути.

Те тръгнаха по коридора.

— Открих нещо — започна директно Катрин. — Нещо странно, което не разбирам. Знам, че журналистите умеят да разнищват такива заплетени истории, затова си помислих...

Любезната усмивка на Анна застиня на лицето ѝ. Такива неща се случваха от време на време — хората я молеха да разследва някое изчезнало завещание или ѝ разказваха възмутено за някоя несправедливост срещу тях в работата с надеждата, че тя ще изобличи злодейте във вестника. Обикновено без резултат. Сега тя се радваше, че беше дала на Катрин само петнайсет минути. Някои хора говореха с часове, стига да имаше кой да ги слуша.

— Ами... става въпрос за едно джипи. Той е добро джипи, но аз знам, че му превеждат големи суми пари — почти сто хиляди лири през последната година и половина. И не знам защо.

Анна се намръщи. Честно казано, това не бяха обичайните жалби.

— А знаеш ли кой е мистериозният донор?

— Не. Там е работата. Ти какво би помислила, като журналист, ако знаеше тези два факта?

— Какво, че един общопрактикуващ лекар получава тайни плащания? — попита Анна, минавайки през въртящата врата пред колежа и излизайки в студената, тъмна нощ. Тя потрепери, докато изчакваше Катрин, напъха ръце в джобовете на палтото си, в опит да се сгрее. — Щях да помисля, че някой подкупва джипито.

— Отговори тя. — Изнудване или подкуп. Не ми звучи невинно.

— И аз си помислих същото — каза Катрин. Въпреки студа тя излъчваше меко сияние, сякаш гореше с нервна енергия.

— Кой е този човек? Каква е историята? — попита Анна, заинтригувана.

— Ъм... сложно е.

По дяволите. Сега тя се затваряше точно когато апетитът на Анна се събуди.

— Ами, ако искаш да разровя нещата, напиши ми два реда — каза тя, извади една визитка от чантата си и я подаде на Катрин.

— Освен с кулинария се занимавам и с разследваща журналистика и ще се радвам да помогна.

Катрин прибра визитката и кимна. Явно обмисляше нещо сериозно.

— Ако това джипи е замесено в нещо нередно, какво ще му се случи, ако го разкрият?

— Зависи какво е направил. Искам да кажа, възможно ли е парите да са от някой признателен пациент?

— Не — каза Катрин. — Става въпрос за редовни плащания от една компания. Не е признателен пациент.

Интересно.

— Е, в такъв случай, предполагайки, че става въпрос за някаква измама или корупция, лекарят може да отиде в затвора — каза Анна.

— Защото в случай на злоупотреба или подкуп лекарят със сигурност е виновен. Трудно е да преценя, без да знам всички подробности, но той определено ще пострада.

— И аз така си помислих.

Анна спря в края на паркинга.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговорим за това сега? Обещавам, че разговорът ще си остане конфиденциален.

Хей, дори ще платя още двайсет лири за паркинга, помисли си тя. Катрин поклати виновно глава.

— По-добре, не — каза тя. — Може би някой друг път.

Анна сви рамене, опитвайки се да скрие разочарованието си. Нямаше нищо по-лошо от това да размахат някоя сочна история под носа ти, а после да си я приберат.

— Ти решаваш — каза тя. — Но ако подозираш злоупотреба — и ако имаш някакво доказателство, трябва да отидеш в полицията. Защото ако не го направиш, можеш да се окажеш съучастница в престъплението.

Това стресна Катрин. Анна целеше точно това, разбира се. Ако нищо друго не можеше да убеди тихата Катрин да говори, то вероятността да я тикнат зад решетките щеше да я разтърси.

Изражението на Катрин остана непроницаемо под слабата светлина на уличната лампа, но тя явно се притесни.

— Ще го имам предвид — каза тя. — Благодаря ти, Анна. Това е малко... — Анна усети, че се навежда към събеседницата си. Хайде, Катрин, изплюй камъчето.

— Сложно е — каза отново Катрин. — Съжалявам.

— Няма за какво да се извиняваш — Катрин нямаше къде да избяга сега. Анна и махна с ръка и натисна копчето на дистанционното, за да отключи колата си. — Ще се видим другата седмица.

Тя погледна през рамо, докато отваряше вратата на колата си и видя Катрин потънала в размисъл, да върви нанякъде. Неизвестността загложди ума на Анна и цял рояк нови заглавия оживяха в главата ѝ.

РАЗКРИТИЕ Местно джипи изобличен в измама.

ТАЙНО ПОТАЙНО Лекар, изнудвал пациенти, отива на съд.

ЛЕКАР, НЕ Недобросъвестен лекар разобличен в незаконно присвояване на средства.

Това несъмнено бяха подходящи заглавия, помисли си Анна, като включи двигателя и избути пъзгача на парното на максимум: Тя подкара колата, а въпросите гъмжаха в ума ѝ.

[1] На фурна (ит.ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

COSA STAI FACENDO — КАКВО ПРАВИШ

ФЕЙСБУК СТАТУС: Софи Фрост
Аз съм...

Беше сряда вечер и Софи беше в леглото с лаптопа си, а умът ѝ се въртеше като колело за хамстер, опитвайки се да измисли някакъв що-где интересен статус.

Не ме свърта на едно място.

Тя го изтри. Беше вярно, но звучеше прекалено негативно и мрънкащо. Никой не обичаше депресарите във Фейсбук.

Планирам следващия си ход.

Тя сбърчи нос. Това също беше вярно, но после някой щеше да коментира *Къде отиваш, Соф?*, и тя щеше да е принудена да признае, че дори тя самата не знаеше.

Затова изтри и това.

Струва ми се, че животът е спрял.

Определено, не. И това беше хленч. Хайде. Стегни се. Бъди позитивна.

Щастлива съм, защото баща ми се възстановява.
Давай, Джим!

Това звучеше малко по-добре, макар че изобщо не беше в неин стил. Откакто си беше направила профил във Фейсбук, постовете ѝ приличаха на магическо пътуване в тайнството — един ден тук, после там, по целия свят, подплатено със съответните снимки.

Изгрев в Байрън Бей, Австралия!
Дегустирам коктейли с Дан в Дарлинг Харбър,
Сидни. Знам, че вие искате същото!
Днес плувах с делфини в Кайкура, Нова Зеландия.
ИЗУМИТЕЛНО.
Бонджорно, амичи^[1]! Сега съм в Рим, работя като
еккурзовод — прекрасно е.
Гледката от моя балкон... Не ме мразете :)

Сега това ѝ се струваше като друг живот, живот, който тя беше напуснала ненадейно. С какво можеше да се похвали днес, в края на краищата?

Още една блестяща смяна в кафенето. Направих
около 9000 латета и получих масивен бакшиш от 2.75 лири.
ЛЕЛЕ!
Закарах татко на лекар. Купонът продължава!
Гледах сериал заедно с родителите ми. Това е то,
живот на ръба.
Гледката от моята стая... обзалагам се, че харесвате
предградията.

Струваше ѝ се, че нейният свят се беше свил до орехче само за няколко месеца: от океани, планини, плажове и тропически джунгли до измеренията на една уединена къща в предградията, смотано кафене

на две преки от дома и пътуване с автобус до колежа веднъж седмично. Тя си се представяше като дигитална карта, върху която някой се беше фокусирал до три улици, така че останалата планета вече не се виждаше.

Далечните хоризонти и приключенията сега ѝ се струваха недостижими като затопляне през януари.

Въпреки че Софи се наслаждаваше на компанията на родителите си, съжителството под един покрив ставаше изтощително. Независимостта ѝ липсваше — не само чергарският начин на живот, но и дребните неща: да излиза, когато ѝ се прииска, без да трябва да обяснява по кое време ще се приbere, да готви, когато ѝ се дояде, вместо да се съобразява с часовете, в които се хранеха родителите ѝ, да не пита, преди да смени канала на телевизора... не беше лесно да живееш при мама и татко, дори когато те настояваха да поемат всички домакински задачи. Плюс любезните разговори и домакинството:

Някой виждал ли ми е очилата?

Чаят е готов!

Облечи нещо прилично, миличка, баба ти ще дойде след няколко минути.

Колко време ще стоиш под душа?

Липсваха ѝ вълнуващите събития, които да поства от време на време във Фейсбук.

Софии Фрост... е позеленяла от завист по вашите приключения.

Софии Фрост... скоро ще трябва да бърше праха от паспорта си.

Софии Фрост... няма какво да каже.

Най-лошото беше, че нямаше никакви изгледи за промяна. Откровено казано, тя нямаше пукнат грош. Дори да знаеше къде искаше да отиде (а тя не знаеше), Софи нямаше средства за самолетен

билет, нито можеше да си позволи да си наеме жилище. Освен това беше подписала договор, според който трябваше да преподава италиански до Великден най-рано, и вече не можеше да клинчи.

Може би това означаваше да пораснеш, това беше истинският живот. Може би просто трябваше да кротува и да търпи. Тя прегледа със завист статусите на приятелите си във Фейсбук. Всички други имаха с какво да се похвалят:

Мат Хауърд: Уча се да се гмуркам. Велико!

Нел Шепърд: Отново станах горда леля. Джоси и Роб вчера се сдобиха с бебе номер две. Момченце! Другата седмица летя при тях.

Ела Фрейзър: Заминах за Маракеш след две седмици. Кой иска да се видим там!

Дан Колинс...

София прикова поглед в екрана, когато се появи актуализацията. Дан Колинс? Вълна от адреналин премина през тялото ѝ само при появяването на името му. Тя не можа да сподави възклицанието си, когато прочете неговите думи.

Дан Колинс: Върнах се в Манчестър. Липсах ли ви?

София дишаше учестено, проглътна и усети остра болка в гърдите, докато гледаше аватара му, негова снимка с чаша бира в някакъв бар някъде по света. После тя затвори лаптопа, преди да е написала нещо, за което после щеше да съжалява (КОГА МОГА ДА ТЕ ВИДЯ отново???) и отиде да си приготви чаша чай. Всичко изглеждаше нереално, сякаш гледаше през вода; подът на кухнята играеше под краката ѝ, думите още отекваха в ума ѝ.

Дан Колинс: Върнах се в Манчестър. Липсах ли ви?

Дан Колинс: Манчестър. Липсвах ли ви? Липсвах ли ви? Липсвах ли ви!

О, боже! Последно го беше видяла през порой от сълзи на летището в Сидни преди три години, когато той напусна живота ѝ. Да, Дан, липсваше ми, разбира се, мислеше си тя. Никога не си спирал да ми липсваши, идиот такъв.

Не искам да тръгваши, ридаеше тя, когато се прегърнаха за последен път.

Ще се срещнем отново, беше промълвил той в косата ѝ. Чувствам го.

Сигурно го казваше на всички жени. После беше успял да се откопчи от нея и да отлети за Оукланд. Благодаря и довиждане; беше забавно, но сега аз продължавам нататък.

Забавно. Беше повече от забавно. Бяха най-хубавите седем месеца в живота на Софи, да обикаля Австралия с него.

Те се бяха подкрепяли взаимно по време на ужасни временни работи (нейната най-лоша: бананова плантация в Куинсленд, където змиите и хлебарките бяха редовни посетители; неговата най-лоша: амбулантен продавач в Бризбейн, когато трябваше да носи костюм на ягода и да се пази да не го пребият). Наеха си кола и обиколиха Блу Маунтинс, Фрейзър Айленд и Нуза; отнесоха се с лоши магически гъби в Нимбин и купонясваха по цели нощи в Сидни. Къпаха се голи в Куджи Бийч на Нова година. За първи път в живота си Софи каза „Обичам те“, защото го чувстваше.

После, един ведър съботен следобед, той ѝ каза, че заминава. Австралийската му виза изтичаше и той трябваше да се качи на самолета. Беше удар, но...

— Мога да дойда с теб — изтърси Софи, само миг по-късно. Бяха стигнали до Глиб маркет и въздухът беше наситен с удари на барабани и мирис на пържен лук. Сергиите наоколо предлагаха гледане на карти таро, дънки „Ливайс“ втора ръка, масаж на главата и сладолед от соево мляко.

— Не е нужно да правиш това — каза той.

Някакъв жонгльор размахваше запалени факли на няколко метра от тях, наоколо се беше струпала тълпа, която ръкопляскаше от възторг.

— Знам — каза тя.

Той се обърна да я погледне, лицето му беше тъжно.

— Може би трябва просто да... — каза той и сви рамене.

Една стара китайка хвана Софи за ръката.

— Хей, мис, искаш масаж? — попита тя, сочейки към съседната сергия.

Софии я игнорира.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... аз не тръгнах да пътувам, за да създам връзка. И беше страховто, разбери ме правилно, харесваше ми да бъда с теб, но...

— Искаш масаж?

— Не! — Софи почти изкрещя на жената и се отскубна от нея. Трепереше, пазарът играеше и се мержелееше пред очите ѝ като парченца в калейдоскоп. — Не е нужно да имаме връзка — каза тя, засрамена от отчаянието в гласа си. — Можем просто да... движим заедно.

— Мистър? Хей, мистър. Искаш масаж?

— Не, благодаря — той хвана Софи за ръка и двамата влязоха още по-навътре в пазара. — Виж, ти си много готина. Ти си страховта и забавна, и красива. И ако сега бяхме в Англия и водехме обикновен живот, аз сигурно бих искал... не знам... да се оженя за теб или нещо такова. Но...

Тя затвори очите си. Защо трябваше да има, но?

— Но това пътуване беше посветено на мен. Разбиращ ли? Аз, Дан, да обиколя света сам. И аз искам да бъде така.

Те стояха до един открит урок по барабани и от звуците всички кости в тялото ѝ вибрираха. Дан трябваше да вика, за да може тя да го чуе. Софи го гледаше, мъчеше се да не заплаче, питаше се къде и какво се беше объркало.

— Но аз мислех... — успя да каже тя, преди да прегълтне. От непрестанното барабанене ѝ се зави свят и тя повиши глас. — Но аз мислех, че НИЕ СЕ ОБИЧАМЕ!

Точно когато тя крещеше тези думи, барабаните онемяха. Обърнаха се десетки глави и всички зяпнаха зачервената, крещяща жена, която се разплака и побягна през пазара, без да вижда накъде тича.

Ох. Нещастни времена. Въпреки сърцераздирателния плач, цупенето, а след това, когато Софи захвърли последните остатъци от достойнство, молбите и увещанията, той замина седмица по-късно с една нездадоволителна прегръдка и толкова.

Тя остана ограбена и объркана, любовната мъка беше толкова силна, че ѝ пречеше да мисли нормално, да се храни, да спи или дори да говори свързано. Беше толкова неправилно! Беше толкова несправедливо!

Дан на практика беше казал, че ще се ожени за нея, ако бяха във Великобритания, нали? Тя го беше чула със собствените си уши. Как беше възможно някой да каже това, а после да отлети за някъде? Нямаше логика.

Накрая тя наруши всичките си правила и си купи самолетен билет за Оукленд, пристигна там десет дни след него с надеждата, че ще може да го намери.

За съжаление по онова време той беше изчезнал, беше потънал в Нова Зеландия без следа. Колкото и съобщения да му оставяше, колкото и да се унижаваше, разпитвайки в хостелите за бакпакери и показвайки снимката му на всеки срещнат (Виждали ли сте този мъж?), Софи получаваше само мълчание от него и отрицателни отговори и изпълнени със съжаление погледи от всички други.

Той си беше отишъл. Завинаги. И тя повече никога нямаше да го види, макар че винаги се оглеждаше за неговото луничаво лице и широка усмивка, наострила уши за онзи характерен висок смях. Те все още бяха приятели във Фейсбук, но това не означаваше нищо; той почти не актуализираше статуса си и имаше над 600 „приятели“ последният път.

Веднъж пияната Софи беше прехвърлила всичките приятели един по един, изтезавайки се с въпроса с колко от тези жени Дан беше спал. Дали си имаше по един страстен флирт на всеки континент? Той не изглеждаше такъв човек, но може би просто тя беше наивна.

— Всичко наред ли е, миличка? — попита майка й, когато влезе и я видя да стои неподвижно на плата, с празна чаша, ако не се брои

сухото пакетче чай.

— Ъм... да — отговори разсеяно Софи, изгубена в хватката на слънчеви спомени.

Дан Колинс беше в същата страна като нея. На шейсет и пет километра, точно от другата страна на Пийк Дистрикт^[2]. Тя трябваше да го види отново.

— Мамо, може ли да си отворя бутилка вино? — попита тя, внезапно почувствала нуждата да замаже ръбовете на този мощен шок. Чаят нямаше да свърши работа.

— Разбира се — каза Триш. — Отвори си — тя се поколеба. — Сигурна ли си, че си добре?

Софии я погледна с решителна усмивка.

— Всичко е наред — каза тя.

На другия ден работата беше по-кошмарна от всякога. Валеше като из ведро и всички клиенти бяха в ужасно настроение. Грант, шефът ѝ, трябваше да пътува извън града, за да зареди стока, но Софи беше сигурна, че го видя да влиза в пъба по-нагоре по улицата преди около половин час. Междувременно тя трябваше да върши всичко сама. Вече беше успяла да се опари на кафемашината два пъти, след това един пощръклял малчуган се спъна в една маса, удари си главата и разля напитките.

Малката стрелка на часовника се влачеше бавно, проточваше всяка досадна, безсмислена минута. Софи все поглеждаше към вратата, копнеейки Дан да влезе и да я отведе далеч от всичко това.

Аз направих ужасна грешка, щеше да каже той. Пребродих света да те търся. Хайде да избягаме заедно и да заживеем щастливо завинаги!

В този момент вратата се отвори и Софи се обърна с безумен изблик на оптимизъм, но за нейно разочарование не влезе Дан, нито Грант, а една червенокоса жена, която внесе мокрия си чадър и мразовит польх отвън.

После Софи осъзна, че това беше Катрин, от вечерния курс.

— О, здравей — каза тя. — Как си?

Катрин сви чадъра си и го остави зад вратата.

— Здравей! — възкликна учудено тя. — Не знаех, че работиш тук.

— Да, за съжаление — изропта Софи, преди да може да се сдържи. — Значи ти живееш наблизо? Не съм те виждала досега.

— Живея в Уедърстоун, но поемам по две смени в Центъра за онкологични изследвания малко по-надолу — каза Катрин, развивайки шала си. — Току-що изпуснах автобуса, а навън е ужасно, затова реших да се почерпя с едно кафе, докато чакам.

— Браво — каза Софи. — Ти седни, аз ще го донеса. Искаш ли нещо друго? Торта? Кроасан?

Катрин погледна сладкишите на витрината, после поклати глава.

— По-добре, не — каза тя. — Бюджета си стотинките. Все още не мога да си намеря работа.

Софии понижи глас.

— Всъщност днес са на промоция. Без пари за хората от моя курс по италиански език. Ела и си избери каквото искаш.

— Сигурна ли си? Да не загазиш?

— Не. Шефът ми е в кръчмата и няма да забележи разликата, когато се върне. Избери си.

Софии приготви две кафета, докато Катрин съзерцаваше тортите и накрая си избра парче шоколадова торта.

— Добър избор — отбеляза Софи и го постави в чиния. — Нещо против да седна при теб? От сутринга не съм подвивала крак.

— Заповядай — усмихна се Катрин.

Те седнаха близо до барплота, така че Софи да може да стане и да обслужи новодошлиите клиенти, ако се наложеше, но дъждът явно беше обезлюди главната улица.

Катрин отряза едно парче торта и го пъхна в устата си.

— Ммм — каза тя. — От колко време работиш тук? Едва ли отдавна, толкова си слаба. Ако аз трябваше да сервирам такива торти по цял ден, за една седмица щях да съм станала като слон.

— След известно време спират да те впечатляват — призна Софи. — Започнах работа тук точно преди Коледа. През последните две години живях в Италия.

— Спомням си, че спомена. В Соренто, нали? Работеше ли там, или учеше, или просто се наслаждаваше на прекрасна дълга ваканция?

— Работех. В барове и кафенета — отговори Софи. — Нищо вълнуващо — но става, когато живееш в чужбина, ако ме разбираш.

— О, да. Аз самата работех на доста гадни места, когато обикалях Европа с влак. Като камериерка, чистачка, сервитьорка... кучето скача според тоягата, нали така?

— Точно така. Пък и кой го е грижа, когато след работа можеш да отидеш на плажа? — тя погледна през прозореца към плътната завеса от дъжд. — Странно, но същата тази работа в мразовития Шефилд през зимата няма същото очарование.

— Но ти преподаваш италиански — напомни й Катрин. — Всички сме много доволни от нашия курс. Аз със сигурност.

Софий се усмихна.

— Благодаря. Да, на мен също ми е приятно да преподавам, но това е временна работа, по няколко часа седмично. Когато този ангажимент свърши, знам какво ще правя — тя завъртя чаената лъжичка в ръката си. — Първоначално мислех да спестя пари и отново да тръгна да пътувам, но...

— Но... — подкани я Катрин, когато Софи замълча по средата на изречението.

— Но сега ми харесва да съм в тази страна. О, не знам.

— Тогава какво те спира да останеш? — попита Катрин с любопитство. — Вярно, времето сега не е много хубаво, мисля, че всички се изкушават да отлетят за някое слънчево крайбрежие. Но нима част от теб не копнееш да... да се установи на едно място?

Софий сбърчи нос и се опита да събере мислите си в смислени изречения.

— Това, което ме плаши в установяването, е, че трябва да бъдеш честен — каза тя на пресекулки. — Казваш, ето това съм аз. Това умея да правя. Аз съм учителка или аз съм лекар, или аз съм омъжена с пет деца. Това е.

Катрин се намръщи, без да разбира.

— А когато пътуваш, няма нищо установено. Докато обикаляш света, ти имаш потенциала да не умееш нищо, да бъдеш нищо. Едва когато спреш и се опиташ да направиш тези неща, откриваш на какво си способен. Така мисля.

Боже! Това се превръщаше в много задълбочено и смислено пиене на кафе. Всъщност Софи никога не беше артикулирала тази

мисъл на глас — или дори наум.

— Но това е добре, нали? — каза Катрин. — Рано или късно всеки трябва да реши какво ще прави. Дори аз.

— Ами ако не мога да направя никое от тези неща? Това ме плаши. Докато бях в чужбина, нямаше значение, че бях най-обикновена сервитьорка, вместо да се посветя на някоя по-отговорна професия, защото си казвах, ами, да, несъмнено аз мога да имам страхотна работа във Великобритания, ако искам, но аз избрах да пътувам и да видя света. И това беше окей.

Катрин кимна.

— И ти се тревожиш, че след като си във Великобритания, хората ще започнат да те осъждат, ако не правиш нещо удивително; ще приемат, че работиш като сервитьорка, защото не умееш нищо друго — тя отпи замислено гълтка кафе. — Аз съм в същото положение. Никога не съм имала истинска работа, защото съпругът ми винаги... Е, това е дълга история. Но сега трябва да си потърся работа и се оказва, че не умее да върша почти нищо. Наличието или липсата на работа се оказват определящ фактор в живота.

— Да. Точно така е. И работата тук... — Софи махна с ръка напосоки — ме дефинира като неуспешник.

— Кой казва? Никой в курса не мисли така, Софи. Ние всички смятаме, че си невероятна.

Софий се усмихна признателно.

— Много си мила, но аз нямам квалификация, нито дори опит. Просто поредната авантюра на Софи Фрост — тя потисна една въздишка. — Струва ми се, че ако съм пределно честна, тревожа се какво си мислят за мен родителите ми. Те не го казват на глас, но аз знам, че искат да се занимавам с нещо по-впечатляващо.

— Софи, чуй ме. Като майка, единственото, което искам, е децата ми да са щастливи. Това е моето главно желание за тях. И съм готова да се обзаложа, на каквото кажеш, че твоите родители са на същото мнение.

— Да, но... — една позната фигура се зададе от „Заека и хрътките“, с леко олюяване на паважа. — О, да му се не види, шефът ми идва. Трябва да ставам — тя се наведе и целуна Катрин по бузата, преди да стане от столчето. — Благодаря ти. Ти си първият човек, с когото разговарям за това. Олекна ми, след като си излях душата.

— Добре — каза Катрин. — Все пак искам да знаеш, че ти не си неуспешник. Нищо подобно. За мен твоят клас е светлият лъч в седмицата. Говоря сериозно.

София се трогна.

— Благодаря. Радвам се да го чуя.

— Ами, вярно е. Ти си прекрасна — тя погледна часовника си. — Аз също трябва да тръгвам, автобусът ще дойде всеки момент. Но ти не се тревожи, чу ли? Скоро ще откриеш призванието си, сигурна съм. Благодаря за тортата!

— За теб винаги — София видя Грант да наближава, затова разчисти бързо чашите и чинията, надявайки се с цялото си сърце, че Катрин имаше право.

[1] *Buongiorno amici* (ит.ез.) — здравейте, приятели. — Б.пр. ↑

[2] Националният парк Пийк Дистрикт (Peak District) е разположен основно на територията на Дербишир, Централна Англия. Намира се между градовете Манчестър, Шефилд и Дарби. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

LA CENA — ВЕЧЕРЯТА

В сряда вечер Анна се приготвяше за вечерята с Джо, обзета от странно чувство. Мисълта, че отиваше на ресторант с друг мъж, дори да беше по работа, я караше да се чувства така, сякаш мамеше Пит. Все пак това не е среща, напомни си строго тя, докато сушеше косата си на големи вълни и си слагаше червило. Джо ѝ правеше услуга, помагаше ѝ, това беше всичко. Нищо особено.

Тя се огледа критично в огледалото. Не искаше да се прави на жената вамп или на кукличка (Джо щеше да се изплаши до смърт), но все пак това беше изискан нов ресторант, където тя не можеше да отиде с дънки и маратонки.

Анна се спря на елегантна вталена смарагдовозелена рокля с паднал ръкав, която си беше купила от една сезонна разпродажба, и черни обувки на висок ток. Всъщност може би това беше прекалено. Тя смени обувките с ботушите на високи токчета и кимна доволно. Погодре.

Сега не изглеждаше толкова наконтена. Добави черна пелерина и вечерна черна чанта, и беше готова.

Анна се канеше да излезе, когато се сети, че един бележник щеше да ѝ дойде добре, за да си записва подробности за менюто и вечерята. Ах, да. Тъй като това беше служебен ангажимент и така нататък. Тя пъхна бележника в чантата си и излезе.

Бяха се уговорили с Джо да се срещнат да пийнат нещо преди вечеря в „Портър Брук“ и той вече я чакаше на бара с чаша битер. Дали тя грешеше, или очите му се разшириха за миг, когато я видя облечена в най-хубавите ѝ дрехи?

— Изглеждаш горещо, Морли — пошегува се той, когато Анна застана до него, и се престори, че разхлабва яката на ризата си. — Май са надули парното тук.

— О, я стига — каза тя и завъртя очи. — Чаша червено вино, моля — поръча тя на бармана и седна на столчето до Джо. — Как мина

интервюто ти този следобед? Убеди ли „Тигрите“ да те изберат за талисман на техния отбор?

— Все още не. Негодници. Костюмът на тигър ще ми отива — той се засмя. — Мина доста добре. Срещнах се с Шон Дейвис, помниш ли го?

— Чувала съм го.

— Естествено. Играеше за „Тигрите“ като тийнейджър, подписа договор с „Харлекуинс“ след един фантастичен сезон. Марла има негов постер до бюрото си. Изглежда като излязъл от момчешка банда.

— А, той ли? Знам го. Единственият ръгби играч, който няма счупен нос или размачкани уши.

— Дай му време. Както и да е, да, добър е, освен това може да навърже цяло смислено изречение, което винаги е бонус. Смята се, че има вероятност да влезе в националния отбор на Уелс в турнира „Шест нации“.

— Ууу — каза Анна и плати питието си. Тя не беше голям фен на ръгбита.

— Голямо ууу — съгласи се Джо, подминавайки сарказма й. — Защото ако успее, аз ще отразявам мачовете с легитимна връзка от Шефилд. Бинго!

Те взеха чашите си и седнаха на една маса.

— Е — продължи Джо, — как се развива историята с баща ти? Научи ли нещо друго за него?

Анна започна да му разказва за снимката и за Римини, и как Софи може би щеше да успее да й помогне.

— Щом събра малко повече информация, се качвам на самолета и тръгвам да го търся по улиците. Само гледай.

— Браво — каза той. — Дано да успееш.

— Имам чувството, че ще успея — отговори тя. — Знаеш ли, дори го сънувах. Сънувах, че отивам в Италия и го виждам да пресича улицата — само един поглед — и после всичко тръгва в забавен кадър. В съня двамата си приличаме, затова аз тичам към него и той ме вижда, и в очите му проблясва искра, защото той разбира, той просто вижда, че аз съм негова дъщеря... — тя замълча, смутена и уязвима, задето разголваше тайната си мечта, но Джо кимна.

— Това е твоето желание, нали? Той да каже, ето, това е моето момиче, и моментално да установите връзка?

Анна вдигна рамене.

— Знам, че това са фантазии. Но, да, нещо такова — тя отпи гълтка вино — кърваво, топло и опушено. — После, не знам. Може би, ако наистина си допаднем, може да остана в Италия при него известно време.

— И ще напуснеш „Хералд“?

— Ами, да. Може би.

— Ти сериозно ли ще изоставиш амбициозен местен вестник в *Шефилд*, за да живееш в Италия? Ще се откажеш от всичко *това*?

Тя се усмихна.

— Представяш ли си? Но там може да имам цяло ново семейство. Ще искам да ги опозная, нали? И искам да направя нещо различно. Мисля, че италианският начин на живот може да ми допадне — слънцето и фантастичната храна — последните думи я подсетиха за тяхната мисия и тя погледна часовника си. — По дяволите, трябва да побързаме, иначе ще закъснеем.

Докато криволичеха между столовете и масите към вратата, Анна изведнъж забеляза Фреди от курса по италиански в другия край на пъба. Светът е малък! Тя тъкмо щеше да го извика по име, когато той се протегна и прегърна человека, който седеше срещу него: едър мъж с риза с индийски мотиви.

— О! — възклика тя. Фреди беше гей?

— Какво? — попита Джо, който вървеше плътно зад нея.

— Нищо — каза тя, вървейки към вратата. Нита щеше да се разочарова жестоко.

Навън беше студено, тъмното небе беше осеяно с ярки звезди и Анна съжали, че не беше облякла никаква по-солидна връхна дреха. За щастие ресторантът беше наблизо, трябваше да заобиколят само неколцина шумни студенти и група момичета, криволичещи между вино-баровете.

Ресторантът на Енрико доскоро беше бар „Мълиган“ — ирландски пъб, който се славеше с бурните си нощи и посетители с криминално минало. Сега заведението изглеждаше много по-порядъчно с елегантна нова табелка отпред, насърко боядисани стени и чаени свещи, които проблясваха на масите. Още щом влязоха вътре, Аннаолови миризмата на чесън и печени зеленчуци и коремът ѝ изкъркори с щастливо нетърпение.

Оберкелнерът ги отведе до тяхната маса и им връчи менютата с кожени корици и винения лист.

— Добър избор — каза Джо, обхождайки с поглед мекото осветление, чистите, изгладени покривки и отворената кухня в дъното на ресторана, където се вихреха трима готвачи. Той взе листа с вината. — Това сигурно няма да ни трябва? Ти трябва да си с бистра глава за материала, нали?

Анна го изгледа втрещено.

— Шегуваш се, нали? Дай го тук. Ще си вземем от всичко, слънчице. Не мога да напиша свестен обзор, без да опитам пиенето, нали?

— Звучи професионално.

— Ти знаеш — тя прегледа селекцията в специалната резерва.

Бяло, червено, розе, искрящо... Анна погледна Джо и му се усмихна.

— Каква е твоята любима отрова? Тъкмо си мислех да опитам просекото.

— Харесвам стила ти. Дай да видим.

Тя отдръпна закачливо листа.

— Мислех, че искаш да си с бистра глава?

— Аз? Никога. Мислех за теб. Сега не мога да те оставя да се опозоряваш сама.

Анна вдигна вежди.

— Това ми заприлича на предизвикателство.

И двамата се засмяха.

— Дори да се отрежеш зловещо, ти пак ще напишеш по-добър материал от Марла — каза той. — Така че наздраве.

Анна се въодушеви от неочеквания комплимент.

— Благодаря — каза тя. — Знаеш ли какво, ще се развилнея и ще си поръчам коктейл. Нашите читатели биха искали да дегустираме най-различни питиета, за да ги ориентираме, нали? Не можем да се придържаме към скучни неща като наливно бяло вино или нещо подобно.

— Колко си съобразителна — каза той. — И аз ще направя така — той надзърна във винения лист. — Ще пия белини, защото ми се усмихва — той ѝ намигна. — Когато си във Венеция...

— Ние сме в Шефилд.

— Не разваляй момента. Хайде, сега имаш шанс да изживееш твоята италианска мечта, само за една нощ.

Тя го прониза с многострадален поглед.

— Не чуваш ли камбаните на *campanili*? Звука на водата, която плиска по корпуса на гондолите? Плясъкът на хиляди гъльби, които отлитат от площад „Сан Марко“?

— Говориш като очевидец — отбеляза учудено Анна.

— Да, бях там миналата година с Джулия.

— Ах — *Джулия*. Какъв категоричен убиец на разговора. Знаменито красивата Джулия, сериозната приятелка на Джо. — Какво ти се хапва? — попита тя, сменяйки темата.

В течение на няколко минути те изучаваха менюто. Всичко звучеше ужасно вкусно, но Анна изпита тайно разочарование от това, че беше преведено на английски. Колко жалко — тя се надяваше да впечатли Джо с познанията си по италиански, да му превежда различните ястия. Не беше ли за съжаление? Да. Защото той си имаше приятелка и тя си имаше приятел, напомни си строго. Тя не трябваше да се опитва да впечатли Джо или който и да е друг мъж. Какъв ѝ беше проблемът?

— Добър вечер. Готови ли сте да поръчате нещо за пие? — сервитърът беше изникнал до тях от нищото и стоеше прилежно, с опряна в бележника химикалка.

— Мисля, че, да — отговори Джо. — Анна?

Тя го погледна и той ѝ се усмихна толкова мило и нежно, че тя изгуби ума и дума.

— Ъм... — започна тя, опитвайки се да се съвземе. — Аз ще пия спринг слинг, моля.

— А аз искам белини. Наздраве.

— Искаш ли да си разделим порция брускети, докато обмисляме какво да поръчаме?

— Определено. И купичка маслини, моля.

— Няма проблем. Брускети и маслини. Благодаря — сервитърът беше италианец и Анна се развълнува, когато долови акцента му.

Тя едва се удържа да го попита откъде беше. *Di dove sei?* След няколко чашки тя щеше да извади снимката на баща си и да я показва на служителите, помисли си Анна. Виждали ли сте този мъж?

— Хей, наздраве — каза Джо, когато сервитьорът се отдалечи. — Страхотно място.

— Благодаря ти, че дойде — каза Анна. — Което ме подсеща — тя се зарови в чантата си, за да извади бележника. — Май трябва да си запиша първите впечатления от това място, преди да сме се напили.

— Винаги нащрек, ефрейтор.

— Абсолютно — тя започна да пише. — Добро обслужване — прошепна тя, докато пишеше. — Свещи. Прилично меню — нали?

Джо кимна.

— Прилично меню.

— Сервитьорът произнесе „брускети“ правилно — продължи тя, почеркът ѝ ставаше все по-нечетлив, записките бяха пълни със съкращения. — Приятна атмосфера — заведението е популярно, над трийсет клиенти в средата на седмицата, нали?

— Да. Музиката не е лоша, ако питаш мен. Собственикът явно си пада по лиричния рок.

Те се заслушаха в акордите на някаква трогателна балада и Анна събрчи нос.

— Нелоша музика — написа тя, после напъха бележника в чантата си, тъй като сервитьорът донесе напитките им. — Стига толкова. Обзорът започва да се оформя.

— Той на практика е написан — съгласи се Джо, когато сервитьорът постави внимателно чашите пред тях.

— Наздраве!

— *Salute!* — каза Анна и чукна чаша в неговата. — До дъно.

— На екс.

Сервитьорът се покашля и те подскочиха, съвсем забравили за неговото присъствие.

— Готови ли сте да поръчате основното ястие? — попита той, когато Анна и Джо се засмяха сподавено.

Светът сякаш се беше свил до тяхната осветена със свещи маса за двама. Анна не помнеше кога за последно се беше смяла толкова много. Двамата не спряха с първия коктейл, а си поръчаха и Порнstar Мартини (маракуя, водка и шампанско), който се оказа фантастичен, и завършиха с десерт. „Заради обзора“ се превърна в лайтмотива на вечерта.

Сметката беше солена, когато накрая решиха да тръгват, и Анна подаде кредитната си карта с надеждата, че: а) не беше просочена и б) от вестника щяха да възстановят цялата сума. Марла не беше споменала нищо за бюджетни ограничения в нейната жълта бележка, а Анна не се сети да попита Имоджен. Е, добре. Дори ако беше надхвърлила лимита и трябваше да доплати разликата, струваше си. Толкова ѝ беше хубаво.

Със съжаление, че вечерта беше завършила, тя стана и наметна пелерината си.

— Ами... — каза тя неохотно. — Беше прекрасно. Но ми се струва, че...

— Можем да отидем да изпием по едно питие за лека нощ — прекъсна я Джо. — Ако искаш, тоест. Още е рано, десет и нещо е.

Сърцето ѝ подскочи.

— Страхотна идея — каза тя, чувствайки се обгърната от топло сияние. Джо явно не бързаше да се върне при Джулия, нали? А нея я очакваше самотният апартамент, пълен с боклуците на Пит. — Искаш ли да отидем в „Лескар“ за по едно бързо? Питие, имам предвид. Не... — помош. В ума ѝ вече нямаше филтър. Тя тръгна към вратата, преди Джо да види смущението ѝ, изчервеното ѝ лице.

— Добре — каза той и тръгна след нея.

„Лескар“ беше на пет минути оттук, в посока към дома ѝ, стилен пъб с тъмна ламперия, зимна градина и чудесни неделни специалитети. Но за да свият към заведението, те минаха покрай „Нандо“ и Анна зърна двама човека, седнали на масата до прозореца. Единият от тях беше Пит. Другият беше жена, която тя не познаваше, с късо подстригана кестенява коса.

Анна спря с разтреперени крака на високите токчета и загледа като в сън, докато те двамата се надвесиха над масата и се целунаха.

— О, боже — тя прегълътна, неспособна да откъсне поглед от тях.

Червеното вино, коктейлите и храната се раздвижиха неприятно в стомаха ѝ. Главата я заболя. Коя беше тази жена? Защо Пит я целуваше? Ето, вече докосваше лицето ѝ, устните им бяха залепнали в неутолима страсть.

— Добре ли си? Какво има? — въпросът на Джо я стресна. Тя беше забравила, че не е сама.

— Аз... — тя отвори и затвори немощно уста. Вече нищо не изглеждаше реално — смехът и вкусната храна на Енрико, отзивът, който трябаше да напише утре, гледката как нейният приятел целуваше друга жена. Изведнъж ѝ стана ужасно студено и тя се загърна с пелерината. — Трябва да тръгвам — промълви тя. — Съжалявам. Аз... тъкмо си спомних... — никакво достоверно извинение не ѝ идваше наум. — Ще се видим утре, нали?

— Не разбирам. Какво стана?

— Съжалявам, Джо — каза тя. О, не. Наистина ли щеше да се разплаче? Не, в никакъв случай. — Не мога... — тя вдигна ръце. — ЧАО.

Той изглеждаше объркан, дори озадачен, но Анна искаше само да се махне оттук, да изчезне, преди Пит да се обърне и да я види. Джо говореше нещо, но тя вече не го чуваше, а хукна да тича. Бягай. Адреналинът се изстреля в кръвта ѝ, дишането ѝ ставаше все по-накъсано с всяка стъпка.

Сега всичко си идваше на мястото. Всичко се наместваше в ужасно логична картина. Сякаш се беше вдигнал някакъв воал и истината беше лъснала с цялата си грозота. Неговите извинения напоследък, пропуснатите уговорки. Тенекията, която ѝ върза в събота вечер. Промяната във футболната вечер — тя трябаше да се досети, че беше лъжа. Футболната вечер беше закована в седмицата на Пит, непоклатим глупак. Колкото до еротичния есемес, който ѝ беше изпратил онази вечер... той изобщо не беше предназначен за Анна, а за късо подстриганата жена, нали?

Тя притисна ръка до гърдите си, докато извървя последните няколко крачки до сградата, чувствайки се така, сякаш целият ѝ свят се беше продънил. От колко време я мамеше Пит? Дали планираше да скъса с нея?

Когато се прибра в сигурността на апартамента си, тя се сви на дивана и се разплака. Все още не можеше да повярва. А на Нова година той предложи да живеят заедно! Сигурно тя сама си беше виновна, като не прояви ентузиазъм и не му донесе ключа от входната врата, веднага. Може би ако се беше държала по-мило, ако го беше насырчила, нямаше да го тласне в ръцете на късо подстриганата жена (която изглеждаше вбесяваща слаба)...

Анна си издуха носа и изхълца, после уви ръце около тялото си. И тогава нещо ѝ хрумна. Таблициите на Пит. Дали късо подстриганата мацка присъстваше в тях?

Сърцето ѝ препускаше лудо, когато тя отвори лаптопа, без да знае дали всъщност искаше да научи подробностите. С разтреперени пръсти тя отвори папката с таблиците и ги прехвърли.

Научна фантастика и фентъзи романи

Секс с Анна

Излизания през месеца

Остриетата: играчи и резултати

Данъчна декларация...

Хмм. Е, тук нямаше нищо подозително. Нищо нетипично за Пит. Може би тази жена беше случайна свалка. Може би — стомахът ѝ се сви от паника — може би той я беше видял с Джо в италианския ресторант, беше си извадил грешно заключение и беше поканил късо подстриганата мацка за отмъщение.

Тя сбърчи нос. Не. Тайните отмъщения не бяха в стила на Пит. Ако той ги беше видял при Енрико, щеше да нахлуе, обзет от ярост, може би дори щеше да удари Джо. Което ѝ напомни, че нещата невинаги бяха такива, каквито изглеждаха.

Може би имаше някакво извинение, някаква съвсем разумна причина Пит да бъде с тази жена. Може би тя се беше объркала и мъжът изобщо не беше Пит! Тя трябваше да отиде да си прегледа зрението този месец; определено беше качила диоптъра на късогледството си.

Мъничкото пламъче на надеждата се разгоря и угасна. Не се заблуждавай, Анна. Ти не си чак толкова късогледа, за да не можеш да познаеш собствения си така наречен приятел, когато той мляскаше някаква друга кифла.

Анна се канеше да затвори лаптопа, когато нещо в списъка с таблиците привлече вниманието ѝ. Защо „Научна фантастика и фентъзи“ беше актуализиран най-скоро? Тя от седмици не го беше виждала да чете книга.

Анна отвори таблицата и... застина с отворена уста. Подъл негодник. Похотлив, лъжлив, неграмотен плазмодий.

Оказа се, че въпросната таблица не беше компилация от любимите книги на Пит. Заглавието вътре гласеше *Секс с Катерина*. Анна изблещи очи, когато започна да чете рубриките.

Разбиваща свирка в тоалетната на Ем енд Ди — 10

Бързо чукане в тоалетните на Грейхаунд. Малка мръсница! — 9

ВЪРХЪТ. У тях. Тантра! — 11

Очите ѝ се напълниха със сълзи и Анна изхлипа потресена. О, Пит. О, Пикси — или Катерина, по-точно. О, не! Тя избути лаптопа встрани, но думите продължаваха да танцуват безмилостно в ума ѝ. До края на дните си тя щеше да сънува кошмари. Бързо чукане в тоалетните на автогарата, за бога. Отврат. Ами когато тя му направи това в старомодната масленозелена баня в апартамента на неговите родители... Думите не ѝ стигаха.

В пристъп на гняв тя взе лаптопа и с две кликвания изтри цялата таблица. С още две кликвания изтри и таблицата за себе си. А пет минути по-късно Анна създаде чисто нов документ, който се казваше: *Пит, смотрано мекотело, смятай се за ЗАРЯЗАН*.

ГЛАВА 22

IL CAFFÈ — КАФЕНЕТО

В четвъртък Софи не се изплаши от кръжащите рояци снежинки, а излезе за срещата с Анна в „Мармедюкс“, кафенето срещу катедралата „Сейнт Мери“. По щастлива случайност миналата седмица Софи забеляза, че нейният приятел готвач Марко публикува във Фейсбук, че ще прекара следващите дни на кулинарното изложение в Римини и ще навести родителите си, които живееха наблизо. Софи познаваше Марко от времето, когато работеше в една фантастична *пастичерия*^[1] в Рим, и двамата се разбираха много добре. Щом неговите родители бяха от този край, той сигурно познаваше града добре и едва ли би имал нещо против да й помогне.

„Мармедюкс“ беше малко и уютно кафене, със селекция от вкусни сладкиши и торти на витрината под барплота, а от говорителите звучеше парче на „Оейзис“.

— Вече достатъчно студено ли е за теб, Алф? — попита младият мъж зад бара един възрастен клиент с вълнена шапка.

— Студено? — изсумтя мъжът. — Това тук не е нищо. Горе в планината имаме половин метър сняг. Трябва да си прокопаваме пъртина. Това тук е нищо!

Софии прикри усмивката си. Хората в Йоркшир бяха прекрасни, помисли си тя и влезе навътре, за да провери дали Анна не беше седнала във вътрешната стая. Топло, как не. Навън камъните се пухаха от студ, но тук цареше една особена упоритост — особено сред мъжете, които се бояха да не проявят дори най-малката слабост.

Анна беше намерила маса в дъното и помаха на Софи. Дългата ѝ кестенява коса беше прихваната със зелен молив, тя носеше очила с черна рамка и пурпурен шал около врата, приятен акцент в иначе семплата комбинация от черен пулlover и дънки.

— Здравей! — извика тя.

— Здрасти — каза Софи. — Чакай да си взема един чай и идвам. Ти искаш ли нещо друго?

— Онези *pain au chocolat*^[2] изглеждаха много вкусни — отбеляза Анна. — Ще си взема, ако и ти...

Софи се засмя.

— Две кифлички с шоколад пътуват насам — тя остави палтото си на облегалката на стола и отиде на бара.

Чаят беше сервиран в големи керамични чаши с флага на Йоркшир (разбира се) с малки старовремски бутилчици за мляко, а кифличките ухаеха апетитно.

— Благодаря ти, че правиш това — каза Анна, като откъсна една стърчаща коричка от кифличката и я напъха в устата си. — Много си мила.

— Няма проблем — каза Софи. — Не знам какво ще открием, но смяtam, че си струва да опитаме.

— Всяка информация ще ми бъде от полза — призна Анна. — Според интернет Римини се простира на доста голяма площ по крайбрежието — четирийсет километра плажове, така че сигурно има стотици хотели и курорти. Кой знае къде е била отседнала мама — тя извади снимката, прибрана в найлонов джоб. — Но ако твой приятел има някаква представа къде е направена тази снимка, това ще бъде някакво начало.

— Така е — каза Софи. Тя погледна снимката на тъмнокосия мъж в средата, прегърнал сияеща млада жена. — Еха. Значи това е баща ти.

— Това е той. Джино.

— Наистина си приличате — каза Софи, вглеждайки се внимателно — снимката беше леко размазана, но Джино и дъщеря му имаха сходен мургав тен, тъмни очи и коси. Тя прибра внимателно снимката в чантата си. — Колко вълнуващо. Разчитай на мен. Да се надяваме, че Марко ще открие нещо полезно.

— Благодаря. Нямам търпение да се срещна с баща ми. Аз дори не знам дали той подозира, че съществувам.

— Ти все още ли планираш да отидеш в Римини и да се опиташ да го откриеш? — попита Софи.

— Такъв е планът — Анна разбърка замислено чая си. — Въпреки че напоследък ми се струпаха много неща, за съжаление.

— О! Добри или лоши?

— Лоши — Анна въздъхна. — Снощи открих, че моят приятел си има друга. Което беше чудесно.

Пръстите ѝ върху чаената лъжичка трепереха и Софи забеляза тъмните кръгове под очите ѝ.

— О, по дяволите. Сигурна ли си?

— Напълно. Без капка съмнение — тя направи физиономия. — Първо, видях ги да се целуват в „Нандо“. После открих, че е записвал цялата кошмарна история в таблица.

Софии зяпна от слисване.

— Не! Таблица?

— Да. Проклета таблица. С прецизно описание на всички подробности.

— Това е ужасно. И в същото време страшно тъпо — Софи отпи гълтка чай и изсумтя. — Таблица, мили боже.

— Да, нали? Що за глупак прави такива неща?

— Глупак, който не те заслужава — отсече Софи. — Честно. Той сигурно картотекира всичките си книги по азбучен ред?

— Да. Както и подробен регистър на всичките си финансови операции — отговори Анна. — Включително — няма да повярваш — единственият път, когато даде на един бездомник пет лири.

— Боже. Последният голям филантроп.

— Да. Последният голям задник, бих казала.

Последва пауза. Двете жени на съседната маса си шушукаха оживено в духа на „Не може да бъде“, „Може!“, „Кажи ми, че не го е направил!“, „Казвам ти, че го направи!“, като с всяка реплика тонът ставаше по-висок.

— Е, какво става сега? — попита Софи. — Той разбра ли, че ти знаеш?

— Не. Този приятен разговор тепърва предстои. Изпратих му имейл, в който му казах да изнесе всичките си вещи от моя апартамент до девет часа тази вечер, иначе ще ги изхвърля на улицата, така че той сигурно е схванал, че съм бясна — тя завъртя очи. — Макар че като го знам какъв е тъпак, може да не еоловил намека. Както и да е. Съжалявам, че те занимавам с такива неща. Това теб не те интересува.

— Няма проблем. Надявам се всичко да се нареди — Софи погледна Анна над ръба на чашата си. — Знаеш ли, съдейки от моя опит, да се метнеш на самолета и да отлетиш към някое приключение,

например в Римини, е най-доброто лекарство за разбито сърце. Може би имаш нужда да се откъснеш за малко? Да си починеш.

Анна вдигна вежди.

— Мислиш ли? Ти така ли направи?

— Да — Софи замълча, засрамена от лицемерието си. На нея ѝ трябваха три години и много пътувания със самолет, за да започне да превъзмогва Дан — и само онзи ден се беше разтреперила като желе от новината, че двамата бяха в една и съща страна. — Е, поне в краткосрочен план помага — добави тя. — Но аз не съм най-добрият съветник. Направи това, което ще ти помогне.

— Снощи се натрясках с алкохол и преядох с торта. Днес пиша обзор и не отговарям на обажданията му. Довечера ще разчистя апартамента и сигурно ще му вдигна скандал на улицата. — Анна направи физиономия. — Както и да е. Сигурно е за добро.

— Да. Желая ти късмет.

Те потънаха в мълчание за момент, смутени от взаимните уверения, при положение че почти не се познаваха. Междувременно жените зад тях изпискаха „Не вярвам“, „Да, обаче е вярно!“.

— Разбрах, че той замисля нещо, когато се прибра вкъщи с въжета за бънджи. Помислих си, че ще поправи покрива най-после или че ще ми направи всичките петдесет нюанса.

Анна се изкиска.

— Луди хора — прошепна тя, като допи последната гълтка от чая си. — Аз трябва да се връщам в редакцията. Още веднъж ти благодаря за помощта и за разговора.

— За теб винаги — отговори Софи. — Това е моят телефон — добави тя, като написа номера върху една салфетка. — Звънни ми, ако ти се прииска да пийнем нещо или да поговорим. Хей, не забравяй какво ти казах за качването на самолет, когато нещата станат прекалено сложни. Може би имаш нужда точно от лъчите на италианското слънце.

— Това не е лоша идея — каза Анна. Тя прибра салфетката в чантата си и се усмихна. — Очаквам да чуя какво ще каже твойят приятел. До скоро, Софи.

Този следобед Джим трябваше да отиде на контролен преглед в болницата и тъй като Софи не беше на работа, реши да го придружи.

Ако си останеше вкъщи, тя щеше да се опитва да измисли нещо остроумно и миличко, което да публикува под последния фейсбук статус на Дан, или да проверява разписанието на влаковете до Манчестър.

Тя не трябваше да тормози горкия човек. Защото беше напълно възможно той вече да е женен и да има седем деца. (Макар че Софи знаеше отлично, че Дан не беше женен със седем деца. Или ако беше, той не се беше сетил да го публикува във Фейсбук. Тя беше проверила.)

Всички се надяваха, че това щеше да бъде последният контролен преглед на Джим в болницата. След втория инфаркт му смениха лекарствата и той вече не получаваше пристъпи на задух или умора.

Триш дори спря да вдига предупредително пръст всеки път, когато Джим подхваща темата за връщането на работа. Може би, само може би, животът му се връщаше в обичайното си русло.

Навън беше все такъв лют студ, с остьр, режещ вятър, но щом влязоха в приемната зала на болницата, температурата се доближи до тропическа. Софи и родителите й спряха, за да свалят шапките и шаловете си, и тя зърна едно познато лице.

— Рой! — възклика учудено тя, когато той влезе. — Какво правиш тук? Наред ли е всичко?

Обичайната усмивка на Рой липсваше. Всъщност той изглеждаше просто ужасно — блед и стресиран, дори закърши ръце, когато заговори.

— Джералдин падна — каза той с тревожен поглед. — Вчера. Прекара нощта тук.

— О, Рой — каза Софи. — Сега как е? Какво стана?

— Поледица на улицата — каза той. Устата му трепереше. — Тя носеше високи токчета, пусти да опустеят. Високи токчета и поледица, моля ти се! Аз й казах да обуе топли валенки, но тя няма такива ботуши. Не и Джералдин. „Трябва да ме упоиш с хлороформ, преди да ме видиш да нося мечешки ботуши на обществено място“, така каза тя.

Джим закима с разбиране.

— Жени — каза той, с което си спечели смушкане в ребрата от Триш.

— Много съжалявам — каза Софи и докосна ръката на Рой. — Боли ли я? Какво казаха лекарите? О — това са майка ми и баща ми. Мамо, татко, това е Рой, един от моите курсисти.

Рой им се усмихна плахо, принудено. Виждаше се, че умът му беше другаде.

— Тя има фрактура на пелвиса — каза той. — Ще остане тук още едно денонощие. Аз отивам да ѝ донеса дрехи. Много я боли.

— Горкичката — каза съчувствено Триш. — Можем ли да помогнем с нещо?

— Да, дай да запиша телефона ти, Рой — каза Софи, изваждайки джие сема си. Той изглеждаше така, сякаш целият му свят се беше преобърнал с главата надолу. Софи си спомни, че Джералдин беше споменала, че нямат деца (Не че не сме се опитвали, нали, Рой? Но не ни беше писано.), и се запита как щяха да се справят. — Имате ли никакви близки или съседи, които да ви помогнат?

Рой премигна, сякаш не можеше да осмисли толкова много въпроси. Той изглеждаше така изгубен без словоохотливата, чаровна Джералдин до него — по-стар и немощен, смален в палтото и шала си.

— Слушай — заговори бързо Софи. — Аз ще дойда с теб сега, може ли? Нали може, татко? После ще дойда при вас в кардиологията — тя улови Рой под ръка. — Ела. Кажи къде отиваме и аз ще ти правя компания.

* * *

Когато се прибра по-късно същата вечер, Софи се устреми право към лаптопа, решена да преглътне гордостта си и да отклика на статуса на Дан. След като видя как Джералдин и Рой се държаха за ръце в болницата и се усмихваха, гледайки се в очите, все още влюбени след толкова много години, тя се убеди, че истинската любов съществува. При някои хора се случваше — родителите ѝ бяха друг блестящ пример. Кой казваше, че нямаше да я споходи и нея? Ако си струваше да се бори за някого, това беше Дан Колинс.

Като цяло денят беше добър, каза си тя, докато чакаше страницата да се зареди. Беше ѝ приятно да разговаря с Анна.

После в болницата научиха, че баща ѝ се е стабилизиран и може да се върне на работа в понеделник. Оттогава усмивката не слизаше от лицето му. Колкото до Джералдин — е, нейното положение не беше розово, за съжаление очакваха я няколко седмици на легло и никакви високи токчета за известно време. Честно казано, човек трудно можеше да я познае без грим и по памучна пижама. Но Софи се радваше, че беше срещнала Рой и можа да предложи практическа помощ и утеша. Тя вече планираше как тя и другите хора от курса по италиански щяха да намират да я виждат.

На връщане от болницата умът ѝ прехвърляше възможните отговори на статуса *Върнах се в Манчестър. Липсах ли ви?* На бившия си приятел. Ако щеше да отговори (а тя определено щеше да го направи — любовта не обичаше страховитците), то тя трябваше да измисли перфектния коментар: небрежен, забавен и съвсем леко закачлив, за да му подскаже, че все още имаше мъничък шанс с нея. Но какво да напише? Тя отхвърли откровеното *ДА, ПО ДЯВОЛИТЕ* (прекалено очевидно), заигра се с няколко остроумия около „там долу“, тоест Австралия (прекалено грубо), прехвърли няколко интимни шеги, които никой друг нямаше да разбере (тоест, ако не броим другите му гаджета), преди да реши да го кара семпло и леко.

Прям, пораснал Дан! Добре дошъл. Здравей от слънчевия Шефилд — нещо такова. Това щеше да свърши работа, нали? Без обещания, но все пак намекваше, че тя също беше във Великобритания.

С олекнала глава Софи отвори браузъра и влезе във Фейсбук. Превъртя новините, докато намери неговото съобщение... ето го.

Тя се намръщи, вълнението ѝ се замени от разочарование, когато видя всичките двайсет и три коментара под поста му. Бавна реакция, Софи.

Джема Блейн: Пич! Ау как ми липсваше. Кога ще мога да те спипам отново? xxxxx

Алис Харис: Дан, съкровище! Домъкни си задника тук, пронто!

Елоиз Уинтърс: Да, разбира се! ОБАДИ МИ СЕ!

Джейд Никълс: БОЖЕ МОЙ, Дан! Нямам ТЪРПЕНИЕ да те видя. Много ми липсваше, скъпи. Много целувки.

София не можеше да чете повече. Целувки. Главни букви. Скъпи. Пич. Кои бяха тези жени и какви права имаха над него?

Тя затвори страницата, ръката ѝ трепереше върху мишката. Джема и Алис, и Елоиз, и Джейд... и те бяха само върхът на айсберга. Безгрижният красив Дан сигурно трябваше да ги отблъсква със сила през последните няколко години. И защо изобщо София си беше въобразила нещо друго? Тя трябваше да си знае. Е, проклета да бъде, ако добавеше името си в този робски харем. Дан беше казал съвсем ясно в Сидни, че всички хубави неща си имат начало и край. И беше прав.

[1] Pasticceria (ит.ез.) — сладкарница. — Б.пр. ↑

[2] Кифлички от многолистно тесто с пълнеж от шоколад (фр.ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

ALLUFFICIO — В ОФИСА

Да се опитваш да напишеш страхотен обзор на ресторант, докато главата ти се цепи от махмурлук, е крайно неприятно. Да се опитваш да го напишеш с махмурлук, докато образът на приятеля ти, който лигави друга жена, преминава през мозъка ти на всеки трийсет секунди, е почти невъзможно. Но обзорът на Анна трябваше да се появи върху бюрото на Имоджен най-късно в четири часа този следобед: факт. Освен това тя знаеше, че веднага щом се върнеше на работа, Марла щеше да се насочи към този обзор като лешояд, за да го разнищи и разкритикува до най-малки подробности. Ако имаше дори само едно банално изречение, Марла щеше да го изтъкне като решаващ аргумент в подкрепа на тезата, че Анна просто не я биваше за тази работа: факт.

Излизането на чист въздух и срещата със Софи й се отразиха добре, особено след като Софи я увери, че нейният познат щеше да хвърли всички сили в издирването на Джино. Но веднага щом Анна се върна в редакцията, усещането за неотложност и еcranът пред нея изпразниха ума й от всякакво вдъхновение.

„Енрико“, новият италиански ресторант на Еклисъл Роуд, предлага уютна атмосфера и прекрасно обслужване, започна тя и моментално изтри изречението. Уф. Дървено и досадно. Втори опит.

Обичате ли италианската кухня? Тогава ще се влюбите в „Енрико“, новият италиански ресторант на Еклисъл Роуд, написа тя. Също толкова ужасно, реши Анна миг по-късно и изтри написаното. Беше като излязло от тъпа реклама.

Тази задача се оказваше по-трудна, отколкото беше очаквала. Решаващото първо изречение й убягваше. Анна знаеше от предишните лекции на Имоджен, че пишещият разполага приблизително с три изречения, за да грабне читателя. Ако не успееше да го направи до третото изречение, читателят просто обръщаше страницата и зарязваше усърдно написания материал.

— Може да си написал най-интересната, брилянтно конструирана статия в историята на журналистиката — обичаше да казва Имоджен, — но ако ти куца първото изречение, никой няма да си направи труда да открие великолепието ѝ.

Анна гаврътна изстиналото си кафе, опитвайки се да се настрои. Обикновено това не беше проблем. Проклетият Пит и неговият нахален език. Не стига, че я беше накарал да се почувства като пълен идиот, а на всичкото отгоре съсипваше кариерата ѝ, като я разсейваше в критичния момент.

— Всичко наред ли е? — попита Джо, минавайки край нея. Изражението му беше предпазливо, сякаш очакваше Анна да превърти и да хукне нанякъде, както беше направила снощи.

— Да, приказно — отговори тя с кисела усмивка. — Няма как да е по-добре.

Джо вдигна ръце.

— Само питам — каза той и се отдалечи.

О, супер. Отблъсна го, а той просто се държеше приятелски. Анна понечи да се извини, но не каза нищо, тъй като той вече беше в другия край на стаята и нямаше да я чуе.

Тя потисна въздишката си, съсредоточи се върху монитора, увеличи размера на шрифта на заглавието, постави го в курсив, после върна стария шрифт и добави датата. След това постави името си в курсив и го върна в нормален шрифт. *Хайде, Анна. Напиши нещо. Винаги можеш да го редактираш след това, да изрежеш тъпите места. Просто напиши нещо, по дяволите!*

Но пръстите ѝ се помайваха над клавиатурата, отказвайки да наберат дори една дума. Това беше отчайващо. Може би трябваше просто да си вземе болничен и да се приbere вкъщи. Но тогава щеше да се издъни с обзора и Имоджен нямаше да ѝ даде втори шанс. А Марла щеше да триумфира. Тя си представи непоносимо злорадото ѝ изражение. *По-трудно е, отколкото изглежда, нали? За съжаление не всеки има таланта да пише обзори.*

Мисълта за Марла я озари с нова идея. Как го правеше тя, самопровъзгласилата се кралица на ресторърската сцена в Шефилд? Анна отвори уеб сайта на вестника и прехвърли предишните материали, надявайки се да намери вдъхновение.

Представете си тази сцена: събота вечер е, аз съм облечена в моята нова рокля от „Рипъблик“ и обувки на мегависоки токчета, заедно с трите ми най-верни дружки, и трите убийствени мацки. Кое е най-хубавото заведение в града за четири мацки, които искат да се поглезят с вкусна храна в стилна обстановка? Е, учудвам се, че питате...

Анна сви устни. Стилът на Марла беше нарцистичен, но дори тя трябваше да признае, че не беше лош. Определено беше значително по-примамлив от шаблонните фрази, които тя вече беше написала и изтрила.

Хайде, Анна. Ти също можеш да пишеш задушевно. Ти можеш да пишеш фриволно. Само започни да пишеш, за бога.

Тя отпусна пръсти като маestro, който се готви да подхване труден концерт за пиано, и най-накрая започна да пише.

— Анна, аз съм. Пит.

— Влизай — Анна му отвори вратата и отстъпи назад, когато той се опита да я прегърне. — Недей.

— Анна, съкровище, ти си се объркала.

— Не мисля така — гласът ѝ беше арктически, обрасъл със звънтящи ледени висулки. — Я ме подсети как беше — свирка в дома на майка ти? Бързо чукане в обществената тоалетна на гарата? Това е прекрасно, Пит. Изискана работа — тя скръсти ръце на гърдите си и вирна нос. — Събери си нещата и изчезвай оттук.

Страх и потрес изпълниха очите му. Устата му увисна отворена. Пит беше спипан натясно.

— Какво искаш да кажеш? Ти как... — заекна той.

— Лаптопът — отговори любезноАнна. — Там всичко се води черно на бяло, достъпно за четене. Всеки с дори половин мозъчна клетка може да отгатне паролата ти.

Лицето му се сдуха като спаднало суфле със сирене.

— Аз... аз... аз просто се закачах — изтърси умолително той. — Това не означаваше нищо.

— Не усложнявай нещата — тя взе чантата си. — Аз излизам. Давам ти половин час да изнесеш вещите си, след което не искам да те виждам повече. Ясно ли е?

— Но, Анна...

— Чao, Пит.

Тя излезе от апартамента и тръгна към „Лескар“, където в продължение на трийсет мъчителни минути седя сама на ъгловата маса с халба „Гинес“, полагайки неимоверни усилия да не се разплач.

Когато се прибра вкъщи, всички следи от Пит бяха изчезнали, освен една бележка на масата.

Съжалиявам, Анна. После той беше започнал да пише *ако ти някога...* но явно беше размислил, защото го беше зачеркнал. Хъх. Тя само можеше да предполага какво се бе канил да напише Пит.

Ако някога ти се прииска чукане, обади ми се.

Ако някога се почувстваш отчаяна, обади ми се.

Ако някога оствърдиш, че си допуснала грешка, знаеш къде да ме намериш.

Да, сигурно. На куково лято.

Ако Анна си мислеше, че с това свършваха травмите за тази седмица, грешеше горчиво. Още щом влезе в редакцията на другия ден, преди още да е съблякла палтото си, Имоджен я погна.

— Ако обичаш, Анна — каза тя с онзи рязък, категоричен тон, който моментално всяваше ужас в душата.

О, боже, помисли си Анна, като последва шефката си и влезе в нейния кабинет. Ами сега? Всичко беше заради обзора, тя го чувствува интуитивно. Имоджен не го беше харесала. Имоджен съжаляваше, задето й беше възложила да замества Марла. Имоджен щеше да...

— Става въпрос за обзора за ресторанта — започна Имоджен, сякаш четеше мислите ѝ. — Трябва да кажа, че съм разочарована. Надявах се на нещо увлекательно, с малко повече въображение.

— Нещо увлекательно, с малко повече въображение — повтори глупаво Анна.

— Да, Анна, нещо като увлекательните шеговити текстове, с които ти възроди кулинарната рубрика. Този обзор е убийствено скучен. Какво стана? Някакво обяснение? Болна ли беше? Пияна? Някой е добавил в питието ти валиум? Защото текстът ти е издънка.

Ох! Защо не ми го кажеш направо, помисли си Анна, трепвайки. Тя отвори уста, питайки се дали да не излее любовните си тегоби върху бебешко синьото сако на шефката си. И почти моментално размисли. Имоджен притежаваше емоционалната интелигентност на алигатор.

— Съжалявам — каза тихичко тя. — Сигурно съм имала лош ден. Ще опитам отново.

— Много ясно. И този път му придай по-интимно звучене. Помалко баналности, повече индивидуалност. Разкажи го от първо лице, чу ли? Обещах на коректорите, че материалът ще бъде готов до обяд, така че се залавяй за работа. Часовникът тиктака — тя се врътна на стола си и заби поглед в компютъра, а Анна схвани намека и се изнесе от кабинета. Ужас! Това беше същото, като да те върнат да си напишеш домашното още веднъж. Журналистическото писане беше неблагодарна работа — неминуемо те коригираха, редактираха, съкращаваха — и това беше добре, такъв беше занаятът. Но да те накарат да напишеш от нулата вече готов материал, беше друго нещо. Единствената ѝ утеша беше, че Марла я нямаше в редакцията, за да се наслади на нейното унижение.

Анна препрочете отхвърления обзор със свито сърце. Честно казано, Имоджен имаше право. Текстът беше отчайващо тромав и банален: аз ядох това, моят сътрапезник опита онова, ресторантът беше такъв и такъв.

Добре. Но това беше вчерашният опит. Днес Анна щеше да разчупи леда. В рамките на два часа и четирийсет минути, точно. Щом Имоджен искаше духовитост, въображение и интимност, Анна щеше да ѝ ги даде с пълни шепи.

Ако сте чели наскоро моята кулинарна рубрика, започна тя, сигурно вече знаете, че съм луда по италианската кухня. Затова когато ми предложиха златната възможност да напиша обзор за „Енрико“, новият италиански ресторант на Еклисъл Роуд, направих резервация по-бързо от италиански готвач, който приготвя брускети.

Тя спря за момент. Добре. Това вече ставаше. Как да продължи по-нататък? *Разкажи нещо от първо лице*, беше казала Имоджен. Задушевно. Добре. После тя си спомни лъжата на Пит, че не можел да я придружи в ресторанта, и я обзе гняв. Дали да не въвлече Пит в обзора, да го вика в „историята“? Имоджен можеше да се ядоса, че използва вестника за разчистване на лични сметки. *Това трябваше да е материал за храната, не за твоя личен живот*, за бога, представи си я да казва хапливо Анна. Но пък, от друга страна, този подход можеше и да й хареса. Пък и какъв по-добър начин да примами читателя от няколко пикантни разкрития от истинския живот?

Заведението се очертаваше като идеалното място за романтична вечеря, но за съжаление моят приятел се обяви за зает, написа Анна. Какъв срам! Все едно...

Тя се поколеба, защото знаеше, че майката на Пит четеше уикенд броевете от кора до кора, също както правеха и колегите му.

О, я да си гледат работата, помисли си тя. Той сам си беше виновен.

Защото един красив колега беше свободен и изяви желание да ме придружи, написа тя. Чети и плачи, Пит, помисли си Анна, удряйки клавишите с неподозирano вдъхновение. Ти вече не си ми нужен.

За разлика от първото мъчително творение вторият вариант на обзора на практика се написа сам. Облакът се вдигна и Анна разкърши вдъхновението си с истинска наслада, знаейки, че текстът беше забавен и остроумен, вкусен и увлекателен.

Дали ще отида отново в „Енрико“? Да, разбира се. Нещо повече. Когато си тръгнахме с Красивия колега, със

замаяни глави от опасно вкусните мартинита „Парнстар“, аз се чувствах толкова сладко заситена и доволна, че дори видът на моя така наречен приятел, който мляскаше физиономията на друга жена на една маса до прозореца в „Нандо“, не успя да изтриве усмивката от лицето ми. В Средиземно море има още много риба, така да се каже!

Анна прегледа внимателно текста за граматически и правописни грешки, после го копира в имейл и го изпрати на Имоджен, преди да е размислила. Понякога човек трябваше да рискува. А Пит щеше да получи един як юмрук в мутрата на страниците на съботния брой на вестника.

* * *

В събота сутринта Анна се събуди рано и си напомни, че това беше първият ден от новия ѝ живот. Тя изрови спортния сутиен, обу долнището на анцуга и маратонките и тръгна послушно към алеята за тичане в Ендклиф парк. Това беше едно от обещанията за Нова година, което тя спазваше засега и се наслаждаваше на сутрешния крос с приятелките ѝ всяка събота по протежение на петкилометровата алея, в слънце и дъжд.

Кросът с момичетата и сладкодумната закуска в кафенето в парка бяха балсам за душата ѝ. Нейната приятелка Хлоуи също се беше разделила с приятеля си наскоро и докато похапваха яйца и бекон, те планираха женски занимания, с които да се поглезят. След това Анна тръгна към къщи със значително по-ведро отношение към живота и света. Имаше няколко нови рецепти, които се канеше да изпробва за следващото издание на кулинарната рубрика, а после щеше да се залови с голямото пролетно почистване на апартамента.

Тя можеше дори да прегледа полетите до Римини. Нали Софи каза, че пътешествието е най-доброто лекарство за разбито сърце?

Тя си взе вестник от будката близо до дома ѝ и прелисти страниците, докато намери обзора. Имоджен беше казала, че е „възхитена“ от новата, подобрена версия на материала (Ето за това

говоря!) и Анна цял ден сияеше от гордост (и облекчение). Да, ето го. Тя се спря на улицата, прегледа статията и едва не изпусна вестника от шока.

Чакай — някой беше променил заглавието. По-точно, беше го заменил с ново. Нейното заглавие беше: МАМА МИА! РЕСТОРАНТЪТ НА ЕНРИКО Е ВЪРХЪТ, но сега заглавието гласеше: МАМА МИА! „ЕНРИКО“ МАМИ С... ХРАНАТА НА ЛЮБОВТА?

По-лошото беше, че някой от графичните дизайнери (кой? Чакай само да го докопам) беше добавил картийка с разбито сърце... О, не. Силуетът на Джо с въпросителна го идентифицираше недвусмислено като Красивия колега от материала.

Истински ужас. Това беше катастрофа. Това беше пълен провал. Вместо да натрие носа на Пит, графичното оформление създаваше впечатлението, че историята разказва как Анна се влюбва в Джо. Как се беше случило това? Дали Имоджен беше дала такива указания, или графичният дизайнер беше решил да се пошегува?

Анна пъхна вестника под мишница, измина тичешком пътя до апартамента си и взе телефона. Тя трябваше да предупреди Джо, да му каже, че беше станало ужасно недоразумение, да му обясни, че това не беше — повтарям, НЕ БЕШЕ — нейна идея.

Прекалено късно. Когато включи мобилния си телефон, тя видя, че той вече ѝ беше изпратил есемес, чиято студена враждебност я смрази.

Току-що видях твоя обзор?!? Джулс е бясна. Много
благодаря.

— Но аз не исках да кажа... — възкликна Анна, после се срина на дивана, омаломощена. Глупости. От лошо към още по-лошо. Как щеше да възстанови репутацията си след тази история?

ГЛАВА 24

ЛАБИТО НУЗИАЛЕ — БУЛЧИНСКАТА РОКЛЯ

— Та-да! Какво мислиш?

Катрин прогони мрачните си мисли и вдигна глава, за да се наслади на видението, което беше излязло иззад кадифената завеса на пробната в „Уедид Блис“. И остана без думи.

— О! — възклика тя след малко. Дали беше успяла да запази усмивката на лицето си? Дано да не изглеждаше прекалено изкуствена.

Междувременно нагласената с турирана прическа и изкуствен тен Карол, управителката на „Уедид Блис“, плесна с ръце и примижа в нещо, което обезпокоително приличаше на престорен оргазъм.

— О, това е абсолютно прекрасно — ахна тя. — О, ще припадна. Сензационна си!

Катрин все още не успяваше да навърже цяло смислено изречение.

— Ъм... — покашля се тя.

Пени се обърна настрани в манекенска поза, сложила облечената си в бяла ръкавица ръка на кръста, докато с другата придърпа каубойската си шапка с бели панделки. Вирна брадичка така, сякаш оглеждаше кон за родео.

— Не е каквото очакваше, нали, Кат? — попита тя.

— Не точно — призна Катрин. Честно казано, тя не знаеше какво точно беше очаквала. Но определено не беше очаквала рокля до средата на прасеца, украсена с волани, в комбинация с каубойски ботуши с бели пайети.

— Стои ти превъзходно — възклика ентузиазирано Карол, като пристъпи по-близо. — Подчертава фигурата ти. Този модел е съвсем нов, последният писък на модата, така да се каже.

Пени тропна с крак и се престори как върти ласо над главата си, като не откъсваше възхитен поглед от огледалото на стената.

— Идеята беше на Дарън — обясни тя на Катрин, без да обръща внимание на търговските трикове на Карол. — Нали съм ти казвала, че двамата с него ходим на каубойски танци? Трябва да дойдеш с нас, голям купон става. И си помислихме, хм, защо да не набледнем на уестърна? Знаеш го колко си пада по каубойските филми.

— Да — съгласи се любезно Катрин. Дарън обикновено носеше дънки и тениска, понякога обличаше карирана риза и си слагаше афтършейв, когато излизаше вечер. Тя не можеше да си го представи да препуска в галоп към ритуалната зала с гамashi, черна каубойска шапка и сребърни шпори на ботушите.

Макар че стилът несъмнено беше оригинален.

— А той с какво ще бъде облечен?

— Не сме тук, за да говорим за него, миличка — изсумтя Пени.

— Какво мислиш за тази рокля?

— Мисля, че... ти отива — отговори чистосърдечно Катрин, обгръщайки с очи дантелените ръкави, прилепналия сатенен корсаж, асиметричния подгъв. — Но мислех, че не искаш да носиш бяло?

— Знам. Но ти виждала ли си как изглеждат повечето каубойски рокли? Всичките са от кафяв велур с много волани. Колкото и да го обичам мята Дарън, няма да облека кафява велурена рокля на собствената си сватба — Пени се полюбува на отражението си в огледалото и се усмихна. — Докато това тук определено казва булка.

— О, да, абсолютно — побърза да се съгласи Карол. — Говори за уверена, модерна булка, която не се страхува да прекрачи условностите.

Пени изгледа озадачено Карол, сякаш едва сега забелязваше нейното присъствие, после отново се обърна към Катрин.

— Кат?

Катрин се усмихна плахо. Роклята определено казваше нещо.

— Ъ...

Пени наклони глава на една страна и се намръщи.

— Добре ли си? — попита тя. — Виждаш ми се нещо умърлушена. Не приличаш на себе си.

Катрин вдиша дълбоко.

— Щях да ти кажа по-късно — започна тя, като хвърли бърз поглед към Карол, която схвана намека и моментално се престори, че пренарежда стойката с короните.

— Тази сутрин аз...

— Съжалявам, че закъснях! — в този миг вратата на бутика се отвори и вътре влетя Леона, сестрата на Пени. През годините Катрин я беше виждала на празненствата у Пени, както и на първите ѝ две сватби; Леона беше руса и гърдеста, със смях, който можеше да пръсне стъкло на прозорец, и бедра, които разбиваха мъжки сърца. — Мили боже, какво си облякла, кукло? — попита тя, размахвайки драматично ръце.

— Това е нашата рокля „Савана“ — намеси се Карол, а усмивката ѝ замръзна заплашително. — Тя е подходяща за забавни, романтични булки с нетрадиционен, зашеметяващ стил.

— Искат, но не им се получава — отбеляза Леона. — Пен, ти да не си се побъркала?

— Ето, започва се — каза Пени с кисела физиономия. — Консултация на тема булчинска рокля от сестра ми, която така и не успя да си хване съпруг.

— Ах, ти, устатнице. Искаш ли да ти помогна, или не искаш?

— Не и ако ще се разпореждаш като генерал — заяви Пени. — Няма нужда да сипеш грубости още с влизането.

Катрин и Карол се спогледаха.

— Ние предлагаме богат асортимент от модели — започна тактично Карол. — Ако искате, можеше да изprobвате още няколко рокли.

— Може би сестра ми би искала да прояви мъничко уважение — каза Леона, попарвайки ентузиазма на Карол. — Може би тя би искала да ми благодари, задето дойдох тук отново, за да ѝ помогна да си избере трета екстравагантна булчинска рокля, когато всички знаем, че само след шест месеца тя ще подаде заявление за развод.

— О, я си гледай работата — сопна се Пени с преливащ от сарказъм глас. — Говоря сериозно — щом имаш такова отношение, върви си. Изобщо не ми трябва твоята помощ!

— Дами, моля ви — обади се Карол, кършейки ръце.

— Супер — значи дойдох дотук и платих таксата за паркинг напразно — изпухтя Леона.

— О, боже, Леона, двайсет кинта, ти сериозно ли ще се жалваш, че си платила двайсет кинта за паркинг?

— Млъкнете! И двете!

Крясъкът на Катрин умълча всички. Пени се стресна, а Леона я измери с негласния въпрос „Ти пък коя си, по дяволите?“. Карол ѝ се усмихна съзаклятнически, после нахлузи покерджийското изражение и отиде да подрежда короните.

— Съжалявам — каза Катрин, засрамена, — но така няма да стигнем доникъде, Пени. Не се обиждай, но в този случай споделям мнението на Леона. Подгъвът на роклята изглежда нелепо, но шапката и ботушите са много стилни. Карол, има ли друг модел каубойска рокля, която тя може да пробва?

— Има, разбира се — каза Карол. — Имаме още два модела, „Мери Лу“ и „Сапфир“. Чакайте само да проверя дали ги имаме в десети размер...

Тя се отдалечи, оставяйки Катрин с двете сестри, които продължаваха да я гледат смяни.

— Съжалявам — извини се отново тя. — Не исках да крещя. Просто имам особен ден, това е всичко.

— Няма нищо, миличка — успокои я Пени, окопитвайки се. — Извинявай, че сестра ми те прекъсна с дрънканиците си. Тя тъкмо се канеше да ми съобщи нещо — обясни тя на Леона.

— А, ясно — каза Леона. — Казвай тогава, какво е?

Катрин преглътна. Не си беше представяла разкритието по този начин. Леона приседна на кадифения подиум, кръстоса обутите си във високи чизми крака и се приведе напред, разкривайки пищното си деколте. Пени скръсти ръце и кимна.

— Говори, Кат.

— Обадих се на Ребека — призна смело тя.

— Въртиопашката, по която тича мъжът ѝ — обясни Пени на сестра си с висок шепот. — Какво ѝ каза? Надявам се, че си я навряла там, където ѝ е мястото.

Карол се върна с две бели сатенени рокли, но се оттегли дискретно в дъното веднага щом долови сериозната атмосфера. Дългите години работа с булки на ръба на нервна криза, емоционално нестабилни майки и изнервени приятелки я бяха снабдили със свръхчувствителен радар за душевни травми.

— Научих нещо — продължи Катрин, вече, без да я е грижа кой я чува. — Ребека и Майк — те са заедно в играта. Именно тя му плаща тълстите суми. Десетки хиляди лири.

Карол се помъчи безуспешно да потисне ахването си.
Леона се ококори.

— Тя е плащала на мъжа ти заекс?

— *На Майк?* — Пени не можеше да повярва. — Тоест, не се обиждай, миличка, но той няма вид на майстор в онази работа...

— Не, не заекс — каза Катрин. — За нещо още по-лошо.

Тя беше разплела загадката най-накрая: плащанията, конференциите, аферата. Достатъчно беше да се обади на телефона от визитката на Ребека и всичко си дойде на мястото.

— „Шенкман Фарма“, с какво мога да ви усълужа?

— Там ли е Ребека Хейл?

— Изчакайте да проверя, моля... Съжалявам, тя е на съвещание, искате ли да й оставите съобщение?

Катрин запази самообладание. Беше време за нейния изстрел в тъмното.

— Аз се надявах да обсъдя с нея едно плащане, което получих през Сентор — каза делово тя. — Има ли някой друг в отдела, който може да ми помогне?

— Да, разбира се. Сега ще ви свържа с Пол, асистента на Ребека.

Оказа се съвсем лесно. После Катрин проведе приятен и много полезен разговор с Пол, който явно беше много млад и не особено умен младеж. Той я увери ведро, че, да, всички техни плащания по този проект минаваха през Сентор, а не идваха директно от „Шенкман“.

— Не знам със сигурност каква е причината — добави той. — Сигурно защото така е по-лесно да се следят отделните сметки.

А пък според мен, Пол, сигурно защото цялата история е в нарушение с етичния кодекс, помисли си мрачно Катрин.

— Благодаря — каза тя в края на разговора. — Бяхте ми много полезен.

— Искате ли Ребека да ви се обади, госпожо... Извинете, не чух вашето име.

— Няма проблем, Пол. Мисля, че вече знам каквото ми трябва.

Пени се намръщи, когато Катрин завърши разказа си.

— Тоест, какво излиза? Фармацевтичната компания е плащала на Майк? За какво?

Леона се беше разположила на подиума, явно разочарована от този развой на събитията, вместо първоначалната версия за платенияекс.

— За да предписва тухен продукт — отговори Катрин — и да съветва другите джипита да правят същото на луксозните конференции, на които той ходи.

— Какъв е този продукт? Виагра или нещо такова? — попита Леона с малко повече интерес.

— Казва се демелцерол, някакъв бетаблокер. От скоро е пуснат на пазара, както разбирам, след кратко клинично изследване.

— И какво? Изгубих нишката — дори Пени я гледаше с недоумение.

Катрин понечи да отговори, но Карол я изпревари.

— *Нишката* — каза тя така, сякаш разговаряше с двойка идиоти — води до очевидно нарушение на лекарската етика. Дали той предписва лекарството, защото наистина смята, че то ще се отрази добре на пациентите, или за лична облага?

— Именно — каза Катрин.

— Шибана работа — отсече Пени.

— Това е възмутително — съгласи се Леона.

— Знам — каза Катрин. Тя разпери широко ръце и погледна трите жени. — Въпросът е какво да правя, след като открих това?

Катрин не беше спирала да се пита какво да прави, откакто се сдоби с последната информация. Към момента списъкът с възможните планове за действие беше следният:

Първо: тя можеше да разобличи Майк пред Общия лекарски съвет. Карол (която явно знаеше удивително много за медицинската етика) беше на мнение, че щяха да го изправят пред дисциплинарната комисия и вероятно щяха да му отнемат правото, да практикува. Не беше изключено Майк да отиде дори в съда, ако се докажеше, че здравословното състояние на пациентите беше пострадало вследствие

на неговите действия. Това щеше да е справедливо, но как щеше да се отрази на децата? Позорното петно щеше да съсипе живота им.

Второ: тя можеше да изнудва Майк за дял от парите.

Това беше идея на Пени.

— Кажи му, че няма да се изнесеш от къщата — добави тя за всеки случай. — Това ще му подейства — това беше изкуителна възможност. Нейните финансови проблеми щяха да се разрешат за миг. Но как щеше да се спогоди със съвестта си? Не. Този вариант беше изключен.

Трето: Катрин можеше да разобличи Ребека и фармацевтичната компания и да изнудва Майк. Това беше предложението на Леона.

— Нека и двамата да операт пешкира — каза тя злобно. — Заедно са нагазили в калта, нека си поемат заедно последствията. Така с един удар ще се отървеш от двама негодници.

Или, разбира се, оставаше четвъртият вариант: да загърби всичко. Тогава Матю и Емили никога нямаше да научат, че баща им беше опетnil професионалната си репутация. А тя щеше да избегне ужасната конфронтация с Майк. Защото дълбоко в себе си Катрин знаеше, че това я ужасява повече от всичко. Той със сигурност нямаше да приеме добре нейните ултиматуми. Само че последният вариант влизаше в грубо противоречие с останалите три. На този етап Карол беше приготвила кафе за всички и беше отворила кутия шоколадови бисквити (въпреки че не даде на Пени да ги доближи, докато не съблече роклята „Савана“ и не я окачиха на безопасно разстояние). Но всички единодушно поклатиха глави, когато Катрин огласи четвъртата възможност.

— Да не направиш нищо? Не можеш да го оставиш да се измъкне безнаказано — отсече Пени.

— Да не направиш нищо? Когато можеш да изцедиш негодника до последната капка кръв? Я стига — каза Леона, обстрелвайки ги с възмутени шоколадови трохи.

— Това е морално престъпление — произнесе мъдро Карол. — Заради алчността на бившия ти съпруг можеха да умрат хора.

Те бяха прави. Тя трябваше да направи нещо. Освен това Анна я беше предупредила недвусмислено миналата седмица след часа по италиански: ако Катрин не предприемеше нищо във връзка с уликите, с които разполагаше, тя ставаше съучастник. Можеха да я обвинят в

съучастие в престъплението! Само това ѝ липсваше, да тикнат нея зад решетките.

О, колко беше трудно. И толкова сложно. Искаше ѝ се никога да не беше намирала банковите извлечения, брошури от конференциите и визитката на проклетата Ребека Хейл. Но ги беше намерила. И сега трябваше да измисли какво да прави и дали да го прави.

Когато стана време да отиде на курса по италиански по-късно същата вечер, тя все още не беше взела решение.

— *Buonasera*, Катрин — каза Софи, вдигайки глава от бележника си. — *Come stai!*

— *Non c'è male* — отговори Катрин. *Не е зле. Малко объркана. Не знам какво да правя. Но като цяло, не е зле.*

— Всички ли са тук? — попита Софи, броейки главите в стаята.

— Рой и Джералдин ги няма — каза Анна, обръщайки се назад. Рой и Джералдин винаги сядаха на едни и същи места, от ляво, но тази вечер столовете бяха празни.

— Ах — каза Софи. — Всъщност трябва да ви съобщя една лоша новина за Джералдин. Рой сигурно няма да се разсърди, ако ви кажа, че тя е в болницата с фрактура на таза.

В стаята се разнесе сподавен шепот.

— О, не! — извика Анна. — Тя как е?

Олеле, помисли си Катрин. Като съпруга на лекар — бивша съпруга на лекар — тя знаеше, че фрактурата на таза беше много болезнена и възстановяването противично бавно и продължително.

— Как е тя? — попита Нита. — Какво казаха лекарите?

— И как се справя Рой? — обади се Джордж. — Баща ми се срина, когато майка ми влезе в болница.

— Джералдин ще остане известно време в болницата, струва ми се — каза Софи, — така че Рой е... — тя замълча дипломатично. — Ами, той е разтревожен и притеснен, естествено. Канех се да ви кажа, в случай че можем да помогнем по някакъв начин.

— Аз на драго сърце ще му нося вечеря — предложи веднага Анна. — И без това заради моята рубрика готвя много повече, отколкото мога да изям сама.

— Аз също мога да помогна — обади се Катрин. — Мога да му напазарувам или да го закарам до болницата, ако иска — тъй като все още не си беше намерила работа, поне можеше да бъде полезна на другите, помисли си тя.

— Аз живея близо до болницата — каза Нита. — Ако Джералдин е навита на посетители, мога да ѝ отида на свидждане.

— О, вие сте прекрасни — каза Софи. — Оставете ми телефоните си, аз ще дам номерата на Рой. Убедена съм, че той ще оцени всяка помощ, която можем да му предложим — тя взе едно тесте фотокопирани листове и започна да ги раздава. — Е, класът определено ще бъде по-кrotък без тях двамата, но вече е време да започнем днешния урок. Мисля, че ще ви хареса. Днес ще научим да поръчваме храна и напитки, названията на различните магазини, а също и да питаме колко е часът да започваме.

* * *

— Започвам да губя надежда, че Фреди някога ще излезе да пийне с нас — възропта Нита, докато превземаха обичайните си маси в „Горчивия край“ по-късно вечерта. — Просто не го разбирам. Искам да кажа, определено долавям флуиди от него, но, от друга страна, той никога не иска да дойде с нас в бара.

— Аха — каза Катрин. — Мисля, че знам защо.

Анна я прониза с поглед, който казваше *И ти ли.*

— Да — каза тя.

— Нита, аз смятах да ти кажа.

— Мамка му — въздъхна Нита. — Казвайте. Той не е свободен, нали? Типично!

— Фреди? — попита Софи, като се обърна. — Да, той си има гадже, ти не знаеше ли?

— Аз го видях преди няколко вечери — каза Анна. — Дори се учудих малко.

— Аз също — призна Катрин, спомняйки си елегантната жена, с която беше видяла Фреди на улицата миналата седмица. — Защото тя е доста по-възрастна от него.

— Така ли? — попита Софи, намръщена. — Аз не мисля така.

— Тя? — Анна също се намръщи. — Аз го видях с един мъж.
Мислех си, че е гей!

Фийби се засмя и смушка сестра си.

— Нямаш късмет, Нийт — каза тя.

— Мъж? — повтори Катрин. — Аз го видях с една по-възрастна жена във „Фаргейт“. Много елегантна дама.

— Боже, това момче не си губи времето — отбеляза Софи. — Аз го видях да целува едно готино гадже...

— Мъж или жена? — попита мрачно Нита.

— Жена — каза Софи. — Приблизително на твоята възраст.

— Мамка му, колко гаджета върти едновременно този тип? — възкликна Фийби. — Хей! Може пък да е един от онези мъже компаньони!

— В такъв случай ти имаш шанс — пошегува се Джордж, като намигна на Нита.

— Да, ако можеш да се изръсиш да му платиш таксата — подхвърли ехидно Фийби.

Нита се ядоса.

— Аз никога не греша в тези неща — каза тя. — Струваше ми се, че той ме харесва. А сега се оказва, че той е шефилдският Казанова! — тя гаврътна шота си и се изправи. — Мътните да го вземат, тази вечер ще се натряскам. Кой иска още едно?

Катрин седеше до Джордж, който носеше тениска с надпис АСО ПИКА, с нарисувана градинарска лопата^[1]. След сконфузването при тяхното запознанство тя започваше да харесва земния, дружелюбен Джордж. Той беше на около трийсет и пет вероятно, с разрошена, пясъчноруса коса и проницателни кафяви очи, които гледаха честно и открито.

— Работиш ли дълго в градината, когато навън е толкова студено? — попита тя, за да поведе разговор.

— Не много — каза той. — Аз съм още и дърводелец, така че напоследък изработвам главно кухненски мебели — той се усмихна. — Но мога да ти направя красива маса или библиотека, ако предположиш.

— Чудесно е да умееш да се препитаваш с ръцете си — каза одобрително тя.

— Абсолютно. Обожавам тази работа — каза той. — Макар че нищо не може да се сравнява с работата навън, ако питаш мен. Да засаждаш растения. Да отглеждаш разни неща. Да ядеш нещо, което сам си отгледал... Това е смисълът. Всъщност аз исках да кажа нещо... — той се приведе напред и се обърна към всички на масата. — Ако някой от вас харесва такива неща, аз съм част от една общност, близо до Хилсбъроу. Отглеждаме плодове и зеленчуци по схемата вегбокс и постоянно търсим доброволци за неделите или за четвъртък сутрин.

Фийби не прояви особен интерес.

— Какво, да копая и да се ровя в пръстта? Погледни тези нокти, Джордж. Няма начин, миличък, съжалявам — тя раздвижи ръцете си с безупречен маникюр, с блестящ пурпурен лак за нокти.

— Мога да ти дам градинарски ръкавици... — предложи Джордж.

Тя поклати глава.

— Аз не обичам природата. Не ми се отразява добре.

— Аз ще дойда — обади се Катрин. — В неделя помагам в един дом за възрастни хора, но...

— Значи наистина си била ти! — възклика Анна. — В Клемънси Хаус? Видях те, когато си тръгваше миналата седмица, тъкмо отивах да видя баба ми. Нора Морли, сигурно я знаеш. Тя казва, че ти правиш страхотен чай.

— Аз обожавам Нора! — извика Катрин. — Тя е толкова... — тя замълча малко, преди да каже „палава“. Никой не искаше да чува такива неща за баба си, нали? — Тя е толкова забавна. Аз работя в градината там през лятото — добави тя, специално за Джордж.

— Охо, ти си много заета — отбеляза Софи. — А пък миналата седмица ни уверяваше, че не работиш! Не стига, че помагаш в дома за възрастни хора, ами отгоре на това работиш в благотворителния магазин и имаш две деца.

— Докато й правех косата, тя ми каза, че разхожда и кучетата от приюта. Нали, Кат? — обади се Фийби.

Всички я гледаха с... ами, с нещо, което можеше да се опише единствено като възхищение.

— Да — каза Катрин и се изчерви силно. Не беше свикнала да й се възхищават. Беше просто великолепно.

— Боже, това е страхотно — каза Джордж. — Браво на теб.

— Да — съгласи се Анна. — Аз се чувствам адски мързелива в сравнение с теб.

— Да, но аз нямам истинска работа — изтъкна тя, — така че трябва да си запълвам дните с нещо.

— Да, но дори тогава. Вече ми е неудобно да те помоля, като знам, че си толкова заета — каза Джордж. Очите му искряха. — Хей, ако обичаш да градинарствуваш, винаги можеш да се включиши в нашата партизанска бригада. Харесва ли ти идеята за тротоарно озеленяване?

— Тротоарно какво? — попита Нита.

— Тротоарно озеленяване. Събираме се от време на време група доброволци. Засаждаме растения на разни места в града, за да направим средата по-приветлива. По това време на годината няма много работа, но имаме цял куп плодови филизи, които искаме да посадим в центъра на града, ако някой иска да ни помогне.

— Аха — партизанска акция в стила на черните нинджи^[2] — осъзна Анна.

— Точно така — каза Джордж.

— Това законно ли е? — още докато изричаше това, Катрин беше готова да си отхапе езика. Показваше се толкова примерна и скучна. — Тоест, досега случвало ли се е да имате неприятности с властите?

Около очите на Джордж се появиха бръчици.

— Не е строго законно — отговори той. — Тази земя не е наша по право, така че не бива да я разкопаваме и засаждаме. Но повечето служители в общината си затварят очите. Защото ние не нанасяме поражения. Миналата година засадихме цяла цветна леха в Пийс Гардънс, когато орязаха бюджета на общината и нямаше пари за нови насаждения. Не знам дали сте я виждали? Изглежда приказно.

— О, да! Спомням си я — каза Катрин. — Напомняше на картичка от Прованс, но в центъра на Шефилд.

Джордж засия от задоволство.

— Да, това беше наше дело. И ние посадихме онези туфи лалета и лавандула на улица „Фицуилям“, и цяла миниатюрна зеленчукова градина пред университета. Някои от студентите влизаха да я плевят през лятото — след което изядоха цялата реколта, естествено.

— Това е толкова готино — каза Софи.

— Всъщност това е смисълът на партизанското градинарство — да превърнеш едно скучно, занемарено парче земя в нещо красиво и

полезно — той замълча. — Така че ако някой иска да се присъедини към нас, дайте знак. Когато сме повече, става по-весело.

— Аз... — Катрин се поколеба. Годините послушание и внимателно опипване на почвата бяха пуснали дълбоки корени в нея. Изведнъж тя си представи как викат Майк в участъка, където са я арестували и заключили. Какво щеше да каже той?

— Аз ще дойда — каза Нита. — Обещава да е забавно.

— Аз също ще дойда — каза Софи. — Мисля, че черните маски ще ни стоят фантастично, дами.

— Може и аз да дойда — каза замислено Анна. — Според мен си струва да се напише статия по тази тема.

Кафявите очи на Джордж не се откъсваха от Катрин, очаквайки търпеливо нейния отговор.

— Ами, да — каза тя, а по тялото ѝ премина вълнуваща тръпка.

— Да, защо не? Може да е забавно. Бройте ме и мен!

[1] На английски език думата spade означава фигурата пика и лопата. Затова надписът на тениската може да се преведе и като „асът на лопатите“. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за придобилото популярност движение на доброволците с черни маски, които извършват анонимно полезни за общността дела. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

ALLOSPEADE — В БОЛНИЦАТА

— Това е отделението — Софи натисна бутона до вратата и заговори на малкия говорител. — Здравейте, тук сме за свидждане с Джералдин Бренан.

— Заповядайте, влезте.

Чу се бръмчене и тя отвори вратата, следвана от Катрин и Анна. Беше сряда вечер и трите жени бяха дошли да посетят Джералдин в болницата, за да ѝ донесат цял куп списания и изискани шоколадови бонбони.

— Мили боже! — възклика Джералдин, разпервайки драматично ръце, когато ги видя до леглото си. Тя се беше облегнала на планина от възглавници, облечена в синя сатенена пижама, гримирана леко с руж и червило и вече определено приличаше на себе си, помисли си Софи. Имаше напредък.

— Какво е това, посещението на трите феи ли? — попита Джералдин, преди те да могат да ѝ кажат здравей, и размаха пръст. — Да не сте се разпределили на смени? Първо дойде Фийби с машата за къдрене, за да ме „направи“, както се изрази тя. Много мило от ваша страна, момичета.

— Много се натъжихме, когато научихме какво те е сполетяло — каза Анна, оставяйки шоколадовите бонбони на шкафчето до леглото.

— Да те предадат любимите ти обувки — това е върховна несправедливост. Как се чувствуваш?

— По-добре, след като ви видях — отговори Джералдин. — Каква приятна изненада. Сядайте. Дадоха ми само два стола, но едната от вас може да седне на леглото. Казах на санитарите, нали си давате сметка, че ще имам много посетители, трябват ми най-малко четири стола, но те не ме послушаха. Само че аз не се оплаквам. Благодарна съм за това, което имам. Ох, пак се разприказвах. Вижда се, че съм отегчена до смърт, нали?

— Рой идвал ли е днес? — попита Софи.

— Рой идва всеки ден, миличкият. Аз постоянно му казвам, Рой, не се разкарвай, особено когато улиците са заледени. Не искаме и двамата да се озовем тук, като гипсови патици. Той обаче настоява. Не го сдържа сам — тя намигна дяволито. — Какво да ви кажа? Още ме бива, дори в болничното легло. Той не може да ми устои.

Всички се засмяха.

— Несъмнено те бива — съгласи се Анна.

— Както и да е, много е мило, че идвате да видите една стара досадница като мен — продължи тя. — Шест седмици пълна почивка, така ми казаха лекарите. Шест седмици? Аз ги попитах дали се шегуват? Че аз не мога да седя мирно шест минути, какво остава шест седмици.

— Същата си като баща ми — усмихна се Софи. — Той лежа тук преди Коледа и беше най-нетърпеливият болен. Нямаше търпение да го изпишат, за да се прибере у дома.

— Явно е разумен човек — каза Джералдин. Набръчканите ѝ ръце потрепериха леко върху завивките и ъгълчетата на устата ѝ увиснаха. — Иде ми да се набия, задето се озовах тук, честно. Ако не си бях счупила таза, със сигурност щях да се наритам сама. Сега обаче не мога да го направя.

— Времето ще отлети неусетно, ще видиш — опита се да я успокои Катрин.

— Аз пък се обзалагам, че ще се влачи като черва — изсумтя Джералдин. — Ще изпусна чаеното парти и танците за Деня на свети Валентин — двамата с Рой го чакахме с нетърпение. Ще изпусна и твоите часове, мила. Да не споменаваме писцата!

— О, не — каза Софи. — Бях забравила за писцата. Имаш ли си заместничка?

Джералдин сбърчи нос.

— Сигурно ще поканят Бренда Додс на мое място. Тя притежава актьорския талант на препарирана лисица — в този момент лицето ѝ се проясни. — Освен ако... Хм, защо ти не поемеш ролята, Софи, мила? Спомням си, че веднъж каза, че си играла това-онова, а аз мога да те свържа с режисьора. Ти можеш да изметеш пода с Бренда Додс, повярвай ми. Тя е пълна бездарница.

Софии прие идеята на шега, затова се засмя. Но Джералдин улови ръката ѝ и я стисна с нов ентузиазъм. Тя очевидно не се шегуваше.

— Аз? Хм... аз не съм член на трупата, нали? — каза тя неопределено. — Не мога да се появя като парашутист и да ти взема ролята.

— Защо не? Остави това на мен. Аз ще говоря с Макс, режисьора. Той е много мил човек. Освен това хваща окото, трябва да призная, въпреки че си има гадже — Джош, — така че за съжаление за нас, момичетата, няма никакъв шанс. Но поне човек може да си оплакне окото, нали така?

София вече добиваше представа защо Рой веднъж бе признал, че се съгласява с всичко, което казваше неговата съпруга. Джералдин беше като неумолима сила, която те помиташе, не ти оставяше сили да гребеш в друга посока.

— Ами... аз... — заекна тя. — Тоест, аз от години не съм играла. Никога не съм се занимавала професионално.

Джералдин изсумтя.

— Професионално? Я стига. Никой от тях не е такъв, мила, не се тревожи. Така че ще дам телефона ти на Макс, нали? Той ще се зарадва. Той дойде да ме види вчера и беше потресен. Джералдин, каза ми, какво ще правя без теб?

— Шоуто трябва да продължи — каза дълбокомислено Анна. — Според мен ти трябва да опиташи, Софи.

— Виждаш ли! Тя е на моя страна — Джералдин не криеше триумфа си. — Ти си на същото мнение, нали, Катрин? Виждаш ли, Софи? Всички сме единодушни. Решено е, ти трябва да изиграеш ролята!

— Джералдин е абсолютно прекрасна и аз съм луда по нея, но това е като да спориш с булдозер — каза Софи по-късно, когато трите влязоха в съседния пъб. — Вече почти съжалявам бедния човек, който се опитва да режисира пиесата. Обзалагам се, че тя постоянно го обстрелва с предложения как да се разиграе този или онзи етюд.

— Сигурно той тайно е заледил нейната улица, за да предизвика злополуката — пошегува се Катрин. — Горката Джералдин. Класът по италиански ще бъде много по-тих без нея, няма спор.

— Ще се обадиш ли на Макс, режисьора? — попита Анна, отпивайки гълтка бира. — Аз не можах да преценя по изражението ти

дали всъщност искаш, или тайно се съпротивляваш! — тя кръстоса пръсти, сякаш правеше заклинание срещу вампир, после смушка Софи. — Не знам какви са другите ти актьорски умения, но покерджийското ти лице е ненадминато.

Софии се усмихна.

— Аз винаги съм обичала театъра, както май споменах пред Джералдин една вечер в пъба — каза тя. — Но не съм излизала на сцена от... ох, сигурно от осем години, от последната година в гимназията — изведнъж в спомените ѝ оживя собственият ѝ образ в дълга кадифена рокля и боси крака. — Лейди Макбет. За злото в нас, наместо мяко влейте отровна жлъч! Завий се, тъмна нощ в най-катранения дим на ада^[1] и така нататък — Боже, колко беше хубаво. Тя беше научила цялата пиеса наизуст. Играха само няколко представления за училището и родителите, но все пак Софи се беше вжivяла в ролята, сънуваше и дишаше с побърканата амбиция и пъклени планове на нейната геройня.

— Ти май се унесе в щастливи спомени — промълви тихо Катрин.

— Да. Това беше призванието, на което исках да посветя живота си, преди да изпадна и да тръгна да обикалям света — побиха я тръпки при спомена за онзи наелектризиращ момент в края на пиесата, точно преди аплодисментите на публиката. И как, когато тя беше излязла да се поклони, ръкопляскането се усили. Това е за мен, беше си помислила Софи, изпълнена с блажена гордост. *Te пляскат за МЕН*.

— Мисля, че Джералдин уцели право в целта — подкачи я Анна.
— Софи се размеква, Кат. Виж как се замъглиха очите ѝ.

Софии се засмя.

— Е, добре, ще му се обадя — обеща тя. — Той сигурно ще ми каже да си гледам работата и ще наругае Джералдин, задето се меси, но кой знае... — не бива да се отнасям в напразни фантазии, напомни си тя. Две реплики, така беше казала Джералдин. Все пак съзаклятието да бъдеш част от театрална трупа и адреналинът на актьорската игра на сцена я притегляха като морско течение. — Както и да е... — каза тя, опитвайки се да измисли някаква друга тема за разговор. И се сети. — О, боже! Анна! Имам новини за теб. Трябваше да ти кажа по-рано — Софи се зарови в червената си торба, разхвърляйки на всички страни химикалки и балсами за устни. — Къде го сложих?

Анна моментално се оживи.

— Твой приятел в Италия? Какво каза?

Софи извади един омачкан лист хартия, разпечатка на имейла, който беше получила предищната вечер.

— Той казва, че според него снимката е направена в Лунгомаре Аугусто — прочете на глас тя, после подаде листа на Анна. — Това явно е най-туристическата част, с много хотели и барове. Така че ако предприемеш издирването на баща си, трябва да започнеш оттам — тя замълча за момент. — Ти все още ли си решена да го направиш?

— Лунгомаре Аугусто — каза Анна и се усмихна. — О, боже. Толкова е вълнуващо. Благодаря ти! И да, бих тръгнала още утре, ако можех.

— Ах — въздъхна Софи, спомняйки си разговора в „Мармедюкс“. — А какво стана с твоя приятел?

— Вече е моят бивш приятел — отговори Анна.

— Прочетох твоя обзор за „Енрико“ в съботния брой — каза Катрин съчувствено. — Но Красивия колега ми хареса. Какво става с него?

Анна въздъхна.

— Аз и моята голяма уста, ето какво става — призна тя. — Аз написах материала, за да вбеся Пит, бившия ми приятел, без да помисля как ще се почувства Джо — тоест, Красивия колега, — когато го прочете. Или как ще се почувствва неговата приятелка, по-точно. Честно, той ми е само колега, никога не съм искала да го представя в друга светлина.

— Олеле — каза Софи.

— Да, получи се голям гаф — въздъхна Анна. — За всичко е виновна моята проклета редакторка. Тя и графичният дизайнер решили, че ще бъде по-готино да добавят снимка на Джо и да представят историята в романтична светлина — каквато изобщо няма — и сега той ми е сърдит, а аз май го загубих като приятел. Колкото до Пит, на него очевидно изобщо не му пушка. Сигурно е прекалено зает да чука новото маце, за да чете нещо толкова досадно като местния вестник.

— О, не — каза Катрин.

— О, да — увери я Анна. — Истината е, че последните няколко дни бяха пълен кошмар. Приятелката на Джо явно му се е разсърдила

жестоко, обвинявайки го, че ѝ изневерява — а всъщност не е така. След което той се разсърди жестоко на мен, защото очевидно ме мисли за някаква побъркана психопатка, която се опитва да го вика в леглото си. Докато... — тя се поколеба за миг. — Докато в действителност не е така!

— Това наистина е кошмар — съгласи се Катрин.

— Не можеш ли да му обясниш? — попита Софи. — Както ни обясни на нас?

— Опитах. Той не иска да ме изслуша. Държи се студено и дистанцирано, казва, че съм го направила за смях в редакцията. А най-лошото е, че има една гадна кучка, която обикновено пише обзорите на ресторани, и тя намира случката за безумно смешна и не спира да говори за нея. Така че мисълта за пътуване в чужбина е много примамлива в този момент — Анна вдигна рамене.

— Мъже — каза Катрин с неподозирano ожесточение. — Защо трябва да правят живота ни толкова труден и сложен?

— Тц, тц — обади се Софи, която все още не беше направила нищо във връзка с казуса „Дан Колинс“. После тя регистрира ожесточението в тона на Катрин. — Чакай малко — аз мислех, че ти си щастливо омъжена жена?

Катрин изсумтя.

— Да, и аз така мислех. До момента, когато той хукна след някаква руса кукла, която... — тя замълча. — Няма значение. Това беше причината да изляза от стаята по средата на урока онзи път, помниш ли, когато ти ни питаше *Sei sposata*. Аз не знаех как да ти отговоря.

— О, Катрин, съжалявам — каза Софи.

— Ти не си виновна — Катрин завъртя виното в чашата си. — Първо мислех да те помоля да ми преведеш „Да, но съпругът ми ме напусна“, после реших, че ще бъде прекалено драматично за вечерен клас. Затова казах „да“ и излязох.

— Сигурна ли си, че сте скъсали? — попита Анна. — Дали не е криза на средната възраст или...

— Това е краят — отговори Катрин. — Той каза, че никога не ме е обичал. Трудно можеш да простиш такова признание. Освен това... — устата ѝ застина в горчива гримаса. — След онова, което научих за него, повече не го искам в живота ми.

— Защо, какво е направил? — попита Софи, после се засрами, задето си пъхаше носа. — Извинявай. Не е моя работа.

Анна се наведе напред.

— Това има ли нещо общо с онова, което ти ме попита миналата седмица? За съмнителните плащания?

Катрин кимна, свивайки ръце в ската си, но не каза нищо повече. Софи погледна Анна, без да разбира за какво говореха. Съмнителни плащания?

Сега беше ред на Анна да се извини.

— Съжалявам — побърза да каже тя, виждайки смущението на Катрин. — Честна дума, не подпитвах. Не казвай нищо.

— Не се тревожи. Аз все още не съм решила какво да правя.

После, след като си пое дъх, Катрин подхвани отвратителната история за бившия си съпруг, който явно вземаше тайно пари от представителката на голяма фармацевтична компания.

— Най-ужасното е, че проверих в Гугъл информацията за демелцерол, медикаментът, който той предписва, и попаднах на много форуми в интернет, където хората обсъждат реакциите си на лекарството — каза тя накрая. — Опасявам се, че той се е съгласил да назначава този медикамент, въпреки че лекарството не действа добре на пациентите.

Името иззвънтя като камбана в главата на Софи.

— Чакай малко — демелцерол ли каза? — названието ѝ беше, познато по някаква причина и тя си спомни къде го беше видяла: върху опаковката хапчета в банята у дома. Името винаги ѝ напомняше за едно момиче на име Демелца, нейна съученичка от елитната частна гимназия. — Това е бетаблокер, нали? Мисля, че го предписаха на баща ми след първия инфаркт — сърцето ѝ заби лудо и тя изпита смущение от посоката на разговора. — Твойт бивш съпруг да не е лекар в медицинската клиника на Ризбъри Роуд?

Катрин пребледня като платно.

— Да — промълви дрезгаво тя, с широко отворени, тревожни очи. — Точно така — двете се спогледаха за момент, изпълнен с обвинение и извинение. — О, боже, Софи. Баща ти добре ли е?

Софии преглътна.

— Да, сега е добре, но лекарите в болницата му спряха демелцерола преди няколко седмици, след като получи втори инфаркт.

На Катрин явно ѝ прилоша.

— Значи лекарството не му е понесло — прошепна едва чуто тя.

— Не. Всъщност може дори да е предизвикало втория инфаркт, който той получи на Коледа. Татко дни наред не беше добре, едва нас скоро му позволиха да се върне на работа — очите на Софи се напълниха със сълзи. Ако здравето на баща ѝ беше изложено на смъртна опасност заради някакъв алчен лекар, който мислеше единствено за личната си изгода, то тя щеше... тя щеше...

— Боже — ахна Анна. — Това е ужасно.

В очите на Катрин също се появиха сълзи.

— Наистина е ужасно — съгласи се тя. — Софи, много съжалявам. Мразя Майк, задето е направил това. Аз трябва да го спра. Обещавам, че ще го спра.

— Трябва да го направиш — каза Софи, все още замаяна от шока. — Татко можеше да умре. Ние помислихме, че той... — тя не довърши. — Помислихме, че го губим.

Катрин взе ръката ѝ и я стисна.

— Много съжалявам за това, което сте преживели — каза тя. — Наистина. И ще бъда откровена с теб: аз се страхувах да се изправя срещу Майк и да му кажа какво съм открила, защото... Ами, той винаги ме е потискал. Знаех, че той ще се ядоса, че съм ровила в нещата му и. — Тя разпери ръце. — Както и да е. Но сега като знам за баща ти, повече няма да мълча. Няма начин.

Въпреки силните чувства, които бушуваха в нея, Софи виждаше, че Катрин се страхува да се конфронтira с бившия си съпруг.

— Искаш ли да дойда с теб, когато решиш да говориш с него? — попита тя. — За морална подкрепа?

Катрин изглеждаше изкушена от предложението, но поклати глава.

— Трябва да го направя сама — каза тя. — Но ти благодаря. Ще те държа в течение.

Докато Софи чакаше автобуса, за да се приbere у дома при родителите си, възмущението продължаваше да я изпъльва. Искаше ѝ се да издири този доктор Евънс и да му каже какво мисли за него — както и да му разбие физиономията. Катрин можеше да се страхува от него,

но не и Софи. Тя кипеше от негодувание. Как беше възможно някой да направи това? Как можеше да живее със съвестта си след това?

Лекарите трябваше да бъдат добри хора, да спасяват живота на другите, а не да ламтят за пари за сметка на здравето на пациентите си.

Автобусът дойде, тя си купи билет и се настани на една празна седалка на горния етаж. След малко усети, че телефонът й звъни някъде в дълбините на чантата ѝ. На екрана се беше изписал непознат номер.

— Ало?

— Здравейте, вие ли сте Софи Фрост?

Мъжки глас, непознат.

— Да?

— Здравейте, извинявайте, че ви звъня вечер. Аз се казвам Макс Уинтър, обаждам ви се от името на Драматичния състав на Шефилд.

— О! — тя остана без дъх. Джералдин не си губеше времето. — Здравейте. Слушайте, съжалявам, ако Джералдин ви е изнудила да...

— после тя се спря. Можеше най-малкото да остави човека да се изкаже.

— Нищо подобно — каза спокойно той. — Тя каза, че вие бихте искали да се включите в театрална трупа и може да проявите интерес към нашата.

— Така ли? Тоест, чудесно. Да — Софи не помнеше да е, споменавала такова нещо, но сега не беше моментът да се обяснява.

— Репетираме в понеделник, четвъртък и неделя вечер, така че може би най-добрият вариант е да дойдете на нашата репетиция утре, за да поговорим. Удобно ли е?

— Това е... — Софи се поколеба, чувствайки се като пионка, която движеха насам-натам, без да я питат. Но ролята беше съвсем малка — не ставаше дума за холивудска продукция. *Давай!*, чу гласовете на Анна и Катрин в главата си. — Това е страхотно — каза накрая тя. — Благодаря.

Когато завърши разговора, тя се облегна на седалката, чудейки се в какво се забъркваше. Доколкото знаеше, Драматичният състав на Шефилд беше шепа нахакани застаряващи аматьори като Джералдин и писцата беше ужасна. Но какво пък, начинанието можеше да се окаже забавно.

*Лъка на смелостта си изпъни, и няма да пропаднем, слушай мен,
помисли си Софи, спомняйки си някогашните си реплики като лейди
Макбет. Е, нищо не се знаеше, но си струваше да опита, нали?*

[1] Уилям Шекспир „Лейди Макбет“. Превод от англ.ез.: Валери Петров, 1974 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

CORAGGIO — СМЕЛОСТ

Последният път, когато Катрин се беше притеснявала толкова силно, беше, когато Матю и Емили отидоха да вземат резултатите от матурите си. Но онова не можеше да се сравнява със сковаващия, почти парализиращ страх със студена пот, който я сграбчи, когато влезе в заведението на име „Плау“ два дни по-късно, за да се срещне с Майк. Започва се, първи рунд.

Не буквально, разбира се, въпреки че Пени я беше посъветвала да го „цапардоса веднъж, за бога“. Все пак, тя щеше да каже, каквото искаше, дори ако това бяха последните й думи. Беше длъжна да го направи.

По телефона тя нарочно не беше казала нищо конкретно, а само, че иска да се видят, за да обсъдят „бъдещето“.

— Добре, ще се отбия след работа — каза Майк с резкия тон на много зает човек. Той явно смяташе, че тя пак щеше да започне да плаче и да го умолява да й позволи да остане в къщата. Не си познал, Майк.

— По-добре да се видим в пъба — предложи тя и той се съгласи, слава богу. Едва ли щеше да си позволи да крещи като обезумял на обществено място, макар че Катрин не би се учудила на нищо.

Той вече беше там, когато тя влезе в заведението, и беше преполовил халба бира.

— Е, какво е толкова важно? — попита той, когато Катрин седна на стола срещу него, с чаша вино в ръка.

Здравей, Майк. Какси, Майк? Както и да е. Нямаше смисъл да си губят времето с любезности, можеха да преминат към главното. Тя вдиша дълбоко и тръсна на масата един куп документи — банкови извлечения и брошури от конференции.

— Ето това — каза тя, като сложи визитката на Ребека най-отгоре.

Той погледна купа книжа, после нея с тревога в очите. След мигновената слабост на паниката лицето му замръзна в заучена маска.

— Какво искаш да кажеш? — попита той. — И защо, по дяволите, ровиш в личните ми документи, след като нямаш никакво право?

— Искам да кажа, че знам какво правиш. Всичките тези пари, подаръците от „Шенкман“ — каза Катрин, опитвайки се да запази самообладание. Никога не я беше бивало в конфронтацията и инстинктът я подтикваше да подвие опашка, да избяга, да се извини, задето си е пъхала носа, където не трябва. После си спомни болката върху лицето на Софи и важността на мисията ѝ. — И мисля, че това е *отвратително*.

— Не знам за какво говориш — каза той, като посегна към банковите извлечения. — Тези ще си ги взема, много благодаря.

— Мисля, че знаеш — каза тя. Това беше като партия шах, помисли си Катрин с разтуптяно сърце. Атака и блокада, атака и блокада. Майк никога не отстъпваше без борба. — Мисля, че знаеш съвсем точно какво имам предвид.

— Катрин... ти и преди си фантазираше разни глупости, но това — това наистина преминава всякакви граници — обаче се виждаше, че Майк е изплашен. Катрин почти виждаше трескавата работа на мозъка му, който се мъчеше да скальпи някакво свързано извинение. Нямаш шанс, слънчице, прииска ѝ се да каже. Този път няма да се измъкнеш.

— Така ли? И сега какво?

— Защото съвсем си... Скачаш на най-откачените заключения — процеди той. В този момент изчезна всяка преструвка за цивилизираност. — Какво те прихваща, да душиш наоколо? Ядосаната съпруга тръгва да отмъщава, така ли? — той я изгледа злобно. — Правиш го заради къщата, нали? Не можеш да преглътнеш, че искам да я продам.

— Не е заради къщата — каза тя, опитвайки се да запази равен тон. Сега съжаливаше, че не се възползва от предложението на Софи да дойде да я подкрепя. — Причината е, че ти вършиш нередни неща. Мислиш първо за себе си, а не за пациентите. За малко да убиеш Джим Фрост на Коледа.

Главата му отскочи назад толкова рязко, че съществуващите реална опасност да си навехне врата.

— Ти какво знаеш за Джим Фрост? — изсъска той, като я хвани за китката.

— Стига ми да знам, че е жив въпреки твоите лекарски указания — каза Катрин. — Пусни ме.

— Изнудваш ли ме? — изсъска той, а пръстите му се впиха в кожата ѝ. — Това ли правиш? Опитваш се да играеш мръсно, а? Да ми измъкнеш част от моите пари?

— Не ти искам смрадливите пари — каза Катрин, мъчейки се да изтръгне ръката си от хватката му. — Казах да ме пуснеш.

Той поклати глава с присвiti очи.

— Майка ми от самото начало позна, че си сметкаджийка — каза той. — Като си помисля, че навремето те защитавах!

— Аз не съм сметкаджийка — възрази Катрин, но гласът ѝ потрепери.

Проклетият Майк. Проклетата му гадна майка. Как само умееше да я вади от равновесие.

— Виж се само, седиш тук с твоята праведност и тези „доказателства“ — изрече подигравателно той, махвайки със свободната си ръка към купа документи. — Мислиш се за много умна, като дойде тук тази вечер, нали? Много умна! Е, чуй какво ще ти кажа, Катрин. Ти не си нищо друго, освен една...

Изведнъж нажежен до бяло гняв изригна в нея. Тя беше дошла тук, готова да разговаря разумно, но само за пет минути той беше прибягнал към тактиката на силовия тормоз. Я да наритаме Катрин отново. Я да накараме Катрин да се почувства глупава. И тя *наистина* се беше чувствала глупава и неспособна през цялото време, докато беше омъжена за него. Но тя вече не беше с него — и не беше глупава. Единствената глупава постъпка в живота ѝ беше, че не беше отстоявала себе си.

— Една от моите приятелки е журналистка — прекъсна го тя. — И вече знае всичко. Дадох ѝ копия от всичко тук.

Майк изгуби увереността си. За около две секунди.

— Приятелки? Ти нямаш приятели — присмя ѝ се той. — Само Пени. А нея никой здравомислещ човек няма да я вземе на сериозно.

— Имам приятели — каза тихо тя. — И трябва само да се обадя на журналистката и да я помоля да публикува тази история. Сега ме пусни или ще започна да викам.

Той пусна китката ѝ така, сякаш пареше, и ръката ѝ тупна на масата. По кожата ѝ се виждаха червени следи от пръстите му.

— Няма да ти позволя да ме нараниш отново — каза тя тихо. — Никога вече.

— Какво? Защото повиших тон ли, Катрин? Няма нужда да драматизираш излишно.

Тя срещна очите му и задържа погледа си. Сега тя го мразеше.

— О, според мен има — отговори тя. — Виж. Защо просто не признаеш, че си направил нещо нередно? После можем да поговорим как ще изправим това.

Майк не капитулира и не призна вината си точно така, както би искала Катрин, но тя все пак изпитваше огромна гордост всеки път, когато си припомняше случилото се след това. Тя беше успяла. За първи път тя се беше опълчила срещу Майк, въпреки че не беше изненада за никого, че той се беше опитал да я нокаутира.

Но този път тя не му беше позволила да го направи. Този път тя спечели битката.

— Трябва да спреш да вземаш пари от тази компания и да говориш на тези конференции — каза му тя с цялата си смелост, когато Майк осъзна, че действително рискуваше да бъде разобличен. — Нещо повече, трябва да спреш да предписваш това проклето лекарство! Ами ако Джим Фрост беше умрял? Ръцете ти са изцапани с кръв, Майк. Ти това ли искаш?

— Мислех, че постъпвам правилно — каза той тихо, но Кат не признаваше такива оправдания.

— Не е вярно, Майк. Какво става с теб? Допреди няколко години нямаше да ти мине през ума да предписваш медикаменти, в които не си напълно сигурен. Винаги си бил добър човек. Какво се промени?

Той хвана главата си с ръце, най-сетне разказа.

— Не знам какво да направя, Кат — започна той с приглушен глас. — Ще се обадя на брокерите на недвижима собственост, ще им кажа, че съм размислил. Това устройва ли те?

Тя го изгледа, потресена, че той все още си мислеше, че целта ѝ беше лично отмъщение. Дали я устройваше? Какво дали я устройваше? Ами Джим Фрост и другите нещастници, с чиито живот си играеше?

— Прояви малко здрав разум! — сряза го тя. — Кой говори за брокерите на недвижима собственост? Въпросът е ти да постъпиш правилно. Мисля, че първо трябва да поговориш със собствената си съвест, преди да вземаш решения.

Той вдигна глава.

— Ами журналистката? На нея какво ще й кажеш?

Това беше толкова необичайно. Майк — уязвим? Досега това не се беше случвало.

— Все още не съм решила — отговори тя. — Хайде да се видим след няколко дни и ти ще ми кажеш какви са твоите планове. Междувременно... — тя стана и взе книжката — ти си помисли.

И Катрин излезе навън, вдигнала високо глава, знаейки, че той я проследява с поглед. Знаейки, че Майк вече не се чувстваше толкова уверен.

Оттогава ореолът на самоуважението и борбената нагласа не я бяха напускали, обгръщайки я като някакъв енергиен щит. За първи път в живота си Катрин беше проявила храброст, не му беше позволила да я прегази. И чувството беше опияняващо.

Заредена с нова увереност, тя влезе в градинския център на другия ден, видя табелка на вратата с обява за свободни места в разсадника и смело си взе един формуляр за кандидатстване. Защо не? От надутите чиновници в агенциите за временна работа нямаше никакви новини, а работата с разсад и земя беше много повече в неин стил, отколкото високите токчета и гримът. Катрин се чувстваше щастлива, когато отглеждаше разни неща.

Докато обикаляше в търсене на нещата, които искаше да си купи, тя си спомни какво беше казал Джордж за партизанското градинарство. Преди да се усети, Катрин сложи няколко допълнителни пакетчета със семена слънчоглед в кошницата и се запита къде можеше да ги посади тайно. Беше удивително какви красиви цветя порастваха от едно мъничко семенце, помисли си тя, докато чакаше ред на опашката. Надяваше се, че новото малко семенце на увереността вътре в нея също щеше да порасне и да разцъфти.

* * *

— Кога се захвана с градинарство? — беше неделя и Катрин беше пренаредила другите си доброволчески ангажименти, за да се включи в инициативата, за която ѝ беше разказал Джордж. Проектът включваше голям парцел с овощна градина, две полета със зеленчуци и стар викториански парник. Имаше много хора, които работеха заедно, докато децата им играеха на гоненица наоколо. Катрин помагаше на Джордж да покрие една зеленчукова градина със старо платнище, за да задуши бурените, като затискаше краищата със счупени тухли. — Или винаги си обичал да градинарстваш?

— Да, от съвсем млад — отговори той. — Баща ми имаше парцел и аз му помагах; това беше нашето хоби.

— Колко хубаво — каза Катрин, спомняйки си как навремето Майк прекарваше часове наред с Матю, сглобявайки и боядисвайки модели на самолети. Това беше нашето хоби, представи си тя как щеше да казва Матю на някоя жена в бъдеще. — Баща ти близо ли живее?

— Недалеч — отговори Джордж, спускайки една цепеница в края на платнището. — Към Бейкуел.

— Прекрасно — каза тя. — И двамата с него сте близки, нали? Често ли ходиш да го виждаш?

— Почти всяка седмица — каза той. — Сега той остана сам — майка ми умря преди няколко години. Опитвам се да се отбивам, когато мога, да му помогам с дребните неща, нали знаеш.

— Спомням си, че онази вечер ти спомена, че баща ти се е сринал, когато тя се е разболяла — каза Катрин. — Сигурно е било тежко. Съжалявам.

Той се изправи и ѝ се усмихна леко, но погледът му натежа от болка.

— Да — каза той. — Е, тук приключихме. Искаш ли да се заемем с почистването на парника? Хубаво е да го измием добре, преди да започнем да засаждаме растенията след няколко седмици.

— Разбира се — каза тя, надявайки се да не го е засегнала. Всеки си имаше своите болни места.

Парникът не беше чистен от много отдавна.

Потънал в паяжини и прахоляк, с покрити с мръсотия стъкла, той съчетаваше функциите на гробница за мъртви растения в единия край, зимна хралупа за две малки цитрусови дръвчета в другия и неизползвано пространство. Джордж напълни една кофа с топла сапунена вода и двамата с Катрин започнаха да мият мръсните стъкла и да изхвърлят десетките мокрици и паяци.

— Е, кога ще се запозная с другите членове на твоето семейство, Катрин? — попита добронамерено Джордж. — Как мислиш, дали ще искат да се включат и те в тази инициатива?

— Останалите... хъм — каза тя. Ъ, никога? — Хъм, децата ми постъпиха в университета и не живеят тук, а съпругът ми... той също напусна. В общи линии.

— Ах — Джордж се смути. — Извинявай. Не бях помислил за това.

— Да. Аз просто не исках да ви сервирам цялата история на изоставената съпруга в курса по италиански — каза тя, престорено бодро и позитивно. — Не е добра тема за разговор.

— Така е — те продължиха да чистят в мълчание няколко минути и Катрин се почувства неловко. Признанието също не предразполагаше към разговор.

— Но това е добре — осмели се да каже тя, преди пропастта на мълчанието да е станала непреодолима. — Тоест... нали разбираш. Вече го приех.

— Добре — каза той. — Каквото не те убива, те прави по-силен, така казват.

— Да — съгласи се Катрин. Беше време да сменят темата. — А ти женен ли си? Имаш ли деца?

— Вече не — отговори той. — Нямам деца. Бракът ми приключи преди две години, така че знам какво преживяваш.

Тя се концентрира върху едно особено зацепано стъкло, за да не се налага да го погледне.

— Какво стана?

— Живеехме в Лондон, и двамата бяхме адвокати, ако не знаеш — каза Джордж и Катрин се постара да скрие учудването си. Както беше облечен сега в избелели черни дънки, дебел тъмносин рибарски пулover и окаляни мечешки ботуши, с набола брада, нямаше как да си го представи в строго елегантен костюм да пледира в съда. — После

майка ми се разболя и аз си взех отпуск, за да дойда тук и да помогна на татко. Те имаха само мен. Нямам братя и сестри.

— Ах — промълви Катрин.

— След като мама умря, бях разбит. Баша ми беше безпомощен, не умееше да се грижи за себе си. Мама винаги беше правила всичко — продължи той. — Междувременно Джес живееше в Лондон, сърдеше се, че не съм до нея, и ме питаше кога ще се прибера у дома.

Катрин разбираше дилемата му.

— Невъзможен избор.

— Да — съгласи се той. — Известно време обсъждахме варианта да дойдем да живеем тук. Адвокатите могат да се устроят навсякъде. Но тя... — той вдигна рамене. — Ох, не знам. Тя беше родом от Лондон, винаги гледаше отвисоко на Йоркшир, сигурно ѝ се виждаше селски район. Навярно не се вписваше в представата ѝ за нея самата, за двойката, която искаше да бъдем.

— И ти се върна, а тя не те последва?

— Не веднага. Опитахме се да продължим постарому, но вече нищо не вървеше. Постоянно се карахме за глупави, тривиални неща, които служеха за повод да си крещим. После тя се хвана с един мой приятел и... — той разпери широко ръце, от гъбата му закапа сапунена вода. — Това беше краят.

— А сега как си? — попита плахо Катрин. — Изглеждаш съвсем овладян, но аз знам, че не е лесно.

— Да. Трябваше ми известно време. Да се разделя едновременно с работата ми, приятелите ми и дома ми и да се опитам да превъзмогна проваления си брак, беше като падане в дупката на заека, разбираш ли? Изведнъж се озовах в съвсем нов свят: в родния край на север, сам, без професионална кариера... беше страшно.

— Представям си.

— Но това, от друга страна, ми даде възможност да преоценя всичко, да преосмисля живота си. Осъзнах, че адвокатската професия не ми носеше щастие и удовлетворение. Знаех, че някои от клиентите, които представлявях, бяха виновни и окаляни до коленете, но въпреки това трябваше да ги защитавам, това ми беше работата. Моментално реших, че повече не искам да правя това. Затова се залових с дърводелство. Ето това е истинска работа. Да създаваш разни неща с

ръцете си, да изработваш нещо красиво и полезно от дърво... Това е истината. Това съм аз.

— Разбирам те — каза Катрин. Тя приседна на пети, без да я е грижа колко беше мръсен подът. — Когато Майк ме напусна, аз също се замислих какво искам да правя. Толкова много години бях просто нечия съпруга, нечия майка. Мисля, че съм забравила как да бъда себе си, ако това не ти звучи прекалено побъркано.

— Изобщо не ми звучи побъркано — Джордж ѝ се усмихна. Той също беше забравил, че основната им задача беше да измият стъклата.
— Започна ли да си припомняш как да бъдеш самата себе си?

— Малко по малко — призна Катрин. Тя си спомни лицето на Майк, стреснатото му изражение, когато тя му се беше опълчила онази вечер в пъба — когато на практика го беше заплашила. — Да — каза тя, кимайки. — Определено започвам да си припомням.

ГЛАВА 27

MI DISPIACE — СЪЖАЛЯВАМ

Анна вече си мислеше, че никога няма да преживее историята с Красивия колега. Щяха да гравират този гаф вместо епитафия върху надгробната ѝ плоча. Цяла седмица атмосферата в редакцията беше непоносима, като епизод от риалити, целящо да я направи за смях. Колин, старият подстрекател, подсвиркваше пронизително всеки път, когато Джо минаваше през офиса, а Марла не пропускаше възможността да изтькне каква хубава двойка бяха двамата.

— Винаги съм подозирала, че между вас има нещо — каза тя.

— Не, това беше просто един глупав прякор — роптаеше Анна по около деветдесет и седем пъти на ден. — Аз просто се опитвах да натрия носа на приятеля ми. Как можех да знам, че Имоджен и дизайнерите ще ми скроят такъв номер?

Джо се държеше студено от излизането на броя.

— Следващия път, ако имаш любовни проблеми, не ме въвличай в тях — каза той с опасен блясък в очите. Анна се почувства като най-лошия приятел на света.

— Не виждам какъв е проблемът, читателите са във възорг — подхвърли спокойно Имоджен. Тя тъкмо си слагаше червило, когато Анна влезе в кабинета ѝ, за да се оплаче. — Вече получаваме писма, в които ни питат кога ти и Красивия колега — тя направи знака за кавички с пръсти — ще излезете отново по заведенията. Ще бъде като онази реклама на „Голд бленд“. Помниш ли я? Сигурно си прекалено млада. Еротичното напрежение продължи с години.

Анна я погледна, без да е сигурна дали шефката ѝ говореше сериозно, дали се шегуваше, или просто беше побъркана.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — Този обзор беше еднократна акция, докато Марла отсъстваше. Сега се върна на работа, така че... — тя не довърши, ядосана, че Имоджен продължаваше да се цупи срещу огледалото и да не ѝ обръща внимание.

— Да, но читателите харесват тази история — заяви Имоджен, като се обърна и заслепи Анна с усмивката си. — Затова ще остана вярна на моя подход. Мисля да възложа на Марла някой друг ресор за няколко седмици — тъкмо Рут излиза в отпуск по майчинство, ще стане идеално. Ще ѝ кажа, че трябва да помогне на новата колежка да се ориентира, да я въведе в занаята.

Анна не хареса посоката на разговора.

— Но Рут е репортерка от новинарската секция — възрази немощно тя.

— Да — каза Имоджен. — А Марла постоянно повтаря колко е гъвкава. Сигурна съм, че ще се зарадва на възможността да излезе от коловоза и да се заеме със сериозна журналистика за разнообразие.

Анна потисна желанието си да изсумти. Да, а аз съм Джарвис Кокър, помисли си тя. Марла щеше да издивее, когато научеше, че трябва да пусне комфортното си бюро, но не за да яде без пари в гурме ресторант или да изпробва козметика. После тя осъзна пълния смисъл на думите на Имоджен.

— Чакай, ти нали не казваш...

— Да — увери я Имоджен. — Точно така. Ти ще напишеш обзора и тази седмица; вторият вариант на материала беше много добър, както. Знаеш. И не пропускай да поканиш Джо. Нямам търпение да науча какво ще се случи този път — читателите също. Те ще си облизат пръстите!

— Какво каза тя? Това някаква шега ли е?

— Де да беше — промълви жално Анна. Тя и Джо бяха в малката кухня в редакцията и тя току-що му беше съобщила новината над вдигащата пара термокана. — Много съжалявам, Джо. Направих огромна грешка. Освен това ти не си длъжен да правиш това. Всъщност животът и на двама ни ще бъде по-лесен, ако не дойдеш. Ще те разбера напълно, ако откажеш.

С неразгадаемо изражение той посегна към кутията с чай и пусна по едно пакетче в двете чаши.

— Джулия ще изперка — процеди той.

— Да. Знам. Слушай, не се тревожи, аз ще отида при Имоджен и ще ѝ кажа, че не е възможно.

— От друга страна, беше ми толкова приятно с теб „При Енрико“ миналата седмица — каза неочеквано Джо. После я погледна в очите и Анна почувства как гореща руменина залива лицето ѝ.

— Така ли? Тоест... да. На мен също.

— А, честно казано, с Джулия... ние от много време не се разбираме — добави той.

По никаква причина кожата на Анна настърхна.

— Съжалявам да чуя това — но ако трябваше да е честна, тя изобщо не съжаляваше. Всъщност дори се зарадва. Какво ставаше с нея? Това правеше ли я много лоша приятелка? Да, помисли си тя строго. Да, точно така.

Настъпи неловко мълчание, запълнено от гъргоренето на каната и от рязкото щракване на бутона, когато водата завря.

— Ако искаш, мога да говоря с Джулия — предложи Анна. — Мога да кажа, виж, между нас няма нищо, аз нарекох твоя приятел „красив“, защото... — Джо я гледаше с толкова странен, настойчив поглед, че тя изгуби нишката на мисълта си. — Защото... се опитвах да ядосам бившия ми приятел.

— Аха — възклика той. — Само затова ли?

Анна се изчерви.

— Ами...

— Ооо, ето ги, влюбените пиленца са в кухнята! — ахна Имоджен в същия миг, влизайки да включи еспресо — машината, която никой друг нямаше право да пипа. — Планирате следващата си среща, нали? Замисляте романтична вечеря *puntero duo*!

— Имоджен! — извика Анна. Боже, колко беше сконфузващо. — Не е среща!

— Не, разбира се — каза Джо. — И възразяваме срещу опитите да ни сватосваш и да ни представяш като влюбени гъльбчета.

Така ли, помисли си Анна, съкрушенна.

— Да — побърза да добави тя. — Абсолютно. Възразяваме. Защото ние двамата... смешно е дори да си помислиш, че между нас има нещо. Аз не си падам по Джо!

Думите прозвучаха непремерено остро и възмутено и тя видя как Джо трепна. Ax! Ето че отново го беше засегнала, тъкмо когато бяха затоплили отношенията си.

— Точно така — обади се Джо. — Така че ако наистина искаш да продължаваме с тази шарада, Имоджен, имай предвид, че ние ще искаме достойна отплата, сравнима с душевните терзания, които понасяме.

Душевни терзания, помисли си Анна, наранена. Нямаше нужда Джо да е толкова... После тя забеляза пламъчето в очите му.

— Нали, Анна? — каза той с тайно намигване, докато Имоджен зареждаше машината.

— Ъ... да — каза тя, въпреки че не разбираше какъв беше замисълът. — Точно така.

— Ако позволите да ви напомня, тук аз съм шефът, а вие правите каквото аз кажа — заяви Имоджен на Джо с гласа на училищна директорка. Обаче Анна виждаше, че шефката им беше по-скоро развеселена, отколкото ядосана. — Хайде, кажи, какво искаш? И недей да клинчиш увеличение на заплатата, защото и двамата знаем, че Дик Бригс никога няма да се съгласи.

— Ами, исках да разговарям с теб по един въпрос — каза Джо.
— Шон Дейвис, нашият местен ръгби герой, играе за Уелс, както знаеш, и се надява да участва в следващия мач на „Шестте нации“. Канех се да попитам дали мога да замина да гледам мача на живо. Ако Шон играе като титуляр, мога да взема убийствено интервю след мача.

Раменете на Анна увиснаха от смайване. О, Джо, помисли си ядосана тя. Проклетият типичен мъж! Можеше да поиска всичко, а той се хващаше за някакъв тъп ръгби мач. Тя го смяташе за надарен с повече въображение.

— А кога е следващият мач? — попита Имоджен, свила устни.

— На 23 февруари — отговори Джо. — Уелс срещу Италия. В Рим.

Анна зяпна. Рим? Правилно ли бе чула? Добре, тогава тя вземаше думите си назад. Джо беше абсолютен гений, който си играеше с Имоджен както си искаше.

— А Анна искаше да се включи в курс по италианска кулинария — продължи той, като я смушка. — Който също се провежда в Рим. Идеален материал за секцията за пътешествия.

Така ли? Кога беше казала такова нещо? Той си измисляше. Той беше невероятен!

— Нали, Анна? — попита той, вдигайки вежди.

— О, да — изльга тя. — Точно така.

— Всъщност курсът се провежда същия уикенд — каза Джо, а в стомаха на Анна нещо се преобърна и краката ѝ се разтрепериха.

Еха! Джо се опитваше да им изейства командировка в Италия. Заедно. Нямаше начин Имоджен да се съгласи, но все пак ... *Джо се опитваше да им изейства командировка в Италия!* Какво означаваше това?

Имоджен се засмя.

— Същият уикенд, а? — каза тя. — Какво съвпадение! — тя вдигна чашката си с еспресо и отпи замислено гълтка кафе. — Ще си помисля — каза тя. — Но вие междувременно направете резервация в следващия ресторант, моля. И изберете някое романтично място.

Когато Имоджен се отдалечи, Анна и Джо избухнаха в смях.

— Това просто няма да стане — изкикоти се Анна.

— Но си струваше да опитам — каза Джо, като ѝ подаде нейната чаша с чай.

— Ти наистина ли измисли тази история в движение? — удиви се Анна. — Пилееш таланта си като спортен репортер — ти трябва да пишеш книги — тя се засмя отново. — Имаш страхотно въображение. Кулинарен курс в Рим наистина. Това беше вдъхновено. Отивам да потърся нещо такова в интернет, в случай че тя се опита да ни разобличи.

— Обзалагам се, че можеш да вземеш от Рим влак до Римини — добави Джо. — Нали си мислеше, че баща ти живее там?

— О, боже, да — ахна Анна. — Мога, нали? — тя го погледна развълнувано, неспособна да повярва на случващото се. При това щяха да ѝ го платят като служебен ангажимент!

— Ти гледай да напреднеш с италианския — каза той, връщайки млякото в хладилника. — И направи резервация за следващия ресторант, на който ще направим обзор. Струва си да се престорим на романтично увлечени заради Италия, нали?

— Да — каза тя, после леко посърна. Да се престорим на романтично увлечени? Не че тя искаше истинско романтично увлечение... Не, не, разбира се. Или искаше? — Да, струва си — добави тя, с престорена увереност. — Ще се престорим. Ще бъдем най-добрите в занаята. Аз бях с Пит цели две години, в края на краишата. През цялото време се преструвах — тя сякаш не можеше да

спре да говори за преструвки. — Така че... всъщност ще бъде най-добре да мълкна — завърши тя, опитвайки се да се овладее. — Благодаря за чая. И стискам палци за Рим!

Анна едва дочака урока по италиански следващата седмица.

— Никога няма да познаете какво стана — каза тя развлнувано веднага щом влезе в класната стая. — Отивам в Италия — в Рим!

— Няма начин! — изписка Софи. — Това е страхотна новина. По какъв повод? И какво стана с Римини?

— Да, ще отида и там — каза Анна, удивена от собствения си късмет. Все още не можеше да повярва, че Имоджен се беше съгласила. — Само след две седмици! Моят приятел в службата ни издейства обща командировка.

— Exa! Късметлийка — подсвирна Фийби.

— Това е велико — каза Рой, който беше дошъл на урока сам, бледен и изморен, но непоколебим. — Браво на теб, мила.

Катрин погледна Анна многозначително, в смисъл, *Tu си невероятна*.

— Това няма нищо общо с Красивия колега, нали? — попита тя.

Анна се засмя.

— Не, нещата не стоят по този начин — каза тя.

— Така ли, мадам? Съдейки по съботния обзор, вие двамата се разбирате много добре — отбеляза Катрин, присвила очи. — От страницата буквально прехвърчаха искри.

— Да, така е — съгласи се Нита. — Аз си мислех, че ще се целунете в края на тази вечеря. Уха!

— Изпуснала ли съм, какво стана? — попита Фийби. — Имаше ли игра на настъпванка под масата, Анна? Целувки над панерчето с хляба?

Анна се изкиска.

— Не, аз... — започна тя, после погледна Софи, осъзнавайки, че запълваше ценните минути на часа с подробности от личния си живот.

— Извинявайте, аз превзех часа. Ще ви разкажа всичко в пъба, след като свърши часът, става ли?

— Става, палавнице — изсумтя Нита и завъртя очи, но после смушка Анна. — Браво на теб, момиче. Ще седна до теб в пъба — тя

се обърна да погледне Фреди. — Я виж, дори Фреди проявява интерес. Ще успеем ли накрая да те замъкнем в бара, Фредстър, или какво?

Фреди прехапа устни.

— Всъщност аз трябва да се видя с един човек — каза той.

— О — въздъхна Нита, сразена.

— Кофти — подхвърли едва чуто Фийби.

— Можеш да доведеш приятелите си в пъба — предложи Софи.

— Всички са добре дошли. Е, както и да е, да започваме. Днес ще научим няколко нови глагола и ще започнем да говорим за нещата, които правим през деня — събуждане, закуска, работа... такива неща — тя се засмя. — А после ще извадим душата на Анна в пъба. Започваме.

* * *

Втората вечеря в ресторант за обзор — а не среща, както постоянно си напомняше Анна — се състоя в Милтън, нова брасерия на улица „Норфолк“. Със свещи и уединени сепарета за двама, заведението определено беше романтично местенце, точно както беше заръчала Имоджен, с модерна френска кухня и най-изкусителните десерти, измежду които Анна бе избирала някога.

— Добър избор — каза Джо, оглеждайки се с възхита, докато тя събличаше палтото си. — Ресторантът също изглежда приятен — добави той.

— Ха-ха. Но ти благодаря — каза Анна. Тя беше облякла любимата си черна рокля с деколте лодка и беше навила косата си, така че да пада на големи вълни около раменете ѝ. Докато се обличаше, тя се стремеше да постигне елегантен изискан вид, но на път за центъра започна да се опасява, че прилича повече на Джесика Рабит, само деколте и бедра — прекалено смел стил за вечеря с колега.

— Ти също.

— Какво, тази вехтория? — пошегува се той, сочейки ризата си.

— Благодаря ти. Така... — каза той, вземайки менюто — да видим какво ще изберат Анна и Красивия колега тази вечер?

Тя завъртя очи.

— Това, че те нарекох веднъж така, не означава, че ще го направя отново — предупреди го тя. — Може да ти сменя името на Непоносимия колега в следващия брой.

— Имоджен иска романтика — напомни й той. — А читателите от Шефилд дават мило и драго за някакъв напредък.

— Така ли? Читателите от Шефилд ще имат да вземат — отговори Анна, докато четеше внимателно менюто.

— Стига, аз просто се пошегувах — успокои я Джо. — Според мен Красивия колега може поне да се опита да си открадне целувка покъсно вечерта. Нали го знаеш какъв е.

Названията на ястията заиграха пред очите на Анна. Да си открадне целувка? Дали имаше предвид, че тя трябваше да измисли целувката заради рубриката, или всъщност казваше... Ситуацията ставаше много смущаваща.

— Мисля, че Красивия колега не бива да забравя, че все още има приятелка — подхвърли шеговито тя, надявайки се, че Джо не можеше да чуе ударите на сърцето й. — Аз ще си взема пържола с пържени картофки. Ти какво искаш?

Вечерта беше много странна. Определено приятна вечер, но никой не можеше да отрече особеното подводно течение. Седенето в романтичен ресторант в името на измислен романтичен обзор, докато чувстваш привличането на мъжа срещу теб, но без да знаеш дали той чувства същото към теб... не се отразяваше добре на трезвата мисъл.

— Значи не се случи нищо? — попита Софи, когато заеха любимите си места в „Горчивия край“ след часа по италиански.

— Нямаше дори целувка по бузата — отговори Анна, опитвайки се да скрие разочароването си. — Което е добре, естествено. Защото той все пак си има приятелка, красивата, но заядлива Джулia.

— На мен ми се струва, че тя вече е пътник — отбеляза Фийби.

— Но в обзора ти споменаваш за „тлеещо напрежение“ — каза Катрин. — Надявах се да е истина.

— Ами, да, донякъде е вярно — призна Анна, — но аз се преструвам, че съм си го измислила, за да е доволна шефката — тя направи физиономия. — Всичко е изключително заплетено.

— Важното е, че отивате в Рим заедно — каза Джордж.

— Да — съгласи се Анна. — Той ще гледа мача на Уелс, а аз съм се записала в курс по италианска кулинария. Нямам търпение!

— Чудесно — каза Софи. — А след това ще отидеш ли в Римини? В Лунгомаре Аугусто?

— И още как! Ще издиря този мой баща и всички ще заживеем щастливо — каза Анна и вдигна чашата си. — Наздраве за това!

Всички се чукнаха и казаха дружно:

— *Salute!*

— Значи наистина заминаваш — каза Катрин на Анна, докато Джордж питаше Рой за Джералдин, а другите слушаха отговора. — Ax, това е толкова вълнуващо.

Анна се усмихна.

— Знам. Аз още не мога да повярвам, че Имоджен се съгласи. Но ще трябва да напищем още най-малко два обзора — това е цената. Водещата на рубриката — Марла — бълва змии и гущери, казвам ти.

— А ти имаш ли стратегия за издирването на баща си? Успя ли да научиш нещо повече?

— Ами, рових тук-там в интернет — призна Анна. — Качих снимката му на две платформи за съобщения, които са базирани в Римини, с надеждата някой да го познае, преди да замина. Установих контакт с една дама в туристическото бюро, която обеща да ми помогне в търсенето в общинския архив — тя отпи гълтка вино. — Все едно да търся игла в купа сено, но аз трябва да опитам.

— Жалко, че не можеш да откриеш фамилното му име — каза Катрин. — Тогава щеше да намериш адреса или телефона му много по-лесно.

Анна помести подложката под чашата си.

— Знам, но майка ми е такъв инат. Винаги отказва да говори за него. Ако знаеш колко пъти съм опитвала. Баба ми също вече не го споменава. Колкото до леля ми... Тя е лоялна към майка ми, знам, че няма да каже нищо.

— Може би си заслужава да опиташ още веднъж с майка ти — каза Катрин. — След като ще биеш целия този път. Не мислиш ли?

— Хмм — Анна прехапа устни. Катрин имаше право, но на каква цена? Жестока караница? Ледено мълчание, което щеше да продължи с месеци?

— Понякога родителите крият разни неща от децата си, защото искат да ги предпазят — каза Катрин. — Самата аз съм го правила. Но ако някое от моите деца дойде и постави въпроса ребром, ако каже, какви ми, мисля, че ще го направя. Особено ако заминава да търси истината в чужбина, като теб.

Анна не отговори веднага. Тя се опитваше да си представи какво би направила майка ѝ, ако тя свалеше картите си на масата и ѝ съобщеше, че заминава за Римини. Дали Трейси щеше да ѝ помогне, или щеше да застане на пътя ѝ?

— Струва си да опиташ — настоя Катрин. — Просто бъди откровена с нея. Честността може да е разковничето.

— Здравей, мамо, аз съм — беше десет часът същата вечер и след половин изпита бутилка вино Анна беше решила да действа.

— Здравей, миличка, тъкмо отивах да си легна. Всичко наред ли е?

— Всичко е наред — каза Анна. Тя затвори очи за момент и събра смелост. — Ъ... мамо. Виж, знам, че е неочеквано, но миналата година баба ми разказа за Джино. Баща ми. И аз... ами, аз след две седмици отивам в Римини да го намеря.

Последва шокирано мълчание. Анна се гърчеше, очаквайки гневния изблик, който несъмнено предстоеше.

— Баща ти? — каза учудено Трейси. — В Римини? Съжалявам, миличка, но не те разбирам. За какво говориш?

— Аз видях снимките на Мари. Баба ми каза името му. Отивам в Римини, но ми трябва нещо повече от една снимка. Ако ти ми кажеш неговото фамилно име или нещо друго за него, ще ми бъде от огромна помощ. Моля те, мамо. Наистина е важно за мен. Просто искам да знам.

Последва дълго мълчание.

— Моля те — повтори Анна за по-сигурно. — Разкажи ми, дори ако е ужасно. Аз наистина искам да се срещна с него. Уча италиански само заради това.

Гласът на Трейси прозвуча разтреперан:

— О, боже — каза тя. — Аз не... О, Анна.

— Моля те, мамо. Моля те.

— Добре — каза накрая тя. — Но не искам да го правя по телефона. Защо не ми дойдеш на гости през уикенда? Тогава ще ти разкажа всичко, обещавам ти.

ГЛАВА 28

ЛАТРИСА — АКТРИСАТА

Софи не знаеше какво да очаква, когато тръгна към мястото за репетиции на театралната трупа, преддверието на една църква в Брумхил. Дали другите членове бяха все нахакани пенсионери като Джералдин? Дали Бренда Додс, страшилището за Джералдин, щеше да я изпъди от светата обител с патерица, заради нейното нахалство и самонадеяност?

Е, добре. Така да бъде. Софи им правеше услуга, напомни си тя, докато крачеше към вратата. Поне можеше да каже честно на Джералдин, че беше дошла и беше опитала, това беше важното. И без това сигурно нямаше да получи ролята.

Джералдин я беше запознala с пиесата.

— Това е съвременна комедия от грешки — описа я гордо тя, след което добави: — Прави за смях богаташите, които се мислят за нещо повече от другите — сюжетът се въртеше около семейство, което печели голяма сума пари от лотарията и се променя в отрицателна посока. Джералдин трябваше да играе ролята на брокер на недвижима собственост, показвайки им къща, която те искаха да купят. Според Софи образът на героинята не предполагаше голямо развитие и дълбочина.

Дори Мерил Стрийп би се затруднила да извади нещо от толкова малка роля. Но Мерил Стрийп нямаше да трепери от страх, преди да прекрачи прага, нали? Тя щеше да отвори вратата, да си лепне широка усмивка и да влезе вътре. Затова Софи направи същото.

— Здравей, ти сигурно си Софи! Влизай, ела при нас.

Джералдин имаше право, каза си Софи: режисьорът Макс Уинтър беше несъмнено красив, с гъста черна коса и живи сини очи, които стигаха до сърцето ти, дори през пълното с хора преддверие. Освен това той имаше щедра, широка усмивка, която предразполагаше моментално.

— Здравей — каза тя, подаде му ръка и се усмихна смутено на другите хора от трупата, които я гледаха с интерес.

Те бяха пъстра китка, забелязана с успокоение Софи — от тийнейджъри до възрастни хора, без бойни стари дами, размахващи заплашително бастуни и патерици.

— Благодаря за поканата. Наясно съм, че Джералдин ме натресе насила.

— Нищо подобно — каза той. — Всеки нов член е добре дошъл — той посочи столовете наблизо. — Защо не ми разкажеш малко за себе си?

Те седнаха и поговориха няколко минути, Софи му разказа за пътуванията и за номадския живот, който беше водила до неотдавна.

— Но театърът винаги е бил моята голяма любов — призна тя. — И тъй като ще остана във Великобритания известно време, много бих искала да опитам отново.

— Добре, добре — каза той. — Превъзходно. Би ли прочела нещо? — той взе някакъв оръфен сценарий от съседната маса и го прелисти. — Вземи. Ти ще бъдеш Роуз в тази сцена. Аз ще бъда Марк. Те са съпрузи, на които никак не им върви. Той току-що е профукал последните им пари за седмицата, за да купи лотарийни билети.

— Добре — каза неспокойно Софи. Тя прегледа сцената, за да я усети. Семеен скандал, добре. Тя превъртя няколко реплики наум, после се постара да се постави на мястото на сърдита, обезверена съпруга, представяйки си горчивите години на разочарования и неудовлетворение зад гърба ѝ. Тя стисна страниците, за да скрие треперенето на ръцете си, и се помоли гласът ѝ да не ѝ изневери. *Искам да направя това*, помисли си тя. *Искам да го впечатля*.

Софии вдиша дълбоко и изправи рамене.

— Дай знак, когато ти си готов — каза тя.

Етюдът беше дар за всеки актьор на прослушване. Тези реплики съдържаха всичко: конфронтация, напрежение и динамика, и Софи се раздаде напълно. Накрая тя се учуди — и зарадва, когато чу слаба вълна ръкопляскания от другите аматьори. Беше забравила за тях.

— О — каза тя, изчревявайки се. — Много благодаря.

Макс също изпляска с ръце.

— Много добре — каза той. — Е, щастлив съм, че ти ще поемеш ролята на Уенди предвид състоянието на Джералдин. Надявам се, че и

след това ще останеш с нас. Планираме да поставим „Света Йоана“^[1].

— Обожавам тази пиеса — каза Софи. — Изучавахме я в колежа.

— … това е верният отговор — усмихна се Макс. — Ела да те запозная с другите, после ще ти дам текста. Ролята е малка, но ти я приеми като разгрявка за следващите пиеси — той вдигна ръка. — Приятели! Това е Софи. Бихте ли й се представили един по един, моля? После започваме репетицията.

Софии се прибра тази вечер въодушевена. Беше толкова вдъхновяващо! Да, нейната роля беше малка, с ограничен потенциал за актьорска игра, но не това беше важното. Беше страхотно просто да четеш сценария заедно с другите, да виждаш как техните образи оживяват и слизат от страницата, да се чувствуваш като малко зъбчато колело в една фантастична машина, която винаги ставаше нещо поголямо от сбора на частите си. Премиерата беше само след няколко седмици, така че присъстваше допълнителното вълнение и емоции около костюмите и декорите на сцената. Софи беше забравила колко много обичаше тази тръпка.

Когато влезе вкъщи, тя се отправи директно към лаптопа си.

ФЕЙСБУК СТАТУС: Софи Фрост

Познайте кой отново изгрява на афишите? Написа тя,
усмихната. Кралицата на драмата… А3?

Тя прегледа лентата с актуализациите, за да види какво правеха приятелите ѝ, и изписка от вълнение, когато прочете, че Хари, приятел от дните в Австралия, се беше върнал във Великобритания.

Принц X! написа тя. *Трябва да се видим да пийнем в най-скоро време! Дай да скроим план.*

След част от секундата под нейното съобщение се появи друго.
От Дан.

ПРИНЦ, пишеше той. *За мен една студена бира, приятел. Кажи време и място.*

О, боже. Кофти, както би казала Фийби. Той сигурно беше написал своето съобщение в момента, в който тя набираше нейното.

Софи прехапа устни, питайки се дали да коментира. *Великите умове мислят еднакво, или Съвпадение! или БОЖЕ, винаги сме на една вълна, Дан, писано ни е да бъдем заедно!*

Хмм, може би не.

Преди тя да измисли някакъв подходящ коментар, Хари вече беше написал отговор. *Хей, приятели! Радвам се да ви чуя. Вие двамата още ли сте заедно?*

Ама че въпрос. Ако знаеш колко бих искала, Хари. Пръстите ѝ замръзнаха над клавиатурата, търсейки най-подходящия отговор. *Не* и тъжно лице?

Определено, не. *Не, той ме заряза?* Не. Хари не искаше сърцераздирателни подробности. Може би беше най-добре изобщо да не отговаря.

Тя се приведе към екрана, където се появи ново съобщение от Дан. След което всичкият въздух от дробовете ѝ беше изсмукан, докато тя четеше, *Не, приятел. За съжаление аз се издъних като последен глупак.*

Боже! За съжаление аз се издъних? Нима той съжаляваше? Или просто проявяваше учтивост, за да не наранява чувствата ѝ?

Ти винаги си бил ненадминат в издънките, пошегува се Хари. Е — кога ще се видим? Трябва да съберем бандата от Сидни. Соф, нали ще дойдеш?.

Пръстите ѝ бяха замръзнали над клавиатурата. Посоката на разговора я беше извадила от равновесие. О, по дяволите. Да се види с Хари и приятелите от Сидни — да, разбира се. Да се види с Хари и приятелите от Сидни, в това число Дан — смесени чувства, разбира се.

После Софи се овладя. Знайки какъв хвърчо беше Хари, тази идея за среща можеше никога да не се осъществи. Дори да се състоеше, тя винаги можеше да се измъкне в последната минута.

Но тя не можеше да каже *Не* във Фейсбук и да остави у Дан впечатлението, че все още му имаше зъб.

Става, написа тя. После изключи лаптопа, преди да са я въвлекли в някое обещание.

— Така. Яйца, бекон, чай, кайма. Един пакет моркови, ябълки, мляко и масло. Това беше всичко, нали?

— Благодаря, мило момиче. Ще ти приготвя чай, за да си починеш.

Рой се зае да пълни чайника, а Софи започна да прибира покупките в хладилника.

Напоследък тя беше чест посетител в малката къща с тераса на Рой и Джералдин в Недър Едж, както и другите хора от курса по италиански. Катрин се отбиваше редовно, за да мине стаите с прахосмукачка. Джордж беше дошъл, за да поправи счупеното перило на стълбището, докато Анна носеше изпечените пайове и сладкиши, твърдейки, че трябва да ги изхвърли, ако не ги вземат. Фийби, да бъде благословена, беше взела комплектът за маникюр от салона и беше отишла в болницата, за да лакира ноктите на Джералдин в убийствен тъмночервен цвят. Три други дами от отделението я бяха помолили да повтори визитата.

— ... но аз не знам дали е така — довърши Рой в този момент. — Ти какво мислиш?

Софии се върна в настоящето и се озова пред чаша горещ чай.

— Извинявай, какво каза? Бях потънала в мята си свят — призна тя.

— Днес изглеждаш някак разсеяна, мила — каза Рой, като добави безбожно количество захар в чая си и го разбърка. — Какво става?

Софии въздъхна.

— Ох, ами... — мъкни, скастри се наум тя, преди да продължи. Рой не искаше да знае подробности за любовния ѝ живот. — Няма нищо — изтърси неуверено тя.

— Не ти вярвам. Хайде, разкажи ми. Аз умея да слушам.

Софии се усмихна.

— Наистина, няма нищо.

Той вдигна подозително белите си вежди.

— Аз съм женен за Джералдин почти четирийсет години, съкровище, така че съм чувал всичко — увери я Рой. — Хайде, кажи ми. Някой мъж ли? Искаш ли да отида да поговоря с него? Навремето в армията бях добър боксьор.

При мисълта как Рой цапардосва Дан заради нея Софи разтегна устни в усмивка.

— Не ме изкушавай, Рой — каза тя.

— Значи е заради мъж. Разиграва ли те? Свиня.

— Хмм... сложно е.

— С най-добрите винаги е сложно — отсъди той мъдро. — Чакай, тук някъде има бисквити, Анна ги донесе. Маслени бисквити, много са вкусни — той стана, намери кутията, извади две чинии и ги сложи на масата. — Хапвай.

— Благодаря — най-неочаквано Софи откри, че наистина искаше да говори за дилемата, която не ѝ даваше мира през последните няколко дни. — Има един мъж — започна пресекливо тя. — Преди няколко години мислех, че той е любовта на живота ми, глупачката аз. Двамата бяхме заедно в Австралия и бяхме много щастливи. Никога преди или след него не съм се чувствала по този начин. После той ме заряза просто ей така, замина нанякъде и това беше.

— Според мен е пълен глупак — отбеляза Рой и налага една масленка.

— Но сега ми писа — каза Софи. — И аз не знам какво да правя.

Съжалявам, беше написал той в лично Фейсбук съобщение онзи ден. Държах се като egoцентричен тъпак. Мислех, че искам свобода, но постоянно тъгувах за теб. Бях толкова нещастен без теб. Може би е прекалено късно и ти си имаш друг, в който случай се надявам да сте щастливи заедно. О, глупости, не е така. Надявам се да е тъпак и ти да го зарежеш. Много искам да те видя. Ти какво мислиш? Зачеркнат ли съм?

С любов, Дан x

— Хмм — каза Рой, когато Софи го посвети в подробностите, и задъвка замислено бисквитата. — Е, всички правим грешки. Обаче не всеки има смелостта, за да ги признае.

— Да — съгласи се тя. — Макар че му трябваше много време. Минаха три години, откакто го видях за последно. Той явно не е страдал чак толкова.

Рой поклати глава.

— Ние с Джералдин се разделихме веднъж — каза той. — По времето, когато се ухажвахме. Скарахме се за някаква глупост — тя беше взела назаем колелото на сестра ми и го беше оставила пред библиотеката. Някой го беше задигнал. Но как мислиш, дали тя се извини, когато изтъкнах вината ѝ? Не, тъкмо напротив.

Софи се усмихна, като си представи прекрасната млада Джералдин да обикаля града с колело.

— Сигурно е била красавица — каза тя.

— О, да. Красива като майска роза, но упорита като еднооко муле. Скарахме се и се разделихме заради това колело. Сестра ми Джанет ми вадеше душата, докато Джералдин се опитваше да изкара мен виновен, задето ѝ бях дал колелото — той поклати глава. — Затова тръгнах с Мери Гибсън, но сърцето ми беше другаде. А Джералдин тръгна с Боби Хендерсън, който според всички беше пълен идиот.

— И какво стана?

— Четиримата бяхме на танци в Кътлър Хол. Тя беше облечена с онази рокля — никога няма да я забравя — бяла с розови рози, а дългата ѝ коса беше вдигната нагоре. Изглеждаше поразително. Беше си намерила работа като кондукторка в трамвай, затова аз се доближих до нея и я попитах, „Може ли един билет за обратния път, госпожице?“. „За обратния път?“, попита тя, малко надуто. „За къде?“. „За там, където бяхме преди караницата заради проклетото колело“, казах аз.

— Ау — каза Софи, сбръчквайки нос. — Рой, това е прекрасно.

— И от този ден нататък повече не сме се разделяли — каза Рой. Той допи чая си с наслъзени от носталгия очи. — Виждаш ли — продължи той, — ако и двамата искате да опитате отново, направете го. Не допускай миналото да задуши чувствата ти.

— Ами, при вас се е получило — каза Софи, спомняйки си със свито сърце колко красив беше навремето Дан — загорял и безгрижен, неизменно засмян. Тя помнеше усещането на неговата кожа до нейната така, сякаш бе вчера.

— Така е — потвърди той. — При вас също може да се получи, ако опитате. Какво имаш за губене?

— Гордост, достойнство, самоуважение... — тя започна да изброява на пръсти.

— Но си заслужава да опиташ, струва ми се. Любовта на живота ти те моли за още един шанс? Не можеш да откажеш на това, Софи.

— Прав си — съгласи се Софи. — Наистина не мога — тя допи чая и се изправи. — Аз трябва да тръгвам. Смяната ми в кафенето започва след половин час. Благодаря ти за този разговор — ти наистина си добър слушател.

— Няма начин с жена като моята — каза той със смешна физиономия. — Благодаря за покупките, пате. Стискам ти палци с това момче. Ако има някакъв ум в главата, няма да те изпусне отново.

Тя се усмихна плахо.

— Ще те държа в течение.

[1] Драматична хроника за Жана д'Арк от Джордж Бърнард Шоу.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

IL GIARDINO — ГРАДИНАТА

— Е, какво ще стане сега? — попита Майк, като се облегна на стола си и хвърли подозрителен поглед към Катрин.

Беше четвъртък вечер и те отново бяха в пъба, тяхната лична Швейцария за срещи на неутрална територия. Време е да свалим картите, помисли си Катрин. Време е всичко да си дойде на мястото.

Тази вечер беше по-добре подгответена, обмислила старателно какво искаше тя и по какъв начин той можеше да възстанови равновесието. Майк беше дошъл пребледнял и небръснат, с торбички под очите и нездрав тен, несъмнени признания за безсъние.

Добре, помисли си Катрин без много съчувствие. Ако някой заслужаваше няколко дълги, изпълнени с безкрайни терзания нощи, това беше Майк, след непростимото му поведение.

Тя го прикова с поглед.

— Искам да остана в къщата — каза тя.

— Започва се — подхвърли той. — Трябваше да се досетя, че ще извъртиш нещата в твоя полза.

Проклет да си, Майк.

— Не само за моя полза — продължи тя, сякаш не го беше чула, — но и заради Матю и Емили. Те се нуждаят от стабилност, докато следват в университета; справедливо е да могат да прекарват ваканциите в дома на тяхното детство — тя скръсти ръце. — Три години, само толкова, докато завършат университета. Четири, ако се замислиш така, както аз мисля, защото може да им бъде необходимо време, докато се ориентират и си намерят работа. След това можеш да продадеш къщата, ако искаш.

— Хмм — каза той неопределено.

— Вече не дължим почти нищо по ипотеката — добави тя, след като беше прегледала цялата документация за къщата през последните дни. — Междувременно аз мога да плащам сметките от заплатата ми. Така че на теб няма да ти струва нищо.

— Заплатата ти? — изрече подигравателно той. — Ти имаш ли работа?

Катрин знаеше, че той злобее, защото тя го беше надхитрила, но въпреки това се засегна от отношението му.

— Да — отговори студено тя. — Имам, благодаря.

Той изсумтя.

— За всичко има първи път — процеди едва чуто той.

Като на лента, в главата ѝ преминаха всички вечери, които му беше приготвяла, всички кошове с пране, всички торби със смет, цялото гладене и препускане нагоре-надолу по стълбите. В последния кадър ръцете ѝ се стегнаха около неговия дебел, неблагодарен врат.

— Аз отдавна исках да работя — изсъска тя, — но ти винаги казваше, че моята работа е да се грижа за теб и децата. Помниш ли?

— Глупости — подхвърли неубедително той.

— Ти разби моята увереност. Казваше ми, че не умея нищо и никой няма да ме вземе на работа — продължи тя, повишавайки глас.

— Ти се перчеше, че си главата на семейството, героят, който плаща почивките и подаръците, но не ме подкрепи нито веднъж, когато отварях дума да започна работа или да завърша образованието си — тя го прикова с поглед. — Сега спомняш ли си?

— Не — отговори той, въпреки че в очите му премина сянка, която ѝ подсказа обратното. Той се помести на стола си. — Какво работиш всъщност?

Вижте само тази подигравателна усмивка; сърбяха го ръцете да разкъса нея и нейната мистериозна нова работа на парченца. Според Майк лекарската професия беше единствената благородна работа на света, всичко останало беше маловажно. *Обаче в подкупите няма нищо благородно, нали, Майк*, прииска ѝ се да каже.

— Просто работа — отговори уверено тя, подминавайки провокацията.

Само че за нея тази работа беше много повече.

Вчера тя беше отишла в разсадника в Ризбъри, за да подаде формуляра за кандидатстване за работа, а там я посрещна управителката Маги, която прегледа внимателно молбата веднага. После Маги я разведе из разсадника и двете си поговориха за растения и градинарство. Разсадникът беше прекрасен: голям навес, където три други жени стояха около една маса, с тави с вермикулит и компост,

засаждаха семена и почистваха израслите стръкчета, под звуците на музика от радиото.

Аз мога да правя това, помисли си Катрин, увереността ѝ кристализира така, както никога в агенциите за подбор на персонал. Нещо повече, в разсадника се провеждаше вдъхновяваща образователна програма, по която обучаваха проблемни тийнейджъри в градинарски умения, в която Катрин би искала да се включи.

— Всичко изглежда страхотно — каза тя на Маги накрая. — Благодаря за отделеното време. Кажете ми, ако искате да дойда на събеседване или нещо подобно.

Маги се разсмя. Тя беше едра жена с кестенява къдрава коса, дълбоки сини очи и нежна кожа с лунички. Прехвърлила петдесетте, тя сигурно беше изглеждала поразително като млада.

— Според теб *това* какво беше? — попита тя с ръка на кръста. — Това беше най-сериозното събеседване, което съм провеждала някога!

Катрин се почувства като глупачка. Беше дошла по дънки и оръфани ботуши, дори не беше сложила спирала на миглите си.

— Щях да сложа пола и високи токчета, ако знаех, че идвам на събеседване — призна тя. — Най-малкото, щях да си измия косата.

Маги отново се засмя весело.

— Тук няма да ти трябват обувки на високи токчета, скъпа.

— Каза приятелски Маги. — Освен това ми изглеждаш добре.

Можеш ли да започнеш в понеделник?

Катрин зяпна.

— Искаш да кажеш... че ще получа работата?

— Естествено, ако я искаш. Заплащането не е много високо, трябва да те предупредя, но мястото е приятно. Трябваше да ти обясня какви са задълженията ти и какво не бива да правиш, но ти ми се виждаш подготвена, а аз обикновено не греша в преценката си за хората — тя ѝ подаде голямата си, покрита с лунички ръка. — Е, ставаш ли част от нашия екип?

Катрин пое ръката ѝ с изумление.

— Да, ставам.

През целия ден тя се чувстваше радостна и развълнувана. Да работи в този разсадник заедно с жените, които беше видяла, да докосва пръстта с ръце, радиото да свири... Тук Катрин щеше да бъде

в стихията си, вместо да се бори с компютъра в някой климатизиран офис. Щеше да се откаже от повечето си доброволчески ангажименти, което беше жалко, но хората щяха да проявят разбиране. Беше време да посвети повече внимание на себе си, вместо да пилее живота си, тичайки след всички останали.

— Колкото до парите, които си получил от Сентор — каза тя на Майк, сменяйки рязко темата, — мисля, че трябва да ги върнеш.

Той тъкмо поднасяше бирата към устата си, докато тя казваше това, и едва не изпусна чашата на масата, когато думите ѝ се регистрираха в мозъка му.

— Да ги върна? — повтори той.

— Не на фармацевтичната компания — каза тя с непроницаемо изражение. Катрин беше мислила дълго за това. — На националната здравна служба. Детската болница набира средства, например — там твоите пари ще бъдат полезни. И може би трябва да дадеш една част на семействата, които пострадаха от твоите решения. На Джим Frost например. Десет хиляди, защото човекът за малко да умре, да не споменаваме съсираната Коледа за цялото му семейство.

Той се задави.

— Аз не мисля...

— О, да — тя го изгледа многозначително. — Според мен това е най-малкото, което можеш да направиш, Майк. Най-малкото. Иначе...

Нейната неизречена заплаха — *Иначе ще разкажа на моята приятелка журналистката* — увисна между тях. *А ти знаеш, че ще го направя, Майк.*

По лицето му се изписа болка, той прегълътна голяма гълтка бира, явно без да усеща вкуса ѝ. После я погледна така, сякаш вече не я познаваше.

— Променила си се — каза обвинително той.

Да, Майк, промених се, помисли си тя. И се промених за добро.

— Ти все още не си казал „да“ на моето предложение — напомни му тя.

Той я изгледа злобно.

— Да — прошепна той, най-сетне пречупен.

А всичко беше бълф, помисли си Катрин. При първия отпор се оказа, че Майк беше въздух под налягане. Сега тя съжаляваше, че ѝ

бяха необходими толкова много години, за да го открие — но поне сега го знаеше.

— Браво на теб, Кат — каза Софи. — Имала си блестяща седмица, с новата работа и всичко останало.

Беше събота и Катрин имаше среща с Анна и Софи за седничния крос в парка, който беше идея на Анна. Сутринта беше сива и дъждовна, но в парка имаше стотина човека, а атмосферата беше оживена и весела, докато всички тичаха заедно.

— Имам чувството, че бившият ти съпруг не е единственият лекар, който ще трябва да преосмисли практиката си в бъдеще — каза тайнствено Анна и се чукна по носа. — Просто видях нещо в нюзрума вчера.

— Какво е станало? — попита Катрин.

— „Шенкман Фарма“, нали? Загазили са сериозно. Принудени са да изтеглят демелцерола и два други медикамента от пазара заради огромния брой хора, които се оплакват от странични ефекти — изглежда ще понесат сериозни финансови санкции. Изтекла е информация от клиничните изпитания и изглежда, че голям процент отрицателни резултати са потулены в официалните доклади.

Катрин почувства как от плещите ѝ падна голям товар. Значи всичко беше приключило. Тайната беше разкрита и тя вече не носеше цялата отговорност.

— Слава богу — каза тя. — През цялото време ми тежеше на съвестта — питах се дали не трябва да разкажа историята на пресата, да направя нещо повече. Но не можех да причиня това на децата си, не можех да разбия тяхната представа за баща им като добър човек — тя стисна устни, заливана от емоции и вина. Софи сигурно не можеше да се съгласи с нея, след като нейният собствен баща беше пострадал от действията на Майк.

Но Софи прояви разбиране.

— Ти беше в невъзможно положение — каза тя. — Според мен постыпи много смело, изправи се срещу бившия си съпруг и го принуди да действа.

— Абсолютно — съгласи се Анна. — Не се измъчвай, Кат. Ти направи каквото можеше. Друг човек би заровил главата си в пясъка.

Катрин се усмихна тъжно.

— Мисля, че заплахата за „моята приятелка журналистката“ свърши работа. Това си ти, между другото.

Анна се засмя.

— Защото аз съм толкова страшна — каза тя с комична физиономия. — Можех да го... разоблича в следващия обзор на ресторант.

— Красивия колега може да бъде заменен от Алчния лекар — предложи Софи, мръщейки вежди.

Анна направи физиономия.

— Тази седмица няма да стане — каза тя. — Сега сме на вълна Свети Валентин, нали? Пека сладкиши като побъркана, опитвам се да измисля най-хубавата домашна вечеря за двама за моята кулинарна рубрика, а с Джо трябва да изтърпим червените рози и мазната музика на „Белия дом“ в Деня на свети Валентин, в името на обзора на ресторанта. Представяте ли си колко ще се зарадва бедната му приятелка!

— По дяволите — ахна Софи. — Наистина ли? Аз щях да вдигна луд скандал, ако моят приятел заведеше друга жена на вечеря.

— Аз също. Мисля, че връзката им виси на косъм. И трябва да ви призная, че се чувствам много виновна.

— Не бива — каза й Катрин, която вече чувствуше болки в мускулите. Толкова години беше играла тенис, че не допускаше, че ще се скапе след пет километра, но едновременното тичане и говорене явно бяха проблем. — Той можеше да ти откаже във всеки един момент, нали? Ти не си направила нищо нередно.

— Да. След две седмици ще бъда в Рим, така че си заслужава — каза Анна. — Хей, като заговорихме за епични пътувания, този следобед отивам да видя майка ми в Лийдс. Тя накрая се съгласи да ми разкаже нещо за татко.

— Наистина ли? О, това е страхотно — възклика Софи.

— Сигурно си много развълнувана — каза Катрин.

— Направо съм откачила. Едновременно се притеснявам и трупам решителност, колкото и странно да звуци. Страхувам се, че мама ще каже нещо ужасно за него — красивите устни на Анна се извиха надолу, разкривайки притеснението ѝ.

— Не — успя да изпухти Катрин. — Сигурна съм, че няма да каже такова нещо. Но и така да е, ти поне ще знаеш.

— Да — съгласи се Софи. — Обзалагам се, че ще бъде страхотно. Ще видиш.

След кроса трите жени седнаха за кафе и късна закуска в уютното кафене в парка. Беше започната зимната ваканция, затова през следващата седмица нямаше да имат урок по италиански, но те се уговориха да се срещнат да тичат отново идната събота.

— О, вие получихте ли есемеса от Джордж за партизанская акция утре? — попита Катрин на сбогуване.

— Аз не мога да дойда, защото имаме допълнителна репетиция — каза Софи.

— А пък аз съм затрупана с работа — каза Анна. — Ти ще отидеш ли, Кат? — тя намигна. — Мисля, че нашият Джордж има слабост към теб, ако не си забелязала.

— Не е вярно! — възрази Катрин. — Той се държи мило с всички, не само с мен.

Анна и Софи се спогледаха с вдигнати вежди.

— Според мен тази дама протестира прекалено разгорещено.

— Подкачи я Софи и я смушка с лакът. — Но Джордж е прекрасен. Според мен не е за изпускане.

— Не съм... дори не съм помисляла... — започна Катрин, със запъване. О, боже! Защо ѝ казаха това? Сега тя съвсем се притесни. — Както и да е — продължи тя, опитвайки се да смени темата.

— Трябва да отида. Желая ти успех с майка ти, Анна — и с вечерята на Свети Валентин. Ще прочета обзора.

— На теб също с новата работа — каза Анна, — и на теб, Софи, с писесата. Всички искаме да дойдем да те видим на сцена, затова ни кажи откъде да си купим билети, нали?

— Слушай, мојата роля е... нищожна, ако мигнеш с очи, може да я пропуснеш — каза Софи, но се виждаше, че ѝ стана приятно. Тя ги прегърна под ред. — За мен беше удоволствие, момичета. Успешна седмица!

На другия ден, когато стана време да се срещне с Джордж за партизанская градинарска мисия, Катрин си спомни закачките на

Софи и Анна по негов адрес и за малко да се откаже. Те се шегуваха, каза си тя, докато се колебаеше на входната врата. Те само се шегуваха. Тя и Джордж... Ами, това беше невъзможно. Беше глупаво дори да си мисли за това.

Джордж ѝ беше изложил плана в пъба по-рано същата седмица: група ентузиасти трябваше да почистят парче пустееща земя близо до Фокс Хил. Никой нямаше да носи маска на нинджа, тъй като щеше да бъде тъмно, обясни той. Целта беше да подготвят терена: да почистят земята, после да разкопаят почвата.

— Градинарството е само половината работа — каза той. — Поважно е преобразяването на занемарени пространства, облагородяване на земята, така че да послужи на общността.

Джордж вече беше там, когато тя пристигна, заедно с един висок ирландец на име Къл и две жени, Джейн и Ники.

Въоръжени с гумени ръкавици и торби за смет, те се заеха да почистват терена от счупени стъкла, празни тенекиени кутии, две спринцовки, стара автомобилна гума, опаковки от чипс и дори няколко използвани презервативи.

Гадост.

— Какъв е планът, когато почистим земята? — попита тя. — Зеленчукова градина ли ще правите?

— Искаме да направим квартална градинка — каза Джейн. — Нищо амбициозно, само морава, може би градина с диви цветя и една зеленчукова леха... най-вече място, където хората да могат да си почиват. Наоколо има много блокове с апартаменти и повечето си нямат градинки. Това ще бъде тяхното място.

— Иска ми се да вдигна голям купон тук през лятото — размечта се Къл. — Може би дори с барбекю, да поканя целия квартал, всички. Това е целта.

Катрин се огледа, представяйки си музика, танци и миризмата на наденички на скара.

— Сега се чувствам виновна, че не се грижа достатъчно за моята градина — призна тя. — Напоследък съм я занемарила.

— Мисля, че си заета с много други неща — каза Джордж, като вдигна с гримаса чифт стари гащета и ги напъха в торбата за смет.

— Да — каза Катрин. — Глупавото е, че имам цяла торба с луковици в бараката, които не посадих миналата есен. Все се канех, но

после, когато... — тя сниши глас, така че другите да не я чуват. — Когато Майк си тръгна, просто не ми беше до това. За другото не съжалявам, но купих и цял плик с прекрасни луковици за лалета — те са любимите ми цветя и скоро ще започнат да покълват. Е, както и да е. Догодина, надявам се.

След като разчистиха боклуците, Къл маркира една ивица земя за леха до стената на неизползваема сграда. Той донесе няколко стари релси, с които очертаха бордюри, после разкопаха почвата и добавиха няколко кофи тор. Накрая изкопаха дупки и посадиха няколко храста касис, една малка круша и две сливови дръвчета.

— Мястото вече изглежда много по-добре — каза Катрин, като отстъпи крачка назад и огледа плода на труда им за един следобед.

— Ще стане страховто — съгласи се Къл. — Навита ли си да дойдеш някой друг път?

— Определено — каза Катрин. Тя се усмихна на Джордж. — Нямам търпение.

ГЛАВА 30

LA VERITA — ИСТИНАТА

— И така — каза Анна, като прикова с поглед майка си. — Разкажи ми.

Двете седяха в оранжерията на Трейси в скърцащи ратанови столове с дебели избелели възглавници и пиеха кафе („По-добре да е силно“, беше казала Трейси с пресилена усмивка). Наблизаваше краят на упоритото мълчание, продължило трийсет и две години.

Трейси си пое въздух.

— Добре — каза тя. — Така. Какво ти е казала баба ти?

Ето, започваше се.

— Тя каза, че баща ми се е казвал — или се казва? — Джино и е италианец — отговори Анна с треперещ глас. Тя не можеше да повярва, че най-сетне водеха този разговор. — Каза, че бил калпазанин. А после ти спомена, че последната ти ваканция, преди да се родя аз, е била в Римини и аз свързах фактите.

— Да, но...

— Леля Мари ми позволи да разгледам снимките ѝ от вашата ваканция — продължи Анна, неспособна да спре, след като веднъж беше започнала — и аз просто навързах събитията. Това той ли е? — тя извади снимката от чантата си с треперещи ръце. — Казаха ми, че това място е Лунгомаре Аугусто. Там ли се запознахте с баща ми?

Това е момент, достоен за Шерлок Холмс: разкриването на доказателствата, изиграването на най-силната ръка. Та-да! Докато шофираше насам, Анна си представяше неподправеното учудване на Трейси и искреното възхищение от аналитичните ѝ способности в подреждането на пъзела. Елементарно, мила ми майко.

Но Трейси гледаше ту Анна, ту снимката с растяющо озадачение. После тя поклати глава.

— Съжалявам, миличка — каза тя. — Подвела си се. Аз нямам представа кой е мъжът на снимката, но със сигурност не е баща ти.

— Не е ли... той?

— Не. Кажи ми какво точно ти каза баба ти, ако можеш да си спомниш.

Зашеметена от неуспеха, Анна положи усилие да си спомни.

— Тя каза, че приличам на него — спомни си тя. — *A после каза, италианецът, твоят баща. Беше голям калпазанин.*

Възцари се тишина, нарушавана единствено от ритмичното включване и изключване на релето на масления радиатор. После Трейси въздъхна.

— Когато майка е споменала италианска връзка, тя е имала предвид италианския ресторант в Клей Крос, където работех като сервитьорка. Бях на осемнайсет години и тъкмо бях завършила колежа за медицински сестри. Работех там вечерите и уикендите през онова лято, докато си търсех подходяща работа.

Анна я погледна потресена. Какво? Ставало е дума за италиански ресторант?

— Заведението се казваше „Джино“ — обясни Трейси. — Вече не съществува. Мисля, че сега там има кафене „Коста“.

„Джино“. Ресторантът се казваше „Джино“.

— Значи баща ми беше Джино — твоят шеф? — попита Анна с пресъхнала уста, докато умът ѝ трескаво се опитваше да догони историята.

Трейси поклати глава.

— Нямаше никакъв Джино — отговори тя. — Името беше измислено, за да звучи автентично италианско. Управлятелят се казваше Боб Уолдсли. Стар мръсник.

— О, не — каза Анна, налегната от видения на стария мръсник Боб Уолдсли, който опипваше бедната ѝ майка тийнейджърка в склада. (Още по-лошо, баща ѝ се казваше Боб Уолдсли? Името звучеше като калъп миризливо сирене.) — Значи... беше той? Затова ли не искаше да говориш за него? — доплака ѝ се. Какво беше *направил* този негодник на майка ѝ?

— Боже, не, ти за каква ме мислиш? — сега Трейси доби ужасен вид. — Аз поставих Боб на място. Беше ме хванал как си събувам гащите за... Както и да е. Не. Баща ти беше главният готвач — тя стисна устни. — Той беше много привлекателен. Забавен. Красив.

Баща ѝ беше майстор готвач. Готвач! Изведнъж надеждата я озари.

— Той ли беше италианецът?

— Тони? Не, миличка. Той беше лондончанин — тя подсмръкна.

— Лондонски чукундур. Трябваше да знам, че е несериозен.

Анна се обърка. *Лондончанин?* Това нямаше логика. Тя се чувстваше като истинска италианка. Беше се влюбила във всичко италианско! Но сега се оказваше, че нейната любов и интерес към културата, езика, кухнята... нямаха нищо общо с гените. Във вените ѝ не течеше дори капка средиземноморска кръв.

— И какво се случи? — успя да попита тя.

— Беше само флирт — призна тъжно Трейси. — Изцяло по неговите условия, аз бях глупачката. Излязохме четири или пет пъти, после той каза, че повече няма да се виждаме, защото ще се жени.

— О, мамо — макар да бяха минали трийсет и две години, в очите на Трейси все още имаше болка.

— После вече беше късно. Той замина, а аз разбрах, че съм бременна чак след няколко месеца, когато започна да ми личи. Сега не е за вярване, но навремето бях кожа и кости — докато изведнъж не се сдобих с натежали гърди и заоблен корем. Бях шокирана.

— Ти каза ли му? Успя ли да го намериш?

— По онова време, не. Аз бях прекалено горда. Освен това нямах представа къде живееше той. Лондон е голям град. Отидох в библиотеката и се опитах да го намеря в телефонния указател на Лондон, но не стигнах доникъде.

На Анна ѝ се зави свят. Беше разбрала всичко погрешно. Тя не беше италианка. Баща ѝ не беше Джино. Нямаше да има търсене на корени в Римини.

— Това сигурно е било ужасно — промълви тя.

— Да. Майка откачи — тя все ме предупреждаваше да си държа краката кръстосани, докато се омъжа, а пък аз... — устата на Трейси застинава в гримаса. — Е, не беше щастлив период.

Анна се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Представям си.

Очите на Трейси блестяха.

— Съжалявам, че не мога да ти кажа, че баща ти беше някой красив италианец — каза тя. — Иска ми се да можех. Трябваше да ти кажа истината по-рано, но беше трудно. Чувствах се като пълна идиотка.

Анна обви ръце около майка си и я прегърна силно.

— Не се тревожи — каза тя. — Няма значение. Разбирам те.

Скъпи татко,

Не е лесно да напишеш такова писмо, но...

Анна смачка листа и го пусна в кошчето. Не. Не трябваше да го нарича „скъпи татко“, прекалено фамилиарно беше. Доколкото знаеше, този човек можеше да бъде друг Тони Сандбрукс, въпреки че в Лондон явно имаше само един човек с това име. Може би ако започнеше с най-обикновено „Здравей“...

— Още колко време възнамеряваш да правиш това? — долетя един леден глас.

Или може би не трябваше да се опитва да напише писмо в работно време, с което да се представи на непознатия си баща.

— Какво имаш предвид? — Анна вдигна глава и видя Марла, която я гледаше злобно.

— Още колко време смяташ да крадеш моята рубрика? — повтори ядосано тя.

Аха!

— Защото ненавиждам работата в нюзрума — каза тя с гневен поглед, почти готова да тропне с крак. — Според мен беше адски нечестно да се промъкнеш и да отмъкнеш моята работа зад гърба ми.

— Не беше така.

— И двете знаем, че беше точно така. Ти и Джо, скроихте го заедно. Подмазвате се на Имоджен. А сега ще правите обзора за Свети Валентин и...

— Още два ресторанта, това е всичко, което иска Имоджен — каза Анна в опит да усмири Марла. Още два ресторанта, после трябваше да замине за Рим, въпреки че дори това беше за нея като шамар, след като вече знаеше, че баща й не беше от Римини, а по-скоро от Ротърхит^[1]. Тя още не беше казала на Джо; не беше казала на никого. Може би ако запазеше разкритието в главата си, то нямаше да е вярно. — След това ти отново поемаш рубриката, убедена съм — добави тя уморено. Вече не държеше на това.

Марла присви очи.

— Нали знаеш, че той вече опита да го направи с мен? — процеди тя. — Говоря за Джо. На банкета за Коледа. Пъхна ръка под полата ми, когато поднесоха десерта, и ме попита дали ще бъда неговата малка коледна бисквитка.

— Не! — Анна не й повярва. Нали? Марла обаче изглеждаше убедена.

Долавяйки, че беше налучкала нерва, Марла продължи:

— Той си опитва късмета с всички. Ти не знаеше ли? Той е от онези мъже, които чукат на всяка врата — тя се усмихна победоносно. — Аз на твоето място бих отсякла свалката още в зародиш, преди да те е вкарал в леглото си. Тоест, ако вече не е късно.

Тя се отдалечи, навирила нос, а Анна я проследи с поглед.

Марла просто злобееше, каза си тя. Прозрачен опит да си върне „нейната“ рубрика. И все пак... Джо не беше женкар, нали? Вярно, той винаги беше чаровен и да, малко обичаше да флиртува — но да пъхне ръка под полата на Марла? Да си поисканекс като коледен подарък? Да си опитва късмета с всички?

Анна стисна зъби и се концентрира върху компютъра си. Тя нямаше време да мисли за това сега, след като я очакваха два материала, един тон кореспонденция, без да споменаваме писмото до баща ѝ, което изобщо не й се отдаваше. Плюс обзора за Деня на свети Валентин и Рим следващата седмица, както и новините за баща ѝ — лондончанинът Тони, Анна имаше предостатъчно неща, за които да мисли в момента.

* * *

Денят на свети Валентин беше в четвъртък. За първи път от години Анна не получи тъпа картичка от Пит, която да отвори, докато закусваше, нямаше цинично стихотворение, над което да се кикоти (той се гордееше с тях, те се бяха превърнали в своеобразна традиция), и нямаше шоколад във формата на пенис, който да отвива от станиола (което несъмнено беше чудесно). Докато дъвчеше мюсли, тя се замисли за хилядите романтични закуски, които се случваха в този момент в страната, и се почувства ужасно самотна, седнала сама в протрития си халат, в компанията на сутрешния блок по телевизията.

Пит беше изчезнал от живота й удивително бързо, без да остави дори следа, след като си беше съbral вещите и ги беше изнесъл от апартамента ѝ. Нямаше есемеси, нямаше виждания, нямаше нищо. Той изчезна безследно. Край. Анна си го представи как е написал глупаво петостишие за новата си приятелка (Имало една готина мацка, Катерина...) и се учуди колко силно ѝ се доплака.

Анна реши да отиде на работа с колело, за да се почувства свободна и безгрижна, но пред двата гаража, покрай които мина, имаше кофи с увити в целофан букети, а по витрините на магазините до редакцията бяха окачени рояци червени и розови сърчица. Цялата страна празнуваше Деня на свети Валентин, без да се съобразява с нея. Е, поне щеше да излезе довечера, пък макар и на престорена среща за обзора на ресторант. След робския труд, който беше хвърлила за нейната кулинарна рубрика, посветена на Деня на влюбените, Анна с радост би прескочила романтичния елемент, за да похапне някъде пържена риба и пържени картофи, но за съжаление бяха резервирали маса за двама в „Белия дом“, който предлагаше най-префърцуеното меню за Свети Валентин в града. При нормални обстоятелства Анна не би влязла в този ресторант, но Имоджен, окрилена от успеха от последните два материала на Анна, където историята се въртеше около Красивия колега, реши да нагнети любовния елемент и настоя тя да избере мястото.

— Не бъди сноб, сигурна съм, че ще си прекарате много добре — разпореди се тя. — Дори да не е така, преструвайте се; мъжът ми играе голф с един от собствениците.

„Белия дом“, като много други ориентирани към печалбата ресторанти, предлагаше вечеря за Свети Валентин на две смени, така че Анна беше резервирала маса за първата смяна в шест и половина. Така според нея Джо можеше да се види с Джулия след това, както беше редно.

Анна изпитваше смесени чувства към вечерта, осъзна тя, докато се гримираше и вдигаше косата си в тоалетната в офиса след края на работния ден. След последното пререкание с Марла Анна вече не възприемаше Джо по същия начин. Откритието, че той си беше опитал късмета с нея, както и с безброй други жени, разсея напълно неясната

й симпатия към него. Анна просто не си го беше представяла като женкар — в никакъв случай.

Марла сигурно лъжеше, за да я ядоса, напомни си тя, докато нанасяше последния слой спирала върху миглите си. Въпреки това Анна не беше в романтично настроение. Тя току-що се беше отървала от един негодник. И не бързаше да се забърква с друг.

Джо вече беше в ресторана и четеше развеселен менюто, когато тя влезе. Той беше прекарал следобеда в Хилсбъроу, за да интервюира някои от играчите във вчерашния мач, но очевидно беше намерил време да се прибере вкъщи и да се преоблече, защото сега беше с елегантен черен смокинг, сякаш отиваше на официална вечеря. Анна се разсмя от сърце, когато го видя.

— Хубав костюм — подхвърли тя.

— Исках да съм облечен както подобава за случая. Заведение, което предлага ястие на име „Съомгова милувка“, трябва да е първокласно, нали?

Анна се засмя отново.

— „Съомгова милувка“? Това си го измислил ти.

— Не съм — той се вторачи в менюто. — Някой друг тиквеник го е измислил. Представлява печена съомга в „прегръдка от салса верде и задушени картофи“.

— Съомгова милувка, наистина — Анна изсумтя. — Кой нормален човек би искал да го милва съомга?

— Само друга съомга — отговори Джо, като направи рибешка физиономия. — Днес е Денят на свети Валентин, Анна — той прегледа менюто отново. — Все пак, ако това не те изкушава, винаги можеш да вземеш „Съблазнителното ходило“.

— Ходило? О, боже. Ти май не се шегуваш, а?

Тя се огледа и едва сега попи обстановката. Розови и сребърни балони с хелий се носеха над масите. На всяка маса имаше чаша с една фалическа дългостеблена червена роза, а наоколо бяха посипани сребърни конфети. Липсваше само цигулар и двойка птички неразделки, за да имат фул хаус върху бинго картичката за Свети Валентин.

Анна седна. Всъщност оливането със символите на любовта имаше странно развеселяващо въздействие; човек можеше да си

представи колко се беше смял персоналът, докато украсяваше заведението.

— Е, ако няма розово шампанско във винената листа, дано да имат много основателна причина — заяви Анна. Тя изсумтя, когато започна да чете менюто. — Държа ти да опиташ „Екстаз със скариди“, само за да проверя дали мога да го поръчам със сериозна физиономия.

— Esto това е предизвикателство — отбеляза Джо. — Помисли си само, когато отидем в Рим и ядем скучно ризото или тривиални канелони, ще си мечтаем да можехме да се насладим на една „Безнадеждно предана патица“ за последно.

— Предана какво? — Анна започваше да усеща пристъпи на истерия.

— Не започвай — той се засмя. — Хей, не мога да повярвам, че се уредихме с тази командировка в Рим, нали? Ще бъде страхотно.

Тя се поколеба, смехът в гърлото ѝ изведнъж се изпари.

— Да.

— Разглеждах полетите; има един директен от Манчестър в събота сутринта, но излита в седем часа, което е адски рано. Затова си помислих, ако летим в петък вечер, можем да останем там две нощи и няма да ставаме в ранни зори. Ти кога искаш да отидеш до Римини, между другото? Защото аз прегледах разписанието на влаковете и...

Анна вдигна ръка. Стоп!

— Аз няма да ходя в Римини.

Джо сбърчи чело.

— Няма ли? Как така? Аз си мислех...

— Оказа се, че той не е италианец. Объркала съм се. Нямам баща в Римини — за неин ужас очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не намери сили да го погледне, страхувайки се, че Джо щеше да се разсмее. — Голяма глупачка, а?

— О, не — той протегна ръка през масата и погали нейната. — Сигурна ли си?

— Че аз съм глупачка или че баща ми не е италианец? И двете. Майка ми ми разказа — тя подсмъръкна и избърса очи с опакото на ръката си. — Той е проклет лондончанин. Сигурно яде желирана змиорка и говори на кокни — това е моето истинско наследство. Така че цялото готвене, ученето на италиански, отиването до Рим... са били напразно.

— Не е така — каза внимателно Джо. — Защото ти им се отдава от сърце и изглеждаше толкова щастлива. Съдейки по думите ти, вечерният курс е прекрасен, готварските ти умения се оказаха фантастични — и ти донесоха собствена рубрика! Кой се интересува откъде си родом? Лондон-Шмондон. Нищо не ти пречи да продължиш да се наслаждаваш на тези неща.

Той беше толкова мил и добър, че Анна действително рискуваше да се разплачне.

— Благодаря ти, Джо — каза тя със сълзлива усмивка.

— И двамата ще си изкараме страхотно в Рим — напомни й той.

— Всъщност може да ти хареса дори повече — без товара на напрежението! Отпада мъчителното пътуване до Римини.

— Това е вярно — съгласи се тя. — Мога да отида на готварския курс дори да не съм италианка.

— Можеш, разбира се. На вратата нямат да вземат ДНК проби, нали?

— Не, надявам се — Анна си издуха носа. — Благодаря ти, че си толкова добър с мен — каза тя. — Каква съм глупачка, наистина. Не е за вярване как се заблудих.

— Не говори глупости — каза й той. — Няма никакво значение кой е баща ти. Ти си все същата Анна — забавна, прекрасна, талантлива журналистка, добра приятелка, гениален готвач...

— Не спирай.

— ... която се нуждае от щедра доза шампанско веднага. Да поръчаме.

[1] Полуостров на р. Темза в Югоизточен Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

IL RAGAZZO — ПРИЯТЕЛЯТ

— Мамо!

— О, Ем! Здравей, съкровище! Влизай! — Катрин прегърна радостно дъщеря си, вдишвайки уханието на чиста коса и парфюм. *Нейното момиче.*

Беше петък следобед и краят на нейната първа седмица на новата работа. Работата беше проста, но удовлетворяваща и колежките бяха прекрасни. Маги беше фантастична шефка, която работеше наравно с тях и развеселяваше всички. (В четвъртък тя дойде в разсадника с шоколадови бонбони да се почерпят, „В случай че вашите мъже са загубени като моя и са забравили да ви подарят шоколад за Свети Валентин“. Колко мило, нали?!) и сега беше уикендът, и тук беше Емили, у дома за цели два дни. Блаженство.

Катрин очакваше този ден от една седмица. Тя вече си беше позволила да запази уютна маса за двама на горния етаж в „Браунс“ за съботен обяд, с план за шопинг маратон след това. За какво ти е заплатата, ако не можеш да поглезиш собствената си дъщеря с нея?

Половин секунда по-късно тя забеляза младежа до портата — високо, красиво момче с рокерско яке и надменно, незаинтересовано изльчване, сякаш предпочиташе да се занимава с нещо яко, с готини хора на някое по-яко място. Той държеше в ръка две каски и едва тогава Катрин видя лъскавия сиво-черен звяр зад него. В очите на всяка майка на тийнейджърка това беше смъртоносен капан.

— О — каза тя, опитвайки се да прикрие тревогата си. Емили не беше споменала приятел. И определено не беше споменала мотор. Дали знаеше колко смъртоносни бяха тези машини? — Здравей — побърза да добави тя. *Женският уикенд отиваше на кино.*

— Мамо, това е Мака. Мака, това е мама. Наричай я Катрин, — добави тя с усмивка.

Госпожа Евънс, ако нямаш нищо против, за малко да каже Катрин.

— Добре — подхвърли Мака, без да я поглежда в очите.

— Приятно ми е да се запознаем, ъ, Мака — каза Катрин. Тя понечи да му подаде ръка, но той явно не забеляза, затова тя я прибра бързо до тялото си. — Заповядай. Ъ... ти също ли ще останеш за уикенда?

— Ъ... да? — каза Мака, сякаш му беше все едно. Катрин все още се бореше да преглътне факта, че бяха докарали дъщеря ѝ тук на мотор.

В главата ѝ преминаваха ужасяващи, кошмарни образи как двамата профучаваха покрай колите, вземаха остри завои, сблъскваха се с летящия насреща камион и лежаха захвърлени по средата на пътя...

— Да пригответя ли чай? — побърза да попита тя. *Стига, Катрин.* Пристигнали са тук живи и здрави, нали? — Кафе?

Очевидно чаят и кафето бяха напитки за хора на средна възраст, съдейки по изражението на Мака.

— Бира? Нещо по-силно? — добави тя в пристъп на отчаяние.

— Мамо, ах ти, не ми казвай, че вече си пийваш шери — засмя се Емили. — Няма нужда, благодаря. Аз казах на Кати, че ще се видим в пъба по-късно. Ела — обърна се тя към Мака. — Ще ти покажа моята стая.

Двамата се качиха на горния етаж, смеейки се на нещо, а Катрин се уедини в кухнята. Ох! Е, добре. Вечерята за двама изведнъж стана вечеря за трима. Тя се опита да пропъди неприятните мисли от главата си и да погледне от ведрата страна. Емили си беше у дома и те все пак щяха да си прекарат чудесно. Нали?

— Значи ти също си студент, Мака?

Катрин успя да раздели пая с пилешко на три порции, като добави гъби и моркови в плънката и го сервира с едри изпечени картофи. Макар че този простак не проявяваше никаква благодарност за труда ѝ; тъпчеше се с храна като изгладнял, като не спираше да гали бедрото на Емили под масата.

— Прекъснах за една година — изломоти той, а от устата му се разлетяха трохи.

— Една година? За какво, за да работиш или да спестиш за пътуване, или... — попита тя, макар да беше съвсем сигурна, че отговорът щеше да бъде друг.

— Просто ей така — каза той, избягвайки погледа ѝ.

— Мака е музикант — каза Емили и му хвърли пълен с обожание поглед.

— О! На какво свириш? — боже, този разговор беше къртовски труд. Мака явно не беше работил върху обносите си през свободната си година.

— На китара.

— В група ли свириш?

— Мамо, остави го на мира — възмути се Емили. — Това не е събеседване!

Катрин видя как дъщеря ѝ завъртя очи и се почувства предадена.

— Аз просто проявявам интерес — каза тя, засегната.

Емили заговори с Мака за плановете за вечерта и Катрин изключи; в ума ѝ проблясваха мизерни образи как дъщеря ѝ виси във влажни приземни апартаменти с неприятни мъже, през мръсните прозорци никога не проникваше светлина, вътре се носеше сладникавата миризма на канабис и протяжните звуци на раздрънкана китара.

Емили беше толкова ведра, свежа и чиста, с бузесто розово лице и трофеи от състезанията за езда на пони. Мисълта, че този кретен срещу нея щеше да помрачи сиянието на дъщеря ѝ, изпъльваше Катрин с желанието да го убие.

— Добро утро! — извика Катрин на другия ден, тичайки по замръзналата трева към Софи и Анна. Тя се беше събудила рано и реши да дойде на кроса в парка, убедена, че Емили и Мака щяха да спят непробудно още няколко часа. Беше ясна, студена сутрин и тя закопча анцуга си доторе, от устата ѝ излизаха малки облачета пара, докато тичаше.

Софии подскачаше на място, за да се сгрее, а Анна разтягаше мускулите на краката си, нахлутила на главата си синя плетена шапка.

— Хей, аз мислех, че ще доведеш дъщеря ти — извика тя, когато Катрин стигна при тях.

— Щях — отговори Катрин, — но тя доведе със себе си някакъв хубостник от Ливърпул, без предупреждение. Спяха като пънове, когато аз станах, затова реших да не ги будя.

— Ооо! Значи е сериозен приятел, щом идва за уикенда — каза Софи, вдигайки вежди.

Катрин направи физиономия.

— Дано да не е — призна тя. — Защото е пълен простак. Толкова е невъзпитан.

Софии се засмя.

— Трябва да поговориш с майка ми. Ако знаеш какви екземпляри съм водила вкъщи аз — довери тя. — Можете да сравните записките си.

— Всички сме го правили — каза Анна. — Но жалко за проваления уикенд заедно. Ти го очакваше с трепет — тя погледна към стартовата линия. — Мисля, че ни викат да отидем при тях — добави тя.

Катрин се опита да постави нещата в перспектива, докато трите се затичаха към другите бегачи. Може би момичетата имаха право, каза си тя. Всички минаваха през своя дял ужасни гаджета, нали? Тя самата можеше да се похвали със солидна колекция. Може би беше прекалено строга към горкия Мака.

Но после Катрин си спомни какъв тон беше държал той на Емили снощи и добрината ѝ се стопи. Тя тъкмо се качваше на горния етаж с един кош пране, когато гласът на дъщеря ѝ долетя от нейната стая.

— Какво ще кажеш — синята блуза с дънки или черната рокля?

Катрин замълча, помислила в първия момент, че дъщеря ѝ питаше нея. После чу гласа на Мака.

— Тази блуза е малко тясна, не виждаш ли?

— Мислиш ли? — Емили не звучеше убедена.

— Да. Прекалено тясна е. Не смяtam, че имаш фигура за такива блузи. Не се обиждай.

Това беше най-дългата реч от неговата уста, която Катрин бе чувала досега, и тя никак не ѝ хареса. Не се обиждай, наистина, след като беше разкритикувал фигурата ѝ по такъв начин. Кого се опитваше да заблуди?

— О — каза Емили неопределено и Катрин трепна, като си представи съкрушеното изражение на дъщеря си.

— Тогава да облека роклята?

— Много е къса. Нямаш ли нещо, което да не е толкова... курвенско?

Това беше като връщане назад във времето, когато Майк ѝ казваше същите неща. Катрин помнеше как тревогата пърхаше вътре в нея, докато обличаше тоалет след тоалет пред него, за да заслужи само клатене на глава и неодобрително стиснати устни.

О, Емили! Не повтаряй моята грешка.

— Щ... сигурно е така — Емили вече звучеше обезсърчена; Катрин чу потракването на закачалките в гардероба, докато момичето преглеждаше дрехите си.

Този филм съм го гледала. Тя се поколеба на площадката, без да знае как да постъпи. Инстинктът ѝ беше да скочи да защити Емили, но знаеше, че можеше да предизвика гнева на дъщеря си.

— Кат? Добре ли си?

Гласът на Софи я върна в настоящето; те тичаха по игрището, но тя се беше отнесла безкрайно далеч.

— Съжалявам — каза тя. — Още не съм се събудила.

— Още ли мислиш за малкия нахалник?

— Да — накрая Катрин не беше казала нищо, само си беше отбелязала наум да изрази възхищение от външността на Емили, когато дъщеря ѝ се появи облечена в поло с дълъг ръкав и дънки. Но усмивката на Емили беше пресилена и се виждаше, че момичето изобщо не се чувстваше красиво.

— Как премина разговорът с майка ти? — обърна се Софи към Анна и Катрин се засрами, задето беше толкова погълната от самата себе си.

— О, боже, да! — възклика тя. — Какво ти каза тя? Научи ли нещо повече за баща ти?

Лицето на Анна помръкна.

— Не — каза тя. — Нищо.

— О — каза Софи. — Но аз мислех, че тя ще ти разкаже...

— Ммм — отговори Анна. — Всъщност разговорът не пое в очакваната посока. Аз все още не мога да приема истината — тя направи физиономия. — Не научих каквото очаквах.

Катрин никога не беше виждала жизнерадостната Анна толкова сдържана.

— Добре ли си? Не си длъжна да ни разказваш, ако не искаш — започна тя, но Анна побърза да смени темата.

— Както и да е — каза тя, ускорявайки леко темпото, — с вас какво става? Как върви пиесата, Соф?

Софи хвърли поглед към Катрин, която сви рамене. Случилото се между Анна и майка ѝ очевидно не беше тема за обсъждане. Поне засега.

След кроса Катрин се прибра вкъщи, заредена с енергия.

Тя подобри времето си от миналата седмица с две минути и кожата ѝ руменееше от чистия въздух. Но докато събуваше маратонките си в коридора, тя чу гласа на Емили в кухнята, висок и разтреперен, и настроението ѝ моментално се срина.

— Той е просто приятел, познавам го от съвсем малка. Честна дума, не е възможно той да се интересува от мен.

Катрин наостри уши да чуе отговора, но различи само пърленото буботене на Мака. После Емили продължи да протестира, разплакана.

— *Не съм! Кълна се! Аз дори не го харесвам!*

Катрин затаи дъх, заслушана в ниското мърморене на Мака. Какво ѝ казваше?

— Не е вярно! — извика жално Емили и нещо в Катрин прищрака. Каквото и да говореше този келеш, тя трябваше да го спре. Проклета да е, ако позволеше историята да се повтори.

Свила ръцете си в юмруци, тя влезе в кухнята.

— Какво става? — попита тя.

Емили стоеше до печката, обръщаща няколко парченца бекон в тигана и подскочи стресната, когато Катрин заговори. Беше облечена само в дълга тениска и имаше нещо безкрайно уязвимо в босите ѝ, настърхнали крака и мокрите ѝ мигли.

— О! Мамо. Няма нищо.

— На мен не ми прозвуча така. Ти звучеше разстроена. Отново. Какво става?

Емили се затвори в себе си, хвърли смутен поглед към Мака, после отново към майка си.

— Честно, мамо, всичко е наред. Просто разговаряхме.

— Разговаряхте? Ти така ли му казваш? — Катрин сложи ръце на кръста си и изгледа ядно Мака. — Добре, чуй какво ще ти кажа, слънчице. Не ти позволявам да огорчаваш дъщеря ми в собствената ми къща — каза му тя. — Чух те и снощи, когато й се подиграваше за дрехите, които беше облякла.

Той нацупи устни в подигравателно изумление.

— Какво каза?

— Ти ме чу. Гадно е, това казах. Гадно и грубо. Бившият ми съпруг имаше навика да ме тъпче по същия начин. Търпях това години, докато накрая от увереността ми не остана следа. Така че, повярвай ми, няма да стоя тук и да гледам как правиш същото с дъщеря ми. Тя заслужава нещо по-добро.

— Мамо! — възклика потресена Емили.

— Говоря сериозно — изрече отчетливо Катрин. — Така че те съветвам да започнеш да се отнасяш към нея с малко повече уважение, моето момче, или се махай от къщата ми. Разбра ли?

Той я изгледа със стъклен поглед.

— Все едно.

— Ще приема това за „да“ — отсече тя. — Отивам да си взема душ. А ти си помисли над думите ми.

В сигурността на банята на горния етаж Катрин се облегна замаяна на стената и пусна водата. Мили боже! Наистина ли беше казала това, сложила ръце на кръста си като устата продавачка на рибния пазар? Тя не можеше да повярва на собствената си дързост и ярост. Но всяка изречена дума беше дошла от дъното на душата ѝ. Нямаше начин да позволи дъщеря ѝ да търпи същото отношение като онова, което тя самата беше търпяла от Майк: саркастично подмятане тук, „не се обиждай“ там, капка след капка унизителни забележки, които нарушаваха баланса на силата, тиранин темерут, жена с нула увереност.

Но дали Емили щеше да ѝ прости?

— Е, какво стана? Той тръгна ли си?

— Да — беше на другия ден и тя беше отишла до парцела за облагородяване след безсънната нощ, с надеждата, че физическият

труд и чистият въздух щяха да й подействат добре. Времето беше необичайно меко и тя помагаше на Джордж да прекопаят зеленчуковата леха. — Проблемът е, че тя също си тръгна.

— Дъщеря ти? Какво, двамата просто се вдигнаха и си тръгнаха?

— Когато излязох от банята, те вече си бяха тръгнали. Дори не си изядоха закуската — тя се облегна на лопатата, спомняйки си шока от празната къща, как тичаше от стая в стая и викаше името на Емили, изоставеният бекон в тигана. Прекалено късно. — Чувствам се ужасно, Джордж. Първото гадже, което тя води вкъщи, а аз го нахоках и го изгоних.

— С пълно право, както изглежда — каза той. — Момчето явно е било пълен нехранимайко.

— Така е. Като негодника, за когото аз бях омъжена.

— Е, в такъв случай ти си й направила услуга — той замахна няколко пъти с мотиката. — Чухте ли се след това? Одобрихте ли се?

— Аз и Емили? Не. Тя не отговаря на телефонните ми обаждания — призна мрачно Катрин. — Честно, Джордж, това е толкова нетипично за мен, да си изпускам езика. Не знам какво ми стана — още докато казваше това, Катрин знаеше, че не беше съвсем вярно. Тя знаеше точно какво й беше станало: беше я споходило ужасно предчувствие за бъдещето, как Емили щеше да тръгне по същия грешен път като нея, допускайки някой мъж да смаже свободния й дух до такава степен, че повече сама да не може да се познае.

— Дай й няколко дни — посъветва я Джордж. — Ти сигурно си засегнала гордостта й, изложила си я пред този младеж. Поставила си под въпрос нейната преданост.

— Точно това ме тревожи: че е избрала предаността си *към него*, а не *към мен*. Ти знаеш какво е да си млад, страстите управляват всичко. А родителите не разбират нищо.

— Сигурен съм, че дълбоко в себе си тя знае, че ти само си се опитвала да я предпазиш — каза Джордж и Катрин му се усмихна с признателност. С него се разговаряше толкова лесно; добре че беше решила да дойде днес тук. — Както съм сигурен, че дълбоко в себе си ти знаеш, че трябва да ми помогнеш да прекопаем тази леха.

Катрин се засмя напук на тревогите си.

— Извинявай — тя заби лопатата в твърдата земя, натисна с крак, докато тя влезе дълбоко. Надяваше се, че Джордж имаше право и

Емили знаеше в сърцето си, че майка ѝ действаше, водена от любов. Нали?

Слънцето избра точно този момент, за да надникне между два гъсти бели облака и Катрин обърна лице към небето, за да се наслади на плахата топлина. След няколко седмици щеше да дойде пролетта, помисли си тя и се зае да копае с нов прилив на енергия. Дните щяха да станат по-дълги и по-леки, дърветата щяха да напъпят, кокичетата и игликите щяха да отстъпят пред нарцисите и цветовете на дърветата. Зимата беше владяла света достатъчно дълго.

— Знаеш ли, ти си прекрасен човек, Катрин — каза най-неочеквано Джордж.

Тя вдигна глава учудено и го видя облегнат на дръжката на вилата, усмихнат, с бръчици около очите.

— О! Така ли? Благодаря — каза смутено тя.

— Противно ми е да си представям, че мъжът ти се е държал лошо с теб — каза той. — Радвам се, че вече не си с него.

— Аз също — каза Катрин, смутена.

— И си мисля — продължи Джордж, — че можем да излезем някой път. Само ние двамата.

Само те двамата... О, боже. На среща ли я канеше той? Обзе я паника.

— Ами... аз... боже — заекна тя. Кръвта нахлу в лицето ѝ. — Изгубила съм тренинг — призна тя и се изчерви още по-силно. О, боже. Прозвуча така, сякаш говореше заекс. — Излизането, имам предвид. Излизането с мъже — а с какво имаше тренинг? В общуването с тормозители? — Отдавна не съм го правила.

— Е, не е нужно да излизаш с мъже — изтъкна кротко той, — само с мен. И само ако искаш — той измъкна огромен корен от трънка и го метна зад себе си. — Можем да излезем да пийнем по нещо довечера, ако искаш.

— Довечера?

— Да, ако не си заета.

Разбира се, че не беше заета. Тя никога не беше заета. Но да излезе за питие, с него? Довечера? *Аз не съм готова да изляза на среща*, помисли си тя. Дали някога щеше да бъде готова? Катрин го погледна и той се усмихна — добра, топла усмивка. Тя също се усмихна. Е, защо не? Това беше Джордж. Той беше чудесен. И в

следващия момент отдавна забравено вълнение се завихри в нея при мисълта как щеше да излезе с него на заведение. Как щяха да разговарят да пийнат, да се опознаят. *Това е като да се качиш отново на коня*, беше казала Пени.

— Добре — каза тя.

— Наистина ли? Супер — каза Джордж. Той ѝ се усмихна и в корема ѝ нещо се преобърна, оставяйки я без дъх. — Вписвам те в плановете си.

Докато шофираше към дома си по-късно, Катрин се почувства въодушевена от новото развитие на нещата. Кой би помислил? Тя и Джордж, да излязат заедно. Тя почти очакваше той да я смушка с лакът и да каже, че се шегува, че не е имал предвид това, но последните му думи, докато тя изтъркваше калта от ботушите си този следобед, бяха, че щеше да я чака в осем часа в „Уокли Армс“, един пъб близо до терена. Така че уговорката оставаше. Истинска среща. Лелее, както би казала дъщеря ѝ. Дали той щеше да се опита да я целуне, запита се тя, разтърсана от първите истерични тръпки, когато слезе от главния път в селото. Дали това щеше да бъде началото на истинска връзка? Дали той щеше да поиска да спи с нея? Дали щяха да се влюбят!

О, боже. Беше толкова страшно. Тя се нуждаеше от съвет от Пени или — не, не от Пени. Пени щеше да я посъветва да го награби в пъба и да му пусне език. Момичетата От курса по италиански, Софи и Анна. Какво щяха да кажат, ако бяха сега тук?

Тя дори чуваше гласовете им в главата си. *Exa! Давай, Катрин!*

Катрин даде ляв мигач и едва не задави двигателя, когато видя самотната фигура, седнала на прага пред вратата. След най-бруталното, скороство паркиране в живота ѝ тя изскочи от колата.

— Емили! — извика тя, тичайки към дъщеря си. — Аз мислех, че си се върнала в Ливърпул! Добре ли си?

Емили се разплака горчиво, веднага щом Катрин я притисна в прегръдките си.

— Съжалявам, мамо — изхлипа тя. — Много съжалявам.

— О, миличка — тя я притисна, лицето на Емили беше студено до нейното. — Влез вътре, веднага ще ти направя чаша чай. Отдавна ли седиш тук?

— От около един час. Забравих си ключа, а Пени беше излязла — тя избърса очи в ръкава си, докато Катрин отключваше. — Мака скъса с мен.

— Какъв идиот — изсъска Катрин, сърцето й се късаше при вида на това набраздено от сълзи лице и подпухнали бузи.

— Знам, че ти не го харесваше, мамо, но аз много си па-па-падах по него. Обичах го.

— О, миличка, ела тук — Емили не умееше да прикрива чувствата си и сега болката и нещастието бяха изписани на лицето й. Катрин искаше да я обгърне в своята ревностна любов и да не позволи повече никой да я наранява. Тя можеше да убие *Мака*, проклетия простак. Тя щеше да го убие, ако го видеше отново.

— Той каза... каза, че съм прекалено обикновена — Емили се задави на думата, по фланелата на Катрин потекоха нови сълзи.

— Обикновена? Глупости! Ти си най-прекрасното, специално, красиво момиче на тази планета — каза тя. — И не позволявай на никого да ти казва нещо друго — тя прегърна силно дъщеря си. — Обикновена била. Как не! Сега влез вътре и ме остави да се погрижа за теб.

Емили издуха носа си и влезе в къщата, позволявайки на Катрин да я утеши с чаша горещ шоколад и пакет шоколадови кексчета.

— Благодаря ти, мамо — каза тя със слаба разплакана усмивка. Едно последно ридание разтресе раменете й. — Извинявай, че избягах така вчера. Той беше толкова ядосан, че аз не знаех какво друго да направя. Каза, че ако не тръгна с него, ще ме зареже на мига.

Катрин седна до дъщеря си и я погали по бузата.

— Съжалявам, че те поставих в това положение — каза тя. — Сигурно не трябваше да го хокам така. Но аз се ядосах, като видях как се държеше с теб. Никак не ми хареса.

Емили започна да духа горещия шоколад.

— Той беше много мил с мен понякога — каза тя отбранително, с наведени очи.

— Понякога не е достатъчно — изсъска Катрин. — Не се доверявай на хора, които включват и изключват добрите си обноски. Запомни го от мен.

Настъпи кратко мълчание, в което тя се замисли за Майк. Те не се бяха чували от сцената в пъба и Катрин се запита дали той беше

удържал на думата си за парите, или беше размислил.

— Май наистина нямахме много общо — призна след малко Емили. — Тоест, той е в много добра форма, но, знаеш ли... ние всъщност никога не разговаряхме, не и задълбочено. И той все ревнуваше от другите мъже, които ме гледат.

— Според мен той не е сигурен в себе си. Един от онези мъже, които те унижават, за да се почувствуваат по-добре. Като... — Катрин замълча.

— Както правеше татко с теб ли? — довърши Емили.

Катрин скръсти ръце в ската си. Тя не искаше да злепоставя Майк пред Емили; той беше нейният баща, нейният герой.

— Понякога — каза тихо тя.

Емили облегна глава на рамото на майка си.

— Всъщност на мен ми хареса, когато ти се развила на Мака, мамо.

В гърлото на Катрин заседна буца.

— Така ли?

— Да. Гордеех се с теб, мамо! Защото ти ме защити — тя захапа едно кексче. — Радвам се, че си на моя страна, а не на негова.

— Аз винаги съм на твоя страна, Ем. Винаги. Никога не го забравяй.

— Благодаря, мамо — те притихнаха в дружелюбно мълчание за известно време и Катрин почуства главозамайващо облекчение от това, че отново бяха заедно. Като съюзници.

— Съжалявам, че ти провалих уикенда — каза след малко Емили, — но нямам лекции до утре следобед, така че мога да остана тази вечер, ако искаш. Може би можем да излезем заедно и да пием чай.

— Ще бъде прекрасно — съгласи се Катрин, но после усмихнатото лице на Джордж изникна в ума ѝ и тя си спомни, че вече имаше планове. Тяхната среща. — Ах — каза тя. — Ъм... аз обещах на един човек, че ще изляза с него довечера. Но ще отложа ангажимента.

Емили се отдръпна от нея — на няколко сантиметра, но Катрин го почувства.

— С кого? — попита тя. — С Пени ли?

— Не, не с Пени. С един човек от градинката. Там, където бях днес.

— О — в гласа на Емили се появи хладна нотка. — Мъж ли е?

— Да, но...

— Татко знае ли?

— Не е така, Ем.

— Така ли?

Така ли? Катрин мразеше този хлад, който се появи между тях най-неочаквано.

— Няма значение. Ще го отложа — каза тя бързо.

— Не ми е много приятно, че ходиш с друг мъж.

— Аз не ходя с него.

Емили я погледна изпитателно, леко намръщена.

— Не е ли малко прибързано? Искам да кажа, татко беше тук до Коледа. Според мен ти не трябва да прибързваш, мамо.

И това го казваше момичето, което беше отдало сърцето си на простак като Мака.

— Аз не прибързвам, Ем. Както и да е, аз и баща ти вече бяхме разделени на Коледа, не забравяй. Той си тръгна в деня, когато ти и Матю заминахте.

Но Емили явно не я слушаше.

— Ти целувала ли си се с него? Спала ли си с него?

— Емили! Какъв е този въпрос?

— Матю знае ли? Той виждал ли го е?

— Не! Няма какво да знае! — нейната малка връзка в зародиш, крехка като главичка на нарцис, беше раздута в нещо грозно и зловещо за броени секунди. — Виж, това не е нищо важно. Ще се видя с него друг път, чу ли? Предпочитам да изляза с теб.

— Наистина ли?

Наистина ли? Катрин се опита да потисне пърхащото вълнение в себе си, което я беше обзело по пътя към къщи. Емили... Джордж... О, не беше справедливо, че трябваше да избира между тях. Разбира се, дъщеря ѝ винаги щеше да спечели — особено когато беше уязвима и изоставена.

— Да — каза твърдо тя. — Да, разбира се. Отивам да се преоблека и излизаме по женски.

Емили се усмихна — най-накрая — и всичко придоби смисъл.

— Благодаря ти, мамо — каза тя.

Съобщение до: Джордж

От: Катрин

Здравей, Джордж, много съжалявам, но може ли да отложим срещата? Емили (дъщеря ми) дойде, зарязана от гаджето си, има нужда от мен. Много съжалявам. Нали не се сърдиш? К.

Съобщение до: Катрин

От: Джордж

Няма проблем. Надявам се, че тя е добре. ДЖ

Съобщение до: Джордж

От: Катрин

Можем да излезем някой друг път?

— Мамо? Попитах те дали ще си вземеш десерт?

— О. Ъ... не. Нахраних се, благодаря — Катрин отново провери телефона си, докато Емили умуваше над менюто. Все още нямаше отговор.

— Ммм, шоколадов мус, това звучи фантастично. Сигурна ли си, че не те изкушава?

— Не. Но ти си вземи. Звучи чудесно.

Все още нямаше отговор от Джордж, когато се прибраха вкъщи по-късно. Дали вече я беше отписал?

Съобщение до: Джордж

От: Катрин

Съжалявам отново за тази вечер. Благодаря, че си поговорихме. Помогна ми много. До часа по италиански утре х

Майка и дъщеря си отвориха бутилка вино и седнаха да гледат романтична комедия, но Катрин не можеше да се съсредоточи.

Може би батерията на телефона му беше паднала. Може би той беше извън обхват. А може би той ѝ се сърдеше заради отменената среща. Но тя му беше обяснила, нали? Не беше нарочно!

Телефонът ѝ сигнализира за получаването на още един есемес и тя едва не разля виното си в бързината да го прочете. Но съобщението беше от Анна.

Съобщение до: Катрин

От: Анна

Току-що чух по местните новини, че е направено огромно дарение за фонда на Детската болница — наистина огромно дарение. Мистериозен дарител, така казаха. Не вярвам да има нещо общо с теб, нали?!

А. Xx

Катрин се усмихна леко. Значи Майк го беше направил — беше дарил парите, беше възстановил равновесието. Това наистина беше добра новина. Обаче също така означаваше, че телефонът ѝ беше в пълна изправност. Хайде, Джордж, говори с мен.

Тя се опита да се съсредоточи във филма, но умът ѝ постоянно се отнасяше, питайки се какво би могло да се случи в една паралелна вселена, където тя си беше сложила парфюм и хубава рокля и после, с треперещи от нерви колене, беше отишла на среща с него. Сега тя никога нямаше да разбере какво би се случило в тази вселена.

ГЛАВА 32

IL SPETTACOLO — ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО

— Ах, дяволите да ме вземат.

— Джим! Недей да ругаеш! — обади се Триш, докато зареждаше керамичните чаши в миялната машина.

— Не мога да повярвам, дяволите да ме вземат.

— ДЖИМ!

— Днес да не е първи април? Какво, по дяволите...

Софи вдигна поглед от закуската си и видя баща си да разглежда озадачено едно банково извлечение, ококорил сините си очи.

— Какво има, татко?

Джим прокара ръка по челото си и поклати глава.

— Сигурно е някаква грешка — каза пресипнало той, клатейки глава. — Сигурно. Защото как иначе десет хиляди лири ще се озоват в нашата банкова сметка?

— Какво? Дай да видя — Софи никога не беше виждала майка си да се движи толкова пъргаво. — О, боже, Джим. Виж това. Десет хиляди лири! — Триш седна на един стол с подкосени от шока крака.

— Как са се озовали в нашата банкова сметка?

— Нямам представа — каза Джим. — Прехвърляне на средства — така пише. Банката ще се усети, само почакай. Някой смотаняк е натиснал някоя цифричка погрешка, така смятам аз. Май ще е най-добре да им позвъним и да им кажем — той размаха листа във въздуха.

— Разгледайте добре тази хартийка, момичета. Вероятно ще изтеглят десетте хилядарки обратно, преди да можете да кажете „шопинг маратон“.

Докато нямаше работа сутринта в кафенето, Софи излезе в задния двор под претекст, че изхвърля боклука, и позвъни на Катрин.

— Постъпили са по сметката — каза тя. — Парите. Благодаря ти.

— О, добре. Много се радвам. Благодаря, че ми даде данните за сметката. Аз всъщност не бях сигурна, че Майк ще го направи. Изглежда, че съвестта му е проговорила.

— Превел е десет хиляди лири — каза Софи, спомняйки си радостното недоумение на родителите ѝ. — Тази сутрин усмивката не е слизала от лицето ми. Майка ми и баща ми мислят, че е станала някаква грешка; те все още не си дават сметка, че парите са техни.

— Е, надявам се да си ги похарчат със здраве. Съжалявам, че те поставих в положение да пазиш тайна, но...

— Няма проблем. Разбирам те — Софи знаеше, че Майк беше поставил такова условие на Катрин, страхувайки се, че разкритието би означавало краят на неговата кариера.

— Благодаря. Ох, радвам се, че накрая всичко се нареди. Хей, има ли новини от Дан?

— Нищо. Аз трябва да затварям. Благодаря ти отново, Кат. До скоро.

Има ли новини от Дан? Къде ти. Софи почти беше загубила надежда, че той щеше да ѝ се обади. Колкото и да проверяваше фейсбук профила и имейла си, там нямаше нищо. След прецизно формулирания ѝ отговор, който тя писа в продължение на един час, Софи не получи друго съобщение. Защо мъжете правеха това — оставяха те да мислиш, че има шанс, бъдеще, за да те игнорират напълно, когато откликнеш? По дяволите, та тя не го молеше да ѝ изпрати десет хиляди лири. Стигаше ѝ един есемес с десет думи. Дори едно „здравей“ щеше да бъде начало.

Дали не го беше отблъснала по някакъв начин? Софи беше чела и препрочитала съобщението си, опитвайки се да го дешифрира за подсъзнателни послания, търсейки напразно какво толкова беше казала, за да го изплаши.

Не се тревожи, беше му написала тя, *добре съм. Радвам се да те чуя.* (Естествено тя пропусна подробностите как го беше дирила по света, как беше бродила с разбито сърце месеци (години) наред, факта, че повече никога не се беше влюбила.)

Обади ми се, ако минаваш наблизо, завърши тя. *С обич, Софи.* Не беше казала *Звънни ми или Хайде да се видим!* Или *Хайде да бъдем отново заедно!!!*, макар да беше убедена, че тези мисли се носеха във

въздуха, носеха се в пространството и бяха достигнали до него под формата на отекващи звукови вълни.

Може би той се беше изплашил от „С обич, Софи“. Но нали самият той беше написал „С любов, Дан“? Нали й беше написал, че се надява тя да си няма гадже, че му е липсвала, че се е чувстввал нещастен без нея!

Така. Както и да е. Софи беше преодоляла раздялата им преди три години, лаконичната кореспонденция във Фейсбук нямаше да промени нищо. Освен това тя беше прекалено заета, за да мисли за него сега, с целодневната работа в кафенето, планирането на следващия семестър на курса по италиански и премиерата на писесата тази седмица. Софи определено нямаше време да агонизира над няколко реда върху монитора на компютъра. Край.

Софии щеше да съжалява, когато репетициите и представленията свършеха. Тя репетираше с трупата само от седмици, но вече се беше привързала. Харесваше енigmатичния,ексапилиен Макс с неговата заразителна страст към театъра. Обожаваше Руби и Гарет, които изпълняваха двете главни роли. Те бяха на нейната възраст, много забавни. Имаше и две тийнейджърки, Бет и Алис, срамежливи емо типажи, които се криеха зад дълги бретони и обилно количество грим, но бяха прекрасни момичета и оживяваха на сцената. Двете бяха безнадеждно влюбени в Джонти, който беше на двайсет, мургав, с трапчинки и с най-мръсния смях, който Софи беше чувала някога. Най-възрастните самодейци също бяха прелестни: Вальри, която шиеше всички костюми на старата шевна машина „Сингер“; Патрик, спретнат и изряден с лъскавия си костюм и пригладена с брилянтин коса; Меридит с елегантния сребърен кок, която гримираше всички; и Дики, който навремето се беше подвизавал като дубльор в сапунения сериал „Емърдейл“ и не спираше да се хвали с познанствата си. Да не забравяме Бренда Додс, която беше истинска сладурана и постоянно носеше домашно изпечени браунита на репетициите. За Софи беше мистерия защо Джералдин не я харесваше.

Писесата щеше да се играе две вечери — в четвъртък и петък — и според Макс всички билети бяха продадени. Трупата си нямаше собствен театър, но се бяха свързали с управата на местната гимназия, която им позволяваше да използват нейната сцена и декори срещу скромно заплащане. Не беше точно Крусибъл Тиътър^[1], но хей, все

трябваше да се започне отнякъде. Сега, когато костюмите и декорите бяха готови, всички тръпнеха в очакване. Беше време за шоу.

София не се беше вживяла много в ролята си, докато репетираха, но когато надникна иззад завесите при премиерата, коленете ѝ се разтрепериха при вида на родителите ѝ, тръпнещи в очакване на втория ред, и Анна, Катрин, Фийби, Нита и Рой по-назад в публиката. Изведенъж очите ѝ се наслзиха от емоции и тя вдиша дълбоко три пъти. Всички бяха дошли. Всички се бяха погрижили да си купят билети и седяха на пластмасовите столове в миришещата на тебешир зала, заради нея. Когато София погледна екрана на телефона си, видя, че Джералдин също не я беше забравила и ѝ беше изпратила съобщение.
Разбий ги, хлапе, пишеше тя.

— Две минути — каза в този момент Макс и зад кулисите премина нервен шепот. Бет получи сърцебиене заради косата си, Руби се озова в гардеробна злополука, която наложи намесата на Валъри с три безопасни игли от нейния арсенал, а Джонти се заключи в тоалетната, за да направи някакви странни вокални упражнения, които звучаха така, сякаш правеше гаргара и го душаха едновременно. На София ѝ се зави свят от притеснение, а гърлото ѝ пресъхна.

О, боже! Тя действително трябваше да излезе на сцената пред всичките тези хора и да говори. И да играе! Защо изобщо се беше съгласила? Защо беше позволила на Джералдин да я убеди? Макс застана зад нея и стисна рамото ѝ.

— Ще бъде страховито, кукло — увери я той. — Щом излезеш на сцената, адреналинът ще те завладее и ще полетиш. Няма страшно.

— Няма страшно — повтори тя с разтреперен глас, въздухът беше заседнал в дробовете ѝ. После светлините угаснаха, шепотът утихна и завесата се вдигна, а Руби и Гарет изгряха на сцената.

— Ние сме — прошепна тихичко Макс.

Всичко свърши неусетно бързо — краката сами я отведоха на нейното място на сцената, репликите ѝ бяха изречени без запъване или грешка, с ръка на кръста, подразнено изражение срещу публиката (което предизвика вълна от сподавен смях) и после троп-троп, троп-

троп, обратно зад кулисите. Но това не беше всичко: дивата наслада, която бушуваше в нея, почти неудържима, приливът на гордост накрая, когато публиката ги извика два пъти на бис, и радостта от сияещите лица на родителите ѝ, вдигнатите палци на Фийби и аплодисментите на приятелките ѝ. Беше като дрога, тази вълна на щастие и облекчение и удовлетворение!

А после тя случайно обходи с очи публиката и видя още едно познато лице най-отзад, две вдигнати високо ръце, които пляскаха, широката усмивка. Това беше Дан. Когато очите им се срещнаха и шокът рикошира през нея, той пъхна показалци в устата си и иззвири пронизително.

Той как беше... Запита се тя замаяна, после си спомни, че беше публикувала линк към писцата във Фейсбук. Ето как. И сега той беше тук, под един покрив с нея. Софи едва успя да слезе от сцената, когато завесата се спусна окончателно.

Актъорите пискаха и се прегръщаха зад кулисите.

— Приказно, приятели, бяхте страховити — извика Макс, тупайки всеки един от тях по гърба. — Руби, финалът ти беше убийствен. Гарет, великолепно, приятелю. Публиката се влюби във вас. Браво. Фантастични сте!

Софии не чуваше нищо. Заливаха я горещи и студени вълни, все още беше вцепенена от това да види Дан в публиката. Не си го беше въобразила, нали? Не — той наистина беше там. Пляскаше. Усмихваше ѝ се. Иззвири с уста. Действията говореха по-красноречиво от думите, както знаеше всеки ученик по актьорско майсторство. А неговите действия бяха по-красноречиви от всякога.

— Добре ли си, Соф? Бузите ти горят.

Това беше Руби, сложила ръка на гърба ѝ, с блестящи, оживени очи.

— Аз... да. Добре съм. Ти беше страховита, между другото.

— Благодаря! Ти също. Мисля, че Макс е сложил шампанско в хладилника, искаш ли една чаша?

— Да, разбира се — тя прегърна, съзнавайки, че се държеше странно. — Отивам само да си напудря носа и да видя приятелите си. Веднага се връщам.

Всички бяха там, струпани до вратата за сцената: приятелите от курса по италиански, родителите ѝ, Дан. Три кръга хора, които

означаваха толкова много за нея. Софи не знаеше кого да поздрави най-напред.

Анна и Катрин се втурнаха да я прегърнат, с което разрешиха дилемата.

— Хей! Ти беше ненадмината! — извика Анна.

— Цялата пиеса беше страхотна — възклика Катрин.

— Джералдин ще се гордее много, когато ѝ кажа — каза Рой с насълзени очи.

— Онзи тъмнокосият тип беше много готин, нали? — обади се Нита. — Знаеш ли дали е свободен?

— Браво, миличка — каза майка ѝ, като се доближи и я целуна.

— Ти се представи много добре.

— Ти беше най-добрата — избоботи Джим. — Честна дума!

— О, татко — промълви нежно Софи. — Не мисля, че...

— Обаче аз мисля — каза той. — Ти грееше като истинска звезда.

— Да, така е — съгласи се Анна. — Мисля, че това е твоето истинско призвание.

Софии забеляза, че Дан стоеше зад всички други и ѝ се усмихваше, докато гледаше как тя приемаше комплиментите. Боже, той беше красив както едно време, с тези топли кафяви очи и трапчинката на брадичката; косата му беше малко по-къса, отколкото в сърфистките дни в Австралия, вече не приличаше на хлапак от момчешка банда, изглеждаше по-зрял. През ръката му беше преметнато черно палто; тя никога не го беше виждала в зимни дрехи, осъзна Софи.

— Здравей — прошепна тя, останала без дъх от вълнение.

Усмивката му стана още по-ширака.

— Здравей — отговори тихо той.

Другите хора говореха нещо — Рой запознаваше родителите ѝ с хората от класа, Фийби коментираше нещо, но Софи беше оглушала за всичко. Не виждаше никого другого. Залата сякаш се сви и сега целият свят се състоеше само от нея и него.

Софии пристъпи напред и Дан я последва. После двамата се втурнаха и се хвърлиха в прегръдките си. Тя ту се смееше, ту плачеше, вдишваше неговото ухание (същото както едно време), смазвана от

неговата прегръдка (същата както едно време) и това несъмнено беше най-хубавият момент в живота ѝ от много години.

— Ще отидем ли после в пъба? — попита Джим след известно време. — Искам да видя тост за моята талантлива дъщеря.

— А аз искам да знам кое е това момче — разнесе се шепотът на майка ѝ. — Къде го е крила толкова време?

Софи се откъсна от Дан и застана до него, сияеща.

— Мамо, татко, това е Дан. Двамата бяхме заедно в Австралия преди няколко години.

Двамата мъже се ръкуваха тържествено, а Триш се развълнува до сълзи.

— Здравей! Колко интересно! Значи ти си австралиец, така ли?

— Нищо подобно. Аз съм от Манчестър — каза той и всички се засмяха.

— А това са някои от моите ученици от курса по италиански — продължи Софи. — Катрин, Анна, Рой, Фийби и Нита — това са майка ми и баща ми, Триш и Джим. И Дан.

Рой оглеждаше Дан от главата до петите, изпитателно.

— Това ли е този, който... — попита той.

Софи се изчерви.

— Ъм. Да. Да, Рой. Това е той.

Рой пристъпи напред и се ръкува с Дан. Силно ръкостискане, както изглеждаше.

— Чувал съм за теб — каза той с предупредителна нотка в гласа.

— И не искам никакви издънки, не и с нашата Софи.

— Рой, няма нужда...

— Разбра ли? — попита Рой младия мъж.

— Абсолютно — каза Дан и я погледна косо.

На Софи вече ѝ се завиваше свят. Тя дори не знаеше какво правеше тук Дан. Наистина беше време да отидат в пъба.

— Да вървим — каза тя. — Мисля, че цялата трупа отива в „Куинс Хед“, искате ли да отидем заедно?

— Дано да не се сърдиш, че се изтърсих така — каза ѝ Дан, когато излязоха от залата и потънаха в нощта. — Канех се да ти отговоря във Фейсбук, но после си казах, всъщност май е по-добре да се видим на живо. Не помислих, че около теб ще има и други хора — той понижи глас. — Този тип май беше готов да ме фрасне по носа.

Софи се засмя.

— Рой ли? Той е прекрасен — каза тя. — Макар че докато е бил в армията, се е боксирали, доколкото знам. Така че не му се мотай в краката.

Софи от време на време поглеждаше Дан, сякаш за да се увери, че не си го беше измислила. Висок, строен, с начупена коса, дълбок секси глас: да, наистина беше той.

— Това е толкова странно, да вървим по улиците в Англия заедно — каза тя. — За колко време си тук?

Той носеше същия неспокоен дух като нея: пътешественик с нашарен с печати паспорт. Затова Софи едва не се препъна на паважа, когато Дан отговори:

— Мисля, че ще остана задълго.

— О! Сериозно? — тя не беше очаквала такъв отговор.

— Да. Не ме разбирай погрешно. Беше прекрасно. Страхотни хора, невероятни спомени, фантастични моменти — ако не се брои дизентерията в Индия. Но всичко беше толкова ефимерно, разбиращ ли? Сега искам просто да разопаковам багажа си — не само моята раница, но и ума си. Да имам отново входна врата и ключ, да имам адрес, където хората могат да ме намерят да се опитам да подредя живота си тук — той се засмя някак смутено. — Ох, това прозвучва много претенциозно. Разбиращ ли какво искам да кажа?

— Да. Напълно — те вървяха известно време смълчани. — Какво смяташ да правиш тук? — попита тя. — Защото моят проблем е в това: да открия какво искам да правя тук.

— Ще постъпя в университета през септември — каза Дан, когато стигнаха до пъба и изчакаха другите да ги настигнат. — Ще уча музикална педагогика — той се засмя. — Като зрял мъж, а?

— Да, наистина — отбеляза Софи, като бутна вратата на заведението и изпита лека завист. Дори Дан знаеше какво искаше да прави с живота си. Тя кога щеше да открие?

Макс настоя да почерпи целия актьорски състав, докато Джим, най-стиснатият човек в Йоркшир, настоя да почерпи с питие приятелите на Софи.

— Не всеки ден пада такава печалба, нали? — каза той, потупвайки портфейла си.

— Направете снимка, бързо — пошегува се Софи. — Това е първият и последният път, когато ще видите баща ми да черпи с питие, ако до главата му не е опрян пистолет.

Междувременно Триш се настани до Дан, когато всички насядаха около две големи маси.

— И така — започна тя, като го фиксира с много прям, любопитен поглед. — Какво правиш ти, Дан?

Софии изохка наум. Подтекстът на разговора беше, *Достатъчно добър ли си за нашата дъщеря?*. Но това беше Дан, напомни си тя: очарователният, спокоен, дружелюбен Дан, който беше обиколил Индия надлъж и нашир с два чифта панталони и едно джобно ножче. Ако някой можеше да се справи с майка й, това беше той.

— Най-после ще се изучава за учител по музика — обясни той. — Започвам през есента. Междувременно ще работя в един музикален магазин в Манчестър и ще давам уроци по китара — на лицето му изгря неговата широка, приятелска усмивка, на която никой не можеше да устои. — Така че осъществявам преход от мързелив пътешественик към беден студент — каза весело той. — Мисля, че моите родители ще провесят националния флаг в деня, когато си намеря истинска работа с осигуровка и всичко останало.

— Това сигурно ви звути познато? — попита Софи родителите си.

— Не, разбира се — каза лоялно Триш, но Джим изсумтя.

— И още как — каза той. — Макар че двамата с майка ти се замислихме.

— О, боже, започва се — подхвърли Софи с престорен ужас.

— Ами, да, след парите, които се изсипаха онзи ден — каза Джим (чувайки думите му, Катрин се изчерви), — решихме, че искаме да инвестираме една част в теб. За колеж или каквото ти искаш да правиш. Знаем, че съсипахме шансовете ти първия път. Така че ако Колежът по театрално изкуство все още те тегли...

— О, татко! — Софи се задави от вълнение. Тя почти не беше в състояние да говори. — Наистина ли? Сериозно ли?

— Да, разбира се! Майка ти няма нищо против да замени петзвездната си почивка с къмпинг на езерата... шегувам се. Ние ще

отидем на проклетата луксозна ваканция. Но искаме ти също да имаш свободата да избираш.

— И този път няма да ти се бъркаме — каза Триш. — Обещавам. Дан стисна ръката й.

— Ако не знаете, в Манчестър има много добър Колеж по театрално изкуство — каза той.

Софи улови погледа на майка си.

— Знаем — казаха едновременно те.

Нейните нови приятели й се усмихваха окуражително.

— Направи го! — подтикна я Анна.

— Звучи перфектно — добави Катрин.

— Всички ще идваме да те гледаме, когато станеш прочута актриса — пошегува се Джим. — Вече си представям името ти изписано с неонови лампички — СОФИ ФРОСТ. Нашето момиче.

— Стига, татко — каза Софи, но се усмихна.

Тя отдавна беше загърбила мечтата си да стане актриса, беше я завела в папката „Невъзможни неща“. А сега й се предлагаше втора възможност — зашеметяващ, златен билет за втора възможност. *Най-после, помисли си тя, ето това искам да правя. Винаги съм искала да играя, това е моето призвание.*

— Наздраве на всички — каза тя със свито гърло и вдигна чашата си. — Пия за онова, което предстои.

— Наздраве! — казаха всички заедно.

Дан трябваше да си тръгне към десет и половина, за да хване последния влак за Манчестър, и Софи се скова от внезапна тревога, че нямаше да го види никога повече.

— Трябва ли да тръгваш вече? — попита тя, изпращайки го до вратата. Нарочно държеше ръце до тялото си, за да не се вкопчи в ръкавите на палтото му в пристъп на отчаяние. — Искам да кажа... може ли да се видим отново?

— Боже, да, надявам се — отговори той и я притисна в неговата прекрасна смазваща прегръдка. После телата им се разделиха, те се усмихнаха, обзети от необичайно смущение. — Значи... мога да ти се обадя? — попита той. — Съгласна ли си? Може ли... да започнем отначало?

Помете я див прилив на щастие. Да. Да! Ти шегуваш ли се? Да.

— Много бих искала — отговори тя.

Той я целуна, отначало нежно, после по-страстно, и тя се притисна до него, замаяна от копнеж. Прииска ѝ се да го изпие, да останат така завинаги.

— Искаш ли да дойдеш при мен този уикенд? — попита той тихо в ухото ѝ.

— Този уикенд? — сърцето ѝ подскочи.

— Взех под наем една гарсониера в центъра на града; прилича на кутия за обувки, но върши работа. Можем да прекараме известно време само ние двамата.

Кожата ѝ настръхна, въпреки че в пъба беше много топло. Да бъдат само те двамата. Колежът по театрално изкуство. Лицето му в публиката, неговата ръка в нейната. Тази вечер се беше превърнала в компилация от най-добрите хитове; имаше толкова много моменти, които Софи по-късно щеше да превърта в главата си.

— Открай време обичам кутийките — каза Софи, после го целуна отново.

[1] Легендарен театър в Шефилд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

DUE NOTTI A ROMA — ДВЕ НОЩИ В РИМ

В петък сутрин Анна седеше в леглото с кръстосани по турски крака и лаптопа отгоре и се готвеше да напише вероятно последния си обзор на ресторант за „Хералд“.

Тя работеше вкъщи, тъй като трябваше да си приготви багажа и да отиде на летището за следобедния полет за Рим, но беше обещала, че най-напред ще изпрати обзора на Имоджен. Завършването на последния материал от рубриката щеше да й донесе облекчение по няколко причини: Марла щеше да я остави на мира, Имоджен щеше да престане да й се меси и, разбира се, тя и Джо повече няма да висят в това абсурдно, конфузно положение. Малко беше да се каже, че цялата история с обзорите беше източник на напрежение.

Тогава тя защо не се радваше, че скоро щеше да се отърве от ненужния товар?

За последния обзор преди две вечери Анна и Джо отидоха в „Максуел“, нов стек ресторант в Шефилд, и се насмияха на воля, докато обсъждаха как тя можеше да скрои някой паметен номер в последната статия. Джо предложи злощастен инцидент със задавяне на Красивия колега, заседнала рибешка костица в гърлото и посещение в спешното отделение — „Голям смях ще падне, нали?“ — но Анна отказа, опасявайки се от евентуален съдебениск от страна на „Максуел“, както и незабавно ембарго на безплатните дегустации. Марла нямаше да й благодари за това.

— Може да се появи Красивия съперник и да ми се обясни във вечна любов — каза Анна. — После той и Красивия колега се сбиват насред ордьоврите, разлива се вино, леят се сълзи...

— Не съм сигурен, че Красивия колега е голям боец — прекъсна я Джо. — Той се измъква през задния вход, подсмърча и се бои за живота си.

— Добре, тогава дай да наблегнем на романтиката — предложи Анна. — Предложение за брак, докато ядем десерта. Очите ни се

срещнаха над чиниите с тирамису...

— Я се стегни — каза Джо. — Красивия колега не е някой маниак, който да прибързва с тези неща. Той все още кара на сухо, не забравяй — очите му проблеснаха палаво. — Виж, ето това е идея...

— Какво, Красивия колега да си опита късмета с мен? Точно тук, в „Максуел“? — Анна почувства как се изчервява при тази мисъл. Вярно, Джо явно се шегуваше, но все пак...

Джо махна с ръка.

— Не, моля те, той все пак има някакъв стил. Ще изчака да тръгнете да се прибирате заедно и ще намери някой закътан навес на автобусна спирка.

— О, това е страхотно — каза Анна и завъртя очи. — Мисля, че тогава ще бъде бълснат под някой автобус, задето е такъв прозаичен тъпак — тя издаде съскащ звук, притискайки длани. — Тогава Красивия колега ще бъде премазан като ваденка, край на историята.

— Само се опитвам да помогна.

Да, вярно. По-добре да не го правеше. Постоянното терзание дали Джо флиртува, или просто се шегуваше, я убиваше.

— Може би вместо страст ни трябва точно обратното — каза тя, опитвайки се да насочи разговора към по-безопасни води. — Голяма драма: Красивия колега ѝ казва, че е влюбен в друг човек.

— Стига да не е шефката им и да не е Колин. Не смятам, че читателите са готови за гей любовен триъгълник.

— Не, сетих се: той е влюбен в предишната авторка на рубриката — изкиска се Анна. — Марла ще бъде на седмото небе, представяш ли си? Сваляне на картите — ох, това май не трябваше да го казва, помисли си тя в следващия момент, спомняйки си хвалбите на Марла, че Джо ѝ беше пуснал ръка.

Нали знаеш, че той вече опита да го направи с мен?

Пъхна ръка под полата ми, когато поднесоха десерта, и ме попита дали ще бъда неговата малка коледна бисквитка.

— В никакъв случай — каза ужасен Джо и оставил менюто си. — Дори не се шегувай с това.

Но Анна захапа стръвта.

— Аха, напипах нещо, нали? Чух, че вие двамата сте имали малка забежка — по дяволите. Тя явно пиеше прекалено бързо. Вече съжаляваше, задето каза това. Не стига, че прозвуча ревниво, ами предизвика отвращение в него.

— Какво, тя ли ти каза това?

Той си опитва късмета с всички. Ти не знаеще ли?
Той е от онези мъже, които чукат на всяка врата.

— Тя намекна, че си се опитал да я свалиш... съжалявам. Не е моя работа. Такива неща стават, нали? — Анна заби нос в менюто си под разгневения поглед на Джо. — Ти какво ще си поръчаш?

— Лъжлива крава — каза той, подразнен. — Дяволите да я вземат. Тя се опита да ми се пусне, притисна ме, когато излизах от мъжката тоалетна на коледното парти. Не мога да повярвам, че ти е казала точно обратното. Ти ми вярващ, нали?

— Разбира се — Анна наистина му вярваше. Всичко беше ясно. Защо изобщо беше взела насериозно брътвежите на Марла?

— Аз никога не бих... уф. Тя наистина ли каза това? Аз никога не бих я погледнал. Никога.

Джо изглеждаше толкова сконфузен, че Анна се почувства неудобно.

— Съжалявам, че я споменах. Наистина. Смятай я за затворена глава до края на вечерта. Хайде сега да поръчаме, нали? Защото сервиторът ще получи комплекс за отхвърленост, ако го отпратим още веднъж.

* * *

Когато започна да пише обзора, Анна предпочете да игнорира всичките им глупави идеи и да играе на сигурно, почти без да споменава Джо. Описание на декора — да. Описание на храната — да. Описание на винената листа — да. Много описателен, но нарочно скучен материал.

Четирийсет минути по-късно Имоджен ѝ върна файла с единствен коментар: добави повече СЕКС. Беше неизбежно, наистина. Затова Анна въздъхна, отвори отново файла и го гледа, докато думите заиграха пред очите ѝ. Как можеше да опише последната им вечеря заедно, без да се издаде? Как да ѝ отдаде дължимото?

Разбира се, че първият вариант на материала без Джо беше грешка. Вечерта *беше* с Джо — непринуденият разговор, глупавите шеги, начинът, по който се смееха и разговаряха. Начинът, по който очите им се срещаха, наелектризиращите, настойчиви погледи, които си разменяха. *Ти чувстваш ли същото, искаше да попита Анна. Аз не си въобразявам това, нали? Защото ми е много хубаво да съм с теб.*

Тя погледна лаптопа, после изтри първия вариант на текста. По дяволите, каза си накрая Анна. Може би защото видя Софи и бившият приятел Дан да се целуват като обезумели след писата снощи и почувства завист. Понякога човек трябва да следва сърцето си, колкото и да е страшно. Анна трябваше да поеме този риск.

Тя вдиша дълбоко и започна да пише, отначало колебливо, но после все по-убедено пръстите ѝ летяха по клавиатурата. Кафето изстиваше в чашата до нея, докато думите се лееха все по-бързо и по-бързо. После тя прочете целия материал с разтуптяно сърце. Ето го, черно на бяло: най-откровеното нещо, което беше писала някога. Наистина ли щеше да го изпрати, за да го публикуват?

В този момент на входната врата се позвъни.

— Пощальонът е — чу се гласът, когато Анна се обади по домофона. — Нося писмо, трябва да се подпишете.

— Добре, влезте — каза тя и изпрати имейла с втория вариант, преди да е имала време да размисли. Да видим какво ще каже сега Имоджен, помисли си тя и побърза да отвори вратата.

Анна се подписа на формуляра и след като размени няколко думи с пощальона, се върна в апартамента и си свари силно кафе. Телефонът ѝ съобщи за получен имайл от Имоджен.

ПЕРФЕКТНО, гласеше той.

Анна преглътна. Вече беше късно да размисли. Тя разкъса разсеяно пощенския плик, надявайки се, че не беше допуснала огромна грешка. После започна да чете писмото и всичко друго беше забравено.

Мила Анна,

Благодаря за писмото ти. За мен то беше голям шок, но аз добре помня Трейси и времето, когато работех в „Джино“, така че ти определено си попаднала на точния човек. Толкова съжалявам, че не съм бил част от живота ти през последните 32 години. Аз и съпругата ми — тя се казва Дина — не можехме да имаме деца, което беше нашата голяма мъка.

Моля те, повярвай ми, когато казвам, че за мен е голяма радост да науча, че съм баща. Бих искал да те видя, ако е възможно.

Ти попита как е протекъл животът ми, след като напуснах Йоркшир. Аз се ожених за Дина и двамата се устроихме в малък апартамент близо до Клеркънуел Роуд в Лондон.

Бяхме много щастливи там, работехме в ресторанта на моите дядо и баба, казва се „При папа“. Аз съм главният готвач, а Дина продължава да сервира на клиентите. Ресторантчето се намира в район, който се казва „Малката Италия“ (моята майка е италианка) и през годините клиентите и персоналът станаха почти част от нашето семейство.

Благодаря ти, че ми изпрати изрезки с твои статии. Гордея се, че моята дъщеря пише за кулинария! Аз изprobвах твоята рецепта за забайоне и дори майка ми — твоята „нанна“! — каза, че е най-хубавият крем, който е опитвала някога. Много бих искал да ти сгответя нещо вкусно някой ден. Моля те, ела ни на гости. Всички са развлечени от новината за новия член на семейството.

Изпращам ти снимка на нас с Дина и друга на моите родители.

Всички се надяваме да се запознаем с теб съвсем скоро.

С много обич, твойт баща, Антонио

Очите на Анна се напълниха със сълзи, когато тя стигна до края на писмото. Сълзи на щастие. Сълзи на радост и учудване. Тя прочете цялото писмо още веднъж, после трети път. Нямаше търпение да разкаже на Джо за това!

Осем часа по-късно Анна и Джо седяха в една *траптория* на Пиаца ди Спания, в подножието на Испанските стъпала. В Рим! Небето беше кадифеночерно над тях, но площадът беше пълен с туристи, които изкачваха прочутата Скалината (най-широкото стълбище в Европа, според пътеводителя на Джо), възхищаваха се на красиво осветените камбанарии на църквата на върха и се снимаха около фонтана долу. Анна почувства дълбока гордост. Това беше нейната страна; тя знаеше това от самото начало, нали?

Тя успя да опази тайната през целия ден, тъй като не искаше да съобщи новините на Джо на такова скучно място като летището или автобуса в центъра на града. Брилянтна история като нейната заслужаваше най-прекрасния декор, за да бъде разказана. Тя изчака, докато седнаха в ресторант с чаша *просеко*, после му разказа всичко.

Джо зяпна от удивление.

— Значи той все пак е италианец — засмя се той. — Еха, Анна. Ти беше права!

— Аз още не мога да повярвам — призна Анна. — Баща ми произхожда от италианска фамилия, той е главният готвач в техния италиански ресторант... това е страховто, нали?

— Удивително е — съгласи се Джо. — Наистина е страховто. И майка ти не е знаела нищо?

— Тя знае само, че той се казва Тони Сандбрукс — баща му е англичанин. Само че той всъщност е бил — е — Антонио, винаги е живял с майка си и нейните родители, които са италианци. Което, поне според мен, е по-добре, отколкото да имам баща, който да живее в Италия, когото нямаше да виждам толкова често и който можеше дори да не говори английски — тя обгърна тялото си с ръце, сияеща. — Сега мога да се кача на влака за Лондон винаги когато поискам да го видя. Просто така!

— Е, да пием за теб — каза Джо и напълни чашите им отново. — Каква страховта новина, Анна. Наздраве за семейството ти и за новото

начало — и защото сме в Италия, земята на твоя баща — те се чукнаха и той се засмя. — Все още не мога да повярвам, че наистина сме тук.

— Аз също. Все очаквах Имоджен да се появи на летището и да ни върне в офиса — Анна вдъхна аромата на домати, риган и вино, наслади се на мелодичните италиански гласове наоколо. — Заслугата е изцяло твоя. Благодаря ти милион пъти, че й предложи тази идея.

— Е, аз ти благодаря, че пишеше такива фантастични обзори, които тя всъщност ценеше — отговори той.

— Какъв екип — въздъхна тя, като се наслади на вкуса наискрящите мехурчета на *просекото*, които гъделичкаха езика ѝ.

— Права си — съгласи се той и двамата се спогледаха усмихнати. Джо наистина беше изключително красив, помисли си Анна. Какъв късмет, да й възложат да пише за ресторани, а той да й прави компания. Никога, дори в най-смелите си мечти, тя не си беше представяла, че двамата щяха да стигнат дотук.

— Като заговорихме за Лондон — каза той в този момент, с доста смутено изражение, и Анна изскочи от бляновете си. Лондон? — Аз исках да ти кажа, че отивам там след две седмици. Ще се явя на събеседване за работа.

Тя се задави с питието си.

— Какво, ти? В Лондон?

— Да. В „Гардиън“ търсят нов автор за спортната рубрика. Аз им изпратих сивито си без големи надежди, но те ме поканиха да отида на интервю.

Анна се почувства така, сякаш я бяха залели с кофа леденостудена вода.

— Еха. Значи... ти ще се преместиш там?

— Е, да, ако получа работата. Струва ми се, че няма да е удобно да пътувам всеки ден от Шефилд.

Доброто ѝ настроение се изпари за миг и на негово място се настани болката от загубата. Офисът щеше да опустее без него. Жivotът ѝ щеше да опустее без него, осъзна Анна.

— Много ще ми липсваши — призна тя.

Той направи физиономия.

— Все още не съм заминал! Може дори да не получава работата. Просто ми се видя добра възможност. Следващата крачка в професионалното ми развитие.

— Абсолютно — каза тя, опитвайки се да наподоби оживление.

— Е, желая ти успех — тя се усмихна немощно, но мисълта за заминаването му беше съкрушителна. После си спомни последния обзор, който щеше да излезе в утрешния брой на вестника, и потръпна. О, не. Защо изобщо беше решила да напише нещо толкова лично, толкова разголващо? Хрумна й да изтича в тоалетната и да се обади на Имоджен, да я помоли да свали материала, да й предложи всичко каквото имаше: пари, журналистическата си кариера, душата си... но вече беше прекалено късно. Вестникът вече се печаташе.

— Трябва да отидеш да видиш баща ми, когато си в Лондон. Да изprobваш ресторанта му — каза тя с приповдигнат тон, докато сервитьорът поставяше на масата брускети и лъскави черни маслини. — *Grazie*.

— Определено — каза той и пъхна една маслина в устата си. — А какви са твоите професионални планове? Трябва да издадеш кулинарна книга в най-скоро време или да водиш собствено кулинарно предаване по телевизията. Ти можеш да станеш следващата Найджела, да облизваш дървени лъжици в кухнята и да хвърляш страстни погледи в камерата.

— Не мисля така — каза Анна и завъртя очи.

— Най-голямото предимство на писането е, че можеш да го практикуваш навсякъде — напомни й Джо. — Ти имаш солиден опит като репортер, имаш опит с кулинарната рубрика и обзорите на ресторани. И си талантлива. Ти наистина имаш талант, Анна. Какво те спира да пишеш за списанията или за някой по-голям вестник? Какво те спира да скочиш напред?

Анна осъзна, че беше изяла една цяла брускета, без дори да усети вкуса й, нарушивайки първото правило на гастрономическата журналистика в три хапки. Тя не можеше да го погледне в очите. Джо нямаше да я мисли за толкова добра журналистка, когато прочете обзора за „Максуел“ на другия ден.

— Не знам — каза тя уморено. — Сигурно инерцията. Страхът от неизвестното — тя преглътна. — Джо, трябва да ти кажа нещо. За утрешния брой на вестника.

— Хмм? — голяма група ръгби запалянковци от Уелс избраха този момент, за да минат покрай прозореца на ресторана, увити в знамена с червени дракони, а двама бяха нахлутили на главите си

огромни шапки във формата на жълти нарциси. Джо ги проследи с поглед, после се обърна отново към нея. — Какво каза?

Анна пресуши чашата си с просеко на един дъх. Мамка му! Съвсем скоро той щеше сам да научи. Тя не искаше да съсира вечерта.

— Няма значение — каза тя. — Да поръчаме още една бутилка?

Вестникът им беше платил престой в обикновен хотел близо до Испанските стъпала — две стаи, естествено — и Анна се почувства много пияна, когато тръгнаха натам след вечеря.

Тя така и не събра смелост да заговори за последния си обзор отново, но мисълта за него надвисна като буреносен облак в ума ѝ и ѝ съсира вечерта. Какво беше *направила*? Въпреки всичките приказки за инертност и страха да напусне настоящата работа идеята да подаде молба за напускане в понеделник сутрин и повече да не се весне в редакцията ѝ се струваше много привлекателна в този момент. Първият обзор с Красивия колега беше достатъчно голям гаф. Как щеше да преживее последния?

— Е — каза Джо, когато влязоха в хотела и се качиха на техния етаж. — Знам, че утре трябва да станеш рано...

— Да, мисля да си лягам — изпревари го Анна.

— О — каза той. — Не мога ли да те изкуша с коктейл преди лягане? — да я изкуши? Само ако знаеше. Но Анна вече беше замаяна и ако продължеше да пие, сигурно щеше да се изложи непоправимо.

— По-добре, не — каза тя, пъхна картата в четеща на вратата и изчака да светне зелената светлина. — Лека нощ. Надявам се всичко да мине добре утре — надявам се да не те засипе лавина от съобщения от приятелите ти, които ще те закачат и будалкат заради мен. Анна въздъхна. По дяволите! Трябваше да му каже *нешо*. — Слушай, Джо. Май трябва да те предупредя — изтърси тя. — За утешния обзор... Съжалявам, чу ли? Надявам се, че няма да се разсърдиш много.

Очите му изглеждаха съвсем черни в мъждиво осветения коридор; изражението му беше неразгадаемо.

— Защо, какво си написала?

Анна извърна поглед.

— Ти ще видиш. Но аз съжалявам, чу ли? Надявам се, че... ще си останем приетели.

— Боже! Какво толкова си...? Чакай, Анна, ти не можеш просто да...

Тя отвори вратата на стаята и се шмугна вътре, като я остави да се затвори зад нея. После застана притихнала в тъмното, с разтуптяно сърце, съжалявайки за импулсивното си държание по-рано. *Перфектно*, беше казала Имоджен — и Анна ѝ беше повярвала. Но сега... Джо чукаше на вратата.

— Анна! Пусни ме да вляза.

Това беше мъчително. Какво трябаше да направи? Анна затвори очи и се опита да му предаде телепатично да си отиде. Каква каша беше забъркала!

— Ще се видим утре — каза тя накрая. *Моля те, върви си сега. Просто си върви.*

Тишина.

— Добре — каза Джо. — Слушай, не се тревожи. Убеден съм, че каквото и да си написала, е хубаво.

Искаш ли да се хванем на бас, помисли си жално Анна. Тя седна на продълненото единично легло, което издаде тиха въздишка. Е, добре. Поне го беше предупредила. Стореното вече беше сторено.

А утре беше нов ден...

Последният ресторант: „Максуел Стек Хаус“

От Анна Морли

На хартия „Максуел“ изглежда като елегантно ново допълнение сред заведенията на Лиополд Скуеър; изискан, стилен ресторант, който примамва посетителя с богато меню от първокласни стекове и морски деликатеси, добра винена листа и интересни коктейли и модерен дизайн. Красивия колега и аз се появихме изтупани, готови да се насладим на изкушенията.

Но тук аз трябва да ви призная нещо: Това е моят последен обзор за „Хералд“ и искам да го направя незабравим.

И така, докато гризвахме от ордьоврите си (моят: вкусна салата от раци и авокадо; неговият: два апетитно запечени медальона от козе сирене с крехък бейби спанак), ние започнахме да обсъждаме как да направим последния обзор наистина незабравим. Шегувахме се с измислен съперник в любовта, драматичен финал в болницата, вследствие на попаднала в кривото гърло рибешка кост (бележка към адвокатите: това беше фикция), дори възникване на спонтанна страст между нас. От коментарите, които получавахме след предишните обзори, аз знам, че читателите на „Хералд“ обичат интригата между ордьовъра и десерта.

Преминахме към основните ястия, като продължавахме да обсъждаме как да представим обзора. Аз си поръчах сочно свинско филе с картофи огретен и салата (неописуемо вкусни), а Красивия колега заяви, че умира от глад, затова си взе гигантска пържола с пържени картофки, овкусени с трюфел и пармезан (и остьрга чиниите).

И тогава истината ме порази. Защо се мъчех да измисля никаква глупава история, за да развеселя вас, моите читатели, когато всъщност си затварях очите пред най-хубавата история? Защо просто не признаех истината пред себе си и пред всички останали: аз бях (и все още съм) влюблена в Красивия колега.

Така. Казах го. Вие може би сте отгатнали от самото начало, но повярвайте ми, аз не бях. През последните четири седмици, докато вечеряхме в най-прекрасните заведения в града, ние разговаряхме и се смеехме и си прекарвахме толкова добре, че не можех да повярвам, че ми плащат за това като за работа. Читателю, аз съм луда по него. Единствената беда е, че нямам представа дали той чувства същото към мен.

Както и да е. Да се върнем на ресторантa. Храната беше фантастична — не можах да ѝ намеря нито един недостатък. Персоналът беше приветлив и любезен, обстановката — уютна и оживена, и накратко, мястото е

чудесно за романтична вечеря за двама или за излизане с приятели.

Благодаря ти, „Максуел“, за прекрасната вечер — и задето ми помогна да осъзнаеш нещо, което беше под носа ми от самото начало.

Когато будилникът я събуди на другата сутрин, Анна в първия момент се почувства замаяна и дезориентирана, докато фрагментите от предишния ден препускаха в главата ѝ. Писмото от баща ѝ. Полетът до Рим. Вечерята с Джо. Нейният обзор...

По дяволите! Изведнъж тя се събуди напълно, съмъкна торбестата тениска, с която бе спала, и скочи под немощния душ. *Нейният последен обзор*. Тя трябваше да излезе и да отиде на курса, преди Джо да е имал възможност да го прочете.

Пет минути по-късно Анна разреса мократа си коса и се облече, после взе дамската си чанта и слезе нания етаж. Кулинарният курс започна с обиколка на пазар „Трионфале“, за да купят продуктите заедно със Стефано, техният майстор готвач, преди да се върнат в неговата кухня близо до градините на Ватикана, за да пригответят италиански деликатеси. Анна си поръча такси, което да я закара до пазара, но разполагаше с петнайсет минути да закуси.

За неин късмет Джо не трябваше да става рано, тъй като мачът започваше чак в два и половина следобед. Той сигурно беше още в леглото, в блажено неведение за нейното падение.

Ресторантчето на хотела беше малко и мрачно, но ухаеше обещаващо на кафе и препечени филийки. След като напълни чинията си с храна, Анна седна на една празна маса и отпи първата глътка кафе. Ммм. В Италия дори хотелското кафе от машина беше по-вкусно.

Тя разгърна разпечатката от програмата си и я прочете за стотен път. Очакваше я страхотен ден, тя щеше да готви с истински италиански готвач, да се учи от майстор. Сигурно щеше да бъде толкова интересно и приятно, че нямаше да ѝ остане време да мисли за Джо през деня. А довечера... Е, довечера тя щеше да разбере дали Джо все още ѝ говореше.

Щеше да мисли за това по-късно.

— Може ли да седна при теб?

Анна подскочи, стресната от познатия глас, после Джо седна срещу нея, с все още мокра коса.

— О — тя прегълтна. — Не очаквах да те видя тази сутрин.

— Прочетох обзора — каза той без предисловие. — Прегледах го снощи онлайн. Питай ме как съм спал.

— О, боже! — тя скри лице в ръцете си. Точно това се бе надявала да избегне. Ах, тази нейна голяма уста! — Съжалявам, Джо. Не знам какво ме прихвана. Ти сигурно ме мислиш за...

— Ти наистина ли го мислиш? Или Имоджен те накара да го напишеш?

Анна продължаваше да крие очите си, неспособна да го погледне. Но Джо ѝ предлагаше път за бягство, ако тя искаше. Тя можеше да каже, да, Имоджен ме принуди, тя ми нареди какво да напиша...

Анна прегълтна. Не. Това щеше да е лъжа. Тя свали бавно длани от лицето си и го погледна. После вдиша дълбоко и му каза истината.

— Бях искрена — каза тя с треперещ глас. — Да, знам, че ти нас скоро се раздели с Джулия и сигурно не проявяваш интерес и...

— Слава богу — каза той и взе ръцете ѝ в своите. — Защото аз чувствам същото към теб.

Дъхът секна в гърлото ѝ.

— Ти... така ли?

— Не е ли очевидно? Да, разбира се. Много отдавна. Мисля, че ти си красива, забавна и умна...

Анна се засмя радостно. Зави ѝ се свят.

— Наистина ли?

— Определено. Според теб защо се разделихме с Джулия? Просто чувствата ми към нея вече не бяха същите.

Двамата се спогледаха, сияещи, за един замайващ, бездиханен момент. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Това означава ли... че можем да се целунем? — безразсъдно попита тя.

— Когато си в Рим... — каза той. — Сто процента.

ГЛАВА 34

QUAL È IL TUO NUMERO DI TELEFFONO — КАКЪВ Е ТЕЛЕФОННИЯТ ТИ НОМЕР

За голямо учудване на Катрин Джордж сякаш беше изчезнал от Шефилд. Той не се появи на курса по италиански във вторник след тяхната импровизирана среща. Не дойде на представлението на Софи два дни по-късно, въпреки че Анна му беше купила билет. И после, когато Катрин отиде до терена във Фокс Хил, той не беше там.

— Джордж? — каза Къл, когато тя попита за него. — Цяла седмица не съм го виждал. Сигурно е много зает.

Сега отново беше вторник вечер, тоест време за италиански. Катрин влезе в класната стая със затаен дъх — но въздъхна разочаровано, когато не го видя там. Сега съжаляваше, че не му беше позвънила, вместо да му изпраща есемеси миналата седмица. Човек лесно можеше да изтълкува погрешно есемеса, нали? Ако беше разговаряла с него, той щеше даолови съжалението в гласа ѝ. Ex, защо всичко трябваше да е толкова трудно?

Фийби, Нита, Софи и Рой се бяха скуччили около Анна, забелязаха в следващия момент Катрин, и тогава си спомни, че новата ѝ приятелка току-що се беше върнала от Рим. О, и, разбира се — тя беше написала онзи прекрасен обзор във вестника, където беше разкрила чувствата си към Джо!

— Анна! — възклика тя, като се устреми към тях. — Как беше в Рим? Добре ли си прекара?

Анна сияеше, изльчването ѝ беше просто неописуемо.

— Прекрасно — каза тя, лицето ѝ грееше от щастие. — Имам да ви разказвам толкова много, че предпочитам да отиdem в пъба след урока, може ли?

— Разбира се — отговориха едновременно Катрин и Софи.

— Отиваме всички — каза Нита, хвърляйки многозначителен поглед към Фреди, който тъкмо влизаше в класната стая. — Нямам

търпение да науча подробностите.

По-късно, насядали около любимите им маси в „Горчивия край“, всички — дори Фреди — слушаха със затаен дъх, докато Анна описваше италианския уикенд: невероятния кулинарен курс в събота и няколкото часа разглеждане на забележителностите, преди тя и Джо да се качат на самолета в неделя.

— Имах възможността да говоря на италиански — каза гордо тя.

— А какво става с Красивия колега? — попита Катрин. — Хайде, не ни дръж в напрежение!

— Боже, да — каза Софи. — Аз прочетох обзора от събота — уха. Настръхнах цялата.

— Аз също! — извика Фийби, като притисна драматично ръце към гърдите си.

— Толкова романтично. Той какво каза?

Анна се усмихна щастливо.

— Той каза, че изпитва същите чувства. Така че сега е Красивия ми приятел, а не само колега.

— Exa! — изписка Нита. — Боже, нещо става с нас, нали, момичета? Първо Софи и нейният хубавец. Сега ти, Анна. Кой ще е следващият? — тя запърха с мигли. — Сигурно аз?

— Е, определено няма да съм аз — каза Катрин през смях.

— Така ли? — Анна я погледна въпросително. — Аз си мислех, че може би...

— Не — каза Катрин с разтуптяно сърце. Тя видя погледа, който си размениха Анна и Софи, и се замоли да не споменат името на Джордж. Не на глас, не пред целия клас. Последното, което искаше, беше хората да останат с грешно впечатление или да започнат да шушукат за нея. *Мили боже! Тя наистина ли сипадашепо него?*

— Получих есемес от Джордж по-рано, писа ми, че няма да дойде тази вечер — каза Софи тихо, когато Фийби започна да разказва някаква забавна история за една от нейните клиентки. — Изглежда, че съпругата му е пострадала в някаква злополука и е в болница. Той е заминал да я види.

— Не знаех, че той е женен — отбеляза Анна.

— Вече не е — каза Катрин, но сърцето ѝ се сви болезнено. Джордж зарязваше всичко и хукваше да се грижи за бившата си жена... Какво означаваше това? — Той каза ли нещо друго?

— Не, само това. Струва ми се, че катастрофата е била сериозна — Софи замълча и погледна чашата си с вино. — Добре ли си, Кат? Случи ли се нещо между вас двамата?

— Всъщност не. Той ме покани на питие миналата седмица...

— Знаех си! — извика Анна.

— Но аз отказах. Или по-точно, първо се съгласих, но после се наложи да отменя срещата. Дъщеря ми беше... Щ, тя имаше нужда от мен — Катрин прекхапа устни. — Оттогава не съм го чувала и помислих, че може би ми се сърди. Обаче изглежда, че сега той си има други грижи.

— Права си. Е, надявам се... — Софи не можа да довърши изречението, защото Анна ги смушка и им посочи нещо много по-интересно от другата страна на масата.

— Телефонът ми? — попита Нита.

Фреди се изчерви леко, осъзнавайки, че всички бяха притихнали и ги слушаха, но продължи:

— Мислех си, че може да излезем някоя вечер — каза той. — Да упражним нашия италиански в някой италиански ресторант?

На лицето на Нита се изписа триумф, който почти моментално изчезна.

— Чакай малко — каза тя. — Аз не искам да съм поредната бройка в твоя тефтер.

— Моят тефтер? Какво? — попита той, озадачен.

— Всички сме чували за твоите завоевания, Фреди. Аз не съм глупава, така да знаеш! — произнесе звънливо Нита.

— Завоевания? — повтори Фреди. — Какво искаш да кажеш?

Софии изкашли тихичко.

— Ами, аз споменах на Нита, че те видях с едно тъмнокосо момиче в „Гладстоун“ точно преди Коледа — призна тя.

— А аз те видях да прегръщаш една красива по-възрастна жена в центъра онзи ден — каза Катрин, чувствайки се като абсолютна клюкарка.

— А пък аз те видях с един мъж в „Портър Брук“ миналия месец — добави Анна. — Извинявай, приятел.

Фреди зяпна от учудване при тази вълна от разкрития.

— Чакайте малко — каза той. — Тъмнокосото момиче в „Гладстоун“ сигурно е било Мария. Моята бивша приятелка — добави той за Нита. — Нейните родители са италианци, затова се записах на курса, защото щяхме да ходим на някаква голяма сватба в Тоскана през юни и аз исках да науча няколко израза.

— Ау, браво, Фреди — обади се Фийби съчувсвено, с което си спечели ядовит поглед от сестра си.

— Но се разделихме две седмици по-късно — призна Фреди. — Така че вече не съм с нея.

— Ами по-възрастната жена? — попита нацупено Нита. — Ами мъжът, с когото те е видяла Анна? — тя нямаше да го остави да му се размине толкова лесно.

Фреди доби объркан вид.

— Виж, аз не съм гей — каза той, — така че мъжът сигурно е бил някой мой приятел — на челото му се появиха бръчки на размисъл. — „Портър Брук“ ли каза? Преди две седмици? Сигурно съм бил с мята приятел Лий. Той остана без работа и беше разбит. Спомням си, че го прегърнах приятелски, но само толкова. Не сме се целували.

— Съжалявам — каза засрамено Анна. — Извадих си погрешно заключение.

— Колкото до по-възрастната жена... — Фреди явно недоумяваше. После лицето му се проясни. — Аха. Тя беше ли облечена в дълго синьо палто? Сребристоруса коса, вдигната нагоре?

— На кок — подсети го Фийби. — Много елегантна.

— Да, вярно — потвърди Катрин.

Фреди кимна.

— Това е майка ми — каза той. — И аз определено не се целувам с нея.

Катрин се изчерви.

— О, съжалявам, Фреди — извини се тя, — сигурно ни мислиш за големи клюкарки.

— То е само защото си красавец — обясни му Анна. — Не можеш да останеш незабелязан, това е.

— Е, аз вече не излизам с Мария или с мята приятел Лий, или с майка си — каза Фреди и се изчерви. — Добре, Нита, ще опитам отново. Искаш ли да излезем заедно някоя вечер?

— За бога, кажи, да — възкликна Рой. — Горкото момче. Спести му мъките, Нита!

Нита грейна в усмивка.

— Да — каза тя. — С удоволствие! — после тя се подсмихна на сестра си. — Аз ти казах! — прошепна тя, после се наведе над масата и целуна Фреди по бузата.

Фийби нададе победоносен вик, а Софи, Анна и Катрин плеснаха с ръце. Рой потупа Фреди по гърба.

— Нищо чудно, че досега не искаше да идваши с нас в пъба — пошегува се той. — Това е бърлогата на лъва, нали? Дай да те черпя едно питие, синко. Я по-добре да почерпя всички. Джералдин ще остане много доволна!

Съобщение до: Джордж

От: Катрин

Много съжалявам за инцидента със съпругата ти. Тя добре ли е? А ти? Позвъни ми, ако искаш да поговорим. К.

Съобщение до: Катрин

От: Джордж

Благодаря. Тя падна от колелото, ударена от кола. Тежка черепна травма, вътрешен кръвоизлив, счупени кости. От една седмица е в интензивното отделение. Д.

Съобщение до: Джордж

От: Катрин

О, боже, това е ужасно. Много съжалявам. Надявам се, че се държиш. Тук съм, ако искаш да поговорим. х

Но той не се обади. Дори не отговори. Значи това беше краят, помисли си тъжно Катрин.

ГЛАВА 35

DUE SETTIMANE DOPO — ДВЕ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Анна мина край леещите се водопади и фонтани на Шийф Скуеър, нарамила малкия сак на път за гарата в Шефилд. Следващата спирка е Лондон, помисли си тя, обзета от трепетно вълнение. След толкова търсене, толкова чудене и игра на въображението... днес всичко щеше да свърши. След почти трийсет и три години тя най-после щеше да се запознае с баща си.

Бяха разговаряли по телефона преди няколко дни и от плещите ѝ падна голям товар; товар, за който не си беше давала сметка, докато не се освободи от него. Баща ѝ наистина съществуваше. Тя се чу с него. Той говореше с лондонски акцент, имаше дрезгав смях и каза, че няма търпение да я види.

— Аз също — успя да каже Анна, после очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, аз също.

— Дано да не се притесняваш, но тук всички се вълнуват за идването ти. Жена ми, майка ми, всички роднини искат да те видят. Ако ти идва в повече, мога да ги удържа настрана, така че само ми кажи, ако предпочиташ да не...

— Ще се радвам да се запозная с тях — каза Анна, щастлива при мисълта за голямото италианско семейство, което я очакваше. — Колкото повече, толкова по-весело.

Предишната вечер тя направи торта за баща си — е, всъщност за всички. Отне ѝ известно време, докато избере най-подходящата рецепта, но се спря на торта на няколко етажа, „Долче ала Неаполитана“, с бита сметана и филирани бадеми. Тя се надяваше, че щяха да я одобрят, както и нея.

Телефонът ѝ изписука в чантата ѝ и тя спря, за да прочете съобщението. *Надявам се, че всичко ще мине добре, миличка. Мисля за теб. Мама xx*

Анна беше благодарна, че майка ѝ приемаше тази нова връзка с баща ѝ толкова добре. Трейси се развълнува силно, когато ѝ каза накрая истината. Въпреки че обикновено беше сдържана, този път Трейси се разплака горчиво, обвиняваше се, че не е положила повече усилия да го намери, да му признае колко ѝ е било трудно като самотна майка, извиняваше се, че е разочаровала дъщеря си.

— О, мамо — каза Анна задавено, зашеметена от всичките тези признания. — Ти не си ме разочаровала. Не си го помисляй дори за миг!

Но Трейси вече се беше отприщила.

— Знам, че бях прекалено строга с теб, но просто не исках ти да... — думите ѝ се удавиха в нови ридания. — Не исках да повториш моите грешки. Не че ти някога си била грешка...

— Честно, мамо, не е необходимо да казваш това.

— Ти беше — ти си — най-хубавото нещо в живота ми. Наистина. Може би не съм го казвала достатъчно често...

— Мамо, всичко е наред.

— Наистина е така.

Те останаха прегърнати няколко минути, докато Трейси се засмя през сълзи и избърса очите си.

— Съжалявам за този рев. Не знам откъде дойде.

Анна я притисна до себе си още веднъж, после я пусна точно когато Ламбърт, огромният, затъсял риж котарак, влезе в стаята и измяука високо, за да привлече вниманието към себе си. Двете жени се засмяха и разговорът се насочи към по-прозаични неща: работата, бабата на Анна, прогнозата за уикенда (според Трейси времето се оправяше), но Анна почувства установяването на ново разбирателство, нова, по-дълбока близост. Повече никакви тайни не ги разделяха. Всичко беше добре.

Тя получи още един есемес. *ПП Снимай го, за да го видя. Навремето беше красавец.*

Усмихната, Анна прибра телефона в чантата си и тръгна към гарата, като помаха, виждайки Джо да я чака отвън.

— Хей, готин — подкачи го тя. — Сигурно е дизайнерски?

— Да, сигурно — засмя се той и погледна костюма си. — „Маркс енд Спенсър“. — Джо се наведе да я целуне. — Ти добре ли си?

Тя отвърна на целувката му, обзета от обичайното премаляване в негово присъствие.

— На полусъединител. А ти? Отрепетира ли всички трудни въпроси на събеседването? Къде се виждаш след пет години и така нататък?

Джо вдигна вежди.

— На директорския стол, естествено — каза той. — Да вървим. Влакът пристига след десет минути. Ела да си вземем кафе и да намерим местата си.

Анна се усмихна и двамата влязоха в сградата, а тя продължаваше да върти в главата си зададения въпрос. Тя къде виждаше себе си след пет години? Е, засега нямаше отговор. Струваше ѝ се, че точно сега всичко можеше да се случи.

Но простият отговор се състоеше само от две думи: с Джо. Щом беше с него, тя несъмнено щеше да е щастлива.

ЕПИЛОГ

IO RICORDO — СПОМНЯМ СИ

Небето на Италия беше лазурносиньо без нито едно облаче и ароматът на розовите храсти бугенвилия покрай бара до басейна се смесваше с опияняващата миризма на кокосово масло от лосиона за слънчев загар и цигарен дим. Катрин беше на двайсет години, с пълен с печати студентски билет за интерконтинентален железопътен транспорт, червена рокля и най-прекрасния тен в живота си. Въздухът трептеше от жега и необятни възможности. Всичко можеше да се случи.

А после се появи той, Майк, набра се и излезе от басейна, струйки вода се устремиха по мускулестите му ръце: той беше висок и атлетичен, на двайсет и няколко години, със златиста кожа и палава усмивка. Когато той се изправи, тя забеляза как банските му разкриваха извивката на хълбоците му и потръпна от внезапно желание.

Той тръгна към нея, капчиците вода упорито отказваха да се търкулнат по тялото му, очите му не се отделиха нито за миг от нейните.

— *Ciao, bella* — каза той с нисък и дрезгав глас.

Кръвта забушува във вените ѝ. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Стори ѝ се, че цяло лято беше очаквала този миг. Тя вдигна вежди закачливо и му се усмихна.

— *Ciao* — отговори тя.

Какво лято! Катрин и нейната приятелка Зоуи обикаляха Европа с раници на гърба през ваканциите и се бяха хванали на работа като камериерки в един голям хотел в Лидо ди Йезоло на Венецианска-

ривиера. Един ден след смяната тя беше слязла сама край басейна и той беше там. *Ciao, bella*, каза той на най-добрия си италиански. И тя си загуби ума по него.

Той беше там за десет дни с група приятели и двамата си прекараха страхотно, танцуваха в дискотеката, пиеха коктейли с невъзможен цвят, целуваха се страстно, докато слънцето залязващо... и така нататък. Никой от тях не приемаше авантюрата за нещо повече от ваканционен флирт: двама млади хора, замаяни от топлината на средиземноморското слънце и поривите на младата кръв. Но бременността промени всичко.

Странно как се върти животът, нали? Понякога човек прави пълен кръг. Защото сега, почти двайсет години по-късно, Катрин отново беше във Венеция, на разстояние колкото кратко пътуване с лодка от мястото, където всичко беше започнало.

— *Una spremuta, per favore. Grazie*^[1] — каза тя на сервитьорката, която дойде да вземе поръчката ѝ. Беше ведър, слънчев ден през април и тя се беше уговорила да се срещне с другите в едно кафене с изглед към Големия канал. Оттук се виждаха водните таксита и гондолите, бавното пъплene на туристи, светкавиците на фотоапаратите, които се опитваха да уловят малки късчета от великолепието на Венеция.

— *Uno momento* — усмихна се сервитьорката.

Семестърът в Хърст Колидж беше завършил преди две седмици, а с него и курсът по италиански език. Всички от техния клас — е, почти всички — отидоха на италиански ресторант, за да отпразнуват финала и да си кажат довиждане. А после, още на следващия ден, по силата на моментна прищявка, Катрин резервира самолетни билети до Венеция и апартамент на един хвърлей до църквата „Санта Мария Глариоса деи Фраги“. Е, защо не? Човек можеше да прави тези неща, когато беше свободен.

Венеция беше поразително красива, точно както я помнеше. Дори още по-красива, защото на двайсет години Катрин не беше оценила великолепието на моста Риалто, площад „Сан Марко“, Палацо Дукале и о, всичко останало. Тя беше забравила как човек пристъпваше по красивите малки улички, а старите църкви го очакваха на всеки ъгъл, яркочервените мушката, които цъфтят на первазите, слабите улични котки, които се промъкваха по прашните алеи,

нанизите люти червени чушки и купите с едри лимони, изделията от муранско стъкло, които намигаха от всяка витрина...

О, да. Сега тя оценяваше Венеция. До последното камъче.

Донесоха сока й и Катрин благодари на облечената в черно сервитьорка и отпи, наслаждавайки се на галещото лицето й пролетно слънце. Все още не й се вярваше, че се беше върнала тук, само на няколко километра от мястото, където животът ѝ беше кривнал от курса толкова драматично преди близо двайсет години. Е, сега най-после се беше върнал в правилния път, това беше сигурно. Пълен напред.

Последният урок по италиански беше доста тъжен, както става винаги когато завършва нещо значимо. През десетте седмици на курса занятията се бяха превърнали в нещо повече от учебен процес. Всеки човек от класа ѝ беше дал нещо ценно: приятелство и нова увереност, да не споменаваме най-хубавата прическа, която бе носила някога. Катрин планираше да поддържа връзка с всички тях.

Фийби насокро беше получила повишение и Катрин си беше записала отново час при нея. Фреди и Нита вече бяха двойка и планираха уикенд в Милано. Джералдин я изписаха от болницата, при условие че няма да става от леглото. Тя се надяваше да се вдигне и да започне да ходи с патерици след няколко седмици, и двамата с Рой не се бяха отказали от италианската ваканция на живота им през септември.

Анна насокро се беше запознала с баща си и баба си, които ѝ бяха устроили възторжено посрещане в „Малката Италия“. Тя и Джо бяха неразделни и Анна сияеше от щастие, когато говореше за него. На прощалната вечеря тя съобщи новината, че на Джо му бяха предложили работа в Лондон и той беше приел, а тя беше решила да го последва. Анна щеше да продължи да води кулинарната рубрика като журналист на свободна практика, докато си търси работа в столицата.

— А баща ми каза, че винаги има място за мен в ресторанта, ако закъсам — засмя се тя.

Анна щеше да липсва на Катрин, но заминаването ѝ беше за добро.

— Надявам се, че ще идваш да ни виждаш — каза Катрин, когато се сбогуваха с прегръдка.

— Да, разбира се — каза Анна. — Постоянно ще се връщам за гълтка йоркширски въздух.

Софи също чертаеше големи планове за бъдещето. След като откри призванието си в живота, тя кандидатства в Колежа по театрално изкуство в Манчестър и беше приета. Този път никой не скри документите ѝ и тя постъпи в колежа.

Преди началото на семестъра през септември тя и Дан се готвеха да заминат на обиколка с влак из Европа като последна гълтка свобода. Катрин се радваше, че мръсните пари на Майк бяха послужили за такива добри цели и вече не витаеха като зловонна смрад в банковата му сметка.

Колкото до Джордж, той повече не се появи в класа. Сигурно си имаше грижи. Но въпреки че между тях не се беше случило нищо особено, неговото приятелство беше прекрасно и ценно, осъзна Катрин. Сега тя постоянно носеше в колата си пакет със семена от полски цветя, ръсеше ги, когато минаваше по някоя запусната улица или занемарена зелена площ, с надеждата, че някое семенце щеше да си проправи път в пукнатините и да разцъфти. Като Джордж и неговите приятели партизани, тя гледаше на града като на една голяма градина, очакваща да бъде напълнена с цветя и плодове. Беше удивително колко бързо едно недолюбено място — или дори човек можеха да бъдат преобразени.

Мислите ѝ бяха прекъснати от един глас. Два гласа.

— Ехо, мамо!

— *Ciao!*

Ето ги, Матю и Емили, вече сядаха срещу нея на масата, и двамата със слънчеви очила и тениски, със загорели ръце.

— Здравейте — каза тя. Децата ѝ бяха толкова красиви и уверени. Какво повече можеше да желае една майка? — Успешен ли беше пазарът?

— Аз си купих карнавална маска — каза Емили, извади маската от торбичката и я постави пред лицето си. Маската беше призрачнобяла със златни и синьо-лилави арабески около очите и бузите. — Страхотна е, нали? Ще я сложа на бала с маски в университета през юни.

— Чудесно — усмихна се Катрин. От скоро Емили имаше нов приятел, който бележеше значително подобрение в сравнение с Мака.

— И двамата се обединихме, за да ти купим това, мамо — каза Матю, подавайки ѝ малка торбичка. — За да ти благодарим. Тук е много яко.

Катрин си спомни дежурните подаръци на Коледа и се развълнува, вадейки едно малко, увито в розова хартия пакетче.

— О, деца, благодаря ви — каза тя, когато го отвори и видя вътре сърце от синьо муранско стъкло на нежна сребърна верижка. — Много е красиво — въздъхна тя и го сложи на шията си. — Прелестно е. Благодаря.

— Ние ти благодарим, че ни доведе тук — възклика Емили и стисна нежно ръката ѝ. — Влюбена съм във Венеция. Според мен това е най-готиното място на света!

— Съгласна съм — каза Катрин. — Редно беше да дойдете тук, след като бяхте заченати тук.

— Какво, ние тук ли... Уф — Матю изглеждаше отвратен.

— Да.

— Искаш да кажеш, че ти и татко? Тук? — попита Емили.

— Само на няколко километра оттук — отговори Катрин. — И бяхме само няколко години по-големи от вас сега. Странна мисъл, нали?

— Тръпки ме побиват, като си помисля — каза Емили. — Затова аз се придържам към противозачатъчните средства.

Матю все още изглеждаше потресен.

— Аз май искам да пийна нещо — изтърси той и се огледа напразно за сервитьорката. — Ти какво искаш, Ем?

— Диетична кола, моля. Освен ако някой не иска да пийнем нещо по-силно, в такъв случай ще пия бира.

— Правилно — отсъди Матю. — Все пак сме на почивка, нали?

Катрин извади една двайсетачка от портмонето си и му я подаде.

— Вземи — каза тя. — Нека бирите да са три.

Матю тръгна да търси подкрепление, а Емили вдигна слънчевите очила на главата си.

— Как са отношенията ти с татко? — попита тя. — Видях го миналата седмица и той каза, че се мести да живее с онази жена, забравих ѝ името. Аз все още не съм я виждала, но той ни покани с Матю да им отидем на гости. Ти добре ли го приемаш?

— Да — каза Катрин, защото наистина нямаше нищо против. Едва сега беше осъзнала, че тя и Майк бяха много различни; тя не можеше да си представи, че отново биха били двойка. Беше го видяла преди няколко седмици на моминското парти на Пени, той беше дошъл в същия клуб и се кълчеше като последен глупак на дансинга. Хората се смееха, а Катрин отначало го съжали... до момента, когато го видя да опипва едно момиче, което определено не беше Ребека. Да, тя се радваше, че се беше отървала от него. Двамата с Ребека си бяха лика-прилика, реши Катрин.

— Мислиш ли, че ще можеш да се влюбиш отново, мамо? — попита Емили с тревожен поглед. — Какво стана с онзи мъж, с когото щеше да излизаш онази вечер?

— Бирите идват — съобщи Матю, връщайки се при тях на масата. Той се изтегна на стола си, изпънал ръце зад главата си, и се засмя доволно. — Моля ви, кажете, че сте спрели да говорите за нашето непорочно зачатие.

— Да, мама тъкмо ще ни разкаже за един мъж, когото харесва — информира го Емили и лицето му посърна.

— О — каза той, — не съм сигурен, че искам да знам.

— Не му обръщай внимание — подкани я Емили. — Хайде, мамо. Какво се случи? Той още ли е на сцената? — тя попипа слънчевите си очила, внезапно изгубила увереността си. — Съжалявам за онази вечер, мамо. После се почувствах виновна. Накарах те да останеш с мен, вместо да излезеш с него — след като ти беше толкова силна и смела с Мака.

Катрин я погледна с любов. Дъщеря ѝ беше съзряла, откакто беше напуснала дома им.

— Няма проблем — каза тя. — Но все пак благодаря.

— *Tre „Peroni“!* — попита сервитьорката, с поднос с три бири в ръка. Тя им ги сервира с три чаши.

— *Grazie* — каза Катрин.

— *Prego.*

— Мамо? — подкани я Емили. — Какво стана?

Катрин наля бира в чашата си, за да спечели време.

— Ами... нищо — призна тя. — Напоследък той преживя тежък период. Съпругата му наскоро... ами, тя умря. Звучи ужасно.

— Неговата съпруга? — Емили явно беше скандализирана. — Ти не спомена, че той е женен!

— Те бяха разделени от няколко години — обясни Катрин. — Тя си имаше друг. Но все пак — човек не спира да държи на някого само защото вече не са заедно.

Тя отпи гълтка бира, питайки се за хиляден път какво правеше Джордж. Бяха разменили няколко есемеса в най-трудните моменти за него и доколкото знаеше Катрин, той се беше върнал в Шефилд, но сякаш беше потънал вдън земя. Липсваше ѝ неговият весел характер, разговорите с него, липсваше ѝ онова трепетно вълнение, което я беше обзело, когато той я покани да пийнат. Но тя знаеше, че такава внезапна, ужасна загуба смазваше човека. Оставаше ѝ само да се надява, че той беше добре.

— Ами... какво? Това ли е? — попита разочаровано Емили.

— Ами... — Катрин отпи гълтка студена бира „Перони“, която ѝ подейства като амброзия. — Всъщност не съм сигурна. Преди много време му споменах, че обичам лалетата. Тоест, преди няколко месеца. И му казах, че ме е яд на себе си, защото есента ми беше толкова тежка, че пропуснах да насадя луковиците.

— Аха — Емили се намръщи, явно объркана от логиката на разказа.

— А на другия ден излязох от къщи и в градината се бяха появили две големи саксии с лалета. Прекрасни червени и жълти лалета, много красиви.

— И ти какво, мислиш, че той ги е оставил там ли?

— Не знам. Но после отидох на работа и там ме очакваха още саксии с лалета на двора. Този път розови и бели. Моята шефка Маги каза, че няма представа откъде са се взели.

— Ау, това е прекрасно! — извика Емили.

— Мен ако питаш, даже е малко смахнато — измърмори Матю.

— Затова мога само да предполагам, че са послание за мен. Приятелско послание в знак на благодарност. От него.

— *Наистина* е послание — възклика ентузиазирано Емили. — Прекрасно, красиво, романтично послание. Боже, иска ми се някой да направи нещо такова за мен.

— И това ще стане — увери я Катрин. После замълча. — Въпросът е какво да правя сега аз?

— Обади му се, пате — каза Емили.

— А вие ще имате ли нещо против? Ако между нас се получи?

— това беше важният въпрос. Това беше причината Катрин да се поколебае да му отговори веднага.

— Не, разбира се! Нали, Мат?

Матю сви рамене.

— Мисля, че не. Щом човекът е свестен.

— Свестен е. Той наистина е прекрасен — обзе я замайващо вълнение. — Наистина ли не се сърдите? Защото искам да знаете, че вие двамата винаги сте на първо място. Знаете го, нали?

— За бога! Разбира се, че го знаем. Няма нужда да казваш тези неща — Емили взе ръката ѝ и я стисна. — Давай, мамо. Ние се радваме за теб. Нали, Мат?

— Да. Няма проблем, мамо. Стига да знае, че ще си има работа с мен, ако започне да те мотае.

Тя се засмя.

— Пени каза същото. Освен това каза, че е предвидила място за него на нейната сватбена закуска в края на месеца и не приема откази.

— Работата е ясна — каза Емили. — Горкият човек е паднал в капана — тя се засмя. — Не, сериозно, радвам се за теб. Много се радвам. Защо не му се обадиш, когато се приберем у дома?

Трепетно чувство на нетърпение обхвана Катрин. Чувстваше се щастлива, осъзна тя. Щастлива да бъде тук с децата си в тази прекрасна страна; щастлива с живота и прекрасните обрати в него.

Тя беше готова да опита отново, а благословията на децата ѝ беше липсващото парченце от пъзела, последната капка увереност, от която имаше нужда.

— Да — каза тя с твърд глас. — Ще му се обадя.

Сигурно имаше някаква връзка между Венеция и нейния любовен живот, реши Катрин, докато разговорът се насочваше към предстоящите изпити на Матю, а после към плановете на Емили за лятото.

Благодаря ти, Венеция, помисли си тя с усмивка. Grazie. Не знам какво ме очаква този път... но нямам търпение да науча.

[1] Един сок, моля. Благодаря (ит.ез.). — Б.пр. ↑

ИТАЛИАНСКИ ДУМИ И ИЗРАЗИ

Ако *Една нощ в Италия* ви е вдъхновила да прекарате ваканцията си в Италия, очакват ви незабравими моменти! Ето няколко основни думи и фрази, които ще ви бъдат от полза.

На добър час!

Здравей/Добро утро	Buongiorno
Довиждане	Arrivederci
Здравей/Чао	Ciao
Аз се казвам...	Mi chiamo...
Как се казвате?	Come si chiama?
Извинявай	Scusi
Благодаря	Grazie
Моля	Per favore
Аз не разбирам италиански	Non capisco l'italiano
Къде е...	Dov'è...
Най-близкият плаж	La spiaggia più vicina
Замъкът	Il castello
Басейн	La piscina
Някой хубав бар	Un locale simpatico
Колко струва...	Quanto costa...
Бих искал...	Vorrei...
Едно кафе	Un caffè
Една бира	Una birra
Чаша бяло вино	Un bicchiere di vino bianco
Един парацетамол	Del paracetamolo

РЕЦЕПТИТЕ НА АННА

Ако не можете да отидете в Италия това лято, можете поне да похапвате по италиански с тези рецепти, вдъхновени от кулинарната рубрика на Анна. *Buon appetito!*

ФОКАЧА/FOCACCIA

Тази основна рецепта може да се адаптира на вкус — опитайте да намажете фокачата с чесън и овкусен с розмарин зехтин или да добавите задушен червен лук и маслини преди печенето.

Продукти за един хляб
250 гр. бяло брашно за хляб
1 ч.л. сол
Един пакет суха мая (7 гр.)
1 с.л. зехтин
200 мл студена вода

Зехтин и морска сол за автентичен вид

1. Сложете сухите съставки в купа, после добавете зехтина и 150 мл вода. Разбъркайте до получаване на тесто, месете десет минути, като постепенно добавяте останалата вода. Можете да направите това с миксер, като използвате накрайника за тесто.

2. Намаслете леко работната повърхност, изсипете тестото и го месете още пет минути. Намаслете вътрешността на чиста (голяма!) купа и поставете тестото вътре. Покрайте с тънка кърпа и оставете на топло място, докато тестото увеличи двойно обема си.

3. Когато тестото втаса, трябва да го „набълъскате“, тоест да го ударите няколко пъти — много разтоварващо упражнение. После разстелете тестото върху голяма тава,

застлана с хартия за печене, разточете го и изтеглете краищата, за да се получи подходящата форма. Оставете да втасва около един час.

4. Загрейте фурната на 220°C. Преди печенето натиснете тестото с пръсти, за да се образуват трапчинки, после поръсете хляба със зехтин и морска сол. (Ако добавите задушен червен лук или други съставки, сега е моментът да ги сложите.)

5. Печете във фурната около 20 минути. (Кухнята ще ухае божествено!)

6. Сервирайте фокачата топла, поръсена с още малко зехтин.

ТИРАМИСУ/TIRAMÌSU

Обичате ли кафе? Обичате ли шоколад? Значи този лесен, класически италиански десерт е точно за вас...

Шест порции

1 голяма кофичка сметана

250 гр маскарпоне

60 мл марсала

5 с.л. пудра захар

300 мл силно кафе (пригответо от 2 с.л. разтворимо кафе и 300 мл кипяща вода)

170 гр бишкоти

30 гр тъмен шоколад

Какао на прах за поръзване

1. Разбийте сметаната, маскарпонето, марсалата и захарта в голяма купа до получаването на еднородна смес.

2. Разделете бишкотите на две купчинки, натопете едната купчинка в кафето (използвайте плитка купа или дълбока чиния, за да ви бъде по-лесно), като ги обръщате, за да се напоят добре, после ги наредете на дъното на чиния за торта.

3. Разпределете половината крем върху напоените бишкоти, настържете отгоре шоколада. (Оставете около 5 гр за украса.) Накиснете останалите бишкоти в кафето, наредете ги върху сметаната и покрайте с останалия крем.

4. Покрайте с фолио и приберете в хладилника за няколко часа (или за цяла нощ). Преди да сервирате, поръсете с останалия настърган шоколад и какао. Тирамисуто може да изтрае максимум два дни — но сигурно ще изчезне много преди това!

За новини и конкурси може да се запишете за бюлетина на Луси на адрес:

www.Lucydiamond.co.uk

Може да я намерите в Туитър на @LDiamondAuthor

Или да установите контакт във Фейсбук:

www.facebook.com/LucyDiamondAuthor

БЛАГОДАРНОСТИ

Не можеш да напишеш книга за курс по италиански, без да се запишеш на такъв курс. Затова благодаря безкрайно на Чинция Азали и казвам едно голямо бонджорно на Линдзи, Дина, Анабел и Мария. Ето, вижте — нали ви казах, че тази книга не е за вас, вече можете да си отдъхнете.

Както винаги, благодаря на Лизи Кремър, изключителен литературен агент, за нейните съвети, насоки и хумор. Страхотно е да бъдеш член на нейния екип!

Грацие на прекрасните хора в Пан Макмилан: Каролайн, Наташа, Джереми, Уейн, Анна, Джоди, Беки... Извадих голям късмет да работя с вас!

Любов и благодарност на Фран Пънет, както и на Дейв, Ела, Дарси и Марни, които ми разказаха за най-хубавите заведения в Шефилд и ме заведоха в някои от тях. Толкова е забавно да излиза човек с вас. Кога мога да дойда отново?

Чаша *просеко* за моите пишещи приятели в Бат — Джо Надин, Анна Уилсън, Катрин Брътън и целия колектив от понеделнишките вечерни сбирки. Обичам нашите писателски разговори... и обедите... и пийването...

Благодаря на всички, които ми оставят мили съобщения във Фейсбук и Туитър или които ми изпращат имейли, за да споделят, че са харесали някоя моя книга. Това е смисълът! Надявам се, че и тази ще ви хареса. Накрая благодаря на моето семейство — Мартин, Хана, Том и Холи — за толкова много неща, че няма да ги описвам тук. Вие сте върхът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.